ตอนที่ ๑๗ ชาติใหม่

รุ่งเช้า...

มาวันทาปลุกลานดาวตั้งแต่ฟ้ายังมืด และชวนไปหาอาหารคาวหวานใส่บาตร โดยบอกว่าหลังผ่านเรื่องร้ายก็อยากทำบุญร่วมกันให้จิตมีความสว่างชดเชยกับจิตที่มืดมนอนธการมาเป็นอาทิตย์ ทำบุญเสร็จแล้วพูดจาอโหสิให้แก่กันย่อมเชื่อมสัมพันธภาพให้กลับแน่นแฟ้นดังเดิมได้เร็ว และประการสำคัญคือหล่อนอยากทำบุญอุทิศให้กับวิญญาณที่มากวักมือชวนให้โดดลงไปอยู่กับเขาด้วย

ไม่มีความจำเป็นต้องไปสืบหาให้วุ่นวายว่าเคยมีบ๋อยโรงแรมกระโดดตึกฆ่าตัวตายหรือไม่ ในเมื่อเขามาเยี่ยมในฝันเกือบทั้งคืน!

แพทย์สาวไม่ใช่คนฝันร้ายง่ายๆ เพราะตั้งแต่เด็กแทบไม่เคยคิดร้ายกับใคร แต่นิทราคราวนี้เห็นตัวเองดิ่งลิ่วๆลงจากตึกไปกระแทกพื้น กระแทกเสร็จก็กลับขึ้นมายืนมองพื้นใหม่ ฝันร้ายทะมึนมืดนั้นเต็มไปด้วยคาวเลือดกับความเจ็บปวดกายใจ และเที่ยวนี้หล่อนไม่เห็นใครมายืนกวักมือเรียกจากเบื้องล่างอีกต่อไป เพราะเขาคนนั้นทะลึ่งขึ้นมายืนยิ้มแสยะอยู่เคียงข้าง เป็นกำลังใจให้หล่อนโดดซ้ำโดดซากถึงบนหน้ามุขเลยทีเดียว!

นึกขอบคุณลานดาวที่เข้ามาห้ามไว้ทัน ถ้าภาระหลังฆ่าตัวตายคือการวนเวียนอยู่กับการฆ่าตัวตายไม่รู้จบ ก็คงยิ่งทารุณทรมานยืดเยื้อกว่าฝันร้ายอย่างยากจะคำนวณเปรียบ เพราะแม้ฝันร้ายดูจริงจังยาวนานปานใด แค่ไม่กี่อึดใจก็พ้นแล้ว แต่การเป็นวิญญาณบาปที่หมดสิทธิ์ 'รู้สึกตัวตื่น' นี่สิ ต้องชดใช้เวรกันช้านานกี่วันกี่ปีมนุษย์ก็ไม่อาจทราบ ตัวอย่างสภาพจิตในฝันร้ายบอกหล่อนว่าสำนึกคิดอ่านแบบที่จะทำให้เกิดสตินั้นบอดสนิท มีแต่วนเวียนฆ่าตัวตายด้วยจิตที่ซมเศร้าคล้ายเล่นวิดีโอสยดสยองซ้ำซาก ขาดเหตุขาดผลว่าปลิดชีพตนเองทำไม กระโดดลงไปแล้วได้อะไรขึ้นมา

มาวันทาจำหน้าเสี้ยมที่มีเลือดไหลออกปากออกจมูกได้ถนัด เกิดมาไม่เคยจดจำใบหน้าในฝันแม่นยำชัดเจนขนาดนั้นมาก่อน นึกถึงทีไรยังขนลุกเกรียวไปทั้งแผ่นหลังด้วยสังหรณ์ว่าจิตตนกับจิตเขายังสื่อกันอยู่ได้ตลอด หลังจากใส่บาตรทำบุญจึงตั้งจิตอุทิศส่วนกุศลให้แบบจิตสื่อถึงจิต แล้วบังเกิดความเชื่อว่าบุญน่าจะไปถึง เพราะตั้งแต่นาทีนั้นค่อยรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจเหมือนกระทุ้งสิ่งอุดตันภายในออกได้ เลิกขนลุกขนชันแม้เมื่อลองตั้งความคิดเพ่งถึงเขาอย่างแรง

ตอนลานดาวอาบน้ำ หล่อนแอบไปยืนพูดดังๆกับอากาศบนหน้ามุข

"ขอให้เธอไปดีนะ ขอบใจที่ทำให้ฉันเห็นสภาพที่จะเกิดขึ้นหลังการฆ่าตัวตาย กลับกรุงเทพฯ ฉันจะทำสังฆทานกับวัดดีแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เธออีกครั้ง"

ไม่ขนลุก ไม่สัมผัสอะไรเป็นพิเศษ ไม่มีลมรำเพยแสดงอาการร่วมรับรู้ มาวันทารู้สึกแต่อากาศว่างโหวง จึงสรุปกับตัวเองว่าเขาคงไปแล้ว ดีเหมือนกันที่เจออะไรอย่างนี้ ภพภูมิกับการตายแล้วเกิดใหม่ได้กลายเป็นความจริงที่ใกล้ตัว และรับรู้ผ่านประสบการณ์ตรงมากขึ้น

บนเส้นทางกลับกรุงเทพฯ มาวันทาเป็นคนอาสาขับเพราะเรี่ยวแรงลานดาวยังไม่เข้าที่นัก ช่วงแรกลานดาวเอนเบาะครึ่งนั่งครึ่งนอน พยายามเป่าขลุ่ยทำเสียงเอื้อนเลียนแบบมาวันทา แต่พักเดียวก็เบื่อ เนื่องจากเป่าเท่าไหร่ก็ไม่เพราะพริ้งลึกซึ้งกินใจเหมือนที่ฟังมาวันทาเป่าเมื่อคืน จึงเสียบเลาขลุ่ยไว้กับซองหลังเบาะคนขับ แล้วเลื่อนสวิตช์ไฟฟ้าดึงพนักขึ้นตั้ง ตาชำเลืองมองตัวเลขบอกความเร็ว เห็นพี่สาวขับช้าไม่ทันใจก็กระแนะกระแหน

“พี่เอินนี่สงสัยเคยแต่ขี่เกวียน พอหันมาขับรถเข้าบ้าง เห็นเร็วนิดเร็วหน่อยเลยกลัวจัด”

มาวันทาปรายตาไปทางจอมซิ่งแวบหนึ่ง

“คืบก็ถนน ศอกก็ถนน เธอไม่รู้หรอกว่าตอนนี้เรากำลังวิ่งเร็วขนาดไหน จนกว่าจะมีเหตุฉุกเฉินให้ต้องหยุดกะทันหัน”

“เนี่ยนะเร็ว?... กดๆหน่อยสิคะ วิ่งเข้าไปได้ยังไงร้อยเดียว ช้าเป็นเต่าเลยอ้ะ”

“ถุงลมนิรภัยดองไว้นาน กลัวไม่คุ้มราคาเลยอยากลองใช้นักใช่ไหม?”

“หวาย!... ไม่ใช่เสียหน่อย คันเก่าเค้าเคยลองมาแล้วล่ะ ระเบิดปุ้งใส่หน้า ตกใจแทบตาย แค่เข้าไปช่วยเจิมตูดรถป้ายแดงหน่อยเดียว”

มาวันทาอดหัวเราะไม่ได้ ขณะนั้นเองลานดาวก็นิ่วหน้า งอตัวกุมท้องคราง

“โอย...”

“เป็นอะไร?”

“ปวดสมอง... ปวดท้อง... ปวดหัวใจ”

“สมไหมล่ะ ทำเก่งอดข้าวอีกสิ เดี๋ยวคราวหน้าคงได้ปวดไปถึงเม็ดเลือด”

ลานดาวหัวเราะร่วน เปลี่ยนเรื่องพูดทั้งยังเอามือคลำท้องป้อย

“หลังทำบุญใส่บาตรพระเช้านี้จ๊ะรู้สึกเหมือนเป็นโจรกลับใจ หรือเหมือนคนสารเลวที่กลับเนื้อกลับตัวเป็นมนุษย์มนากับเขาได้ เหมือนเกิดใหม่ เป็นชาติใหม่เลยล่ะพี่เอิน”

มาวันทาลดเปลือกตาลงครึ่งหนึ่งในอาการเมินน้ำคำน้อง

“พี่จะคอยดูว่านางโจรจะเล่นบทนางเอกได้กี่น้ำ”

ตอบเรื่อยเปื่อยเหมือนสักแต่แสดงอาการรับทราบเท่านั้น แต่อาจเป็นเพราะน้ำเสียงหล่อนเคลือบกังวลมากไปหน่อย ลานดาวจึงเอนศีรษะอิงต้นแขนเหมือนลูกแมวขี้ประจบและอ้อนด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น

“จ๊ะสำนึกแล้วจริงๆนะคะ เกิดความซึ้งใจอย่างบอกไม่ถูกตั้งแต่พี่เอินเป่าขลุ่ยให้ฟัง กระแสเสียงเหมือนพยายามบอกว่าพี่เอินรักและแคร์จ๊ะมากกว่าใครทั้งหมดในโลก แต่พี่เอินก็เศร้าที่ไม่สามารถทำให้จ๊ะเห็นใจจริงของพี่เอิน... ต่อไปจ๊ะจะพยายามตอบแทนความรักความไยดีของพี่เอินบ้าง”

“อือ... แค่ต่อไปไม่ตบตีพี่ก็นับเป็นบุญพอล่ะมั้ง”

“โห่!... เอาอะไรมาพูดคะ อย่างจ๊ะน่ะหรือคิดตบตีพี่เอิน?”

แล้วปลายเสียงท้ายประโยคก็แผ่วลงกะทันหัน เพราะนึกขึ้นได้ว่าคืนที่มาวันทาไม่ยอมรับบทสวาทในห้องรับแขก ทำให้หล่อนเดือดดาลถึงขีดหนึ่ง เกิดความคิดวูบวาบอยากทุบตีพี่สาวให้น่วม เดชะบุญเกิดสติยั้งมือทันแค่ชั่วขณะสำนึกฉิวเฉียด

"อย่าว่าแต่ตบตีเลย บางทีเห็นจ๊ะจ้องถมึงทึงแล้ว พี่ว่าจ๊ะฆ่าพี่ได้ด้วยซ้ำ"

ลานดาวหน้าม่อย

"ราคะนี่ทำให้เราเป็นบ้าหลุดโลกได้หลายแบบจริงๆนะคะ"

มาวันทาพยักหน้า

"โลกหมุนด้วยพลังบาปมากกว่าพลังบุญก็เพราะราคะเป็นแม่ทัพ"

"จ๊ะสัญญาค่ะ สัญญาเป็นครั้งที่ร้อยว่าจะไม่ทำให้พี่เอินเสียใจเหมือนผ่านๆมาอีกแล้ว... จำได้ไหมที่จ๊ะเคยเล่าให้ฟัง หมอดูอุปการะทำนายว่าจ๊ะจะต้องเจ็บจากรักครั้งแรกเพราะกรรมที่เคยเที่ยวไปหลอกผู้ชายไว้เยอะ พอจ๊ะระลึกได้และยอมรับว่าถูกกรรมเก่าบังคับให้ชอบคนที่ไม่ควรชอบ ก็เหมือนสำนึกไปทีหนึ่งแล้วล่ะ แต่พอใกล้ชิดพี่เอินมากๆเข้าก็ลืมหมด หลงบ้าบอเหมือนไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษได้อีก จ๊ะถึงว่าราคะนี่ทำให้เราเสียสติได้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต่อให้เคยสำนึกมาขนาดไหนก็ตาม"

แรงสำนึกในลานดาวทำให้มาวันทาใจอ่อน พลอยสำนึกตาม

"พี่เองก็ไม่ดีด้วย รู้ทั้งรู้ว่าเธอคิดยังไง ก็ยังปล่อยให้เกิดความใกล้ชิดเกินเหตุ"

"ต่อไปนี้สบายใจเถอะค่ะ ตอนฟังพี่เอินเป่าขลุ่ยเหมือนสื่อจิตถึงจิต มันเหมือนเมฆหมอกชั่วร้ายสลายตัวไป อธิบายยากนะ แต่เหมือนผุดอีกสำนึกหนึ่งขึ้นมาว่าที่พี่เอินดีกับจ๊ะมาทั้งหมดนั้นเป็นเยื่อใยความรักความห่วงแบบแม่หรือพี่สาว สะอาดเกินกว่าที่เราควรคิดมีสัมพันธ์แบบอกุศล"

ประโยคท้ายเหมือนจะกลืนหายลงไปในลำคอคล้ายรำพึงกับตนเองมากกว่าจะตั้งใจกล่าวให้มาวันทารับรู้ แต่แล้วก็กลับทำเสียงสดใสใหม่

"ชักอยากเป็นคนดี อยากทำสมาธิแบบพี่เอินบ้างแล้วล่ะ พายุความคิดคนเรา บางทีทำให้รู้สึกเหมือนในหัวมีปลาตัวหนึ่งดิ้นอยู่ตลอดเวลา ดิ้นมากหรือดิ้นน้อยเท่านั้น ถ้าไม่มีอะไรล่อให้มันนอนสงบเสียบ้าง สักวันเราอาจทนไม่ไหว ต้องเผลอสติเต้นงิ้วเหมือนหุ่นกระบอกอาละวาดตามการชักใย ทั้งที่ใจส่วนลึกไม่อยากทำเลย"

มาวันทายิ้มหน่อยๆกับความช่างเปรียบเทียบของลานดาว

"เอาสิ ดีเหมือนกัน หัดทำสมาธิเสียบ้าง ไว้ไปให้อาจารย์อุปการะสอนดีไหม?"

"ไม่ต้องขนาดไปรบกวนแกหรอกค่ะ ให้พี่เอินนี่แหละสอน"

ลานดาวรีบตอบทันควัน แล้วประสานมือรองศีรษะ ตาลอยเล็กน้อยเมื่อนึกถึงหมอดูอุปการะ

"จ๊ะกลัวคำพยากรณ์ของอาจารย์พี่เอินจริงๆแล้วล่ะ คงต้องทำใจยอมรับว่ากว่าจะเจอคู่แท้ ต้องรอจนอายุใกล้สี่สิบ"

"สิ่งที่อาจารย์ทำนายอาจเป็นผลกรรมเก่า... แต่นี่เป็นโลกมนุษย์ ไม่ใช่นรกหรือสวรรค์ที่เราควรงอมืองอเท้ารับผลกรรมอย่างเดียว เรามีสิทธิ์ก่อกรรมได้ด้วย พี่ศรัทธาในการฮึดสู้หรือทัดทานพลังกรรมเก่าด้วยพลังกรรมใหม่ ถ้าสามารถเปลี่ยนเส้นทาง รื้อโครงสร้างแผนผังเดิมด้วยการปรับนิสัยใหม่ กรรมใหม่อาจเร่งรัดให้เธอเจอคู่แท้เร็วกว่านั้น"

มาวันทาให้กำลังใจ

"ฟังง่าย แต่ทำยากนะคะ เปลี่ยนเส้นทาง... ขอแบบที่ง่ายกว่านั้นหน่อยสิ มีไหมที่เราเร่งรัดให้กรรมดีเก่าๆส่งผลทันใจได้?"

แพทย์สาวผู้รอบรู้เรื่องทางศาสนานิ่งคิดอยู่ครู่ก่อนตอบไม่เต็มเสียงนัก

"ก็มีอยู่นะ เรื่องดึงกรรมเก่ามาให้ผลเร็วๆ แต่ต้องเป็นกรรมดีเก่าๆที่ได้น้ำหนักสมน้ำสมเนื้อกับความปรารถนาด้วย คือท่านให้เปล่งวาจาแบบเต็มปากเต็มคำ อ้างกรรมดีที่ใจรู้อยู่ว่าเราทำมาจริงๆ แล้วขอว่าด้วยสัจจวาจานี้ จงบันดาลให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามต้องการ ถ้าใจเธอนึกถึงกรรมดีที่อ้างอย่างเชื่อมั่นมากพอ ก็อาจลัดคิวการให้ผลของกรรมได้จริง ยิ่งถ้ามีศีลมีสัตย์ เป็นคนพูดคำไหนรักษาคำนั้นมาตลอด ใจก็จะยิ่งหนักแน่นและทำให้สัจจวาจามีอานุภาพสูงขึ้น"

ลานดาวหัวเราะอย่างรู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าสนุก

"ต้องอ้าปากพูดด้วยเหรอ?"

"ถ้าแค่คิดในใจ จิตจะไม่หนักแน่นเท่า"

"พี่เอินเคยลองหรือเปล่า เคยเห็นอานุภาพของสัจจวาจาไหม?"

"ไม่เคย" มาวันทายอมรับ "แต่คนจิตแรงๆแบบเธอทำแล้วอาจเห็นผลทันตาก็ได้"

"งั้นลองดู!"

ลานดาวยิ้มใสยักคิ้วตาวาววาบ แต่พอขยับปากจะลองก็ไม่แน่ใจ

"ขอตัวอย่างสักนิดสิคะ ต้องพูดยังไง พูดไม่เป็น"

มาวันทานึกอยู่อึดใจก่อนให้ตัวอย่าง

"เอาแบบที่พระพุทธเจ้าเคยแนะนำพระองคุลีมาลแล้วกัน เธอคงรู้จักนะ ครั้งเป็นฆราวาสท่านองคุลีมาลเคยฆ่าคนไว้มาก แต่พอพระพุทธเจ้าทำให้ท่านสำนึกผิด กลับใจบวชเป็นพระได้แล้ว ท่านก็ไม่คิดปลงชีวิตแม้สัตว์เล็ก เช้าวันหนึ่งพระองคุลีมาลออกบิณฑบาต ไปพบหญิงท้องแก่ใกล้คลอดกำลังทุรนทุรายเจ็บปวด พอกลับมาทูลเล่าให้พระพุทธเจ้าฟังว่าสงสารหญิงท้องแก่ผู้กำลังเศร้าหมองนั้น พระพุทธเจ้าก็ให้ท่านองคุลีมาลไปกล่าวต่อหน้าหญิงท้องแก่ ว่าตั้งแต่บวช ซึ่งถือว่าเกิดใหม่ในอริยชาติแล้ว ไม่เคยคิดแกล้งปลงชีวิตสัตว์เลย ด้วยสัจจวาจานี้ ขอให้ความสวัสดีจงมีแก่ครรภ์ของน้องหญิงเถิด"

ลานดาวหันมามองพี่สาว เลิกคิ้วสูง

"แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ?"

"ดูเหมือนหญิงท้องแก่คนนั้นจะคลอดสะดวก หรือหายเจ็บปวดอย่างไรนี่แหละ ความจริงยังมีเรื่องการใช้สัจจวาจาในพระไตรปิฎกอีกหลายแห่ง แต่ที่พี่จำได้ชัดๆว่าพระพุทธเจ้าท่านแนะให้ทำด้วยองค์ท่านเองก็มีเรื่องนี้"

“อ้ะ! งั้นจ๊ะลองมั่ง” ฉีกยิ้มจนตาหยีนึกถึงกรรมดีของตนเอง แล้วก็ต้องถามมาวันทาอีก “พี่เอินว่าจ๊ะทำกรรมดีอะไรมั่ง ที่สมน้ำสมเนื้อพอจะส่งให้เจอแฟนดีๆ คบแล้วรู้สึกถูกใจกับเขาสักคน?”

“ก็... ลองที่คิดเลิกเกเรจองเวรกับพี่ เลิกคิดในแง่ชู้สาวกับพี่ ปล่อยให้พี่เป็นอิสระอยู่กับสามีอย่างถูกทำนองคลองธรรม ด้วยความสำนึกผิดอย่างแท้จริง และเหลือแต่สำนึกด้านดีให้ อือม์... อย่างนี้น้ำหนักน่าจะพอได้มั้ง”

“โอเค!” แล้วลานดาวก็เปล่งวาจาเต็มเสียง “กฎแห่งกรรมเจ้าขา จ๊ะบริสุทธิ์ใจเลิกเกเรด้วยความสำนึกผิดอย่างแท้จริง และต่อไปนี้จะกลับตัวกลับใจ คิดทำดีกับพี่เอินให้เท่ากับหรือมากกว่าที่พี่เอินเคยทำดีมากับจ๊ะ ด้วยสัจจวาจานี้ ขอกำลังใจให้จ๊ะหน่อย ส่งผู้ชายที่โสด หล่อ เก่งกาจเร้าใจมาเป็นแฟนสักคน จ๊ะจะได้ไม่เผลอไปคิดวาบหวามกับพี่เอินอีก... นะคะ”

พูดจบก็เงยหน้ามองฟ้านิ่ง ยิ้มเหมือนรอฟ้าส่งใครลงมาให้ทันทีทันใด แต่ที่พบคือความว่างเปล่าและสีฟ้าจรัสใสเบื้องบนเท่านั้น มาวันทาเหลือบไปมองแวบหนึ่งแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“เธอนี่บางทีเหมือนคนสติไม่เต็มบาทยังไงชอบกล อธิษฐานแล้วก็ลืมๆซะเถอะ เหตุปัจจัยในโลกไม่ทำให้เกิดเรื่องบังเอิญขนาดนั้นหรอก มีอย่างที่ไหนขอปุ๊บแล้วได้ปั๊บ เขาต้องรอกันทั้งนั้น อย่าใจร้อนให้มาก”

“อ้าว! เหรอ นึกว่าได้เลย”

แล้วลานดาวก็ลดสายตาลงมามองขนานพื้นปกติ มาวันทายิ้มอ่อนใจ

“ทำเป็นเล่น จะไปได้ผลยังไง”

“ทำท่าเหมือนเล่น แต่ใจคิดจริงๆนี่คะ ไม่ได้เล่นตามอาการข้างนอกหรอก”

ขณะนั้นเอง อยู่ๆลานดาวก็ก้าวก่ายหน้าที่ถือพวงมาลัยรถของอีกฝ่าย ยื่นมือกดแตรปิ๊นๆหลายครั้ง

“ทำอะไร?”

“อ๋อ... บีบแตรให้หมาเสียกำลังใจค่ะ เห็นมันตั้งท่าจะข้ามถนน พวกนี้บางทีโง่จัง ไม่รู้รอดมาจนโตได้ไง จู่ๆก็วิ่งพรวดออกมาให้รถชนโป้งดื้อๆ”

“ตัวเมื่อกี้เห็นมันยืนดูอะไรเล่นเฉยๆ ไม่ได้ตั้งท่าจะพุ่งเสียหน่อยนี่”

“ไม่รู้ล่ะ ท่าทางมันกำลังเหม่อไร้สติ กันไว้ดีกว่าแก้ เคยเห็นกับตาค่ะ เหลือเชื่อเลย ไม่ฟังอีร้าค่าอีรม กระโจนออกจากฝั่งให้รถชนตูมเอาเฉยๆ”

“เหรอ...” แล้วมาวันทาก็ซึมลงนิดหนึ่ง “คงเหมือนพี่เมื่อคืนมั้ง อยู่ๆก็ขาดสติ อยากโดดตึกเสียอย่างนั้น เป็นหมาต่อให้ทุกข์ยังไงคงไม่มีสัญชาตญาณหลบหนีด้วยการฆ่าตัวตายอย่างมนุษย์”

ลานดาวอึ้ง แต่ก็แก้ให้

“จะไปรู้ได้ยังไงคะ จ๊ะว่าหมาที่จ๊ะเห็นต้องวางแผนล่วงหน้าไว้หลายวันแน่ๆ มันโดดแบบไม่ดูซ้ายดูขวาเลยนะพี่เอิน หมาแก่แล้วด้วย อยู่มาจนปูนนั้นเกิดอยากลองสัมผัสกระจังหน้ารถเก๋งกับเขาขึ้นมา... อุ๊ย! พี่เอิน ช่วยจอดหน่อยค่ะ”

มาวันทามองกระจกหลังแล้วค่อยๆชะลอความเร็วลง พอถึงจังหวะก็หักเลี้ยวเข้าซองจอดระหว่างรถอีกคันทางขวามือกับมอเตอร์ไซค์ทางซ้ายใต้ร่มไม้ พอเดาได้ว่าลานดาวต้องการลงเลือกสินค้าพื้นเมืองซึ่งพ่อค้าแม่ขายตั้งเพิงวางเป็นตับทั้งสองฟากถนนอันร่มรื่นด้วยไม้ใหญ่เรียงแถว

"เดี๋ยวซื้อของติดไม้ติดมือไปฝากแม่เสียหน่อย จะได้ถูกเอ็ดน้อยๆ"

เมื่อเช้าลานดาวโทร.ทางไกลไปบอกที่บ้านด้วยเสียงสดใสแล้วว่าจะกลับ และทราบจังหวะดีว่าถ้าแม่เห็นจิตใจหล่อนเป็นปกติ ก็จะเริ่มกลับมาตั้งกัณฑ์เทศน์ชุดใหม่ทันที

"จ๊ะลงไปคนเดียวนะ"

"อ้าว! ทำไมล่ะคะ? เผื่อได้ของปลอบใจพี่อ๋อง ที่ต้องเสียเวลาแสนสุขไปหนึ่งวันกับหนึ่งคืนฟรีๆ"

"พี่จะพักตาหน่อย..."

พูดจบก็เอนศีรษะพิงพนักปิดตาลง ลานดาวเห็นอย่างนั้นเลยเลิกคะยั้นคะยอ

"งั้นเดี๋ยวจ๊ะซื้อของให้พี่อ๋องเองแล้วกัน เป็นการชดใช้เวลาที่เอาพี่เอินมาเป็นของจ๊ะซะหลายชั่วโมง"

มาวันทาโบกมือซ้ายไหวๆเป็นเชิงไล่ ลานดาวจึงลงมาเดินเลือกชมผลิตภัณฑ์พื้นเมืองที่กลุ่มนักขายในหัวหินตั้งดักคนผ่านทาง มีทั้งผลไม้อบน้ำผึ้งเช่นสับปะรด กล้วย กับมะพร้าว ผลิตภัณฑ์ว่านหางจระเข้ ตลอดจนสินค้าพื้นเมือง เช่นของที่ทำจากเปลือกหอย กะลามะพร้าว เครื่องใช้ทำจากป่านศรนารายณ์และเครื่องจักสานไม้ไผ่

ลานดาวข้ามฝั่งมาดูผ้าโขมพัสตร์ซึ่งพิมพ์ลายพื้นเมืองลวดลายพรายพร้อย ครั้งหนึ่งเคยเป็นเครื่องนุ่งห่มของเจ้านายในสมัยรัชกาลที่ ๒ ซึ่งเท่าที่หล่อนจำได้ ตู้เสื้อผ้าของแม่ยังไม่มีผ้าแบบนี้ เลยตกลงใจเลือกซื้อให้ เพราะถึงแม้อาจถูกแขวนทิ้งไว้เฉยๆไม่ถูกใส่ออกไปไหน อย่างน้อยตอนหล่อนยื่นให้แล้วเห็นสีสันลวดลายของผ้า ก็เดาว่าน่าจะหายเคืองหล่อนชั่วคราว

หลังจากสนุกกับการต่อรองประสาคนรวยที่มีความสามารถหั่นราคาด้วยข้อเสนอแลกเปลี่ยนเป็นการซื้อหลายผืน ลานดาวก็ออกจากร้านผ้าแล้วเยี่ยมชมร้านสินค้าพื้นเมืองร้านโน้นที ร้านนี้ที ใจก็นึกว่าจะหาอะไรไปให้พี่สาวที่กำลังนั่งพักตาอยู่ในรถ ด้วยความเชื่อว่านอกเหนือไปจากการทำบุญร่วมกันเมื่อเช้าถ้ามีของกำนัลบ้างคงช่วยกลบเกลื่อนอารมณ์ลบได้อีกชั้น ทำนองเดียวกับเล่นเกมสะสมแต้ม ถ้าโดนหักแต้มไปเยอะก็หาทางเพิ่มแต้มเข้าไปใหม่ หากหักกลบลบหนี้เดิมได้ก็ฟื้นคืนเสมออารมณ์เดิม แต่หากเพียรเพิ่มแต้มไม่หยุด เดี๋ยวก็ดีเกินอารมณ์เดิมไปเอง

กำลังเลือกของเพลินๆในบรรยากาศปลอดโปร่งไร้กังวล ลานดาวก็ยินเสียงกระหึ่มน่าพรั่นพรึงอย่างประหลาดของรถบรรทุกคันหนึ่ง ดังขึ้นจากทิศเบื้องหลัง หล่อนขมวดคิ้ว เวียนหัววิ้งด้วยสังหรณ์พิกลถึงกับดึงให้ค่อยๆเหลียวไปมอง

พร้อมกันนั้น ก็เริ่มมีการประชุมเสียงเอะอะตกใจดังขึ้นจากฝั่งนี้และฝั่งโน้น

"เฮ้ยๆๆ!"

"ว้าย!!"

“หลบ! หลบ!!”

ภาพความโกลาหลฉุกละหุกและสำเสียงฟังไม่ได้ศัพท์เกิดขึ้นในพริบตาเดียว ลานดาวใจหายวาบ เพราะรถบรรทุกที่ห้อตะบึงเป็นพายุพัดมาโดยคนขับท่าทางหลับในหรือเมายานั้น แฉลบซ้ายเข้าหาตำแหน่งที่จอดรถของตน ซึ่งมีมาวันทานั่งหลับตาพักผ่อนอยู่ข้างใน!!

เกิดภาพอันไม่ชวนทัศนาครั้งใหญ่ กะทันหันเกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นความจริง คล้ายเห็นตอร์ปิโดพุ่งเข้าปะทะเป้าหมายอย่างจัง รวบเอามอเตอร์ไซค์และรถสองคันที่จอดเคียงกันอัดรวมเข้าเป็นกองเดียวราวกับมือยักษ์ตบปั๊บให้บุบบู้บี้ฉับพลัน และดันไปกระแทกต้นไม้ใหญ่รุนแรงขนาดทำให้โงนเงนแล้วหักโค่นลงทันตา เกิดเสียงครืนโครมหลายชั้นหลายซ้อน

แรงต้านของกำแพงวัตถุสองชั้นทำให้ล้อรถบรรทุกเกยย่ำขึ้นบดขยี้รถยุโรปคันแรกบี้แบน เห็นหลังคายุบฮวบ กระจกทุกด้านแตกเปรี่ยงกระจุยกระจาย กลายเป็นภาพเขย่าขวัญที่สาปให้ทุกคนในละแวกนั้นอ้าปากค้างนิ่งเป็นตุ๊กตาหินไปหมด

พ้นช่วงแห่งความปุบปับรวดเร็วจนดูแทบไม่ทัน ก็คล้ายโลกหมุนช้าลง กาลเวลาแบ่งซอยออกเป็นเสี้ยวเล็กเสี้ยวน้อย ลานดาวได้ยินตัวเองกรีดแหลมสุดแก้วเสียง ทว่ากลับเลือนรางคล้ายแว่วจากอดีตที่ห่างแสนห่าง และมีบางสิ่งขาดหายไป สิ่งที่เรียกว่าสำนึกรับรู้... ทุกอย่างวูบดับลง เหมือนภาพตรงหน้าเป็นกระจกเงาที่สะท้อนภาพวันวาน บัดนี้ถูกทำให้แตกเปรี่ยงเป็นเศษยิบยับ หลงเหลืออยู่แต่เพียงความทึบบอด ไร้สีสันและสำเสียงอันใดปรากฏอีกต่อไป

มาวันทาตกใจกับภาพสั่นประสาทที่เห็นพร้อมกับทุกคนไม่พอ ยังต้องสะดุ้งอีกเป็นคำรบสองกับเสียงหวีดเรียก ‘พี่เอิน!!’ ก้องถนนบาดแก้วหู มันเป็นเสียงแห่งความตระหนกสะท้านรุนแรงที่ไม่เคยได้ยินจากไหนชวนขวัญหายตามเท่านี้มาก่อน

เมื่อสะบัดหน้ามาทางต้นเสียงเรียกชื่อตนนั้น ก็เห็นลานดาวยืนเบิกตาโพลง หน้าขาวซีดเหมือนกระดาษด้วยอาการช็อกสุดขีด ของในมือร่วงหลุดลงพื้น ตัวเกร็งทื่อพักหนึ่งแล้วกลับอ่อนเป็นหยวกทรุดลงโชคยังดีมีชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งรีบเข้ามาช้อนรับไว้ในอ้อมแขนก่อนล้มหัวฟาดพื้น

ขบวนรถที่สัญจรทั้งสองฝั่งพากันเบรกล้อครูดพื้นสนั่น หยุดดูความวินาศสันตโรวุ่นวายกันหมด มาวันทาเป็นห่วงน้องมากกว่าวินาศภัยและไทยมุงที่พุ่งความสนใจมาทางกองเหล็กยับเยิน หล่อนวิ่งข้ามฝั่งไปถึงตัวลานดาวในอึดใจเดียว ขณะนั้นพลเมืองดีผู้เอื้อเฟื้อกำลังกาย ได้ย่อลงนั่งเพื่อใช้ตักและท่อนแขนของตนเป็นแท่นรองพักร่างลานดาวอยู่

“จ๊ะ! พี่อยู่นี่!”

มาวันทาส่งเสียงดังนำมาก่อนถึงตัว แล้วเขย่าร่างที่อยู่ในอ้อมแขนชายหนุ่มแรงๆ เพื่อปลุกสติเรียก บอกให้รู้ว่าหล่อนไม่เป็นอะไร แต่เปล่าประโยชน์ เพราะลานดาวตกใจถึงขั้นสลบไสล แม้เขย่าเรียกด้วยเสียงอันดังก็ไม่แสดงความรับรู้แต่ประการใด

คนเราชะตาไม่ถึงฆาตเสียอย่าง ก็มีปาฏิหาริย์มาฉุดออกจากปากมรณาวันยังค่ำ อยู่ดีๆแพทย์สาวก็นึกอยากลงเดินเล่นดูของบ้าง เพียงครึ่งนาทีก่อนสิบล้อมหาประลัยจะมาเยี่ยม การณ์เลยกลายเป็นว่าคนฉิวเฉียดมรณะเองไม่เป็นไร แต่คนที่ควรอยู่ดีปลอดภัยกลับทรุดลงเสียได้

“คุณคือพี่เอินที่เธอเรียกเมื่อกี้ใช่ไหมครับ?”

ชายหนุ่มเจ้าของอ้อมแขนแข็งแรงทัก มาวันทาเพิ่งเงยขึ้นมองเขา สะดุดเล็กน้อยกับดวงตาดำใหญ่ทรงอำนาจ

“ค่ะ... ขอบคุณนะคะที่ยื่นมือเข้ามารับน้องสาวดิฉันก่อนล้ม”

“เธอคงหมดสติเพราะตกใจ นึกว่าคุณอยู่ในรถ”

เขาบอกในสิ่งที่หล่อนเดาได้อยู่แล้ว

“เดี๋ยวผมย้ายเธอเข้าที่ร่ม แล้วหายาดมให้ดีกว่า พักเดียวก็คงฟื้น... ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมเป็นหมอ”

“ค่ะ”

มาวันทาเก็บถุงของฝากที่หล่นพื้น ขณะชายหนุ่มผู้อารีอารอบลุกขึ้น พร้อมกับช้อนร่างหญิงสาวผู้ตกอยู่ในห้วงวิสัญญีภาพขึ้นด้วยปลอกแขนแกร่ง เดินตัวปลิวตรงไปยังที่หมายคือใต้ร่มไม้โปร่งไม่ใกล้ไม่ไกลออกไป มาวันทารีบหาซื้อยาดมยาหม่องจากร้านแถวนั้น แล้วรุดตามไม่ชักช้า ทันกันพอดีกับที่เขาอุ้มร่างไม่ได้สติของลานดาวมาถึงจุดหมาย วางราบลงบนโต๊ะไม้ จับศีรษะตะแคงข้าง กับหยิบปิ๊บที่มีคนทิ้งไว้ข้างทางใบหนึ่งมารองเท้าคนเป็นลมยกขึ้นสูง

มาวันทาเปิดจุกยาดมแล้วเอาไปรอจมูกน้อง มือสั่นเล็กน้อยกับเหตุการณ์ระทึก

“รถคุณถูกชนยับทั้งคัน เคราะห์ดีเหลือเกินที่ออกมาเสียก่อน ตอนคุณก้าวลงมาเผอิญผมมองทางนั้นอยู่พอดี”

เขาเหลือบตาไปทางจุดเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งเริ่มชุลมุนวุ่นวายกว่าเมื่อครู่ บ้างก็ร่วมแรงงัดประตูรถบรรทุกเพื่อช่วยโชเฟอร์ตีนผี แต่บางคนก็เข้าไปสำรวจรถเก๋งทั้งสองคันด้วยจุดมุ่งหมายต่างๆกัน ขณะนั้นเร็วเกินกว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคนใดมาถึง

“รถของน้องน่ะค่ะ เขาเหนื่อยดิฉันเลยช่วยขับให้ ทีแรกก็กะนอนพัก แต่นึกรำคาญ จู่ๆอยากลงมาเดินเล่นก่อนหน้าโดนชนนิดเดียว”

มาวันทาตอบ ไม่แม้แต่จะเหลียวหลังไปดูสภาพรถ ใจจดจ่อห่วงใยลานดาวเท่านั้น เพราะอาการช็อกน่าจะรุนแรงพอสมควรจึงสลบได้ แถมสภาพร่างกายยังแย่จากการอดอาหาร แม้เขย่าเรียกเป็นระยะ ทายาหม่อง รอยาดมก็ไม่รู้สึกตัว

“ท่าทางน้องสาวจะรักคุณเอินมากนะครับ ถึงตกใจขนาดนี้”

ชายหนุ่มถือวิสาสะเรียกชื่อเล่นหล่อนที่ทราบโดยบังเอิญจากเสียงกรีดเรียกของลานดาว มาวันทาไม่ค่อยอยากโต้ตอบกับเขานัก แต่ก็ประจักษ์ดังเช่นที่เขากล่าว เห็นชัดว่าพิษของความรักและอุปาทานทำให้คนเราขวัญกระเจิงจนสิ้นสติได้ท่าไหน

มาวันทาเงยหน้าขึ้นฝืนยิ้มให้กับชายผู้อ้างตัวว่าเป็นหมอ

“ขอบคุณคุณหมอมากนะคะ อย่างไรก็เชิญตามสบายเถิดค่ะ ดิฉันจะดูแลน้องเอง”

แพทย์หนุ่มยิ้มให้ มีความเป็นมิตรที่อบอุ่นคุ้นเคยราวกับเพื่อนเก่า

“เดี๋ยวคุณเอินอาจต้องวุ่นวายสะสางธุระเรื่องรถ อนุญาตให้ผมอยู่ช่วยดูแลน้องสาวจนฟื้นดีกว่า”

น้ำเสียงของเขานุ่มนวลเสียจนอดเหลือบตาสบไม่ได้ เพิ่งสังเกตเต็มที่ ก็พบว่านัยน์ตา รอยยิ้ม เค้าหน้า กับรูปร่างของเขาช่างบาดความรู้สึกเพศตรงข้ามได้อย่างชะงัด แต่นั่นไม่สำคัญไปกว่ากระแสความอบอุ่น อาทรจริงใจที่มีต่อคนไข้ทุกคนเยี่ยงหมอในอุดมคติ มาวันทาคิดถึงสถานการณ์ของตน ชั่งใจเพียงวินาทีเดียวก็รับการขันอาสาของเขา

“คุณหมอมาคนเดียวหรือคะ?”

“ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นหากไม่เป็นภาระหรือรบกวนคุณหมอจนเกินไป ก็ต้องขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความมีน้ำใจค่ะ น้องสาวอยู่ในความดูแลของหมอ ดิฉันจะได้อุ่นใจด้วย”

มุมปากข้างหนึ่งของเขาแย้มเล็กน้อย มีความเร้นลับในแววลึกของตาและรอยหยักของยิ้ม

“หมอเอินช่างถ่อมตัวดีจริง ทั้งที่ก็เป็นหมอให้อุ่นใจด้วยตัวเองอยู่แล้ว ผมแค่อยากช่วยดูแลแทนตอนหมอเอินต้องไปจัดการธุระเรื่องรถเท่านั้นแหละ”

มาวันทาฉงนเล็กน้อยที่เขาล่วงรู้ พยายามนึกในใจว่าขณะนี้ตนมีสัญลักษณ์บอกความเป็นแพทย์ที่เป็นรูปธรรมอันใดบนกายก็นึกไม่ออก จะว่าดูบุคลิก ก็ไม่เคยมีใครทายถูกจากรูปร่างหน้าตาเลยว่าหล่อนประกอบอาชีพใด โดยมากมักเดาว่ายังเป็นนักศึกษาเพราะหน้าอ่อน บางทีบอกใครว่าเป็นหมอเคยเจอหาว่าอำด้วยซ้ำ ต้องใส่เสื้อกาวน์นั่งอยู่ในห้องตรวจนั่นแหละ ค่อยหายสงสัยกัน

“รู้ได้ยังไงคะว่าดิฉันเป็นหมอ?”

“สง่าราศีของหมอฉายชัดอยู่แล้วนี่ครับ”

แพทย์สาวพินิจชายหนุ่มตรงหน้าซ้ำ ครั้งนี้มองผ่านใบหน้าอาบเสน่ห์ล่อตา หยั่งลึกเข้าไปในความเป็นเขา แล้วบอกตนเองว่าชายคนนี้ไม่ธรรมดา

“ดิฉันยังไม่รู้จักชื่อของคุณหมอเลย”

“ผมอมฤตครับ เป็นจิตแพทย์ เรากันเองเถอะ เรียกผมว่าแตรแล้วกัน”

“งั้นขอเรียกพี่แตรนะคะ”

“ครับ... น้องเอิน”

กระแสยิ้มในตาสนิทนิ่ง กับหางเสียงทอดอ่อนยามขานชื่อหล่อน ทำให้มาวันทารีบเอ่ยขอ

“ถ้าไม่รบกวนพี่แตรจนเกินไป เอินขอยืมโทรศัพท์มือถือเรียกสามีมารับจะได้ไหมคะ?”

รอยยิ้มของเขาค่อยๆเลือนลง ทว่ายังคงกล่าวคำด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเป็นปกติ

“เอินอยู่กรุงเทพฯใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“ถ้าหากจะโทร.แจ้งให้แฟนทราบก็ดีครับ แต่ไหนๆพี่ก็มาคนเดียวอยู่แล้ว เอินกับน้องสาวติดรถพี่เข้ากรุงเทพฯเถอะนะ ไม่จำเป็นต้องรอแฟนนานเปล่าๆหรอก”

มาวันทายิ้มสดใสและพนมมือไหว้เขาอย่างนอบน้อม

"ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือทุกอย่างค่ะพี่แตร เป็นพระคุณมากเลย"

ความจริงหล่อนแค่จะพูดว่า 'โทร.หาสามี' เข้าหูเขาไปอย่างนั้นเอง อย่างไรลัดธีร์ก็มารับไม่ได้อยู่แล้ว เพราะเขาติดภาระต้องบินในช่วงบ่าย

"ไม่เป็นไร มีโอกาสแสดงน้ำใจระหว่างคนไทยด้วยกันมั่งก็ดี เวลาถึงคราวเคราะห์ร้าย"

"เคราะห์ร้ายของบริษัทประกันน่ะค่ะ คงต้องซื้อรถให้ยายจ๊ะใหม่ ยังดีที่ไม่ต้องจ่ายค่าทำศพ... ที่เป็นลมนี่คงเพราะเผอิญร่างกายจ๊ะเขากำลังอ่อนแอจากการอดอาหารหลายวันด้วยน่ะค่ะ เพิ่งทานเมื่อดึกที่ผ่านมา พอตกใจหน่อยเลยหมดสติไปง่ายๆ"

ลังเลนิดหนึ่ง ก่อนตัดสินใจถาม

"พี่แตรมาเที่ยวทะเลคนเดียวเป็นปกติหรือคะ?"

"คนเดียว... บ้านพ่อแม่พี่อยู่หัวหินน่ะ อาทิตย์สองอาทิตย์ถึงจะมาทีนึง"

"ดีจังค่ะ เท่ากับได้มาตากอากาศบ่อยๆ"

"แล้วเอินกับน้องสาวล่ะ มาเที่ยวแถวนี้ประจำหรือเปล่า?"

"เพิ่งมากับเขาเป็นครั้งแรกแหละค่ะ เขาอยากมาหัวหิน... ไม่ได้เป็นพี่น้องกันแท้ๆนะคะ"

"รู้... หน้าตาต่างกัน"

"ค่ะ... จ๊ะเขาสวย"

อมฤตอมยิ้ม อยากจะบอกว่าเอินก็สวย เพียงแต่ไปคนละแบบ ทว่ายั้งไว้ก่อน

"แล้วหนีมาเที่ยวกับน้องสาวอย่างนี้ไม่ถูกสามีเอินโวยหรือ?"

"ก็คงมีบ้างมั้งคะ พอดีน้องสาวเพิ่งเลิกกับแฟน กำลังโศก เลยต้องมาเป็นเพื่อนแก้เหงาให้เขาหน่อย"

บุคลิกของอมฤตดีเสียจนมาวันทาด่วนบอกรายละเอียดเสร็จสรรพ สรุปว่าลานดาวเป็นโสด โดยยืมคำพูดของลานดาวเอง ที่อ้างว่าช่วงหลังหงุดหงิดบ่อยเพราะถูกนนทกานต์ทิ้ง คิดในใจว่าคงไม่ถือเป็นการโกหก

ขณะนั้น ตีนผีเจ้าของผลงานขยี้มอเตอร์ไซค์หนึ่งรถเก๋งสองถูกชาวถนนหิ้วย่องแย่งลงจากรถได้ มาวันทาชำเลืองไปเห็นก็กล่าวกับจิตแพทย์หนุ่ม

"พี่แตรคะ เดี๋ยวเอินไปช่วยดูอาการโชเฟอร์เสียหน่อยดีกว่า ว่าจะช่วยเบื้องต้นอะไรได้บ้าง ท่าทางคงไม่สาหัส รบกวนพี่แตรดูน้องจ๊ะด้วยนะคะ"

"เอามือถือพี่ไปโทร.เรียกประกันเสียเลยสิ แล้วเผื่อยังไม่มีใครตามรถพยาบาลกับตำรวจด้วย"

"ค่ะ ยังไม่รู้เลยว่าจ๊ะทำประกันไว้กับใคร เดี๋ยวคงต้องพยายามดูจากสติ๊กเกอร์กระจกหน้ารถ ถ้าไม่เหลือซากก็ต้องโทร.ถามจากที่บ้านของจ๊ะ ขอเผื่อไว้โทร.หลายบาทหน่อยนะคะ"

อมฤตหัวเราะ

"ตามสบาย เดี๋ยวถ้าโทร.จนหิวอาจมีมื้อกลางวันแถมเป็นการขอบคุณที่ใช้บริการด้วย"

มาวันทาหัวเราะตามด้วยความรู้สึกอบอุ่นเหมือนญาติสนิท ขอบคุณซ้ำก่อนยื่นมือรับโทรศัพท์พกพาจากอมฤต แล้วเดินข้ามถนนย้อนกลับไปยังจุดเกิดเหตุอย่างเร่งรีบด้วยจิตสำนึกของคนเป็นหมอ

เปลือกตาเผยอขึ้นด้วยความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน ที่ทุกสีสัน ทุกรูปทรง ทุกเหลี่ยมมุมอันปรากฏกระทบตาดูแปลกประหลาดไปหมด ความรู้สึกภายในว่างโหวง คล้ายเด็กทารกที่เพิ่งลืมตาดูโลกเป็นครั้งแรก สมองชา เคว้งงง สงสัย พยายามระลึก นี่มันอะไรกัน?

และเช่นเดียวกับขณะฝัน ที่อยู่ๆก็เกิดความรับรู้นิมิตภาพกับเสียง โดยไม่ต้องรู้ว่าตนเป็นใคร มาจากไหน สำนึกคิดอ่านเพียงทำงานรับกับสถานการณ์ชั่วเวลาปัจจุบันนั้น สิ่งแรกที่ปรากฏเข้าตาคือใบหน้ายิ้มแย้มของชายหนุ่มคนหนึ่งพร้อมเสียงทักนุ่มนวล

"สวัสดีครับ"

หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ ศีรษะหล่อนตะแคงไปทางเขา ร่างกายวางราบ เท้าวางอยู่บนปี๊บใบหนึ่ง ก้มลงเห็นเช่นนั้นก็ยกเท้าพ้นจากปี๊บและพยายามดึงกายลุกขึ้น ลงจากโต๊ะมานั่งเก้าอี้

"เป็นยังไงมั่ง ปวดหัวหรือเปล่า?"

"ค่ะ… ปวดหัวจัง แต่… นี่ฉันอยู่ไหนคะ?"

อมฤตชะงัก เล็งตาพินิจหญิงสาวเงียบๆครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า

"อยู่บนเส้นทางกลับกรุงเทพฯครับ คุณมาเที่ยวหัวหินกับพี่สาวไง"

หญิงสาวพยายามทบทวน พี่สาวไหน? หล่อนเริ่มกระวนกระวาย

"คุณเป็นใคร?"

"ผมชื่ออมฤต"

"แล้ว... เอ้อ... ขอโทษนะคะ เรารู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า?"

ชายหนุ่มส่ายหน้าน้อยๆ

"ไม่หรอกครับ ผมแค่เผอิญยืนอยู่ใกล้ๆตอนคุณช็อก มีอุบัติเหตุใหญ่ คุณหมดสติเพราะนึกว่าพี่สาวอยู่ในรถ แต่ความจริงเธอออกมาเสียก่อนที่จะมีการชน... พอนึกออกหรือยัง รถบรรทุกก็ยังกองเป็นภูเขาเลากาอยู่นั่น"

นายแพทย์อมฤตกล่าวพลางชี้ไปทางทิศที่ซากรถยังกองยับยู่ยี่อยู่ให้เห็น หญิงสาวหันตาม และแลเห็นเช่นที่เขาบอก แต่ภาพทั้งหมดปรากฏเป็นของใหม่อย่างสิ้นเชิง หล่อนระลึกอะไรไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

"คนไหนคะ… พี่สาว?"

"ผู้หญิงผมยาวในชุดกระโปรงลายขาวฟ้า ที่ยืนหันหลังให้เรา และกำลังคุยกับตำรวจนั่นน่ะครับ"

เนื่องจากระยะค่อนข้างห่างกับทั้งไม่เห็นหน้า จึงไม่อาจมั่นใจว่าตนจำ 'พี่สาว' ได้ แต่ที่แน่ๆคือความทรงจำของหล่อนถูกลบสิ้น ลืมสนิทว่าเกิดอะไรบ้างก่อนหน้าเปิดตาขึ้นในครั้งนี้

"ฉันเป็นใคร?"

ยังมีสำนึกรู้ดีพอจะทราบว่านั่นเป็นคำถามที่น่าขันและฟังดูเพี้ยน แต่หล่อนกำลังงุนงง สับสน และตกใจกลัว ต้องการคำตอบอย่างที่สุด แม้จากเขา ผู้ประกาศตัวว่าเป็นเพียงคนผ่านมาช่วยเท่านั้น

“คุณชื่อจ๊ะ ผมได้ยินพี่สาวคุณเรียกอย่างนั้น... อย่าห่วงเลย คุณแค่ความจำเสื่อมชั่วคราวจากอาการช็อกเท่านั้น แต่อีกไม่นานความจำทั้งหมดก็จะฟื้นคืนกลับมาเอง ไม่มีใครความจำเสื่อมถาวรจากการช็อกหรอก”

คำบอกนั้นดูเหมือนทำให้หญิงสาวสบายใจขึ้นเล็กน้อย

“ดิฉัน... มันเหมือนทุกอย่างว่างไปหมด ไม่เหลืออะไรในหัวเลย ทำไมถึงเป็นอย่างนี้”

“เพราะว่านี่คือประสบการณ์ในวัยเด็กแรกเกิดอีกครั้ง ต่างแต่ว่าคราวนี้มีสำนึกคิดอ่านได้แบบผู้ใหญ่ทันที”

นายแพทย์อมฤตกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยเสมือนนี่เป็นสิ่งปกติที่ใครๆก็เจอกัน

“ตอนคุณตกใจจนรับการสูญเสียไม่ได้ มีการทำลายตัวตนเดิมทิ้งเพื่อหลบหนีจากบาดแผลที่ใหญ่เกินจะรับ พูดง่ายๆว่าความทรงจำเกี่ยวกับตัวเองและญาติมิตรถูกลบทิ้งหมด ซึ่งพอความจำหายไปความรู้สึกว่างก็เข้ามาแทนที่ ทุกอย่างเลยเหมือนการเริ่มต้นใหม่”

อมฤตพยายามพูดช้า สังเกตเมื่อตาของหญิงสาวเริ่มเลื่อนลอยก็จะหยุดพูด แต่พอเบนกลับมาจับเขาอีกก็จะพูดต่อ โดยพยายามอธิบายให้ง่ายขึ้นเพื่อเหมาะกับสภาพงุนงงของคนเกิดใหม่

“จิตใจของคุณผูกพันอยู่กับพี่สาวมาก อย่างน้อยขณะเกิดเรื่อง ก็เหมือนกับพี่สาวเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลก เมื่อช็อกกับการเห็นอุบัติเหตุ นึกว่าเขาตาย เลยคล้ายหมดสิ้นทุกอย่าง ทั้งโลกแตกดับตามไปด้วย”

หญิงผู้ถูกความตระหนกคร่าความจำทำหน้านิ่ว หล่อนนึกไม่ออกแม้แต่หน้าตาของตัวเองว่าเป็นอย่างไร ความรับรู้ทั้งหมดนับหนึ่งกันใหม่ เริ่มจากการมองโลกภายนอกด้วยนัยน์ตาเปล่า และฟังสำเสียงด้วยหูเปล่า ทว่าประหลาดแท้ที่ยังสามารถสื่อสารกับคนแปลกหน้าได้ราวกับรู้ความตามปกติ ก่อนเอ่ยแต่ละคำ หล่อนจะสำเหนียกถึงแรงขับดันทางภาษา ที่ส่งตรงออกมาจากดวงจิตอันรู้สำนึกคิดอ่าน เสมือนบรรดาถ้อยคำทั้งหลายผนึกติดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจิตใจอยู่โดยเดิม ไม่ต้องเริ่มร่ำเรียนกันใหม่จากไหน

“แล้วจะเป็นอย่างนี้อีกนานแค่ไหนคะ?”

“คงสองสามนาที เดี๋ยวคุยๆไปก็ค่อยๆกลับมาเองครับ พอเจอหน้าพี่สาว รู้ว่าเธอยังอยู่ จิตใจอาจเริ่มเข้าที่ แล้วสมองส่วนความจำก็ทำงานตามเดิมเอง หรือถ้าโชคร้ายที่สุด ก็เพียงสองสามวัน ทุกอย่างจะกลับคืนเหมือนเดิม บางทีดูเงาตัวเองในกระจกก็นึกออกแล้ว”

“แต่ฉันอยากได้ความจำคืนมาเดี๋ยวนี้”

“ยิ่งอยาก ยิ่งกลุ้ม ทุกอย่างอาจยิ่งกลับคืนมาช้านะ สมองคุณเหมือนกับท่อน้ำที่ถูกขวางทางไหล ยิ่งพยายามเค้นมากๆยิ่งเท่ากับเอาของสกปรกไปสุมให้เกิดการหมักหมมอุดตันจนท่อแน่น ทางที่ดีควรทำใจให้สบาย ปล่อยให้เวลาเป็นตัวทะลวงสิ่งอุดตันจะดีที่สุด”

แล้วเขาก็หัวเราะอย่างจะให้เป็นเครื่องช่วยคลายกังวลกับหล่อน

“เผอิญคุณตื่นขึ้นมาเห็นคนแปลกหน้าด้วย เลยไม่มีความจำชุดไหนถูกดึงกลับมาทำความคุ้นให้เกิดขึ้น”

หญิงสาวส่ายหน้า บอกซื่อๆอย่างไร้มารยา

“ตรงข้าม เห็นคุณแล้วดิฉันคุ้นมาก แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก”

ความจริงอมฤตเองก็รู้สึกเช่นนั้น ทว่าไม่อยากกล่าวให้หล่อนสับสนกว่าเก่า เพียงเปิดตานิ่งให้โอกาสหล่อนสบจ้องเพื่อตรึกระลึกเต็มที่ ทว่าครู่สั้นๆก็มึนงงหัวหมุนติ้ว

พอหญิงสาวก้มหน้าใช้นิ้วกดเปลือกตาด้วยความตึงเครียด อมฤตก็แนะอย่างอ่อนโยน

“อย่าพยายามนึก อย่าพยายามเค้นอะไรเลย เชื่อผมเถอะ”

“แต่ฉันคุ้นหน้าคุณจริงๆนะคะ คุณบอกว่าเราไม่รู้จักกัน นั่นทำให้ยิ่งสับสน”

“ผมก็คุ้น”

ยอมเผยตามตรง ส่วนหนึ่งเพื่อช่วยเป็นกำลังใจไม่ให้หล่อนนึกว่าละเมอเพ้อพกอยู่คนเดียว

“เราอาจรู้จักกันมาก่อนจริงๆก็ได้ แต่ผมเองก็ความจำเสื่อมตั้งแต่ออกจากท้องแม่ เลยจำคุณไม่ได้เหมือนกัน”

หญิงสาวฟังแล้วงง หล่อนพยายามเอาชนะความกลวงโหว่ภายใน ทว่าทะเลแห่งความลืมช่างกว้างลึกโอฬารนัก หล่อนลอยคออยู่ ณ ใจกลางความเวิ้งว้าง ก้มลงมองอดีตเจอแต่ท้องสมุทรแห่งความทึบทางความจำ แหงนขึ้นมองปัจจุบันพบแต่ห้วงฟ้าแห่งความเหม่อไร้ขอบเขตสิ้นสุด

ขณะนั้นเอง มาวันทาก็เดินข้ามถนนกลับมาอย่างรีบร้อน

“จ๊ะ! ฟื้นแล้วเหรอ โล่งอกไปที”

หญิงสาวผู้มีความทรงจำบกพร่องเหลือบแลต้นเสียง เพียงเห็นใบหน้างามที่มีแววห่วงใยอาทร ความรู้สึกอบอุ่นก็แล่นปราดเข้าจับใจ ถึงขนาดบอกตนเองในปัจจุบันทันด่วนว่าหล่อนเป็นใครคงไม่กังวลอีกแล้ว ขอเพียงมีวงหน้าอันเป็นที่รักดวงนั้นยื่นเข้ามาเป็นพอ

และด้วยความรู้สึกเช่นนั้น ปฏิกิริยาทางสีหน้าสีตาของหญิงสาวจึงเป็นไปในทางยินดี ราวกับคนปกติที่จำทุกอย่างได้ มาวันทายังไม่สังเกตก็พูดต่อ

“ดีเลยที่ฟื้นก่อนประกันจะมาถึง เพราะเจ้าของรถคงต้องเซ็นอะไรเอง”

“เอินครับ” อมฤตแทรกนิ่มๆ “พี่คิดว่าเรามีปัญหานิดหน่อยนะ... น้องสาวเอินเป็นแอมนีเซียจากการช็อกรุนแรง”

มาวันทาชะงัก พินิจแววตาของลานดาวที่มองนิ่งมายังตน แล้วทักเสียงเข้ม

“จ๊ะ... เป็นอะไรหรือเปล่า จำพี่ได้ไหม? นี่พี่เอินไง”

ปฏิกิริยาตอบสนองคืออาการพยายามเรียกความทรงจำอย่างแรง คือขมวดคิ้วแน่น เพ่งหล่อนขึงขังขณะพึมพำทวนชื่อ

“พี่เอิน...”

มีความคุ้น แต่ไม่ใช่ความเข้าถึง คล้ายคนเคยขุดดินเพื่อฝังซ่อนสมบัติไว้สุดลึก ลึกเสียจนกระทั่งออกแรงขุดเพียงใดก็ตะกุยหาลงไปอย่างไรไม่พบ เพียงแต่เห็นสภาพผิวดินกับสิ่งแวดล้อมแล้วจำได้รางๆว่าละแวกนี้เองเป็นแหล่งฝังสมบัติ

“อย่าพยายามเค้นเลย” อมฤตห้ามลานดาวอีก “เราคุยกันสบายๆเถอะ เดี๋ยวก็จำได้นะ อย่างที่ผมบอก ถ้ายิ่งเค้น เดี๋ยวจะยิ่งไปกันใหญ่”

มาวันทาได้ยินอมฤตเตือนน้องสาวตนเช่นนั้น ก็รีบลดอาการวิตกทางสีหน้าและแววตาทันทีเช่นกัน เปลี่ยนเป็นยิ้มคุยเสียงรื่นด้วยความชำนาญรับมือคนป่วยฉุกเฉินมามากพอ

“เรามาตากอากาศกันไง... ดีแล้ว ล้างๆความจำเก่าออกเสียบ้าง จ๊ะลืมพี่สักแป๊บนึงก็ช่างเถอะ อย่างน้อยยังมีพี่เป็นฝ่ายจำได้ว่าเรารักกันขนาดไหน...”

ตอนที่ ๑๘ ระลึกชาติ

แพทย์หญิงมาวันทาเดินไปยังเพิงขายผลิตภัณฑ์พื้นเมืองแห่งหนึ่งที่เห็นแวบๆว่ามีกระจกเงากรอบเปลือกหอยวางขายอยู่ หล่อนเลือกซื้อบานใหญ่สุดขนาดสูงเกือบหนึ่งฟุตมายื่นให้ลานดาว

“ดูหน้าสาวสวยซะ”

ลานดาวรับกระจกมาถือ ส่องเงาตนเองด้วยใจที่เต้นแรงขึ้น ความรู้สึกจากแก่นแท้ยามนั้นช่างประหลาดนัก เสมือนถูกบังคับให้เชื่อว่าหล่อนคือใครอีกคนในกระจกเงา หากหล่อนเป็นเจ้าของใบหน้านั้นอย่างแท้จริง เหตุใดจึงไม่อาจระลึกได้เอง ต้องพึ่งกระจกเสียก่อน?

ส่องๆเงาไปชักคุ้น เหมือนยอมรับว่าถ้าคนเราต้องมีใบหน้า หล่อนก็ควรจะเป็นอย่างที่เห็นในกระจกนี่แหละ ดีใจที่ตนเป็น ‘สาวสวย’ อย่างมาวันทาว่าไว้จริงๆ แม้ไม่อาจทราบต้นสายปลายเหตุว่าได้ความสวยมาแต่ไหน ใครกำหนด แต่หันซ้ายหันขวาเล็งแลแล้วหลงเงา ปลื้มใจที่ใบหน้านั้นเป็นของตนก็แล้วกัน

มาวันทาต้องจัดแจงเป็นธุระเจรจากับเจ้าหน้าที่จากบริษัทประกันให้ โดยเล่าตามจริงว่าลานดาวช็อกและสูญเสียความทรงจำชั่วคราว ไม่อยู่ในสภาพพร้อมให้ลายเซ็น คงต้องประทับลายนิ้วมืออย่างเดียวไปก่อน ยังดีที่ในกระเป๋าสตางค์ของลานดาวครบทั้งใบขับขี่และบัตรประชาชนพร้อม มิฉะนั้นเรื่องคงยุ่งยากขึ้นอักโข

นานมากกว่าทุกอย่างจะลงเอยเรียบร้อย ทุกคนขึ้นรถของนายแพทย์อมฤต โดยเขาแนะนำให้มาวันทานั่งหลังกับลานดาวและชวนพูดคุยเรื่องต่างๆตามปกติ เสมือนสนทนาประสาพี่น้องแบบที่ผ่านมา ไม่ต้องพยายามรื้อฟื้น หรือเค้นความจำด้วยเรื่องราวใดเป็นพิเศษ เพียงบอกให้ลานดาวเรียกตัวเองว่าจ๊ะ เรียกหล่อนว่าพี่เอินบ่อยๆ ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ความคุ้นเคยจะเรียกความจำกลับมาได้เร็วกว่าวิธียัดเยียดข้อมูล

มาวันทาทำตามคำแนะนำ พยายามไม่คิดว่าน้องสาวความจำเสื่อม ชวนคุยโน่นคุยนี่เรื่อยเปื่อยเรื่องไหนเห็นท่าทางลานดาวคุ้นก็พูดเรื่องนั้นนานหน่อย เรื่องไหนเห็นท่าว่าเป็นชนวนให้เค้นความจำมากเกินเหตุก็หยุด หล่อนสังเกตด้วยว่าแม้ศัพท์แสงและรูปประโยคบางแบบก็ไม่เป็นที่เข้าใจ คล้ายลานดาวมีโรคปัญญาอ่อนเข้าแทรกอยู่ด้วย

แต่อมฤตก็อธิบายว่านั่นเป็นเพราะลานดาวกำลังตระหนกและขวัญหาย อีกทั้งไม่รู้จะคิดเรื่องอะไร จึงเหม่อลอยบ่อย หากรวบรวมกำลังใจเข้าที่เข้าทางได้ ทำลายกำแพงความว่างวายภายในลงสำเร็จ ความรับรู้ ความจำ เชาว์ปฏิภาณ ตลอดจนกระทั่งนิสัยเก่าก็จะกลับมาเอง มีเสียงคนสนิทเข้าหูพักเดียวพอ

บางทีเห็นหน้าซึมจ๋อยของน้องแล้วก็ยิ้มมุมปาก อยากแซวว่าเป็นไง ทำตลกไม่ออกแล้วล่ะสิ โดนริบความจำทีเดียว ที่เคยทำหน้าเป็นตลอดศก ที่เคยทำไขหูชูคอดื้อ ที่ชอบพยศเป็นนางม้าป่า เดี๋ยวนี้กลายเป็นยายจ๋องไปแล้ว มองไปมองมาเผลอหัวเราะขำ จึงต้องเสหยิบผ้าโขมพัสตร์ที่ลานดาวซื้อฝากแม่ออกมากาง แล้วชมว่า

"เธอเลือกเก่งนะ อย่างนี้แม่คงหายโกรธสนิทที่แอบหนีมาเที่ยวกับพี่"

ลานดาวมองผ้าในมือมาวันทางงๆ แววตาฟ้องว่าระลึกอะไรไม่ได้แม้แต่น้อย

"เอิน…"

อมฤตทัก

"คะ?"

"คำเพียงบางคำ ถ้าไม่ตรงไปตรงมา ก็ชะลอการระลึกได้เหมือนกันนะ"

"ยังไงคะ?"

"น้องจ๊ะไม่ได้ 'หนีมาเที่ยว' กับเอินนี่ ใช่ไหม?"

มาวันทามองชายหนุ่มด้วยความทึ่งอีกครั้ง

"พี่แตรรู้ได้ยังไงคะ?"

"หลักการสังเกตง่ายๆ เอินเพิ่งบอกพี่ว่าน้องจ๊ะอดอาหารมาหลายวัน ร่างกายอ่อนเพลีย ถึงช็อกหมดสติไป แล้วเอินเองก็มีร่องรอยของความเศร้าหมองอมทุกข์บางอย่างอยู่กับน้องจ๊ะ… ขอโทษนะที่พี่พูดตรงไปตรงมา เพียงแต่อยากบอกว่าถ้าหวังให้เขาฟื้นความจำโดยเร็ว เหมือนดัดความบิดเบี้ยวให้กลับเข้ารูปก็ควรใช้คำตรง อ้างถึงความจริงมากที่สุด หลีกเลี่ยงการพูดอ้อมค้อมทั้งหลาย เช่นคำว่า 'เที่ยว' ในความรู้สึกของเราอาจผิดจากข้อเท็จจริงเพียงนิดเดียว แต่ในหัวของน้องจ๊ะที่กำลังว่างเปล่าขณะนี้ จะปรุงแต่งสับสนเกินเราๆคาดไปมาก"

มาวันทาฉุกใจเห็นตามอมฤตกล่าว แล้วก็ลอบบีบมือตนเองแน่นด้วยความระแวงว่าเขาจะล่วงรู้เกินเลยจนถึงเรื่องลับระหว่างหล่อนกับลานดาว จะด้วยศิลปะความช่างสังเกตคนแบบจิตแพทย์หรือความสามารถพิเศษประการใดก็ตามแต่

"เอ่อ… เห็นอิทธิพลของการพูดที่อ้างอิงแต่สัจจะความจริงเลยนะคะ คำพูดเท็จจริงมีผลแปลงจิตใจให้บิดเบี้ยวหรือเที่ยงตรงได้อย่างที่เรานึกไม่ถึง… ว่าแต่ถ้าเราพูดเรื่องที่เป็นทุกข์ ชวนให้เศร้าหมอง ไม่ยิ่งไปทำจิตใจเขาแย่ลงหรือ?"

"ตอนนี้ทุกข์เดียวของน้องจ๊ะคือการสูญเสียความทรงจำเท่านั้นแหละเอิน ดังนั้นต่อให้ใช้ความทุกข์ที่เคยหนักสุด รับไม่ได้ที่สุดมากระตุ้นเตือนให้ความจำกลับมา ก็ไม่ใช่เรื่องน่าหลีกเลี่ยงอะไร แต่หากเลือกได้ ลองขุดเอาความทรงจำดีๆ แบบที่เราเล่าได้ตรงไปตรงมา ก็จะทำให้เขาฟื้นคืนด้วยสภาพจิตที่เป็นสุขแบบเดียวกับตื่นจากฝันดี ก็ย่อมยิ้มแย้มมีชีวิตชีวากว่าตื่นจากฝันร้าย"

"ตกลงค่ะพี่แตร เอินจะระมัดระวังเรื่องการใช้คำไม่ให้เพี้ยนจากความจริง และคัดเฉพาะส่วนที่เป็นเรื่องดีๆมาพูดเข้าหูจ๊ะ"

"มีทฤษฎีของคนเชื่อเรื่องภพชาติอยู่อันหนึ่งนะ คือการลืมเลือนอดีตชาติอาจใช้กลไกเดียวกันกับโรคความจำเสื่อมนี่เอง เช่นตอนเกิดกับตอนตายมีกระบวนการทางสมอง หรือกระบวนการทางจิตวิญญาณที่ลี้ลับมาลบความทรงจำออกไปหมด ซึ่งก็คล้ายกับน้องจ๊ะช็อกแล้วความจำเลือนหาย เพียงแต่จะรู้สึกอยู่รางๆว่ามีอดีตที่ฝังลืม และจะลืมอยู่อย่างนั้นจนกว่าใครสักคนที่เคยผูกพันมากๆแวะเวียนมาให้เจอหน้า ถึงเกิดความสะดุดใจ คุ้นเคย ราวกับเห็นอดีตกับปัจจุบันมาบรรจบกัน"

แพทย์หญิงมาวันทาพยักหน้ายิ้ม

"แปลว่าถ้าเราสามารถเล่าเรื่องในอดีตชาติให้ใครๆฟัง บอกถูกว่าเขาเคยเป็นใคร ชื่ออะไร ความทรงจำต่างๆก็จะทยอยกลับมาเองอย่างนั้นใช่ไหมคะ?"

"เคยมีการทดลองเหมือนกันนะ เอาพวกคนทรงเจ้า หรือผู้มีความสามารถทางในมาบอกอาสาสมัคร ว่าเคยเป็นนั่นเป็นนี่ในชาติใกล้ ผลคือบางคนคุ้นทันที บางคนเก็บไปฝันเป็นตุเป็นตะ บางคนพยายามคิดตามอยู่นานกว่าจะเริ่มนึกออกทีละน้อย... ไม่รู้ล่ะว่าคนบอกเห็นจริงหรือเปล่า สรุปให้ง่าย ตอนคนเราเสื่อมจากความจำในอดีต หัวกำลังว่างเปล่า ถ้าถูกป้อนข้อมูลแบบไหน สมองก็จะประมวลผลแบบนั้น กรณีของน้องจ๊ะจึงไม่น่าเป็นห่วง เพราะกำลังอยู่กับคนที่รู้เรื่องจริงของเขา และเคยมีความผูกพันสนิทแน่นแฟ้น"

มาวันทาพยักหน้า เกิดความเข้าใจและสบายใจมากขึ้น ขณะเดียวกันก็คิดเล่นๆว่าอย่างนี้น่าใส่ข้อมูลใหม่ ล้างสมองเสียเลยว่าที่ผ่านมาลานดาวรักกับหล่อนฉันพี่น้องท้องเดียวกันโดยตลอด ไม่เคยรักอย่างมีมลทินแบบอื่นใด

กำลังคิดเพลินๆ ก็ได้ยินอมฤตถาม

"คนเราเชื่อเรื่องภพชาติกันเพราะอะไรมากที่สุดรู้ไหมเอิน?"

"ไม่แน่ใจค่ะ"

"ความรักไง... การพบใบหน้าอันเป็นที่รักและคุ้นเคยสนิทโดยปราศจากเหตุผลต้นปลายในชีวิตปัจจุบันมาอธิบายนั่นแหละ ทำให้คนเราจำเป็นต้องเชื่อลึกๆว่านั่นคือบุพเพสันนิวาส... สรุปคือถ้าน้องจ๊ะได้อยู่กับคนที่เขาเคยรักสุดชีวิต ก็พอหวังได้ว่าความทรงจำทั้งหลายจะฟื้นเร็วเป็นพิเศษ เพราะมีกระแสความคุ้นเคยนำร่องอยู่ก่อน"

"เหรอคะ..." แพทย์สาวยิ้มเจื่อนๆ แล้วเสหันไปลูบศีรษะปลอบน้อง "อย่าห่วงเลยนะ คิดเสียว่าจ๊ะกำลังฝัน เดี๋ยวก็ตื่น"

ใช่แล้ว เป็นแค่ฝันหนึ่ง หรือเป็นอีกชาติหนึ่ง ก็มีค่าเท่าเทียมสำหรับผู้ไม่หลงเหลือความทรงจำต่างกับฝันยามนิทราก็เพียงยังมีร่างกาย ลมหายใจ และโอกาสระลึกชาติได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

สัมผัสอ่อนโยนแสนสนิทของมาวันทาทำให้ลานดาวกล้าเอนศีรษะเข้าอิงไหล่และกอดหลวมๆอย่างใจปรารถนา

"ครั้งแรกที่เห็นหน้าพี่เอิน จ๊ะบอกตัวเองว่านี่คือคนที่จ๊ะเคยรักและเทิดทูนที่สุด"

การใช้คำของลานดาวทำให้มาวันทาตะแคงหน้ามองอย่างสะดุดหู เพราะลานดาวชอบพูดแบบนี้บ่อยๆ

"นี่จ๊ะจำพี่ได้หรือยัง?"

หยั่งเสียงด้วยความระทึก

"จ๊ะจำได้ว่าจ๊ะรักพี่เอินค่ะ..."

ลานดาวตอบอย่างซื่อตรงต่อความรู้สึกภายใน ขณะแห่งความลืมว่าตนเป็นใคร มีความสำคัญแค่ไหน ใจจะไวสัมผัสกว่าปกติหลายเท่า เพราะทุกภาพทุกเสียงล้วนเข้าปะทะสำนึกรับรู้ตรงๆโดยปราศจาก

สิ่งขวางกั้นเช่นอคติและทิฐิมานะแม้น้อยเท่ายองใย

อมฤตได้ยินลานดาวกล่าวเช่นนั้นก็อมยิ้มกล่าวแทรก

"เห็นไหมล่ะเอิน แรงประทับของรักมีน้ำหนักขนาดไหน"

เมื่อมาวันทาเห็นว่าความรักอาจเป็นสิ่งดึงดูดความทรงจำเดิมกลับมาได้เร็วดังที่นายแพทย์อมฤตกล่าวไว้ จึงพยายามใช้ทั้งภาษากายคือการโอบกอด และภาษาใจผ่านคำพูดนุ่มนวลทว่าหนักแน่น

"สำหรับพี่ ต่อให้จ๊ะต้องเป็นบุคคลไร้ความสามารถ ไม่อาจฟื้นความจำ และไม่มีใครต้องการอีก พี่ก็พร้อมจะเอาจ๊ะมาเลี้ยงไว้เอง ความทรงจำเกี่ยวกับจ๊ะที่พี่มีอยู่ เพียงพอแล้วสำหรับความเต็มใจดูแลจ๊ะไปจนชั่วชีวิตที่เหลือ"

พอพูดเอง ก็ทำให้เกิดจินตนาการเอง มาวันทานึกถึงสาวน้อยแบบบาง แสนซื่อ น่าสงสาร ที่จะปรากฏตัวในบ้านหล่อนตลอดไป แล้วใจหนึ่งก็นึกอยากให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ หล่อนกอดน้องแน่นขึ้น ลานดาวผู้ไร้พิษสงอาจเป็นน้องที่หล่อนจะรักจนใจแทบขาด พิศวาสยิ่งกว่าลานดาวผู้แผลงฤทธิ์เก่งเป็นไหนๆ

ลานดาวอยู่ในสภาพเด็กแบเบาะที่ต้องการการประคบประหงม เอาแต่กอดมาวันทาไม่ปล่อย ซึ่งนั่นเป็นสัมผัสที่ไม่ทำให้มาวันทาระคายหรือรู้สึกผิดอีกต่อไป

"ถ้าหากความจำของจ๊ะกลับมา เขาจะลืมช่วงเวลานี้ไหมคะพี่แตร?"

"ถ้าอีกเดี๋ยวหลับลง แล้วตื่นขึ้นด้วยการกลับเป็นน้องจ๊ะคนเก่า ก็อาจลืมช่วงเวลาที่ความจำเสื่อม ทบทวนแล้วนึกออกรางเลือนเฉพาะช่วงเห็นรถบรรทุกวิ่งเข้ามาขยี้รถเขา... แต่หากอยู่ดีๆความจำเขาฟื้นคืนขณะกำลังตื่นเหมือนเดี๋ยวนี้ ก็อาจเชื่อมกันติด แบบเดียวกับคนตื่นนอนที่ระลึกได้ว่าเมื่อห้าวินาทีที่แล้วเพิ่งฝันอะไรมา"

"ถ้าหลายวันแล้วความจำยังไม่ฟื้น เคสแบบนี้พี่แตรสะกดจิตได้ไหมคะ?"

"ก็คงต้องลองดู... เอินมองแง่ดีไว้เถอะ ความจำเสื่อมชั่วคราวของบางคนจัดเป็นบทเรียนเล็กๆที่จะนำไปสู่ความเข้าใจชีวิตมากขึ้น เอินเดาไม่ถูกหรอกว่าตอนเรามองโลกด้วยใจที่ปราศจากความจำ ชีวิตปรากฏต่างไปขนาดไหน"

"เห็นจากยายจ๊ะ ก็พอนึกออกค่ะว่าต่างอย่างไร"

"จิตแพทย์หัวก้าวหน้าบางคนมองด้วยซ้ำ ว่าอาการทางจิตหลายๆอย่างเป็นเพียงวิธีพิเศษที่ผู้ป่วยสร้างขึ้นเพื่อเอาตัวรอดในสถานการณ์ที่ทนอยู่ต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว... ความหมายของการเอาตัวรอดเป็นเรื่องลึกซึ้ง ในธรรมชาติไม่เคยมีทางตัน แต่บางทางออกอาจต้องพ้นจากสภาพตัวตนแบบเก่าๆ"

มาวันทาคิดตาม คำพูดเกี่ยวกับทางออกที่พ้นสภาพตัวตนของอมฤต ทำให้นึกถึงอุปาทานในอัตตาซึ่งเป็นคำสอนเชิงพุทธขึ้นมา

"สิ่งที่เกิดกับจ๊ะในครั้งนี้ทำให้เอินรู้สึกว่ามนุษย์เรามักมีอันเป็นไปให้กับเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างเช่นยายจ๊ะกรี๊ดสลบให้กับอุปาทานของตัวเองแท้ๆ ทั้งที่ความจริงเอินไม่ได้นั่งอยู่ในรถ อาจจะทำนองเดียวกับที่พระพุทธองค์ชี้ว่าเราต้องร้องไห้จนน้ำตาเท่ามหาสมุทรก็เพราะอุปาทานว่ามีตัวเรา ทั้งที่เรื่องจริงไม่เคยมีเราอยู่ตรงไหน"

ตั้งข้อสังเกตเช่นนั้นเพราะหวังจะได้ฟังมุมมองจากอมฤตบ้าง หากเขามีใจอยู่กับพุทธ แต่กลายเป็นเขานิ่งเฉยแบบไม่มีความเห็น ต่างฝ่ายจึงต่างเงียบกันไป อมฤตมองตรง ทำหน้าที่ขับรถ ส่วนมาวันทาพอเห็นลานดาวผล็อยหลับ ก็เหมือนหมดหน้าที่ จึงหันไปมองข้างทางคิดถึงความวุ่นวายในช่วงหลัง นึกในใจเงียบๆว่าชีวิตมนุษย์เป็นการเผชิญภัยอันน่าเหน็ดหน่าย ไม่รู้ว่าตื่นขึ้นมาแต่ละเช้าต้องพบเจอกับใครหรือสถานการณ์ใดบ้างภายในวันนั้น

พักใหญ่ต่อมาสองสายตาก็โคจรมาสบกันผ่านกระจกมองหลังโดยบังเอิญ เกิดสัมผัสทางใจจังๆราวกับคนคุ้นเคยมาเนิ่นนาน แต่ในที่สุดอมฤตก็เป็นฝ่ายเบนวิถีตาไปแลตรงตามเดิม ขณะที่มาวันทายังมองเสี้ยวหน้าของเขาผ่านกระจกเงานิ่ง

"พี่แตรเป็นพุทธหรือเปล่าคะ?"

อมฤตกระแอมเล็กน้อยกับคำถามชวนสนทนานั้น

“ส่วนหนึ่ง...”

คิ้วโก่งเลิกขึ้นเล็กน้อย

“ใช่หรือไม่ใช่พุทธนี่มีแบ่งเป็นส่วนๆได้ด้วยหรือคะ?”

"คือ... โจทย์ของชีวิตพี่อาจยังไม่ตรงกับโจทย์ของพุทธ หรืออีกทางหนึ่งอาจเพราะยังไม่เคยเจอใครในแวดวงพุทธที่ทำให้พี่สนิทใจว่าเขาเป็นตัวแทนตอบคำถามให้พุทธได้ ที่ผ่านมาพี่สมัครใจเลือกเป็นคนไม่มีศาสนาไปพลางๆ ขอเป็นนักศึกษาที่ปราศจากกรอบความเชื่อโบร่ำโบราณหรือแม้ความรู้ยุคใหม่มาเป็นข้อจำกัด"

"แม้แต่จิตเวชศาสตร์ที่พี่เรียนจบมา?"

"ใช่! พี่ไม่อยากยอมให้อะไรมาตีกรอบเลยสักอย่าง แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าพี่มีอคติหรือคิดทรยศอาชีพตัวเองนะ พี่ก็อยู่ใต้กฎเกณฑ์และระเบียบการรักษาคนไข้ตามที่ร่ำเรียนมา เหมือนจิตแพทย์ธรรมดาคนหนึ่งที่มีสิทธิ์จ่ายยาและบอกแนวทางฟื้นฟูจิตใจแก่คนไข้ ตอนอยู่ในคลินิกพี่จะไม่พูดถึงแนวทางรักษาที่ต่างจากการแพทย์สากลยอมรับ”

เขาเล่าอย่างเปิดเผยแบบพร้อมคุยยาว มาวันทาชักสนใจ

“แล้วตอนอยู่นอกคลินิกล่ะคะ?”

“พี่อาจสนใจศึกษาวิธีบำบัดโรคด้วยพลังจิต พลังปราณ พลังอัญมณี การกดจุด และอื่นๆ เผอิญช่วงเด็กโชคดีมีซินแสข้างบ้านสอนให้ด้วยความเอ็นดู ความรู้และประสบการณ์รักษาโรคหลากหลายเลยผ่านเข้ามาสั่งสมในตัวพี่ตั้งแต่เล็ก และทำให้พี่มองการมีสิทธิ์สั่งยาแผนปัจจุบันเป็นเพียงความสามารถส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ทั้งหมด”

“ทำไมพี่เลือกเป็นจิตแพทย์คะ?”

“คงเพราะมองว่าส่วนนี้ของแพทย์แผนปัจจุบัน ท้าทายที่สุด และมีสิทธิ์ช่วยคนได้ลึกลงไปถึงรากความรู้สึกนึกคิดของเขา”

“เมื่อกี้พี่แตรบอกว่าสนใจการบำบัดโรคด้วยพลังจิตด้วย ซึ่งถ้ามีพลังจิตพอจะบำบัดโรคได้ ก็แปลว่าต้องบำเพ็ญตบะแบบใดแบบหนึ่ง พอจะเล่าให้ฟังได้ไหมคะ?”

"ได้… ไม่ใช่ความลับอะไรหรอก เพียงแต่ถ้าบอกทั้งหมด เอินจะมึนว่าตกลงพี่ฝึกแบบไหนแน่ เอาเป็นอย่างนี้แล้วกัน ที่เขาว่าดัง ว่าดี ว่าได้ผลสูง พี่ไปมาเกือบหมด แม้แต่เมืองนอกที่ใช้วิธีอธิษฐานขอพรจากพระเจ้า ก็เคยไปเข้ากลุ่มมาแล้ว"

มาวันทาเม้มปาก พยักหน้าน้อยๆ

"ใจกว้างจังนะคะ เปิดรับทุกอย่างจริงๆ เอินพอจะเข้าใจล่ะ ถ้าถามพี่แตรว่าเป็นคริสต์หรือเปล่า พี่จะตอบว่า 'ก็ส่วนหนึ่ง' ใช่ไหมคะ?"

อมฤตหัวเราะ

"คงงั้นมั้ง"

"สรุปว่าภาพรวมของชีวิตพี่แตรคือหมอแท้ๆ ขอให้รักษาคนได้เถอะ ไม่เกี่ยงเลยว่าจะเป็นความรู้จากสำนักไหน ศาสนาใด แผนปัจจุบันหรือโบราณ… ใจดีจัง"

"เรื่องอยากช่วยคนก็ใช่ แต่อีกส่วนก็คือความสนุก ความพอใจในการเรียนรู้ด้วยน่ะนะ วันหนึ่งถ้าพี่อยากสนุกกับการศึกษา แบบค้นลึกลงไปในสัจจะเกี่ยวกับจิตวิญญาณจริงๆ พี่อาจอุทิศตัวไปอีกทาง"

"จะเอาแต่เรียนรู้ ไม่คิดมีครอบครัวบ้างหรือคะ?"

มาวันทาเริ่มเลียบเคียง

"ก็เคย… แต่ชีวิตพี่รักการแสวงหาความรู้มาตั้งแต่เด็ก เหมือนเป้าของการเกิดมาคือเรียนเพิ่มไปเรื่อยๆ ไม่ใช่เน้นหาคู่ เลยทำให้พี่เห็นว่าถ้าเลือกคู่ผิด ก็อาจหมายถึงการเสียเวลาช่วงหนึ่งในชีวิตไปเปล่าๆ"

แพทย์หญิงนิ่งฟัง อดเปรียบเทียบกับน้องสาวไม่ได้ ชีวิตลานดาวแทบจะเกิดมาเพื่อแสวงหาความรักโดยเฉพาะ ไม่ยินยลสนใจเรื่องไปเรียนต่อ เรื่องงานการ หรือกระทั่งเรื่องความเดือดร้อนของชาวบ้านร้านถิ่น ขอให้พลิกแผ่นดินหารักจนเจอเถอะ ไม่คำนึงถึงอะไรทั้งนั้น

มาวันทาตระหนักว่าตนไม่อาจรู้จักอมฤตด้วยการได้ยินคำตอบจำกัดจำเขี่ยจากการสนทนาครั้งเดียว ทราบแต่ว่าคนเก่งจัดมักชอบเป็นกบฏทางความคิด และหล่อนก็รู้สึกว่าอมฤตมีมิติกว้างยาวลึกทางความรู้กับประสบการณ์เหนือคนทั่วไปมาก แถมเป็นคนน่าพิศวง ที่มีทั้งความเปิดเผยเข้าถึงง่ายในรอยยิ้ม กับความลึกลับสุดหยั่งในแววตาควบคู่กัน เรียกว่ารอยยิ้มน่าคบ แววตาน่าค้นหา มีทั้งลักษณะของทูตที่พร้อมจะเสริมกำลังใจใครๆ ขณะเดียวกันก็มีพลังของนักปฏิวัติที่พร้อมจะพังกรอบจำกัดเดิมออกไปค้นหาสิ่งใหม่ด้วยความเชื่อมั่นเกินร้อย

มองๆเขาแล้วหล่อนนึกอย่างไรไม่ทราบ จึงพูดออกไปเกือบโต้งๆ

"เอินอยากให้พี่แตรรู้จักจ๊ะตอนปกติจังค่ะ เขาน่ารักนะคะ กล้าพูดเลยว่าเป็นผู้หญิงเสน่ห์แรงที่สุดในโลกคนหนึ่ง!"

ลานดาวตื่นจากหลับเอาเกือบถึงกรุงเทพฯ มาวันทาภาวนาให้น้องสาวจำความได้เสียที หล่อนถามชื่อ นามสกุล มหาวิทยาลัยที่ศึกษา และอื่นๆเป็นการทดสอบ ผลปรากฏว่าเหมือนเดิม คือลืมหมดเกลี้ยง จำได้อย่างเดียว พูดได้เรื่องเดียว เหมือนหุ่นยนต์กระป๋องยุคอัดเทปเล่นซ้ำไปซ้ำมา คือ 'จ๊ะรักพี่เอิน' ซึ่งพอฟังเหมือนนกแก้วนกขุนทองหลายเที่ยวเข้า มาวันทาก็ชักนึกรำคาญแทนความปลื้มใจเหมือนแต่แรก

ทานข้าวกลางวันแบบง่ายๆกันที่ร้านใกล้บ้าน ลานดาวในสภาพสมองบกพร่องกลายเป็นคนกินง่าย สมัครใจตักอาหารใส่ปากเองด้วยความหิวโหย ดูแล้วน่ารักน่าสงสารกว่าตอนดื้อด้าน อดข้าวประท้วงเป็นอันมาก หล่อนตั้งหน้าตั้งตากินเอาๆแบบไม่ปิดบังความหิว แต่ขณะเดียวกันก็ยังสำรวมท่าทีเยี่ยงคุณหนูจากบ้านผู้ดีเก่าไว้ได้ด้วย

ขณะลอบมองลานดาวในร้านอาหาร มาวันทาถามตัวเองขึ้นมาว่าตัวตนของลานดาวที่หล่อนรักอยู่ตรงไหนกันแน่ บุคลิก ความรู้สึกนึกคิด วิธีพูดจา ตลอดจนความทรงจำทั้งหลายสลายไปหมดแล้ว แต่เหตุใดหล่อนจึงยังรักน้องสาวคนนี้อยู่เหมือนเดิม? อาจเป็นรูปร่างหน้าตาน่าหลงใหล หรืออาจเป็นเยื่อใยความรักความผูกพันที่ยังฝังแน่นในใจหล่อนกระมัง

นึกถึงบุญที่ทำร่วมกันตอนเช้า ความสว่าง ความอบอุ่นในบรรยากาศสานไมตรีเช่นนั้นไม่จำเป็นต้องอิงสิ่งใดอื่น ก็เป็นดุจสายใยเชื่อมใจให้ผูกกันแน่นแฟ้นได้แล้ว สายสัมพันธ์ทางใจบางครั้งพ้นไปจากรายละเอียดความทรงจำต่างๆ ถ้าเคยทำให้รักได้ ก็จะรักอยู่อย่างนั้นเอง ไม่ต้องขุดคุ้ยหาเหตุผลให้มากกว่าเพราะอะไร เหตุการณ์ไหนบันดาลให้รัก เช่นนี้เอง แม้ความทรงจำเกี่ยวกับตัวตนจะเลือนแล้ว แต่สายใยก็ยังไม่จางไปไหน

ออกจากร้านอาหารกลับเข้าบ้าน ลัดธีร์ออกไปนานแล้ว เพื่อทำหน้าที่นำนกเหล็กทะยานขึ้นฟ้า มาวันทาต้องไปขอกุญแจจากเพื่อนบ้านซึ่งลัดธีร์บอกทางโทรศัพท์ว่าจะฝากไว้ที่นั่น

เจ้าของบ้านสาวพาแขกมาที่ห้องดนตรี แน่นอนว่าหล่อนมีเจตนาใช้เครื่องดนตรีเป็นสื่อเหนี่ยวนำความจำของลานดาวกลับมา

“จ๊ะเล่นเปียโนมาตั้งแต่ตัวกะเปี๊ยก ไปแข่งขันได้รางวัลมาเป็นกระบุงโกยด้วย เพราะฉะนั้นถ้าลงนั่งหน้าเปียโน พี่รับรองว่าจะต้องเล่นได้ปร๋อ ของตายแบบนี้”

มาวันทาทำนายรวบรัดเสร็จสรรพ ก่อนจูงมือลานดาวมานั่งแป้น เปิดฝาครอบเปียโนโชว์ ๘๘ คีย์ขาวดำให้เห็น โดยมีมฤตยืนสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ

ทุกคนหวังเห็นความอัศจรรย์ในระบบการทำงานของสมอง ที่ความจำจะวาบกลับมาทันทีทันใดเมื่ออยู่ตรงหน้าเครื่องดนตรีชิ้นโปรด ลานดาวบังเกิดความตื่นเต้นกับความคาดหมายทั้งของตนเองและคนอื่น หล่อนพยายามเพ่งจ้อง พยายามวางสองมือ เคาะนิ้วลงบนบางคีย์ ซึมซับรับสัมผัสการยุบของกระเดื่องที่มีกลไกส่งต่อไปเคาะสายให้เกิดเสียงต๊องแต๊ง

บางขณะลานดาวเริ่มคุ้นอยู่บ้างกับสำเสียงและสัมผัส แต่ทว่าด้วยความตื่นเต้น ผสมกับการลงนิ้วทีละเคาะทีละแคะ ไม่ทำให้เกิดการเข้ารหัสเดิมเช่นเมื่อครั้งสามารถพรมนิ้วประสานกันรี่เร็วราบรื่น ความคุ้นก็ปรากฏเป็นเพียงพยับแดดลิบๆ ที่เมื่อพยายามเข้าใกล้แล้วเลือนลงเป็นทรายแห้งแล้งแทนบ่อน้ำลวงตา

พยายามอยู่เกือบยี่สิบนาที มาวันทาทั้งลองเอาโน้ตมาตั้ง ทั้งบอกชื่อเพลงที่ลานดาวเคยเล่นประจำ จนอดีตนักเปียโนมือทองเริ่มทำหน้าเคร่งเครียด และมาวันทาไม่เห็นวี่แววว่าจะสำเร็จแน่แล้ว ก็ชวนให้เลิกพยายามชั่วคราว หยุดพักผ่อนก่อน

ลานดาวมีสีหน้าและแววตาเศร้าหมองน่าสงสาร หล่อนกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าจะกลายเป็นบุคคล

ไร้สมรรถภาพตลอดไป มาวันทาเองเห็นแล้วก็ท้อตาม และนึกกลัวขึ้นมาวูบๆวาบๆเหมือนกัน จะทำอย่างไร ในเมื่อของมันจำไม่ได้ นึกไม่ออกอยู่อย่างนี้ มองไปมองมา หนักใจกระทั่งต้องแตะแขนอมฤต ขอออกไปคุย ด้วยในห้องครัว และบอกให้ลานดาวนั่งรอในห้องดนตรีไปก่อน

สองหมอมายืนเงียบเชียบในครัวเกือบครึ่งนาที ฝ่ายหนึ่งยังใจเย็น แต่อีกฝ่ายชักใจร้อนและเสียงเริ่มปร่า

“เท่าที่เอินทราบ ผู้ป่วยความจำเสื่อมชั่วคราวนี่ถ้าได้กลับมาสัมผัสกิจกรรมถนัด มักเรียกวิธีคิดหรือการทำงานของสมองแบบเก่าๆให้กลับมาเข้าที่เข้าทางได้ไวไม่ใช่หรือ? จ๊ะเป็นมือเปียโนระดับพระกาฬทีเดียวนะคะ เก่งขนาดเล่นสดจากการอ่านโน้ตเมื่อแรกเห็น แถมแต่งเพลงเองได้เพราะด้วย”

“อย่าเพิ่งเป็นทุกข์ซีเอิน เท่าที่พี่เห็นเมื่อกี้คือความคาดหวังมากเกินไป เริ่มจากเอิน แล้วแพร่ไปถึงจ๊ะ เขาทั้งเค้น ทั้งตื่นเต้น หาความสบายใจไม่ได้เลย ถ้าเปรียบเทียบก็เหมือนพยายามดูลายมือกันในห้องมืด ดูยังไงก็ไม่เห็นหรอก ต้องเปิดม่าน เปิดหน้าต่างให้โปร่งโล่งเสียก่อน”

หัวคิ้วของมาวันทาคลายออก

“แล้วเมื่อกี้ทำไมพี่แตรไม่ห้ามเอินล่ะคะ?”

“เอินพูดออกไปแล้ว เขาเกร็งกับความคาดหวังไปแล้ว เอาน่ะ... เดี๋ยวลองใหม่ หาอะไรที่มันแหวกแนวจากเปียโน เพราะตอนนี้จ๊ะเชื่อว่าเขาเล่นเปียโนไม่เป็นแล้วล่ะ ชุดความจำเกี่ยวกับเปียโนถูกเก็บแบบใส่หีบลงล็อกสนิท”

“เอินแปลกใจจังค่ะ หน้าเอินเขาก็เห็นแล้ว บ้านที่เคยขลุกขลุ่ยตั้งหลายเดือนก็มาถึงแล้ว เปียโนที่เคยเล่นได้เหมือนโชแปงกลับชาติมาเกิดก็ลองสัมผัสแล้ว ทำไมยังจำไม่ได้อีก ชักสงสัยว่าแกล้งอำหรือเปล่า”

อมฤตหัวเราะ

“เขาไม่ได้แกล้งหรอกเอิน จังหวะไหนคลื่นไฟฟ้าในสมองแปรปรวนผิดปกติ ก็จะส่งผลให้สมองรวนไปชั่วคราวเหมือนเครื่องไฟฟ้ามันช็อตอยู่ข้างใน เราดูตาเปล่าเห็นตัวถังข้างนอกยังดีๆอยู่ก็นึกว่าไม่เห็นน่าจะเสียได้”

ฟังจิตแพทย์หนุ่มเปรียบเทียบให้เข้าใจแล้วมาวันทาค่อยสงบลงได้ อมฤตอธิบายต่อ

“ความจริงถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆเช่นบ้านของเขาเองน่าจะช่วยให้ความจำฟื้นเร็วขึ้น แต่พอพี่จะเอาตัวไปส่ง เอินก็ยังไม่อยากให้พ่อแม่เขาเจอในสภาพอย่างนี้ จะลองเอามาปลุกความจำดูเองก่อนเผื่อฟลุก... เอินเป็นคนใช้คำนี้เองนะ เผื่อฟลุกน่ะ แล้วไหงตอนนี้ถึงต้องเดือดร้อนเพียงเพราะปาฏิหาริย์ไม่เกิดเร็วทันใจเล่า?”

“จริงค่ะ เอินอยากลองดูเองก่อนเผื่อหายเสียที่นี่ สารภาพตามตรงว่าไม่อยากเสียเครดิต พาลูกเขาไปไหนแล้วเอ๋อกลับมาอย่างที่กำลังเป็น แม้จะไม่ใช่ความผิดของเอินก็ตาม”

“อือม์... ดูก็รู้ว่าพ่อแม่น้องจ๊ะคงเลี้ยงมาแบบไข่ในหิน มดไม่ให้ไต่ ไรไม่ให้ตอม พอเห็นอยู่ในสภาพบ้องแบ๊วอย่างนี้คงตกใจน่าดู ไปหัวหินมาคืนเดียว”

อมฤตตั้งใจผ่อนคลายความตึงเครียด และคำพูดของเขาก็ทำให้มาวันทาอดขำไม่ได้ สีหน้าผ่อนคลายลงบ้าง

“คุณพ่อจ๊ะน่ะใจดีค่ะ เข้าใจอะไรทุกอย่างแบบมองโลกด้วยใจกว้างมาก เน้นสอนให้คิดเป็นเท่านั้น จ๊ะขอไปไหนค่อนข้างปล่อย แต่คุณแม่เขาค่อนข้างเข้มงวดแล้วก็คุมแจ นี่เพิ่งตอนจ๊ะเรียนปีสุดท้ายนั่นแหละ ถึงอนุญาตให้ไปไหนมาไหน หายใจหายคอสะดวกขึ้น”

“งั้นลองอีกสักตั้ง แล้วค่อยเอาตัวไปส่ง… แต่เอินอย่าหวังมากนักนะ อธิบายพ่อแม่เขาเท่าที่เรื่องสุดวิสัยมันเกิด ถ้าเคืองก็คงเดี๋ยวเดียว พอจ๊ะหายดีแล้วก็ลืมๆกันเอง”

“ถ้านะคะ… ถ้าจ๊ะไม่หาย…”

“รอสักอาทิตย์หนึ่ง หากยังเป็นอย่างนี้อยู่ก็ต้องส่งโรงพยาบาล จะได้สืบหาต้นตอความผิดปกติที่แท้จริงซึ่งอาจเป็นระบบสมอง จะได้ดูแลด้วยวิธีการทางจิตบำบัดต่อไป… ญาติๆอาจเจ็บปวดหน่อยนะ แต่นั่นก็คือสิ่งที่ต้องทำ ยังไงตอนนี้มองแง่ดีตามพี่ดีกว่านะเอิน น้องจ๊ะไม่มีอาการชัก ไม่มีอาการกระตุกหลังช็อก แสดงว่าไม่มีความผิดปกติของคลื่นสมองขนาดต้องเตรียมใจมองในแง่ร้ายขนาดนั้นหรอก”

ตรึกตรองเป็นครู่ก่อนกล่าวสืบต่อ

“ระหว่างอาทิตย์นี้อย่าให้ต้องกังวลหรือเครียด เดี๋ยวก่อนจะพาไปส่งบ้านก็ควรโทร. บอกพ่อแม่ให้รับทราบล่วงหน้า และทำเฉยๆเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อธิบายด้วยว่าความห่วงออกนอกหน้าจะยิ่งทำให้จ๊ะกระวนกระวายหนักเข้าไปใหญ่ พูดถึงเรื่องกังวล ถ้าวันสองวันนี้เห็นหนักนักก็พาไปหาพี่ที่โรงพยาบาล แล้วพี่จะจ่ายยาประเภทคลายกังวลให้เขาดีขึ้น”

“ค่ะ เอินจะทำใจมองแง่ดีตามพี่แตรแนะ… ว่าแต่พี่แตรเสียเวลากับเรามากเลย ถ้าจะกลับไปทำธุระอื่นก็ตามสบายนะคะ ที่เหลือเอินดูแลเองได้แล้ว”

“นี่คือไล่หรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ… เกรงใจพี่แตรจะแย่ต่างหาก”

“ช่างเถอะ พี่เต็มใจนี่”

“งั้นเอาอย่างนี้แล้วกันนะคะ เดี๋ยวเอินจะลองเล่นฟลุตให้จ๊ะฟังดู เลือกเพลงที่เขาชอบขอให้เอินเล่น ถ้ายังไม่หายอีก ก็คงต้องโทร.เรียนคุณพ่อคุณแม่ของจ๊ะตามจริงว่าเกิดอะไรขึ้นเพื่อเตรียมใจ แล้วค่อยพาไปส่งบ้าน”

“พี่เอินคะ…”

สองแพทย์ชะงักคำปรึกษา หันไปทางต้นเสียงอย่างตกใจ เห็นลานดาวยืนเกาะขอบประตูห้องมองมาวันทาตาละห้อย

“จ๊ะไม่อยากไปไหน ไม่อยากเจอพ่อแม่ ไม่อยากรู้ว่าตัวเองเป็นใครแล้ว พี่เอินให้จ๊ะอยู่กับพี่เอินที่นี่ได้ไหมคะ?”

ทีแรกมาวันทานึกเคืองแม่หนูน้อยตัวปัญหาที่เสียมารยาทแอบฟังผู้ใหญ่คุยกัน ทั้งที่สั่งให้นั่งรอในห้องดนตรี แต่พอเห็นเงาร่างหมอง สะท้อนจิตใจที่อยู่ในสภาพซมซาน มาวันทาก็คลี่ยิ้มปลอบ และรีบเดินเข้าไปหา

"ถ้าเปลี่ยนเป็นให้พี่ไปดูแลที่บ้านจ๊ะจะดีกว่าไหม? เพราะพี่เอินต้องทำงาน แล้วพ่อแม่ของจ๊ะก็คงไม่ยอมปล่อยลูกสาวสุดรักสุดหวงไว้ที่บ้านคนอื่นหรอก"

ลานดาวช้อนมองพี่สาวด้วยนัยน์ตาชอกช้ำ

"จ๊ะไม่ได้แกล้ง จ๊ะไม่อยากเป็นอย่างนี้ จ๊ะจำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ จ๊ะไม่อยากเป็นตัวตลกให้ใครหัวเราะ แล้วก็ไม่อยากทำให้ใครตกใจค่ะพี่เอิน"

หยาดน้ำตาไหลออกมาสองสาย ทำให้มาวันทาเริ่มใจเสีย เพราะตนเป็นคนหลุดปากพูดโดยไม่ทันระวังว่าน้องจะมาแอบฟังจนทำให้คิดมากอย่างนี้

"น่า... พี่พูดเล่นไปอย่างนั้นแหละ ถ้านึกว่าจ๊ะจำได้แล้วแกล้งอำจริงๆ ป่านนี้แกล้งกลับด้วยการหยิกเราเนื้อขาดนานแล้ว ไปเถอะ... เดี๋ยวพี่จะเป่าฟลุตให้ฟัง เพลงที่จ๊ะเคยชอบ ยังนึกไม่ออกก็ช่าง พี่จะเป่าให้ฟังทุกวันจนกว่าจะจำได้... ดีไหม?"

ลานดาวนิ่งอั้น ก่อนจะรับเบาๆในที่สุด

"ค่ะ"

แล้วหล่อนก็ยกมือข้างหนึ่งปิดหน้า ปล่อยโฮออกมาอย่างคนสิ้นไร้หนทาง มาวันทาเห็นเช่นนั้นก็รั้งร่างอีกฝ่ายเข้ามากอด ทำตาแดงๆตาม แต่สะกดอารมณ์ไม่ให้สะอื้นไปกับน้อง เพราะเหมือนจะยิ่งพลอยทำให้บรรยากาศสิ้นหวังก่อตัวแจ่มชัดกว่าเก่า

นานจนลานดาวสะอื้นแผ่วลง และดึงกายออกจากอ้อมกอดของพี่สาวเพื่อถาม

"พี่เอินบอกจ๊ะตามตรงเถอะ ถ้าจ๊ะไม่หายจริงๆ จ๊ะจะถูกส่งไปอยู่โรงพยาบาลคนบ้าหรือเปล่าคะ?"

"ไม่หรอกครับจ๊ะ พี่รับรองว่าอาการของจ๊ะจะหายเองเร็วๆนี้"

อมฤตเป็นคนตอบ สำนึกผิดและละอายที่เมื่อครู่หลุดบางคำที่ลานดาวแอบฟังแล้วอาจทำให้นึกว่าเขาเห็นหล่อนเป็นตัวตลก เช่นบอกว่าไปหัวหินคืนเดียวกลับมาหน้าตาบ้องแบ๊ว แถมเขาเป็นคนปล่อยความลับเกี่ยวกับการส่งตัวไปโรงพยาบาลอีกต่างหาก

ฝ่ายมาวันทาก็ประคองไหล่ลานดาว เปิดตาจ้องนิ่งขณะพูดนิ่มนวลชัดถ้อยชัดคำ

"จ๊ะ... ถ้ามีใครพาเธอไปที่นั่น พี่จะตามไปอยู่กับเธอเอง"

มาวันทาหมายความตามนั้น หล่อนจะไม่มีวันทิ้งน้องให้อ้างว้างเดียวดายเลย

ใจจริงของพี่สาวที่ก่อกระแสรู้สึกอบอุ่นท่วมอก ทำให้ลานดาวจุกแน่นคอหอยด้วยความตื้นตันปรีดา ต้องโผเข้ากอดอีกฝ่ายทั้งน้ำตา ใจเหมือนจะขาดไปกับความซาบซึ้งรุนแรง บอกตนเองว่าชะตากรรมจะเล่นงานหนักหนาเพียงใดก็ยอม ตราบใดยังมีอ้อมอุ่นเยี่ยงนี้ไว้เป็นเรือนตาย

ประเล้าประโลมอีกพักใหญ่ มาวันทาก็พาลานดาวกลับมาที่ห้องดนตรีอีกครั้ง

"คืนแรกที่จ๊ะมานี่ แล้วเราเล่นเปียโนกับฟลุตคู่กัน จ๊ะเป็นคนเลือกเพลงด้วยการลงมือเล่น Gymnopedie ให้พี่เป่าตาม..."

มาวันทาเล่าพลางนำกล่องฟลุตมาเปิดและประกอบชิ้นส่วนทั้งสามเข้าด้วยกัน ระหว่างประกอบก็ส่งยิ้มใสให้ลานดาวเป็นการลำเลียงถ่ายไมตรีจิตไม่ขาดตอน และนั่นก็ทำให้ใจของลานดาวเบิก

บานขึ้น ลดความหดหู่ลงแทบสิ้น

เมื่อฟลุตถูกประกอบสำเร็จเป็นเลาขาว มาวันทาก็ยกขึ้นเริ่มเป่า โดยที่สายตาไม่ละไปจากการสานสบกับน้องสาว ลำนำเสนาะกล่อมโลกให้สงบของ Gymnopedie ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบที่เกิดจากอาการสดับของสองผู้ฟังในห้อง

มาวันทาขับน้ำหนักห้วงลมแรงเบาจากทรวงอกอย่างตั้งอกตั้งใจใช้เป็นสื่อให้ระลึกถึงคืนแห่งความสุขแรกระหว่างกันในห้องดนตรีนี้ คมเนตรงามรวมศูนย์อยู่ที่จุดเดียวคือดวงตารอนแสงสติของลานดาว เกิดความเชื่อขึ้นมาว่าพลังแห่งความรักที่เอ่อท้นในตนสามารถเรียกน้องสาวคนเดิมกลับมาหาหล่อนได้ในเวลาไม่นานเกินรอ

แม้จะเล่นเดี่ยวตามลำพัง นักฟลุตสาวก็นึกถึงเสียงเปียโนของลานดาวไปด้วย ราวกับมีลานดาวเล่นคลออยู่ในใจ แววตาคล้ายเปล่งสัญญาณบอกอยู่เนืองๆว่าถึงตาลานดาวควรเล่นส่งให้หล่อนอย่างไรแล้ว นัยน์ตาพูดได้ของหล่อนคล้ายตัดพ้อในบางครา ว่าเหตุใดจึงปล่อยให้หล่อนต้องเล่นอยู่เดียวดายเพียงลำพัง

ภาษาดนตรีทางใจที่ถ่ายทอดอย่างเงียบเชียบผ่านเสียงฟลุต ทำให้ลานดาวค่อยๆเริ่มคุ้นขึ้นมาทีละชั้น นับจากสถานที่และบุคคล สำเนียงอ่อนโยนแห่งสันติภาพของเพลงที่เข้ากับบรรยากาศสงบสุข ตลอดไปจนกระทั่งความประทับใจในลีลาทางกายอรชรสมส่วนของมาวันทา ที่พลิ้วไหวได้เข้ากันลงตัวกับเครื่องดนตรีสีเงินแวววาวชิ้นยาวในสองมือ

กระทั่งเสียงเพลงจบลง เสียงปรบมือดังขึ้นแทนที่ แล้วพร้อมกันนั้น ลานดาวก็มั่นใจว่าหล่อนเคยเล่นฟลุตได้มาก่อน

“พี่เอินคะ จ๊ะเคยเป่าฟลุตเป็นไหม?”

“ได้ซี... เก่งด้วยนะ พี่สอนให้แค่ไม่กี่เดือน ถึงขนาดเป่าเพลงยากๆเล่นคู่กับพี่ได้แล้ว”

ลานดาวลุกขึ้นยืน

“พี่เอินเป็นคนสอนจ๊ะหรือคะ?”

“ใช่... เธอบอกว่าเครื่องเป่าเป็นศัตรูกับเธอมานาน เพิ่งคิดเล่นก็เพราะอยากเป่าคู่กับพี่”

“งั้นสอนจ๊ะอีกครั้งได้ไหม?”

“ทำไมจะไม่ได้ เริ่มกันเดี๋ยวนี้เลยนะ”

มาวันทาตอบทันทีอย่างไม่เหนื่อยหน่ายแม้ต้องสอนซ้ำอีกกี่ร้อยรอบ หรือกี่ร้อยชาติก็ตาม หล่อนก้าวมายืนเบื้องหน้าน้องสาว ยื่นฟลุตให้ ลานดาวก้มลงมอง ระลึกได้ว่านั่นเป็นสัญญาณบอกความรักความสนิทใจไม่รังเกียจที่จะให้ใช้ของที่ต้องร่วมลมหายใจเดียวกัน

“ทำตัวตรงๆ อย่าให้หลังงอ ต้องยืนในท่าที่จะได้หายใจสะดวกไว้ก่อน เอาล่ะยกฟลุตขึ้นถือไว้อย่างนี้ ไม่ต้องเกร็ง...”

คุณครูสอนวิธีสร้างรูปปากให้ส่งลมเป็นลำได้ง่าย หายใจเต็มๆแล้วเป่าคล้ายผิวปากลงไปตรงๆ กะให้แทงเข้าบริเวณขอบบนของรูเป่า พูดซ้ำคล้ายกับที่เคยสอนมาก่อน จากนั้นจึงค่อยๆบอกวิธีกดกระเดื่องเพื่อบังคับให้ลมผลิตเสียงโน้ตที่ต้องการ

ฟลุตเป็นเครื่องดนตรีที่ต้องพึ่งลมหายใจเป็นหลัก ลานดาวหายใจตามคำสั่งของคุณครูอยู่ครู่หนึ่งก็เกิดสมาธิจากการรวมจิตจ่อกับการหายใจ และเริ่มคุมจังหวะได้เป็นอัตโนมัติ พลังลมนั้นเองส่งผลกระทบใหญ่หลวง นับเริ่มจากผนึกสติให้ตั้งมั่น ส่งทอดถึงสัญญาณความจำที่จะระบายลม แล้วเชื่อมต่อไปยังรหัสกระเดื่อง ซึ่งต้องอาศัยการขยับประสานงานระหว่างนิ้วมือ

ความคุ้นทยอยมาทีละชุดคล้ายทัพทหารที่ค่อยๆรวมพลเข้ากระแทกประตูเมืองลับแลอันถูกลั่นดาลไว้แน่นหนา จากที่เคยรู้สึกคล้ายยืนอยู่ท่ามกลางหุบเหวแห่งความลืมเลือนอันอ้างว้าง บัดนี้เหมือนกลับมาประชิดเมืองนอนรอมร่อ ลานดาวเพียรส่งลำลมวิเศษลงเลาฟลุตเพื่อปลุกสติตนเองทีละระลอก แปรกลุ่มนิ้วสลับตำแหน่งกดกระเดื่องที่คล้ายแผงรหัสปล่อยมนต์ขลัง มีอัตโนมัติในลำนิ้วผุดขึ้นมาเรื่อยๆ และนั่นก็เหมือนดาลประตูถูกกระทุ้งหนักเข้า เปราะบางมากเข้า กระทั่งเห็นรอยปริแตกชัดขึ้นทุกที

ครั้งหนึ่งการหายใจเข้ายาวทำให้ระลึกได้ว่าหล่อนหายใจสั้นมาเสียนาน พอสายลมยืดยาวขึ้นก็ฉุดกำลังเก่าๆให้ฟื้นตัว พลิกจิตเข้าที่เหมือนพลิกรถคว่ำให้หงายกลับขึ้นใหม่ บัดนั้นเกิดชุดความจำของการกดโน้ตต่างๆเพื่อบรรเลง Gymnopedie โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพามาวันทาบอก

คล้ายเคลื่อนมาตามทางออกที่ถูก แล้วพบว่าเงาไม้ในป่ารกกลับเบาบางลง แปลกตาน้อยลงคุ้นเขตใกล้พ้นป่ารำไร จากนั้นอีกครู่ใหญ่ก็ถึงวาระแรกแห่งความจำเกี่ยวกับตัวตน เมื่อระลึกได้ว่าขณะแห่งการเป่าฟลุตที่มีความรักล้นอก หล่อนจะชำเลืองแลทอดตาหวานประสานกับมาวันทาเสมอ

เมื่อจำวิธีชำเลืองส่งกระแสตาได้นั่นเอง มายากลอันมหัศจรรย์พันลึกแห่งสมองจึงเริ่มแสดงตัวเสมือนการรวมเศษแก้วชิ้นสุดท้ายมาปะเข้าได้รูปทรงชัดเจนด้วยกาวสติ วินาทีแห่งความตื่นเต็มนั้นเองหมอกมืดแห่งความลืมพลันถูกขับไล่ให้ปลาสนาการ บันดาลความสว่างเจิดจ้าขึ้นแทนที่อย่างเฉียบพลัน!

ตอนที่ ๑๙ ความเปลี่ยนแปลง

ลานดาวลดฟลุตลง พลังกายพลังใจคืนเข้าที่ บุคลิกต่างไปทันที นัยน์ตาทอแสงรู้คิดเจิดจรัส สยายยิ้มให้มาวันทาเหมือนดอกไม้ผลิบาน มีความคมคายเยี่ยงผู้สูงด้วยปฏิภาณ เป็นหญิงสาวเต็มตัว คนละคนกันกับเด็กสมองนิ่มเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิง

และเพราะเห็นเช่นนั้น มีหรือมาวันทาจะไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น หล่อนเลิกคิ้วสูง ใช้ประกายตาแทนเครื่องหมายคำถามว่าเธอคือน้องคนเดิมของฉันใช่ไหม? ลานดาวใช้รอยยิ้มและการเข้าสวมกอดแทนคำตอบ ปิดเปลือกตาลงซึมซับคุณค่าของสัมผัสแห่งรักที่ประจุเต็มอยู่ด้วยความทรงจำอันงดงาม เรือนกายแนบนิ่งกับไออุ่นของกันและกันสื่อใจโสมนัส เหมือนตายแล้วเกิดใหม่จริงๆ

“ขอบคุณที่เอาตัวจ๊ะกลับมาจนได้นะคะพี่เอิน”

ลานดาวกระซิบบอกทั้งตาหลับ มาวันทานิ่งอั้นเป็นครู่ ก่อนตบหลังน้องสาวเบาๆ

“ขอบใจเช่นกันที่พยายามกลับมา”

เนิ่นนานจนเอิบสายธารแห่งความยินดีเพียงพอ มาวันทาจึงคลายอ้อมกอด

“เธอต้องขอบคุณพี่แตรมากๆนะ ถ้าเขาไม่รับตัวเธอไว้ตอนหมดสติ เกิดล้มลงหัวฟาดพื้นล่ะก็อะไรๆอาจแย่กว่านี้”

ลานดาววาดใบหน้าไปยังชายหนุ่มซึ่งบัดนี้ยืนยิ้มละไมอยู่ทางเยื้องซ้าย นัยน์ตาของหญิงสาวส่องแสงรู้คุณ ก่อนจะวางฟลุตลงบนโต๊ะกลางเพื่อกระพุ่มมือไหว้

“ขอบพระคุณค่ะพี่แตร สำหรับความช่วยเหลือและความใจดีของพี่”

รัศมีตาอันฉายมาจากสำนึกของผู้มีความกตัญญูกตเวทีนั้นชวนพิศเสมอ อมฤตรับไหว้พลางสานตาด้วยความสนิทใจ

“ไม่เป็นไรเลย ใครอยู่ตรงนั้น ก็ต้องทำแบบพี่กันทุกคน”

มาวันทาอมยิ้ม เหลือบมองสองหนุ่มสาว แล้วแกล้งใช้สองมือประคองหน้าลานดาวให้หันกลับมาหาตน ไถ่ถามทั้งยังประกบมืออยู่กับแก้มอีกฝ่าย

“เราน่ะชื่อจริงชื่ออะไร?”

หญิงสาวแย้มยิ้มเริงร่า ตอบด้วยภาวะของคนที่นึกออกและบอกถูก

“ลานดาว!”

“นามสกุล?”

“ลีลากีรติ!”

“เรียนคณะอะไร?”

“ศิลปกรรมศาสตร์ สาขาดุริยางคศิลป์!”

“กรุ๊ปเลือดอะไร?”

“บี!”

“ชอบผู้ชายแบบไหน?”

ลานดาวสะดุ้งเล็กน้อย จ้องหน้าพี่สาวด้วยแววคาดไม่ถึง แต่แล้วก็หัวเราะหึๆรับมุขทัน

“แบบที่พี่เอินไว้ใจและอนุญาตให้คบได้น่ะค่ะ”

“อื้อม์!... ผ่าน” แพทย์สาวให้การรับรองผู้ป่วยแล้วหันไปยิ้มละไมบอกอมฤต “คนนี้แหละค่ะ น้องสาวของเอิน”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มกว้างเอ่ย

“รู้ล่ะว่าตัวจริงเสียงจริงต้องเชื่อพี่สาวมากกว่าแฟน”

สองสาวหันมามองหน้ากันแล้วหัวเราะเบาๆ มาวันทาชวนลานดาวเหมือนอยากทดลอง

“ดูซิว่าสมองเข้าที่เข้าทางเต็มร้อยหรือเปล่า เมื่อกี้เห็นเล่นไม่ได้”

จูงมือน้องมาที่เปียโน กดไหล่ลงนั่งแป้น แล้วสั่งให้เล่น Polonaise ซึ่งหล่อนเคยเห็นลานดาวเล่นเพลงนี้ได้อย่างถึงอารมณ์ ทรงพลังเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ลานดาวอยากทราบเช่นกันว่าความสามารถทั้งหมดกลับเข้าที่หรือยัง จึงทบทวนอยู่ในใจถึงความหรูหราโอฬาร ฉาบประกายไฉไลเอี่ยมอ่องตลอดกาล ตามแบบฉบับท่วงทำนองแห่ง Polonaise บทที่ ๕๓ อันเป็นผลงานประพันธ์สุดโด่งดังของโชแปง ซึ่งเพียงห้วงแรกของการระลึก นักเปียโนสาวก็ตาสว่างเห็นตำแหน่งต่างๆของกลุ่มคีย์ขาวดำเบื้องล่างเชื่อมสัมพันธ์กันในบันไดเสียง A แฟลตทันที เป็นการเห็นอย่างรู้ว่าจะต้องลงสองมือกด ๔ คีย์แรกตรงไหน จากนั้นต้องไล่คู่เสียงมือขวากับโน้ตเดี่ยวมือซ้ายต่อไปอย่างไร จำได้กระทั่งอาการขยับของนิ้วมือว่าควรยืดหยุ่นหนักเบาท่าไหนเสียงจึงออกมาพลิ้ว

ทุกอย่างเกิดขึ้นในหัวก่อนเกิดเสียงจริงครึมใหญ่ตามบันทึกความจำในสมอง ไล่เลียงสู่ลวดลายรัวระทึกเหมือนตีกลองศึกโหมโรงเรียกความคึกคัก แล้วกระโดดโลดเต้นเร็วรี่สลับแช่มช้าตามลำดับคล้ายการเบิกอรุณฟ้าใหม่ของวันดีที่สุดในชีวิต เข้าทำนองสีสันเอิกเกริกวิจิตรแห่งการเต้นรำของชาวโปแลนด์กลมกลืนสมนัยตามนิยามแห่งชื่อเพลง

นอกจากลานดาวจะเล่นได้ดีด้วยความฉลาดทางดนตรีดังเดิมแล้ว ยังแทรกอยู่ด้วยจุดเน้นย้ำหนักเบาเป็นพิเศษสะท้อนอารมณ์หฤหรรษ์แปลกใหม่เกินธรรมดา ฟังทราบได้ด้วยโสตแห่งผู้เข้าถึงดนตรีการด้วยกัน

ถ้าเล่นจบต้องใช้เวลาเกือบสิบนาที ขณะนั้นลานดาวยังไม่อยู่ในอารมณ์โชว์เดี่ยวยาว จึงเล่นเพียงครึ่งเดียวแล้วชะงักไว้

“เป็นอันว่าจ๊ะหายดีแล้วนะคะ”

นักเปียโนสาวปิดฝาครอบแล้วลุกขึ้นยืนหันมาส่งยิ้มถามมาวันทา ก่อนแปรสายตาไปยังอมฤต เห็นเขากำลังจับจ้องหล่อนนิ่งก็แย้มยิ้มตอบ

“เหมือนอย่างที่พี่แตรทำนายไว้ จ๊ะจำได้ทั้งหมดเลยค่ะว่าช่วงความจำเสื่อมเกิดอะไรขึ้นบ้าง นี่เป็นประสบการณ์สุดพิเศษที่จ๊ะคงไม่ลืมไปจนตาย”

อมฤตพยักหน้า

“เห็นแล้วใช่ไหมว่าก่อนมีความเชื่อ ก่อนมีความรู้ โลกปรากฏเป็นอย่างไร”

"ค่ะ… การกลับไปสู่ความไม่รู้อะไรเลย ทำให้ทั้งโลกแตกต่าง ว่างเปล่าไปหมด"

หญิงสาวรับด้วยสุ้มเสียงของคนที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากอีกมิติหนึ่ง

มาวันทาทำหน้าที่เจ้าบ้าน เชื้อเชิญให้ทุกคนนั่ง โดยตนเองนั่งชิดกันกับลานดาวในโซฟาใหญ่ พออยู่ในอิริยาบถสบายกันดีแล้ว แพทย์หญิงก็ทักน้องนิ่มๆ

"เป็นไง… ทำหน้าเหมือนตายแล้วเกิดใหม่เชียว"

ลานดาวยิ้มแป้น

"เหมือนเกิดใหม่ก่อนตายจริงมากกว่าค่ะ ตอนนี้บอกถูกทีเดียวล่ะว่าคนเกิดชาติหน้าเขารู้สึกกันยังไง"

"ความจำเรายอกย้อน ซ้อนทับ กลับไปกลับมา กลายเป็นตัวใหม่ ตัวเก่า ตัวเรา ตัวอื่นเกือบทุกคืนตอนฝันอยู่แล้วนี่นะ"

"ถ้าคิดอย่างนั้น ก็นับว่าเมื่อกี้เป็นฝันที่ประหลาดที่สุดในชีวิตเลยค่ะ เพราะลืมตาตื่นและใช้เลือดเนื้อจริงๆในการฝัน… นึกถึงตอนพี่แตรบอกว่าเราชื่อจ๊ะ เราก็ต้องเชื่อว่าเราคือจ๊ะ เหมือนย้อนไปสู่จุดเริ่มต้นที่แท้จริง เมื่อเป็นเด็กแบเบาะไม่รู้จักตัวเอง พ่อแม่เรียกอย่างไร ชื่อนั้นก็กลายเป็นเราทันที ไม่มีทางเชื่อเป็นอย่างอื่นไปได้"

ลานดาวเหลียวมองอมฤต แล้วหันกลับมาหามาวันทาอย่างมีลีลา

"ถ้าเกิดลืมตาขึ้นมา เจอพี่แตรบอกว่าจ๊ะคือนางบัวฤยหรืออำแดงจ๊วบที่ไหนก็เสร็จเลย ต้องเชื่อเหมือนกัน"

แพทย์สาวหัวเราะพรืด

"หน้าตาพี่แตรน่าเชื่อถือ เห็นทีแรกก็รู้แล้วว่าไม่หลอกเธอหรอก"

"เออ… จริงด้วยเนาะ หน้าตาน่าไว้ใจ"

แล้วลานดาวก็หัวเราะเพราะพริ้ง ยิ้มพรายปรายตาทิ้งแววหวานให้อมฤตหน่อยหนึ่ง ซึ่งในยามที่ลานดาวเป็นลานดาว ก็มีอิทธิพลทางกระแสตาราวกับเดินเอามีดไปปาดหัวใจชายทุกรูปนามให้เสียวแปลบเล่นได้ดื้อๆ

"ความจริงเกิดเรื่องนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องเลวร้ายนักนะคะ ความจำหายไปเดี๋ยวเดียว แต่ได้เห็นอะไรที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเยอะแยะ"

"ติดใจไหมล่ะ จะได้ความจำเสื่อมเล่นแก้กลุ้มสักปีละครั้ง"

มาวันทาเคาะ

"ฮ่ะๆ คงไม่ล่ะค่ะ เดี๋ยวรู้สึกตัวอีกทีกำลังนั่งเอาอีโต้เฉาะดินเล่นแถวศรีธัญญา"

คำตอบของหญิงสาวทำให้สองหมอหัวเราะพร้อมกัน ลานดาวยิ้มรื่นและเกาะแขนประจบพี่สาว

"ถ้านี่คือการจำลองชีวิตหลังความตาย ก็แปลว่าจ๊ะยังกินบุญเก่าไม่หมดนะคะ ยังมีคนพร้อมยื่นมืออุปถัมภ์อยู่"

มาวันทาส่งค้อนให้หน่อยหนึ่ง

"ใครจะอุปถัมภ์เธอ แค่พูดปลอบพอเป็นพิธีแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าหรอก"

"อย่าแกล้งไก๋เสียให้ยาก รู้หมดแล้วว่าตัวเองรักเค้าขนาดไหน"

มาวันทาเกือบเผลอค้อนอีกที แต่พอนึกได้ว่าอยู่ต่อหน้าสายตาที่สามก็ยืดตัวตรง ถามนายแพทย์อมฤตเป็นงานเป็นการ

"จะมีผลข้างเคียงอย่างใดอย่างหนึ่งที่ควรระวังไหมคะพี่แตร?"

อมฤตสั่นศีรษะ

"พี่คิดว่าเคสของจ๊ะไม่น่าเป็นห่วงเลยนะเอิน คือเข้าข่ายสับสวิตช์ออน-ออฟเท่านั้น ไม่ใช่การทำลายหน่วยความจำหรือมีการฝังภาพหลอนแปลกปลอมไว้ การที่จ๊ะฟื้นความจำด้วยมือของเอินเอง ช่วยสลายสภาพเลอะเทอะเกรอะกรังของปัญหาเก่าๆออกจากความรู้สึกด้วยซ้ำ เหมือนการทำความสะอาดทางจิตใจครั้งใหญ่น่ะ"

มาวันทายิ้มอย่างหายห่วงสนิท หันมาพูดกับน้องสาว

"พี่แปลกใจจัง ทำไมเธอจำไม่ได้สักนิด ทั้งหน้าพี่ ทั้งห้องนี้ ทั้งเปียโนที่เธอคุ้นมาแต่อ้อนแต่ออก"

ลานดาวระลึกถึงสภาพจิตใจที่ว่างโหวงเมื่อครู่แล้วอธิบายด้วยความกระตือรือร้นเกือบทันที

"ถ้าเป็นตอนนี้ จ๊ะจำได้ว่าตัวเองเป็นใคร เวลามองอะไรจะมองสิ่งนั้นๆแบบเชื่อมโยงว่าเกี่ยวกับจ๊ะยังไง ไม่ใส่ใจรายละเอียดของสิ่งต่างๆมากนัก แต่ตอนจ๊ะลืมว่าตัวเองคือใคร การเชื่อมโยงทุกชนิดก็ขาดสะบั้นหมด พอมองอะไร จะเห็นชัดเจาะละเอียดว่าวัตถุนั้นมีเหลี่ยมมุม รูปทรง สีสันแบบไหน... วัตถุทุกชิ้นเหมือนมีเสียงประกาศตัวเองโต้งๆว่าไม่ได้เป็นสมบัติของใคร ไม่ต้องการทำหน้าที่อะไรทั้งสิ้น สรุปคือวิธีมองต่างกัน ทั้งโลกเลยเหมือนเต็มไปด้วยของใหม่ที่จ๊ะไม่เคยเห็นมาก่อน แม้แต่แสงและอากาศก็ถูกสังเกตว่าทำไมจึงมีลักษณะอย่างนั้น"

อมฤตมองลานดาวด้วยความทึ่ง เพราะนึกไม่ถึงว่ารูปร่างหน้าตากระเดียดไปทางวัตถุนิยมอย่างหล่อนจะสามารถบรรยายโลกทัศน์ภายในอันสื่อสารยากให้ฟังเข้าใจง่ายได้ขนาดนี้ นี่คงเป็นของแถมจากประสบการณ์ความจำเสื่อม สัมผัสของคน 'ไม่มีอะไรในใจ' อาจละเอียดลออเสียจนดูกลายเป็นความสามารถพิเศษ เมื่อเล่าให้คนอื่นฟัง

"ถูกของน้องจ๊ะแล้วล่ะ ถ้าเราลืมเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง หมดความรู้สึกนึกคิดของตัวเองลงเมื่อไหร่ เมื่อนั้นทั้งโลกก็ปราศจากความหมายไปหมด เหลือแต่อุปกรณ์ภายนอกคือหูตาจมูกปากที่เอาไว้รับข้อมูลใหม่เท่านั้น ข้อมูลเก่าถูกซ่อน ไม่อาจนำมาเชื่อมโยงกันได้กับปัจจุบัน"

ลานดาวหันมาทางอมฤต

"จ๊ะรู้สึกเหมือนเข้ามาอยู่ในสัตว์ประหลาดมีส่วนหัวโด่เด่ มีคอเป็นตัวหยัดตั้ง แล้วก็มีแขนขาเคลื่อนไหวได้ จำไม่ได้เลยว่าหน้าตาเราเวลามองจากภายนอกเป็นอย่างไร"

มาวันทายิ้มมุมปาก

"งั้นสำหรับงานนี้ อุปกรณ์สร้างอัตตาชิ้นแรกคงได้แก่กระจกเงา เห็นส่องใหญ่เลย"

"คงอย่างนั้นมั้งคะ ตอนเห็นเงาในกระจก สิ่งแรกที่รู้สึกคือความก้ำกึ่งระหว่างใช่กับไม่ใช่ อธิบายยาก เหมือนคุ้นว่าเค้าหน้านี้แหละคือเรา แต่อีกใจก็ร้องว่าเอ๊อ... ไหงหน้าตาเราเป็นอย่างนี้ ใครปั้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เห็นรู้มาก่อนเลยว่าต้องใช่แบบนี้"

"สงสัยเพราะจิตใจยังปวกเปียกนุ่มนิ่มไม่รับกับใบหน้าอยู่มั้ง"

ลานดาวหัวเราะหึๆ

"ก็น่าแปลกนะคะ พอความจำเสื่อม ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของจ๊ะก็กลายเป็นคนละคนเลย... อย่างนี้แปลว่านิสัยที่แท้จริงชนิดฝังรากของจ๊ะคือต้องนุ่มๆนิ่มๆหรือเปล่าคะพี่แตร?"

ประโยคหลังหันไปขอความเห็นจากนายแพทย์อมฤตอย่างจะชวนเขาคุยบ้าง

"แค่นี้วัดอะไรไม่ได้หรอกจ๊ะ เงื่อนปมบุคลิกนิสัยซับซ้อนยิ่งกว่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์หมื่นบรรทัดเสียอีก คนเรามีหลายบุคลิกอยู่แล้ว แต่ละบุคลิกจะปรากฏเพื่อตอบสนองผู้คนและสถานการณ์แบบต่างๆ โดยที่เราไม่ต้องจงใจหรือเสแสร้งสร้างขึ้น"

มาวันทาเสริม

"ตอนคนเรารู้สึกว่าไม่มีอะไรติดตัว แรกๆก็มักสงบเสงี่ยมเจียมตนเหมือนกันหมดมั้ง พอมีดีตั้งหลักได้ ความเสงี่ยมถึงจะเริ่มหดหาย กลายเป็นออกลายตามถนัดแทน... แต่พี่ก็ชอบจ๊ะในแบบหงิมๆ ดูซื่อแล้วก็ไร้พิษสงเหมือนกันนะ"

"แหม... ปกติจ๊ะก็ออกจะไร้เดียงสานี่คะ"

ลานดาวทำเสียงอ้อน มาวันทาฟังแล้วนึกหมั่นไส้ แต่ไม่อยากวิจารณ์ในเวลานั้นด้วยเกรงน้องสาวจะราคาตกในสายตาอมฤต จึงหันไปเปรยกับเขาแทน

"เอินชักสนใจเรื่องความจำเสื่อมแล้วสิคะพี่แตร ทางจิตเวชมีวิจัยเรื่องความสอดคล้องระหว่างโรคความจำเสื่อมกับการลืมอดีตชาติบ้างหรือเปล่า?"

"พวกจิตแพทย์ในห้องวิจัยก็เพ่งประเด็นนี้กันเยอะเหมือนกันนะ ชนิดที่เอาตัวเองเข้าไปทุ่มเทค้นคว้าหาหลักฐานสนับสนุนเป็นสิบๆปีก็มี จุดมุ่งหมายคือหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกลไกที่ทำให้เราลืม ดูว่ามันเริ่มจากตรงไหน หรือสมองส่วนใดเป็นตัวการ"

"เหรอคะ... แล้วสถิติหรือการวิจัยบอกอะไรชัดเจนบ้างหรือยัง?"

มาวันทาเริ่มจริงจังมากขึ้นเมื่อเผอิญยิงคำถามเข้าเป้า อมฤตเอนหลังพิงพนักตอบ

"อย่างที่เอินคงรู้ การเวียนว่ายตายเกิดและการระลึกชาติถือเป็นเรื่องเหนือธรรมดา การวิจัยประเภทนี้จึงเข้าข่ายพาราไซโคโลยี หรือปรจิตวิทยา ซึ่งแม้จะมีการร่ำเรียนและค้นคว้าอย่างเป็นวิทยาศาสตร์เอาเข้าจริงก็ยังไม่มีการยอมรับเป็นสากล เพราะพอนักวิทยาศาสตร์ได้ยินอะไรเข้าข่ายปรจิตวิทยา ส่วนใหญ่ยังรู้สึกว่าเป็นเรื่องเอาไว้ถกเถียง แสดงความเห็น หรือแสดงหลักฐานข้อมูลกึ่งโคมลอยมากกว่าอย่างอื่น"

ลานดาวทำหน้าฉงน

"ถ้าค้นคว้าอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ทำไมนักวิทยาศาสตร์ถึงไม่ยอมรับ แถมหาว่าเป็นเรื่องกึ่งโคมลอยละคะ?"

"เพราะ 'หลักฐาน' มักไม่แน่นอน ไม่สามารถควบคุมอย่างชัดเจนด้วยวิธีการทดลองตายตัว ยกตัวอย่างง่ายที่สุดคือคนตายไปแล้วกลับมาเข้าฝันญาติ สำหรับตัวญาติเองย่อมเชื่อมั่นไม่สงสัย แค่ฝันชัดเหมือนจริงหน่อยก็พร้อมจะยอมลงให้ ปักใจเชื่อมั่นเต็มร้อยแล้ว และแม้ทั่วโลกจะมีการตายแล้วกลับมาเข้าฝันมากมาย แต่สำหรับนักวิทยาศาสตร์ตามสถาบันวิจัย นั่นไม่ใช่หลักฐานอะไรเลย หลักฐานไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น 'หลายครั้ง' แต่ต้องเป็น 'ทุกครั้ง' พูดง่ายๆคือถ้าคนตายแล้วกลับมาหาญาติกันหมดร้อยทั้งร้อย รอผลได้ภายในสามวันเจ็ดวัน นั่นแหละถึงจะใช่หลักฐานทางวิทยาศาสตร์โดยไม่ต้องมีเสียงโต้แย้ง อย่างเช่นทำไมฉันกับญาติรักกันแทบตาย ไม่เห็นมาหาบ้างเลยสักคืน"

ลานดาวพยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ยังตั้งแง่สงสัย

"ทุกวันนี้เทคโนโลยีตรวจจับการทำงานของสมองก็ออกก้าวหน้านี่คะ ถ้าตั้งจุดดักสังเกตในสมองถูก ก็น่าจะบอกผลอย่างใดอย่างหนึ่งได้คงที่ไม่ใช่หรือ?"

"ปัญหาอยู่ตรงนี้แหละจ๊ะ ตรงไหนล่ะที่ต้องดักสังเกต? ทุกวันนี้เรารู้เรื่องการทำงานของสมองผ่านระบบไฟฟ้าเท่านั้น เหมือนเห็นแค่เงาคนบนพื้น แต่ไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาที่แท้จริงของเขาเลย การดักสังเกตเพียงเงา ไม่ว่าจะปรากฏที่ไหนเวลาใด ก็ไม่มีวันทำให้จินตนาการรูปร่างหน้าตาเจ้าตัวได้ถูกว่าเป็นอย่างไรแน่"

"แปลว่าเราไม่สามารถพิสูจน์เรื่องจิตวิญญาณ ภพภูมิ กับการเวียนว่ายตายเกิดด้วยวิทยาศาสตร์ที่บังคับให้เราต้องใจแคบอย่างนั้นหรือคะ?"

"ปรจิตวิทยาพยายามเป็น 'วิทยาศาสตร์ที่ใจกว้างขึ้น' อยู่แล้วล่ะจ๊ะ วิธีไหนเปิดเผยเรื่องลี้ลับเหนือธรรมดาได้ก็ยอมรับหมด อย่างสมัยโบราณมีอยู่วิชาหนึ่งที่สาบสูญไปแล้ว คือวิชาเคาะกะโหลก บอกได้ว่าวิญญาณคนตายไปเกิดใหม่ที่ไหน ก็มีคนสนใจวิเคราะห์กระดูกคนตายอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ว่ามีเนื้อหาแตกต่างกันอย่างไร สัมพันธ์กับนิสัยใจคอ ชนิดที่สามารถแบ่งชั้นวรรณะทางวิญญาณได้ไหม"

"ผลล่ะคะ?"

"มันก็มีร่องรอยความจริงปรากฏอยู่ตรงนั้น มีคุณภาพบางอย่างของกระดูกคนตายที่แตกต่างกัน แต่นั่นไม่ได้บอก หรืออย่างน้อยก็ไม่มีใครสามารถผลิตเครื่องฉายภาพภพภูมิโดยมีกระดูกเป็นต้นแหล่ง การพยายามใช้หลักฐานที่บอกอะไรได้เพียงคลุมเครืออย่างนี้ นอกจากล้มเหลวทางความน่าเชื่อถือแล้ว ยังทำให้ปรจิตวิทยาถูกโจมตีว่าอาจเป็นจุดเริ่มต้นของความเสื่อมทางปัญญาแบบวิทยาศาสตร์ ถอยหลังกลับไปสู่ยุคของความงมงายบูชาภูตผี ก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจสำหรับคนไม่อยากเชื่อ"

มาวันทาพยักหน้า

"แย่จัง หลายๆคนที่บูชาวิทยาศาสตร์เหมือนศาสนาศักดิ์สิทธิ์ก็พร้อมจะยืนกรานความไม่เชื่อของตัวเองอยู่แล้ว ต่อให้โดนบีบคอจนหน้าเขียวลิ้นจุกปากก็ตาม ถ้าวิธีพิสูจน์เต็มไปด้วยจุดอ่อนทางรูปธรรมอย่างนี้คงยิ่งถูกโจมตีง่ายเข้า"

"เขาก็โจมตีกันไปโจมตีกันมาด้วยแหละเอิน ทางปรจิตวิทยานั้น ตั้งต้นขึ้นมาก็จำเป็นต้องโจมตีวิทยาศาสตร์กันถึงรากถึงโคนว่าเป็นอะไรที่คับแคบ จำกัดจำเขี่ย หรือกระทั่งระบุตรงๆเลยว่ามองผิดเหลี่ยมผิดมุม"

“เช่นอะไรคะที่บอกว่าวิทยาศาสตร์มองผิด?”

ลานดาวถาม

“อย่างเรื่องสมองนี่แหละ นักวิทยาศาสตร์จะมองว่าที่เรารับรู้โลก หรือจดจำอะไรต่ออะไรทั้งหลายได้ ก็ล้วนเป็นการทำงานของสมองอย่างเดียว แม้ประสบการณ์ใกล้ตายที่เอามาโจษจันกันทั่วโลกว่าเห็นแสง เห็นอุโมงค์ เห็นญาติมายิ้มรับ ก็สามารถอธิบายได้ว่าเหล่านั้นเป็นปรากฏการณ์ภายในขอบเขตสมองได้เกือบทั้งสิ้น แต่ทางปรจิตวิทยาจะพยายามจี้ลงมาเฉพาะจุด ว่าแม้แต่ขณะลืมตาตื่นกันอย่างนี้ ก็ยังไม่มีหลักฐานใดๆพิสูจน์ได้ว่าสมองก้อนเดียวเป็นบ่อเกิดความรู้สึกนึกคิด พูดง่ายๆว่าถ้าเราเลียนแบบสร้างเซลล์นับแสนล้านหน่วยขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่างเหมือนสมองเปี๊ยบ ก็ไม่อาจประกันว่าจะมีความรู้สึกตัวแบบที่เรากำลังนั่งคุยกันอยู่นี้ได้”

ลานดาวพยักหน้าอย่างเริ่มเข้าใจ

“ถ้าเชื่อว่าสมองเป็นตัวการใหญ่ หรือกระทั่งเป็นทั้งหมดของชีวิต ก็แปลว่าสมองตาย ชีวิตก็สูญ”

อมฤตผงกศีรษะ

“ใช่”

“แล้วนักปรจิตวิทยามีทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสมองกับจิตวิญญาณบ้างหรือเปล่าคะ?”

“ก็มีสิ่งที่เรียกว่า ‘ทฤษฎีการถ่ายทอด’ นะ เขาจะชี้ว่าสมองเป็นเพียงก้อนรูปธรรมทำนองเดียวกับก้อนหิน แต่เป็นก้อนหินที่ถูกธรรมชาติออกแบบไว้ให้รับสัญญาณถ่ายทอดคำสั่งจากจิตวิญญาณได้ ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่าจิตใจและสมองแตกต่าง เป็นต่างหากจากกัน เพียงแต่มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น ข้อมูลที่ผ่านทางกายสัมผัส จะถูกเปลี่ยนแปลงโดยสมองและถูกถ่ายทอดไปยังจิตใจ โดยนัยเดียวกัน จิตใจอาจจุดชนวนการกระทำใดๆได้โดยกระตุ้นให้เกิดกระบวนการทางสมองขึ้น”

ลานดาวฟังนิ่ง

“สมเหตุสมผลดีนะคะ”

“ฟังดูดีตอนอยู่ในกระดาษเอกสารเท่านั้นแหละจ๊ะ ปัญหาคือทำยังไงจะพิสูจน์ให้เห็นว่าจิตวิญญาณที่แยกเป็นต่างหากจากสมองนั้นมีอยู่จริง ยังไม่มีใครพิสูจน์ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ว่าสมองรับคำสั่งมาจากจิตวิญญาณ แล้วจิตวิญญาณก็ไม่ใช่อะไรที่เราสามารถเห็นได้ด้วยกล้องจุลทรรศน์หรือกล้องดูดาว ที่เรามองไม่เห็น ไม่ใช่เพราะมันเล็กแบบเชื้อโรคหรืออยู่ไกลแบบแกแลกซี่อื่นจนเกินตาเปล่าจะรับรู้ แต่เพราะจิตใจเป็นทั้งหมดที่เรากำลังสำนึกรู้สึกอยู่เดี๋ยวนี้ มันไม่มีขนาด แล้วก็อยู่ใกล้เสียจนหมดวิธีมองด้วยทางอ้อมใดๆ”

มาวันทาแทรกขึ้น

“จริงนะคะ จิตเป็นต้นกำเนิดของการรู้เห็นทั้งหลาย เราจะรู้จิตเองด้วยสิ่งอื่นนอกจิตได้อย่างไร เอินเคยสงสัยตั้งแต่เป็นนักศึกษาแพทย์ อย่างภาวะใกล้ตายของผู้ป่วยในห้องไอซียู ต้องดมยาสลบเพื่อรับการผ่าตัด คนเหล่านี้อยู่ในภาวะหมดสติ หมดสำนึกรับรู้แน่นอนร้อยเปอร์เซนต์ ซึ่งแปลว่าสมองน่าจะไม่อยู่ใน

สภาพทำงานอะไรได้ แต่จากบันทึกที่ผ่านมานับไม่ถ้วน ก็แสดงว่าคนป่วยยังสามารถเห็นเหตุการณ์ได้อยู่ แถมตรงกับความจริงเสียด้วย เช่นบอกถูกว่ามีหมอกับผู้ช่วยอยู่ในห้องกี่คน ซึ่งตามหลักแล้ว ถ้าเชื่อว่าเป็นการทำงานของสมองอย่างเดียว ก็ไม่ควรเห็นหรือกระทั่งจดจำอะไรได้แม้ความฝัน อย่างนี้น่าจะเป็นหลักฐานการมีอยู่ของจิตที่ชัดเจนนี่นา”

อมฤตหัวเราะตอบสบายๆ

“มันอย่างนี้นะเอิน สมมุติว่าใครสักคนไม่เชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาว วันหนึ่งถ้ามนุษย์ต่างดาวร่อนจานบินลงมาจอดเมื่อไหร่ ข้อถกเถียงก็เป็นอันยุติ แต่ถ้าใครไม่เชื่อว่ามีจิตวิญญาณ เราจะทำอย่างไรได้ในเมื่อจิตวิญญาณกำลังปรากฏอยู่กับตัวเขาเองทุกวินาทีอยู่แล้ว แล้วเขาก็ยังไม่สามารถเชื่อ”

พออมฤตจูงมาถึงภาวะที่กำลังเป็นจิตปัจจุบันได้ มาวันทาก็คลายสีหน้า แต่ลานดาวยังข้องใจ

“คนเราจะเถียงชนะความจริงได้ยังไงคะ อย่างกรณีที่พี่เอินว่า สลบไปแล้ว สมองหยุดทำงานแล้ว แต่ยังรู้เห็นหรือฝันอะไรได้อยู่ ตื่นมายังจำได้อีก นักวิทยาศาสตร์จะอธิบายอย่างไร?”

“วิธีที่ดีของนักวิทยาศาสตร์เมื่ออธิบายอะไรไม่ได้ ก็จะบัญญัติศัพท์แปลกๆขึ้นมาล็อกความไม่เชื่อของตัวเองไว้ เช่นกรณีนี้ เขาจะบอกว่ามันเป็น ‘สิ่งที่ขัดแย้งกับความไม่รู้สึกตัว’ หรือ Paradox of Unconsciousness หรือดีกว่านั้นหน่อยก็ตั้งสมมุติฐานกันว่าสมองมนุษย์ยังคงความสามารถในการจำ การระลึก และการสร้างจินตภาพต่างๆได้ แม้จะอยู่ในภาวะที่หมดสติอย่างสิ้นเชิง พูดง่ายๆเมื่อวงจรของความจำถูกปิดลงขณะหมดสติ จะยังคงมีกลไกบางอย่างที่ปั่นสมองให้ทำงานต่อไป เพียงแต่ยุคเรายังไม่อาจระบุว่ากลไกนั้นคือสิ่งใด”

“เอ้อ! พี่แตรคะ เท่าที่เอินเคยแว่วๆมา เห็นมีเรียนปรจิตวิทยากันระดับปริญญาเอกแล้ว น่าแปลกที่วงการวิทยาศาสตร์สากลยังให้ความเชื่อถือปรจิตวิทยาน้อยอยู่”

“อันนั้นเป็นการทำดอกเตอร์ทางจิตวิทยาของบางมหาวิทยาลัยเช่นเอดินเบอร์ก เขาให้โอกาสเน้นประเด็นเกี่ยวกับปรจิตวิทยา เอินจะไม่เห็นใครบอกว่าจบดอกเตอร์ทางปรจิตวิทยาเลย ถ้าจะมีเครดิตดอกเตอร์ทางปรจิตวิทยาจริงๆ ก็คงเป็นมหาวิทยาลัยในออสเตรเลีย ซึ่งไม่ใช่แบบที่น่าเชื่อถือระดับโลก แถมเพิ่งอยู่ในยุคบุกเบิกด้วย พอจบมาดอกเตอร์ด้วยกันคงมองด้วยสายตาแปลกๆมากกว่าจะให้การยอมรับ”

“น่าเสียดาย คิดในแง่ความมั่นใจเพื่อการเตรียมตัวเดินทางข้ามภพข้ามชาติอย่างถูกต้อง ซึ่งมนุษย์มีส่วนได้ส่วนเสียกันทั้งโลก ก็ไม่น่ามองข้ามความสำคัญด้านนี้เลย หากตั้งใจพิสูจน์จริงจัง คนมีผลงานชัดเจนที่สุด ประเภทสามารถฉายภาพออกมาให้ดูด้วยตาเปล่าเต็มๆว่าตายแล้วไปไหน เงาของนักวิจัยคนนั้นคงทอดยาวไปให้ลูกหลานรู้จักอีกนับพันปีทีเดียว”

“อย่างที่บอกนะเอิน รวมๆแล้วมนุษย์คงบุญน้อยเกินไป ธรรมชาติไม่ค่อยเต็มใจให้พิสูจน์กันง่ายนัก วันไหนเกิดฮีโร่ สามารถเชื่อมโยงกลไกความจำเสื่อมชั่วคราวกับความจำเสื่อมแบบข้ามภพชาติ จนเข้าใจถ่องแท้และสามารถทำลายกำแพงความลืมอดีตชาติให้ทุกคนในโลกได้ล่ะก็ ปรัชญา ศาสนา และวิทยาศาสตร์ ก็จะลงมาบรรจบพบกัน ยุติข้อขัดแย้งทั้งหมด แล้วเข้าสู่ยุคภูมิปัญญาสมบูรณ์ที่มีจิ๊กซอว์ทุกชิ้นมาประกอบครบ”

ลานดาวได้ยินแล้วชักเกิดแรงบันดาลใจ อยากเป็นฮีโร่ขึ้นมาบ้าง เพราะตนเองเพิ่งผ่านประสบการณ์ตรงทางโรคความจำเสื่อมมาหมาดๆ

"เสียดายจังค่ะ จ๊ะน่าจะเลือกเรียนหมอมั่ง โลกของนักวิจัยทางปรจิตวิทยาท่าทางท้าทายไม่ซ้ำแบบใครดี ว่าแต่วิจัยไปวิจัยมา มีใครพลาดท่าเป็นจิตเภทบ้างหรือเปล่าคะ?"

อมฤตหัวเราะ

"ไม่ค่อยมีมั้ง เท่าที่เห็นๆพวกสนใจงานวิจัยทางปรจิตมักเก่ง รู้รอบ แถมหนึ่งในร้อยอาจมีอำนาจจิตเหนือสามัญติดตัวแบบอ่อนๆอยู่ก่อน พวกจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาที่ต้องขลุกกับคนไข้จิตเภทเสียอีก มีโอกาสเสี่ยงสูงกว่านักวิจัยปรจิตตั้งเยอะ เพราะเจอคลื่นจิตผิดปกติปะทะบ่อยจนถูกกลืน"

"ถ้าจบปริญญาทางปรจิตวิทยาแล้วเขาไปทำงานอะไรกันคะ? จะให้ตั้งสำนักหมอผีคนทรงเจ้าแข่งกับพวกที่เขามีจุดขายชัดเจนอยู่แล้ว ก็คงสู้ไม่ได้อยู่ดีนิ"

"นักศึกษาทางปรจิตวิทยาส่วนใหญ่จะเป็นเสือกระดาษ เอาแต่คิดๆเขียนๆมากกว่าจะเป็นนักพลังจิตผู้มีความสามารถหยั่งรู้เหนือธรรมดาด้วยตนเอง ส่วนใหญ่เชื่อตามๆกันว่าพอเรียนจบน่าจะได้งานตามแล็บเช่นในมหาวิทยาลัยดุ๊กซึ่งมีสถาบันวิจัยด้านนี้อย่างเปิดเผย แต่ความจริงก็คือทั้งโลกมีการจ้างงานวิจัยด้านนี้แบบเต็มเวลาไม่กี่สิบคน แล้วในจำนวนที่น้อยอยู่แล้วนั้นก็เสี่ยงกับการตกงานกะทันหันเสียด้วย"

"ถ้าสักวันคนทั้งโลกต้องการรู้เรื่องหลังความตายจริงจังพร้อมกัน โอกาสสำหรับนักปรจิตก็คงเพิ่มขึ้นนะคะ... ว่าแต่พี่แตรรู้เรื่องปรจิตมากขนาดนี้ สงสัยเคยผ่านคอร์สที่ไหนมาก่อนแน่เลยใช่ไหม?"

อมฤตพยักหน้ารับ

"พี่เคยเรียนซัมเมอร์คอร์ส ๘ สัปดาห์ที่สถาบันของดุ๊ก"

"นั่นไง ว่าแล้วเชียว... ถ้ามีแบบพี่แตรเยอะๆก็ดีเลย คนไทยเราส่วนใหญ่จะสุดโต่งสองขั้ว ฝั่งหนึ่งงมงายเชื่อตามกันทันที อีกฝั่งก็ด่าเอาดื้อๆว่าเชื่อแล้วโง่"

"ไม่เฉพาะคนไทยหรอกจ๊ะ เป็นกันทั้งโลกนั่นแหละ พี่เห็นประเทศไหนก็เหมือนกันหมด มนุษย์เราสมัครใจติดหลงวนเวียนอยู่เฉพาะกับปากท้องและความบันเทิงไปวันๆ อะไรพ้นจากนั้นก็แค่เลือกง่ายๆระหว่างเชื่อกับไม่เชื่อ โดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลสนับสนุนอย่างแข็งแรงว่าเลือกอยู่ข้างใดข้างหนึ่งเพราะอะไร ต่อให้นักศึกษาปรจิตก็เถอะ หลายคนก็ไม่มีโครงสร้างความคิดแบบวิทยาศาสตร์เอาเลย"

"เอินแปลกใจจังค่ะ ฟังพี่แตรพูดตั้งแต่อยู่ในรถ เหมือนมีความรู้และความเชื่อที่ใกล้ชิด หรือกระทั่งอยู่ในขอบเขตของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกรรมวิบาก ภพภูมิ การเวียนว่ายตายเกิด แต่ทำไมพี่แตรถึงเลือกที่จะบอกว่าตัวเองเป็นคนไม่มีศาสนา"

อมฤตชะงักเล็กๆ และนี่เป็นครั้งที่สองที่มาวันทาเห็นกิริยาชะงักแบบลังเล คล้ายมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งค้างคาอยู่

"จากที่เปิดใจศึกษาศาสตร์และลัทธิต่างๆมามาก พี่เห็นว่าเราไม่จำเป็นต้องเป็นพุทธเสียก่อนจะเชื่อเรื่องเหล่านี้ เพราะของพรรค์นี้สืบทอดกันมานานมนานแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ใช่ศาสดาองค์แรกที่สอน แม้แต่ชนเผ่าลึกลับตามป่าเขา ตามทะเลทราย ก็รู้เรื่องจิตวิญญาณ พี่อยากจะนิยามตัวเองว่าเป็นคนไม่มีศาสนา

เพราะเห็นมาถึงจุดร่วมที่สอดคล้องกันมากมายจนให้ความเคารพนับถือและยกย่องได้ทุกศาสนา"

มาวันทาเอียงคอเล็กน้อย กำลังจะชวนเสวนาให้ลึกลงไป แต่ขณะนั้นเองเสียงเรียกจากโทรศัพท์มือถือของหล่อนก็ดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน ต้องเดินไปหยิบเพราะวางไว้ไกลตัว

"สวัสดีค่ะ อ๋อ... สวัสดีค่ะคุณแม่ มาถึงกันพักใหญ่แล้วค่ะ... ค่ะ... จ๊ะมาตัวเปล่าน่ะค่ะ ไม่ได้เอามือถือติดตัวมา... สักครู่นะคะ"

แพทย์สาวโล่งอกและขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอันมากที่มารดาของลานดาวติดต่อมาเมื่อสถานการณ์เรียบร้อยเป็นปกติทุกประการแล้ว หล่อนเดินกลับมายื่นโทรศัพท์ส่งถึงมือลานดาว

"จ๊ะค่ะแม่"

แม้อารมณ์จะเนือยลงที่ต้องกลับเป็นเด็กถูกผู้ปกครองตามตัว หญิงสาวก็พยายามเปล่งเสียงให้มีประกายสดใส เพื่อชดเชยกับพฤติกรรมร้ายกาจน่าหนักอกที่ผ่านมาทั้งหมด

"ก็มาพักบิดขี้เกียจที่บ้านพี่เอินมั่งซีคะ แหม!... อ้อ... แม่คะ มีข่าวดีด้วยล่ะ เดี๋ยวจ๊ะจะมีรถใหม่ใช้หนึ่งคัน... น่า... ไม่เดือดร้อนแม่เท่าไหร่หรอก อย่าเดาเลย จ๊ะกลับเดี๋ยวนี้แหละค่ะ เท่านี้นะคะ"

ลานดาวกดปุ่มวางสายแล้วทำหน้าเมื่อย

"เสด็จแม่เรียกตัวกลับแล้วล่ะ"

มาวันทายิ้ม

"เอาสิ เดี๋ยวพี่ไปส่ง"

"กำลังฟังพี่แตรคุยสนุกๆเลย"

หญิงสาวหยอดเสียงละห้อยนิดๆ ซึ่งก็ได้ผล อมฤตเอ่ยเสียงนุ่มเกือบทันที

"วันหลังอยากรู้อะไรพี่ค่อยช่วยตอบให้อีกก็ได้"

"จริงเหรอคะ ใจดีจัง งั้นจ๊ะขอเบอร์พี่แตรไว้หน่อยแล้วกัน เผื่อหน่วยความจำของจ๊ะบกพร่องขึ้นมาอีก จะได้ขอคำปรึกษาด้วย"

"ได้... นี่นามบัตรพี่... พี่ขอเบอร์จ๊ะกับเอินไว้ด้วยนะ"

ตอนที่ ๒๐ คนรู้ใจ

คืนนั้น มาวันทาเปิดคอมพิวเตอร์ ออนไลน์อินเตอร์เน็ตอย่างรู้เวลา รู้หน้าที่ที่พึงกระทำยามห่างจากคู่ชีวิต

“สวัสดีค่ะพี่อ๋อง”

เขาเป็นฝ่ายรออยู่ก่อนตามเคย

“จ้ะเอิน”

“ไปเล่นหมากรุกไหมคะ?”

ลัดธีร์เงียบไปพักใหญ่ ก่อนตอบว่า

“วันนี้คุยกันเฉยๆดีกว่า พี่เพิ่งเข้าห้องพัก กำลังขี้เกียจคิด”

“ค่ะ แล้วแต่พี่อ๋อง คุยกันอย่างเดียวเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็ดี”

“เรื่องจ๊ะเรียบร้อยใช่ไหม?”

เขาเดาได้เพราะหลังคำทักแรกมาวันทาก็ชวนเล่นหมากรุก แสดงถึงอารมณ์ใส

“เรียบร้อยค่ะ เรื่องน่ากลุ้มทั้งหลายดูเหมือนผ่านพ้นไปแล้วด้วย”

หล่อนหมายถึงเรื่องชู้สาวอันน่าละเหี่ยใจเหลือประมาณ

“เหรอ เกิดอะไรขึ้นถึงเชื่อมั่นได้?”

มาวันทานึกถึงใบหน้าของหมออมฤตแล้วอมยิ้ม

“เพราะดูท่าเขาอาจเจอเนื้อคู่แล้วมั้งคะ”

“?”

ลัดธีร์ฉงนสนเท่ห์ และส่งเครื่องหมายปรัศนีมาเดี่ยวๆ เป็นเชิงให้ขยายความ

“เมื่อสายที่เอินโทร.เล่าให้พี่อ๋องฟังเรื่องอุบัติเหตุ มีหมอคนหนึ่งมาช่วยจ๊ะ... คนนั้นแหละ”

ผู้เป็นสามีเงียบไปพักหนึ่ง ก่อนตอบกลับมาสั้นๆ

“เจอกันด้วยสถานการณ์ฉุกเฉินหวือหวาอย่างนี้ จะใช่แน่รึ?”

“หลายๆอย่างส่อค่ะ เอินว่าใช่นะ”

“เอินเคยว่าจ๊ะมีแฟนใหม่ง่ายไง ใช่ตอนนี้ อีกเดี๋ยวอาจจะไม่ใช่แล้ว”

“ก็คงต้องคอยดูว่าเอินเก็งพลาดหรือเปล่า”

“อือม์... ถ้าใช่จริงก็ดีไป จะได้หมดเรื่องหมดราว”

“พี่อ๋องคะ... เอินอยากกราบขอโทษพี่อีกครั้ง สำหรับเรื่องที่ผ่านมาทั้งหมด”

ทีแรกหล่อนพิมพ์แค่ ‘ขอโทษ’ แต่ก่อนส่งข้อความได้กลับมาเพิ่มคำว่า ‘กราบ’ เข้าไปด้วย เป็นการแสดงความสำนึกผิดอย่างแรง

“เอาน่า ไม่เป็นไรหรอก เคยคุยกันหลายครั้งแล้วไง เอินยังไม่ทันทำผิดสักหน่อย ถ้าจะผิด ก็ผิดโดยไม่ตั้งใจแล้วถอนเสียก่อนถลำเต็มตัว”

มาวันทาเคยสารภาพบาปทั้งน้ำตากับสามีอย่างละเอียด ว่าได้เคยพลาดพลั้งทางกายทางใจไว้อย่างไร แค่ไหน ซึ่งเขาก็ลูบศีรษะปลอบ แสดงความไม่ถือสาแม้แต่น้อย ครั้งนั้นแพทย์สาวโล่งใจไปครึ่งหนึ่ง แต่วันนี้เขยิบขึ้นมาเป็นโล่งเต็มหัวอก ในเมื่อสะสางปัญหาหมดจด กับทั้งได้โชคชะตามาช่วยอนุเคราะห์เสริมท้ายอย่างบริบูรณ์เสียที จึงรู้สึกคล้ายชำระหนี้ใหญ่ครบถ้วนหลังผัดผ่อนมานานอย่างไรอย่างนั้น

"ตอนโทร.หาพี่อ๋องเมื่อเช้า เป็นจังหวะที่จ๊ะเพิ่งช็อกหมดสติไป พอเขาฟื้นขึ้นมา มีเรื่องน่าตื่นเต้นด้วยล่ะ"

"ยังไงเหรอ?"

"เขาความจำเสื่อมไปชั่วคราวค่ะ เอินกับพี่แตร... หมายถึงหมอที่เอินเพิ่งพูดถึงน่ะค่ะ ต้องช่วยกันรื้อฟื้นความจำกันจ้าละหวั่น"

"งั้นรึ เสื่อมยังไง แค่ไหน?"

"ก็ขนาดจำเอินไม่ได้น่ะค่ะ พอช็อกเพราะนึกว่าเอินอยู่ในรถที่ถูกชน ตื่นมาอีกทีเอ๋อไปเลย"

"ตอนนี้ฟื้นกลับเป็นปกติแล้ว?"

"ค่ะ ปกติทุกอย่างแล้ว เพราะเป็นแค่แอมนีเซียเล็กๆ"

ลัดธีร์ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องของลานดาวนัก พอทราบว่าเป็นปกติดี เขาก็เปลี่ยนเรื่อง

"อากาศที่นี่หนาวน่าดู ลืมเอาเสื้อกันหนาวมา ไม่มีเอินให้กอดอุ่นๆเสียด้วย แย่ชะมัด นี่ต้องใส่หลายชั้นแล้วสวมเสื้อนอกทับเอา เทอะทะจัง"

"ต้องนอนที่นั่นอีกคืนหนึ่งใช่ไหมคะ ซื้อเสื้อใหม่สักตัวซี่"

"ไม่เอาหรอก เสียดายตังค์"

"เลือกแบบถูกๆก็ได้ จะสักเท่าไหร่กัน... พรุ่งนี้ว่างกะทำอะไร?"

"ทีแรกว่าจะดูหนัง แต่เปลี่ยนใจ ค่าดูแพงเหลือเกิน สงสัยมีส้วมติดอยู่ในเก้าอี้พร้อม"

มาวันทาหัวเราะคิก

"โธ่เอ๊ย! เป็นนักบินทั้งที เสียดายกะแค่ค่าดูหนัง"

"เปล่าหรอก คิดแล้วไปดูกับเอินที่เมืองไทยดีกว่า เรื่องที่อยากดูก็กำลังฉายในบ้านเรา"

"พี่อ๋องคะ... ถามจริงๆ เบื่อเอินบ้างหรือเปล่า?"

เขาเงียบไปครู่ ทั้งที่เคยตอบเร็วเป็นฟ้าแลบ

"อยู่ๆทำไมถามอย่างนี้?"

"บางคู่ดูใจสิบปี พอแต่งได้สองเดือนก็หย่ากันให้เห็นถมเถ นี่เราอยู่กันมาตั้งเกือบปีแล้ว"

มาวันทาพิมพ์ด้วยความเนือยนายตามอารมณ์ เพราะรู้ว่าจะไม่ส่งข้อความนั้นให้เขา พอพิมพ์อักษรสุดท้ายเสร็จก็ปาดเมาส์ลบทิ้งทั้งหมดแล้วพิมพ์ใหม่

"ช่วงหลังดูเหมือนเอินทำตัวน่าเบื่อ พี่อ๋องท่าทางเซ็งๆ อย่างเมื่อวานถ้าเป็นไปตามนัด เอินก็ควรไปงานบวชน้องชายพี่อ๋อง... เอินรู้สึกผิดจัง"

"ช่างมันเถอะเอิน"

เขาบอกสั้นๆ

"ถ้าวันไหนเริ่มเบื่อเอิน ช่วยบอกให้รู้ด้วยนะคะ สัญญาว่าจะพยายามปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น"

"ที่ผ่านมาเอินมีปัญหา ตอนนี้หมดปัญหาแล้วก็แล้วไปเถอะ"

แม้ลัดธีร์กล่าวเหมือนให้อภัยอย่างไร้ข้อแม้ แต่มาวันทากลับรู้สึกประหลาด คล้ายเห็นหน้าเขาเมินไป ไม่มีกระแสความใส่ใจพุ่งแน่วมายังหล่อนเหมือนที่เคยคุ้น

"พี่อ๋องกำลังคุยกับคนอื่นอยู่ด้วยใช่ไหมคะ?"

คราวนี้เขาทิ้งระยะไม่นานนัก

"หือ! ทำไมคิดอย่างนั้น?"

แพทย์สาวมองหน้าจอด้วยอารมณ์เงียบสงบ เป็นกลาง ปราศจากอคติ

"บอกมาเถอะค่ะว่าเอินทายถูกหรือเปล่า ทีพี่อ๋องยังทักเอินถูกบ่อยๆ กระทั่งลุกไปดื่มน้ำยังเคยตรงเผงจนเอินตกใจ"

"ฮ่ะๆ ไปฝึกมีเซนซ์มาจากไหนกันล่ะเนี่ย?"

มาวันทาแน่ใจว่าจับอารมณ์เขาถูก ตอนนี้ลัดธีร์กำลังเก้อ

"เป็นเมียคนมีเซนซ์ ก็เลยติดเซนซ์มาโดยไม่รู้ตัวมั้งคะ"

"ฮ่ะๆ พี่เคยมีเซนซ์กับใครที่ไหนเล้า เดาส่งเดชตามความรู้สึกจากการอ่านทั้งนั้นแหละ"

ภรรยานักบินหรี่ตา ใจหล่อนยังเงียบสงบอยู่เหมือนเดิม ทว่ารู้สึกถึงอาการเกร็งฝืนที่แฝงอยู่ในประโยคคำพูดของเขา เพิ่งแน่ใจว่ากลุ่มคำในแต่ละประโยคสามารถเป็นตัวแทนคลื่นเสียงในสมองของคนพิมพ์

"ก็แปลกนะคะที่พี่อ๋องเดาแม่นมาตลอด"

"อือ... งั้นขอเดาอีกที ตอนนี้เอินคุยกับพี่อยู่คนเดียว"

"อันนั้นเรียกว่ารู้จากความเป็นจริงค่ะ ไม่ใช่เดา เพราะแต่ไหนแต่ไรมาถ้าคุยกับพี่อ๋อง เอินจะใช้ทะเบียนสำหรับเราสองคนโดยเฉพาะ ไม่เคยมีคนอื่นอยู่ด้วย... เอินไม่ได้น้อยใจหรือขัดเคืองนะคะ แค่อยากทดสอบดูว่าที่รู้สึกนั้นจริงหรือเก๊ ถ้าพี่อ๋องบอกว่าเอินอุปาทานไปเองก็จบ"

"พี่คุยอยู่กับไอ้เต๊ะน่ะ" ลัดธีร์ตัดสินใจยอมรับ "กำลังพนันบอลกับมันอยู่ เอ่อ... ขอโทษนะจ๊ะที่ทำให้เอินจับได้ สงสัยอาการทางจิตที่คิดต่อรองจะแรงไปเสียแล้ว พี่ขอเลิกคุยกะมันไปเรียบร้อย"

"ก็คุยไปสิคะ ทำไมเอินกลายเป็นตัวทำบ่อนแตกได้ ไม่ตั้งใจอย่างนั้นซักหน่อย"

"รู้น่า เอินชอบให้พี่คุยกับเอินแค่คนเดียว อีกอย่างเอินเกลียดการพนัน ไม่อยากให้พี่เล่น ตอนแรกที่เอินถาม พี่ถึงไม่ค่อยอยากยอมรับนักว่าคุยกับคนอื่น กลัวเดี๋ยวพอรู้ว่าคุยกะไอ้เต๊ะ เอินคงเดาออกทันทีว่าพี่กับมันกำลังคุยเรื่องแบบไหน"

มาวันทาสัมผัสได้ถึงกระแสความอาทร มันแทรกซึมมากับทุกอณูอักษร ความฝืดฝืนแบบเมื่อครู่ของเขาสลายตัวไป เหลือแต่ความเอาใจใส่หล่อนเพียงคนเดียว

"ขอบคุณค่ะ เอินกำลังยิ้มอยู่นะคะ"

"จ้ะ... ดีจังที่เป็นอย่างนั้น"

"เอินไม่เคยอยากบังคับหรือฝืนใจพี่อ๋องหรอก ทุกวันนี้ค่าบ้านพี่ก็เป็นคนผ่อน ข้าวของพี่ก็เป็นคนออก เอินจ่ายแค่ค่าผ่อนรถตัวเองกับของจุกจิกนิดหน่อยเท่านั้น ในเมื่อพี่อ๋องรับผิดชอบเลี้ยงดูเอินขนาดนี้ ถ้าจะเอาเงินส่วนตัวไปใช้อย่างมีความสุขแบบที่ต้องการบ้าง เอินก็ไม่สมควรก้าวก่าย และไม่มีสิทธิ์ไปว่าเลย พี่อ๋องก็รู้ว่าเอินไม่ใช่เมียประเภทถืออำนาจยึดทรัพย์เสียหน่อย"

"พี่มีเอินให้เกรงใจก็ดีเหมือนกันแหละ ไม่แน่ ถ้าอยู่คนเดียวอาจโลภมากเกินขอบเขต ล่มจมไปกับพนันบอลนานแล้ว... เล่นพนันนี่ผิดศีลหรือเปล่า?"

"ไม่ผิดหรอกค่ะ แต่พระท่านว่าเป็นอบายมุข"

"อบายมุขนี่คือมุขที่ลากคนไปอบาย?"

"คงทำนองนั้นมั้งคะ 'อบาย' แปลว่าความฉิบหาย ซึ่งอาจหมายถึงความย่อยยับแห่งโภคทรัพย์ในปัจจุบัน ส่วน 'อบายภูมิ' คือที่ที่ปราศจากความเจริญ ท่านว่าการเสพติดอบายมุขทำให้จิตใจตกต่ำเป็นธรรมดา เมื่อจิตใจตกต่ำก็พร้อมจะจะไปอยู่ในที่ที่ปราศจากความเจริญแห่งใดแห่งหนึ่งระหว่างนรกภูมิ เปรตภูมิ อสุรกายภูมิ หรือเดรัจฉานภูมิ"

"อ้าว! ซวยล่ะซี อย่างนี้พี่ก็ต้องไปเกิดภูมิใดภูมิหนึ่งใน ๔ จำพวกนี้ใช่ไหม?"

หากเป็นเสียง มาวันทาก็สัมผัสว่าสำเนียงของเขาออกไปทางเล่นมากกว่าจะเชื่อจริงจัง ลัดธีร์ไม่เคยปิดบัง ว่าเขาเห็นความรู้ในตำราหรือคัมภีร์เป็นเพียงสิ่งที่คิดๆแต่งๆกันขึ้นมาขู่เด็กเล่นเท่านั้น

"ถ้าไม่ถึงกับเสพติด ก็คงเหมือนคนที่ยืนอยู่ปากเหวอย่างมีสติมั้งคะ"

นักบินหนุ่มอมยิ้มอยู่อีกทางหนึ่งอย่างพอใจในคำตอบที่ฟังฉลาดของภรรยา

"แล้วศีลล่ะ คืออะไร?"

"คือข้อพึงปฏิบัติ หรือความประพฤติที่ดีงามทางกายและวาจาน่ะค่ะ"

"ไม่รวมใจด้วยหรือ?"

"ไม่รวมค่ะ"

"งั้นถามหน่อย อย่าหาว่าทะลึ่งเลย ถ้าใครอยากนอนกับเมียชาวบ้าน แล้วแค่ช่วยตัวเองในห้องน้ำ อย่างนี้ศีลไม่ขาดนะ?"

"ไม่ขาดค่ะ ศีลจะเริ่มด่างพร้อยเมื่อมีอาการคิดเพ่งเล็ง วางแผนอยากได้ของจริง และจะขาดทะลุต่อเมื่อลงมือกระทำผิดทางประเวณีแล้ว"

"ผิดศีลเป็นประจำนี่ไปอบายภูมิเหมือนกันใช่ไหม?"

"ค่ะ"

"เอ... แล้วการผิดศีลจะต่างกับการติดอบายมุขยังไงน่ะ?"

"ถ้าจะเข้าใจความแตกต่างอย่างชัดเจน ต้องรู้จักศัพท์เพิ่มอีกคำหนึ่งคือ 'กรรมกิเลส' ซึ่งหมายถึงการกระทำอันเป็นเครื่องเศร้าหมอง พระพุทธเจ้าจำแนกไว้ ๔ อย่างคือฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ผิดประเวณี และพูดเท็จ ทำกรรมเหล่านี้เมื่อไหร่ จิตจะต้องมีความเศร้าหมอง เป็นอกุศลทันทีตามธรรมชาติ"

ลัดธีร์พอนึกออก คิดถึงตัวอย่างอยู่ในใจว่ายังไม่ทันผิดประเวณีเต็มร้อย มาวันทาก็เศร้าหมองและฟูมฟายจะเป็นจะตายแย่แล้วช่วงเกิดเรื่องกับลานดาวใหม่ๆ

“แล้วอบายมุขล่ะ?”

“สำหรับ ‘อบายมุข’ นั้นจำแนกเป็น ๖ ประการได้แก่ติดเหล้าหนึ่ง ชอบเที่ยวกลางคืนหนึ่ง เที่ยวดูการละเล่นถี่จัดหนึ่ง มักเล่นการพนันหนึ่ง คบคนชั่วเป็นมิตรหนึ่ง และเกียจคร้านการงานหนึ่ง ใครๆก็คิดได้ด้วยสามัญสำนึกว่าเหล่านี้เสพติดแล้วเป็นเหตุย่อยยับแห่งโภคทรัพย์จริงๆ”

ชายหนุ่มอ่านทวนอย่างใช้ความคิดแล้วพยักหน้า

“พอจะเห็นเค้าล่ะ พระพุทธเจ้าท่านมีปัญญาจำแนกแจกแจงละเอียดลออจังเลยนะ **กรรมกิเลสนั้นทำแล้วสมบัติอาจจะไม่ฉิบหาย** แต่ก็ได้ชื่อว่าสั่งสมบาปกองโตไว้ อย่างพวกเจ้าของโรงฆ่าสัตว์ ที่ต้องทำปาณาติบาตอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ผลในปัจจุบันคือรวยเอาๆได้อยู่ **ส่วนอบายมุขนั้นเสพติดแล้วรังแต่จะทำให้สมบัติเสื่อมลง** แต่ก็ใช่จะเป็นบาปอกุศลเสมอไป อย่างพวกชอบเที่ยวตระเวนดูหนังฟังเพลงไปเรื่อย เพียงแต่เสียเวลาทำมาหากิน ทำทรัพย์ให้ร่อยหรอไปโดยไม่หาเพิ่ม”

“ค่ะ แต่ถ้ามัวเมาเป็นประจำ ทั้งกรรมกิเลสและอบายมุขก็ให้ผลเป็นการไปเกิดในทุคติเหมือนกันนะคะ เพราะการมัวเมาในกามย่อมเป็นเหตุแห่งความพร่าเลือนของสติ... กลับไปที่คำถามของพี่อ๋องว่าการพนันผิดศีลไหม ต้องตอบว่าไม่ เพราะอบายมุขที่ผิดศีลมีข้อเดียวคือการติดสุรา””

“ฮ่ะๆ ค่อยโล่งไปหน่อย พี่แค่เล่นพอหอมปากหอมคอให้ดูบอลมันขึ้น แต่ชีวิตปกติทำงานหาเลี้ยงชีพโดยชอบ ไม่ได้เป็นผีพนันตามบ่อนกับใครเขา คงไม่เป็นกรรมนำไปเกิดในอบายนะ?”

“ค่ะ”

มาวันทาพิมพ์ตอบไปสั้นๆ แต่ในใจแอบคิดว่าคืบก็ทะเล ศอกก็ทะเล ตราบใดเท้ายังแช่อยู่ในทะเล ตราบนั้นความเสี่ยงทั้งปวงก็ยังคงอยู่ที่นั่นเสมอ

โดยอาชีพ ทำให้ลัดธีร์ค่อนข้างห่างจากเหล้าโดยปริยาย กินได้เพียงบางโอกาส เพราะนักบินจะมีแอลกอฮอล์ในลมหายใจก่อนขึ้นเครื่องไม่ได้ หลายปีก่อนเขาเคยสูบบุหรี่ แต่พอเห็นหล่อนรังเกียจ ก็ยอมเสียสละความสุขส่วนตัว เลิกขาดจากตัวก่อมะเร็ง เท่านี้นับว่าเขาเป็นสามีแสนดีที่หายากจะแย่อยู่แล้ว หล่อนคงไม่คาดหวังให้เขาสมบูรณ์แบบเพื่อหล่อนมากไปกว่านี้

ประมาณสี่ทุ่ม ลานดาวอาบน้ำเสร็จก็มานอนปล่อยใจฟุ้งซ่านไปเรื่อย นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่ว่างพอจะทอดอารมณ์แล้วคิดถึงคนอื่นนอกเหนือจากมาวันทา

อมฤตเป็นความแปลกใหม่ มีทั้งความสะดุดตาตรึงใจ มีทั้งกระแสอบอุ่นนุ่มนวลชวนฝัน เขาเป็นหนึ่งในชายไม่กี่คนที่มีกระแสตาแรงชนิดแทงทะลุเข้าไปถึงหัวใจผู้หญิงได้ นานเพียงใดแล้วที่หล่อนเลิกคิดถึงผู้ชาย แต่เขาปรากฏตัววันเดียว ก็เรียกความรู้สึกแบบสาวน้อยรอเจ้าชายในนิทานของหล่อนกลับมาจนครบ

ชีวิตเป็นเรื่องประหลาด รอบางสิ่งมานานจนหมดหวัง สิ่งที่หวังก็มาประเคนถึงมือ คล้ายมีใครอยากแกล้งยั่วให้กระโดดโลดเต้น ไม่ยอมให้หยุดพักหายใจหายคอแม้สักครู่

ลานดาวอมยิ้ม ปิดตาประสานมือวางบนอกอย่างผ่อนคลายสบายใจ ล็อกความรู้สึกนึกคิดให้จดจ่ออยู่กับอมฤตแน่วแน่ แล้วนับถอยหลัง ๖๐, ๕๙, ๕๘ ลงมาเรื่อยๆจนกระทั่ง ๓, ๒, ๑...

เสียงสัญญาณโทรศัพท์ดังขึ้น ลานดาวเปิดตายิ้มกว้างอย่างสมหวัง เพราะนั่นคือสิ่งที่หล่อนตั้งเป้าคาดหวังไว้ในใจ!

ลุกขึ้นไปหยิบกระบอกโทรศัพท์ที่โต๊ะทำงาน แล้วกรอกเสียงหวานลงไปทันที

"สวัสดีค่ะพี่แตร"

นี่เป็นอำนาจชนิดหนึ่งที่หล่อนชอบใช้กับหนุ่มๆทั้งหลาย ให้ทนไม่ได้ต้องโทร.หา ฝึกหัดมานานและได้ผลจนรู้ว่ามันมีอยู่จริง มิใช่เพียงอุปาทาน อัตราส่วนความสำเร็จสูงกว่าล้มเหลวประมาณสองในสาม ส่วนที่ล้มเหลวนั้นพอสืบย้อนดูจากเจ้าตัว หลอกถามว่าเวลานั้นๆกำลังทำอะไร ก็ปรากฏว่าติดธุระสำคัญอยู่ ทั้งที่คิดถึงและอยากโทร.หาหล่อนใจแทบขาด

ในห้วงเวลาที่ยังไม่มีโทรศัพท์บ้านชนิดบอกเบอร์ผู้เรียก การเป็นฝ่ายทักก่อนทั้งที่เป็นผู้รับสายทำให้คนโทร.อ้าปากค้างตะลึงทึ่งได้ชะงัด ครั้งนี้ลานดาวก็ไม่พลาด เป็นอมฤตจริงๆ ทว่าแตกต่างจากคราวก่อนๆก็คือหล่อนได้กลายเป็นฝ่ายอ้าปากค้างบ้าง

"คราวหลังแค่ครึ่งนาทีพี่ก็รู้แล้ว ไม่ต้องนับถอยหลังตั้งหนึ่งนาทีหรอก"

ลานดาวกลืนน้ำลายเอื๊อก กะพริบตาปริบๆ

"หา?..."

หลุดคำออกไปได้เท่านั้น สมองก็คล้ายหยุดค้าง ตัวแข็งทื่อ

"ตะลึงเชียว" อมฤตหัวเราะเอื่อยๆ "นึกว่าเล่นกลเป็นคนเดียวหรือ?"

หญิงสาวอึกอัก

"คือ... ช็อกน่ะค่ะ... พี่แตรรู้?"

"พี่ก็กะว่าจะโทร.หาจ๊ะอยู่เหมือนกัน เพียงแต่เมื่อชั่วโมงก่อนเห็นยุ่งๆ เหมือนคุยกับใครอยู่แล้วตอนนี้ก็ไม่แน่ใจว่าดึกไปหรือเปล่า แต่จ๊ะส่งสัญญาณเรียกมาเองอย่างนี้ก็ดีแล้ว"

ลานดาวอึ้งสนิท เงียบกริบราวกับลมจับ เป็นครู่กว่าหล่อนจะปรับสติได้ และค่อยๆขยับกายกลับมานั่งลงบนเตียง

"พี่แตรทำให้จ๊ะกลัวเสียแล้วซีคะ"

"แค่ทึ่งก็พอ เพราะจ๊ะเองท่าทางชอบใช้มุขทำนองนี้ให้ใครเขาทึ่งอยู่เป็นปกตินี่"

หญิงสาวมึนงงราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน แต่ไหนแต่ไรมองว่าตัวเองเป็นเจ้าแม่ และเห็นผู้ชายทั้งโลกเหมือนลูกไก่ในกำมือ บีบก็ตาย คลายก็รอด ตอนนี้กลับตาลปัตรไปหมด เหมือนกลายเป็นลูกไก่เข้าให้บ้าง

"ก็..."

เอ่ยแค่นั้นแล้วนึกได้ว่าเขาถามในสิ่งที่หล่อนไม่จำเป็นต้องตอบ จึงเลี่ยงด้วยการถามกลับ

"ทำยังไงพี่แตรถึงรู้ได้คะ?"

แพทย์หนุ่มหัวเราะนิ่มๆ

"พี่รู้จักและคุ้นเคยกับกระแสจิตชนิดที่พุ่งมาเรียกตัวดี เคยฝึกกับเพื่อนๆเพื่อเก็บสถิติเอาความแม่นยำเป็นเรื่องเป็นราวด้วย"

"หมายถึงเพื่อนๆที่เรียนปรจิตวิทยาด้วยกันที่ดุ๊ก?"

"ใช่"

"แล้วพี่แตรรู้ขนาดเห็นจ๊ะนับถอยหลังจาก ๖๐ เลยเหรอ?"

ไม่บ่อยนักที่หล่อนตัวลีบ และมีสุ้มเสียงกระเดียดไปทางคร้ามเกรงใครเช่นนั้น

"พี่ไม่รู้หรอกว่าจ๊ะเริ่มจากเลขอะไร เป็นการประมวลและประมาณเอาน่ะ"

"ยังไงคะ?"

หัวใจลานดาวเริ่มเต้นแรง บังเกิดความสนใจใคร่รู้จริงจัง

"เริ่มต้นพี่รู้แค่มีคลื่นจิตแรงๆมาจากจ๊ะ ทีแรกนึกว่าเป็นความคิดถึงธรรมดาๆ แต่พอสัมผัสนานเข้าและเห็นความคงที่ก็เอะใจ เดาว่าน่าจะเป็นกระแสเรียกออกมาจากสมาธิ พอตามจับจิตเป็นขณะๆก็สังเกตเห็นว่าเป็นสมาธิชนิดนับเลข เพราะมีการแบ่งระลอกช่วงอัดและคายการนึกแบบนับจำนวน และที่รู้ว่าเป็นการนับถอยหลังเพราะจิตมีแรงฝืนทวนกระแสเล็กๆ ไม่ใช่นับอย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนที่รู้ว่าเป็นหนึ่งนาทีเพราะดูเวลาจากนาฬิกา ตอนช่วงท้ายมีแรงเร่งเร้าเข้าใกล้จุดจบของการนับ มีอาการปักใจเชื่อมั่นเด็ดเดี่ยวว่ากำลังจะบังเกิดผลที่ต้องการ... ซึ่งไล่ๆกันพอดีกับที่พี่ถูกจูงให้ยกหูกดเบอร์"

"แล้วแน่ใจได้ยังไงคะว่าเป็นคลื่นจิตของจ๊ะ?"

"ไม่แน่ใจได้เต็มร้อยจนกระทั่งจ๊ะทักเหมือนดักจ้องรอพี่โผล่หน้าอยู่ก่อนนั่นแหละ"

"อ้อ..." ลานดาวรับรู้และหัวเราะเก้อๆ "คิดแล้วน่าแปลกนะคะ การรับคลื่นจิตในระยะไกลเป็นเรื่องจริงไปได้อย่างไร"

"เรื่องของจิต จะรู้ว่าจริงหรือไม่จริงก็ด้วยจิตเท่านั้นแหละ อย่างตอนนี้เราอยู่ห่างกัน ไม่เห็นหน้ากัน แต่ก็เหมือนอยู่ใกล้กันแค่เอื้อม คนทั่วไปจะอธิบายว่าเพราะได้ยินเสียงเข้าหูกันชัดๆ ซึ่งก็ถูก แต่ไม่ใช่เหตุผลทั้งหมด อีกเหตุผลหนึ่งที่รู้สึกใกล้ก็เพราะจิตเชื่อมกันโดยตรง บางคนติดคุยโทรศัพท์นานๆก็เพราะชอบความรู้สึกใจเชื่อมใจนี่แหละ"

"สิ่งที่พี่แตรเรียกว่า 'ใจเชื่อมใจ' นี่คือความรู้สึกว่าอีกฝ่ายอยู่กับเราอย่างใกล้ชิดหรือเปล่าคะ?"

"ใช่ จิตคนจะเริ่มเชื่อมกันโดยอาศัยคลื่นเสียงเป็นพาหะ แต่ถ้าใจเป็นคนละระดับชั้นกันจริงๆ ถึงอย่างไรก็ต่อไม่ติด สังเกตสิว่าทำไมบางทีเราคุยกับบางคนไม่ค่อยรู้เรื่อง ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างก็ตั้งใจฟัง เรานึกกันว่าภาษาพูดคือทั้งหมดที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ความจริงไม่ใช่ คลื่นจิตที่ผิดกันมากๆจะเป็นกระแสรบกวนแก่กันและกัน ทำให้รู้สึกอ้ำอึ้งพูดไม่ออก ฟังก็ไม่ค่อยถนัด"

"อือ... ไม่เคยคิดในแง่นี้เลยนะคะเนี่ย เคยสังเกตตัวเองเหมือนกันว่าถ้าจ้องจะพูดอยู่คนเดียวก็รู้แต่ว่าเราต้องการอะไร แต่ถ้าเงี่ยหูฟังอีกฝ่ายอย่างตั้งใจสักพักหนึ่ง ถึงค่อยรู้ความต้องการของเขาขึ้นมาบ้าง แบบเดาถูกว่าจะพูดอะไร กำลังรู้สึกแบบไหน"

"นั่นแหละ เรื่องง่ายๆที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ คือสติเน้นที่ไหน เราก็จะรู้เรื่องนั้นมาก คลื่นจิตของมนุษย์ก็เหมือนธรรมชาติอื่นๆ มันเป็นอยู่ของมันอย่างนั้น เราจะเห็นหรือไม่เห็นก็ขึ้นอยู่กับว่าเอาสติไปจดจ่ออยู่มากน้อยแค่ไหน"

"แล้วตอนไม่ได้ยินเสียง พี่แตรเห็นคลื่นจิตคนอื่นเป็นยังไงคะ?"

“ตอนคิดถึงใคร จิตเราจะเหมือนคลื่นวิทยุที่แพร่ออกไปในอากาศนั่นแหละ แต่จิตเป็นได้ยิ่งกว่าคลื่นวิทยุตรงที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยอากาศเป็นพาหะในการกระจายคลื่น เพราะจิตสามารถต่อกระแสกันโดยตรง อีกอย่างคลื่นจิตคนเราก็จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงสามารถถูกจำแนกได้มากกว่าคลื่นความถี่วิทยุต่างๆเสียอีก หากฝึกจำแนกคุณลักษณ์จิตคนให้คล่องๆด้วยเกณฑ์แยกแยะ เช่นระเบียบความคิด ความหนาแน่นของกลุ่มความคิด ระดับความสว่างผ่องใสของดวงจิต ระดับความหนักแน่นของกำลังใจในชีวิต รวมทั้งเงาบางอย่างที่มาจากการสั่งสมนิสัยทางการพูดและการกระทำเฉพาะตัว ก็จะระบุตัวได้ว่าคลื่นที่เรารับนั้นส่งมาจากใคร”

“ค่ะ”

หล่อนพึมพำเพียงให้ทราบว่าตามฟังเขาอยู่ แม้ฟังแล้วยังไม่เข้าใจนัก

อมฤตเอ่ยสืบต่อ

“การที่จ๊ะตั้งใจบังคับให้ใครโทร.หา ก็เป็นตัวอย่างว่าคนอื่นสามารถรับคลื่นจิตของเรา และคลื่นนั้นทำให้นึกถึงเราได้... ว่าแต่พูดถึงเฉพาะเอกลักษณ์ของจ๊ะตรงนี้ เท่าที่พี่เห็นคือกระแสจากจ๊ะบีบคั้นรุนแรงเหลือเกิน แสดงว่าจ๊ะท่าทางเป็นคนชอบใช้อำนาจเหมือนกันนะ”

เคยถวิลหาคนรู้ใจมานาน แต่พอเจอของจริง รู้จริงๆละเอียดลึกซึ้งระดับนี้ ลานดาวกลับอ้ำอึ้งแทบพูดไม่ออก แม้ตื่นใจกับประสบการณ์ใหม่เหลือประมาณ ก็มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงระคนอยู่ด้วย

“วาว!... นี่จิตแพทย์หรือพ่อมดกันแน่คะ?”

พยายามคุมเสียงเป็นปกติ แต่ไม่วายติดสั่น

“พี่ทำได้แค่พื้นๆเท่านั้น เพื่อนหลายคนเก่งกว่านี้เยอะ”

“แค่นี้ก็หัวใจจะวายแล้วค่ะ... นี่คนไข้ไม่กลัวพี่แตรกันลานไปหมดหรือ?”

“ถ้าไม่อยากให้เขารู้ว่าเรารู้ ทำเงียบๆเสีย เขาก็เห็นเราเป็นหมอธรรมคนหนึ่ง อีกอย่างพี่ไม่ใช้ความสามารถนี้พร่ำเพรื่อหรอก เพราะถ้าย้อนกลับมาอยู่กับจิตตัวเองไม่เป็นก็เดือดร้อนเลยนะ คือใจจะเปิดรั้วรับคลื่นใครต่อใครมั่วไปหมด... ว่าแต่จ๊ะไปเอาเทคนิคเรียกคนให้โทร.หามาจากไหน ใครเป็นคนสอน?”

“ได้มาด้วยความบังเอิญน่ะค่ะ สมัยเด็กเป็นคนติดคุณแม่มาก ถ้ากลับจากโรงเรียนแล้วยังไม่เห็นคุณแม่ก็จะออกอาการอาละวาดบ่อยๆ คนที่บ้านก็มักชี้ให้ดูนาฬิกา บอกว่าคุณแม่จะกลับกี่ทุ่มกี่ยาม จ๊ะเลยคล้ายๆมีความอาฆาตกับนาฬิกา จ้องมันอย่างจะกินเลือดกินเนื้อเป็นประจำ พอดูเข็มวินาทีขยับติ๊กๆๆ แล้วคิดถึงแม่ไปด้วยก็รู้สึกถึงพลังบางอย่างก่อตัวขึ้นแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้ แล้วก็เหมือนอยากให้แม่โทร.หาเราเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นเราจะกรี๊ดให้สนั่นโลก แล้วแม่ก็โทร.มาจริงๆ นั่นคือจุดเริ่มต้น”

“เข้าใจล่ะ จ๊ะมีพลังจิตสูงตั้งแต่กำเนิด ถึงทำอะไรได้มากมายตามปรารถนา”

“ว่าแต่... สอนจ๊ะให้รู้แบบพี่แตรบ้างได้ไหมคะ?”

“จ๊ะก็เก่งอยู่แล้ว ต้องให้สอนทำไม”

“เคยหลงนึกว่าเก่งเหมือนกันแหละค่ะ แต่พอมาเจออย่างนี้ เห็นทีต้องชิดซ้ายลงสะดือทะเลไปเลย... อ้อนวอนค่ะ สอนจ๊ะหน่อยนะ”

อมฤตหัวเราะ พอเห็นว่าลานดาวอยากเรียนจริงจึงเอ่ย

"จะให้สอนอะไร?"

"วิธีรู้ใจคนอื่น... แบบที่พี่แตรรู้น่ะค่ะ"

"สำหรับพี่ พี่มีเหตุผลที่ดีคือเอาไว้ช่วยเหลือคนไข้ทางอ้อมโดยไม่ให้เขารู้ตัว แล้วสำหรับจ๊ะล่ะ มีเหตุผลอะไรที่อยากรู้ใจคนอื่น?"

"ยอมรับว่าสนองความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองในตอนนี้... แต่ดูจากความมีน้ำใจเสียสละเพื่อสังคมของพี่แตร ก็ทำให้จ๊ะรู้ว่าถ้าเรียนไปก็จะซึมซับแนวทางทำประโยชน์กับคนอื่นได้อีกมาก อย่างไรก็ดีกว่าปล่อยให้จ๊ะหลงใช้อำนาจแบบผิดๆ และอาจเป็นโทษกับใครต่อใครอยู่ตามลำพัง"

อมฤตหัวเราะอีก นึกพึงใจวิธีพูดปะเหลาะของหล่อน

"ลองบอกซิตอนนี้พี่ยิ้มหรือหุบยิ้ม?"

"ยิ้มอยู่"

"รู้ได้ไง?"

"เสียงพี่แตรมีประกายใสแบบคนพูดทั้งยิ้มนี่คะ"

"นั่นแหละ จุดเริ่มต้นง่ายๆของการรู้ใจคนอื่น นี่เป็นสิ่งที่พี่สังเกตได้จากการคุยทางโทรศัพท์ตั้งแต่เด็กๆ จ๊ะเองก็เห็น ใครๆก็เห็น เพียงแต่ไม่ใส่ใจ และไม่สังเกตเพิ่มเติม เพราะคนเราคุยโทรศัพท์กันด้วยความอยากพูดของตัวเอง มากกว่าอยากเห็นใจคู่สนทนา"

"จริงค่ะ"

ลานดาวรับ และทวีความสนใจเข้มข้นยิ่งขึ้น

"สรุปคือตอนนี้จ๊ะสามารถกำหนดรู้ได้ด้วยใจว่าพี่กำลังยิ้มอยู่ โดยไม่ต้องเห็นหน้ากัน เพียงได้ยินเสียงเท่านั้น 'ภาพหน้ายิ้ม' ของพี่ก็ปรากฏขึ้นในใจของจ๊ะ ขอให้นึกไว้ว่านี่แหละคืออาการทางจิตฝั่งพี่ที่ไปปรากฏในการรับรู้ของจิตจ๊ะ... คราวนี้ลองนึกถึงมโนภาพหน้ายิ้มแบบนี้ของพี่ไว้ แล้วจะเห็นว่ามีเสียงหรือเงียบเสียง จ๊ะก็รู้ได้อยู่ดีว่าพี่ยิ้มหรือหุบ พี่จะเงียบนะ ถ้า 'รู้สึก' ว่าพี่หุบยิ้มก็ทักเลย"

หญิงสาวตื่นเต้นเล็กๆเมื่อพบตามจริงว่าถ้าเงี่ยหูฟังความเงียบเหมือนรอฟังเสียงพูดตามปกติ ใจจะยังมีมโนภาพหน้ายิ้มของเขาตกค้างอยู่ เสียงพูดขณะยิ้มเป็นความสะเทือนที่ฟ้องอาการยิ้มได้ แต่ความเงียบก็บอกคลื่นความสะเทือนของยิ้มที่ตกค้างอยู่บนริมฝีปากได้เช่นกัน

จิตอมฤตยิ้มเหมือนดอกไม้ที่เบ่งบานสดชื่น จึงสำเหนียกสัมผัสได้ง่ายดาย กระทั่งสิบวินาทีต่อมา หล่อนจึงรู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาเหือดหายไป มโนภาพยิ้มเปลี่ยนแปลงเป็นอื่น

"พี่แตรหยุดยิ้มแล้วใช่ไหมคะ ทำหน้าถมึงทึงด้วย เพราะเจตนาจะให้จ๊ะรับรู้ง่ายๆชัดๆ"

นักเรียนพลังจิตทักอย่างลิงโลด แถมบอกเจตนาอันเป็นเบื้องหลังเสร็จสรรพ หล่อนว่าหล่อนรู้ ณ ขณะของอาการหดตัวของกล้ามเนื้อริมฝีปากและแก้มได้เลยทีเดียว แบบฝึกหัดแรกช่างง่ายดายและสร้างความตื่นใจยิ่งยวด สงสัยว่าเหตุใดหล่อนจึงไม่ค้นพบความจริงนี้ด้วยตนเองเสียตั้งนานแล้ว

"อือม์... ถูก... แถมเดาใจพี่ออกอีกต่างหาก!"

ลานดาวยิ้มสดชื่นเมื่อได้คำรับรองให้ยิ่งเชื่อมั่น ไม่มีใครเริ่มเชื่อมั่นด้วยความรู้ในจิตตนตามลำพัง ต้องมีความจริงเป็นรูปธรรมรองรับให้เกิดความมั่นใจว่าใช่ ความมั่นใจจะเสริมความแหลมคมให้กับ

ภาวะรู้เห็นครั้งต่อๆไป เช่นขณะนี้สำเหนียกทราบว่าอมฤตกำลังชื่นชมลูกศิษย์หัวไวอย่างหล่อน เพราะอาการทางจิตของเขาคือมีปีติ และเต็มใจพร้อมทุ่มเทวิชาให้อย่างหมดไส้หมดพุง

"เราจะเริ่มตามจิตคนอื่นได้ถ้าสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง เห็นความเคลื่อนไหว หรือเห็นภาวะแตกต่างของจิตอย่างน้อยครั้งหนึ่ง ที่คนเราไม่รู้ที่สุดก็คือสิ่งต่างๆเปลี่ยนแปลงได้ การไม่ตระหนักในความจริงนี้ทำให้เกิดม่านอุปาทานขึ้นบังใจ เช่นถ้ารู้สึกว่าพี่ยิ้ม ก็จะนึกว่าพี่ยิ้มไม่ยอมหุบไปตลอด... นอกจากอุปาทานว่าทุกสิ่งคงที่แล้ว ยังมีอะไรอีกรู้ไหม ที่ขวางกั้นไม่ให้เรารู้วาระจิตคนอื่นได้?"

อมฤตถามแบบยั่วให้คิด ลานดาวตอบเกือบทันที

"ความอยากให้คนอื่นคิดอย่างที่เราต้องการใช่ไหมคะ?"

"เก่ง!"

ลานดาวจับจิตเห็นชัดว่าเขากำลังยิ้มเต็มใบหน้า เพราะสัมผัสสภาพเบิกบานชื่นฉ่ำราวกับฉีดไอน้ำเย็นซ่านไปในอากาศ

"เราจะไม่รู้ใจคนอื่น ก็เพราะมัวแต่โดนความอยากของเราเองบดบังไว้ ถ้าใครสามารถทำใจเป็นกลาง ไร้อคติ ไร้ความคาดหมายใดๆ ก็จะรู้เห็นตามจริงเหมือนคนตาใสไม่เป็นฝ้าฟาง"

"วิธีคือต้องหมั่นบอกตัวเองให้ทำใจเป็นกลาง อย่ามีอคติหรือเปล่าคะ?"

"ใจคนเราเต็มไปด้วยความลำเอียงและความคิดเข้าข้างตัวเอง อยู่ๆไปสั่งมันให้เลิกอคติไม่ไหวหรอก จ๊ะลองสังเกตเดี๋ยวนี้ก็ได้ ทุกครั้งที่เราหายใจเข้าออก ให้ถามตัวเองว่าเรารู้แต่ลมหายใจอย่างเดียวโดยไม่มีความคิดผสมอยู่ด้วยได้ไหม? ถ้าทำไม่ได้ ก็แปลว่าเราไม่อาจกำหนดรู้วาระจิตคนอื่นโดยปราศจากความคิดของเราเข้าแทรกคั่นเช่นกัน"

ลานดาวพยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจเต็มที่

"แปลว่าถ้าจ๊ะฝึกตามรู้ลมหายใจกระทั่งไม่เหลือความคิดผสมอยู่เลย ก็เท่ากับสร้างคุณภาพจิตให้เป็นกลางพอจะรู้ใจคนอื่นโดยปราศจากอคติ?"

"ใช่" คุณครูพลังจิตยิ้มพึงใจอีกคำรบ "ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าจิตเราสามารถจับความเคลื่อนไหวของลมหายใจตัวเองได้ชัด ก็จะพลอยสามารถรู้ความเคลื่อนไหวของลมหายใจคนอื่นด้วย แม้แต่ทางโทรศัพท์อย่างนี้"

"ลองดูเลยได้ไหมคะ?"

"เอาซี"

"แต่... ทำยังไงจ๊ะถึงจะแน่ใจว่ารู้ลมหายใจตัวเองชัดแล้วอย่างพี่แตรว่า?"

"บอกได้ไหมว่าหายใจครั้งนี้ ลมเข้าหรือลมออกสั้นกว่ากัน?"

ลานดาวสังเกตแล้วตอบว่า

"ลมออกสั้นกว่าลมเข้าค่ะ"

"แล้วระหว่างลมเข้ากับลมออก อันไหนสบายกว่ากัน อันไหนเจือปนด้วยความคิดฟุ้งซ่านมากกว่า?"

นักเรียนสาวสังเกตอีก ก่อนให้คำตอบจากความเห็นจริง

"ขาเข้าสบายดีเพราะลากลมยาว แต่ลมออกมีความคิดพะวงปนอยู่"

"ลองดูว่ามีอาการที่เราจะรักษาความสบายตอนหายใจออกได้เท่าตอนหายใจเข้าได้ไหม?"

ลานดาวเพิ่งพบว่าตามปกติคนเราจะรีบส่งลมหายใจออกแบบผลีผลาม แต่หากมีใจที่ผ่อนคลายระบายลมออกอย่างมีสติ ก็สามารถประคองความสุขไว้ได้เท่าการลากลมยาวเข้าร่างเช่นกัน

และอมฤตซึ่งตามดูอยู่ ก็รีบชี้ในจังหวะที่เขาสัมผัสได้ถึงความสุขเสมอกันระหว่างลมเข้ากับลมออกของลานดาว

"ตอนนี้แหละที่จิตเริ่มผูกกับลมหายใจ ซึ่งทำได้เมื่อไหร่ ก็แปลว่าเมื่อนั้นเราอ่านใจตัวเองผ่านลมหายใจได้หมด ถ้าลมสบายใจก็สบาย ถ้าลมยาวสติก็ยาว ถ้าลมหยาบใจก็หยาบ ถ้าลมสั้นสติก็สั้น หากตระหนักตรงนี้ก็จะรู้ต่อไปอีกว่าเราใช้ลมในการปรับจิตให้มีคุณภาพเพิ่มขึ้นได้ คือทำให้ลมยาวขึ้น นิ่มนวลขึ้น... วิธีที่จะมีลมยาวอย่างเป็นธรรมชาติ คือขณะลากลมเข้า ให้พองหน้าท้องออกหน่อยหนึ่ง แค่นิดเดียวพอ แล้วลมจะยาวขึ้นเอง"

หญิงสาวลองพองหน้าท้องออก รู้สึกถึงความเกร็ง เคร่งบังคับ และสับสน แต่ยังไม่ทันต้องรายงาน อมฤตก็แนะมา

"ต้องตั้งต้นที่ใจสบาย เหมือนเราชื่นชมวันหยุด เหมือนเราทอดตามองขอบฟ้าทะเลกว้าง อย่าตั้งความรู้สึกไว้ว่าเราต้องบังคับให้หายใจถูก ใจที่สบายจะรู้วิธีที่ถูกเอง แต่ใจที่เครียด หวังสงบเร็วเกินตัว จะทำให้หายใจผิดๆเสมอ"

ลานดาวลองนั่งยืดกายตรง ทอดตาสบายๆไปข้างหน้า และพบว่าหายใจได้ดีขึ้นอย่างคุณครูว่าไว้ เมื่อเพลินอยู่กับลมได้โดยไม่คาดหวังว่าต้องสงบหรือยึดจับลมให้แน่นเหนียวตลอดเวลา สายลมหายใจก็เริ่มปรากฏชัดต่อจิตมากขึ้นเรื่อยๆตามธรรมชาติไปเอง การเป่าฟลุตในหลายเดือนที่ผ่านมามีส่วนช่วยอย่างมาก ลมหายใจหล่อนยาวขึ้น ร่างกายแข็งแรงขึ้น เรียกว่าเป็นส่วนฐานอันส่งเสริมให้เกิดความตั้งมั่นได้เร็วกว่าคนปกติ แม้แต่อมฤตซึ่งจับจิตหล่อนอยู่ตลอดเวลาก็ยังเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

"อยู่กับลมได้นิ่งดีนี่ เคยฝึกมาก่อนหรือ?"

"คงเกี่ยวกับที่เล่นฟลุตด้วยมั้งคะ"

"อ๋อ" อมฤตนึกขึ้นได้ "เอาล่ะ ถ้าอ่านจิตตัวเองผ่านลมหายใจได้ ก็อ่านจิตคนอื่นได้เท่ากับที่เราสามารถอ่านตัวเอง ลองอย่างนี้นะ พอพี่เงียบเสียง ให้ดูความรู้สึกฝั่งพี่ ว่าน่าจะสดชื่นเหมือนตอนจ๊ะหายใจเข้า หรือผ่อนคลายแบบจ๊ะหายใจออก"

ลานดาวปฏิบัติตามคำสั่ง คือเมื่อเขาหยุดพูด หล่อนก็ทำความรู้สึกเข้าไปที่ใจเขา แล้วก็ต้องยิ้มกว้างตาเป็นประกายเมื่อเห็นร่องรอยการหายใจจากอีกฝ่ายผ่านกระบอกโทรศัพท์ได้จริงๆ โดยจับสังเกตที่ความสดชื่นของจิตยามลากลมเข้า กับความผ่อนคลายของจิตยามระบายลมออก

"คิดว่าเห็นนะคะ"

"เอา... ลองบอกซิ ตรงไหนเข้า ตรงไหนออก"

พอเขาหยุดพูดและกำหนดลมเข้าออกชัด ลานดาวก็ชี้

"ตอนนี้เข้าค่ะ ลากยาวมาก... ตอนนี้ออก"

หล่อนบอกได้ถูกต้อง แม้เขาแกล้งหยุดยาวก็ไม่หลงกล ไม่พากย์ตามจังหวะคงที่เหมือนสองสามระลอกแรก พอผ่านไปประมาณสิบรอบเข้าออก อมฤตก็ยุติแบบทดสอบแล้วชม

"อือม์... บอกไม่ผิดเลย ถือว่ามีพรสวรรค์นะ แล้วแสดงด้วยว่าสติคมชัดต่อเนื่องดีมาก"

ลานดาวยิ้มปลื้ม ยิ่งสนุกขึ้นทุกที

"ขอบคุณค่ะ"

"คนธรรมดาทั่วไปจะไม่มีความสดชื่นในการลากลมเข้า ไม่มีความผ่อนคลายตอนระบายลมออก เพราะลมของพวกเขาทั้งอ่อน ทั้งสั้น ลองจับสังเกตตอนคุยโทรศัพท์กับเพื่อนๆก็ได้"

"เข้าใจแล้วค่ะ... เอาอีก สอนอีก"

"ไม่เหนื่อยหรือ?"

"มีกำลังวังชามากที่สุดในชีวิตเลยล่ะ คืนนี้!"

"งั้นลองจับจิตแบบที่ยากขึ้นอีกนิด ลองดูความแตกต่างกันระหว่างลืมตากับปิดตาดูนะ... ขอให้ดูจากตัวเองก่อน สังเกตว่าตอนลืมตาจะรู้สึกว่ากระแสใจเปิดรู้ดูออกข้างนอกอย่างที่กำลังเป็นอยู่... เอาล่ะ ลองปิดตาเพื่อเปรียบเทียบดู"

ลานดาวปิดเปลือกตาตามคำสั่ง อมฤตชี้เกือบทันที

"เห็นไหม ตอนปิดตา จิตจะมีลักษณะปิดทึบ เก็บเข้าข้างใน พอทิ้งไว้สักพักในหัวจะเหมือนอ่างขังความคิดวกวน หรือฟุ้งแน่นขึ้นเรื่อยๆ... ลองลืมตาซิ เห็นความแตกต่างไหม?"

หญิงสาวเปิดตา สังเกตสภาพจิตตนเองแล้วตอบ

"ค่ะ... คิดว่าเข้าใจและเห็นความแตกต่างนะคะ"

"คราวนี้ลองบอกซิว่าพี่ลืมตาหรือหลับตา"

"ลืมตาค่ะ... ตอนนี้หลับตา... ลืมตาแล้ว"

"ถูก... ตอนนี้ล่ะ?"

ลานดาวกำหนดรู้อย่างเคย แล้วต้องพบกับความประหลาดใจ เพราะเหมือนจิตเขาเปิดโล่งสว่างไสวเป็นดวงใหญ่และมีความคงที่กว่าปกติยิ่งนัก

"ลืมตา... และ... เป็นการลืมตาที่กว้างขวางมาก พี่ทำอะไรคะ แกล้งเบิ่งตาโตๆหลอกจ๊ะหรือ?"

"เปล่า!" เขาตอบหนักแน่น "พี่กำลังหลับตาต่างหาก! แต่ที่ผิดไปจากการหลับตาธรรมดาคือจับลมหายใจนิ่งจนกระทั่งเป็นสมาธิ มีปีติสุข มีความหนักแน่น จิตจึงเปิดโล่งกว้างออกทุกทิศทุกทางเสียยิ่งกว่าขณะลืมตา ถ้าจ๊ะฟังเสียงอย่างเดียวก็จะเกิดมโนภาพเป็นความขาว"

ลานดาวห่อปากคราง

"อ๋อ... สมาธิจิตเป็นอย่างนี้เอง รู้สึกเหมือนเป็นดวงขาวจริงๆด้วยค่ะ"

"หากจิตปักหลักมั่นคง โลกภายในจะแตกต่างไปมาก ถ้าจ๊ะจับจิตหรือลมหายใจใครได้ ก็อาจเห็นตัวเขาเป็นภาพเป็นเสียงทีเดียว"

"เหรอคะ?" ถามแล้วเม้มปาก "แล้วในทางกลับกัน เราปรากฏตัวให้ใครเห็นเหมือนเห็นผีได้ไหม?"

"ก็ได้อยู่ แต่ยากมาก สมาธิระดับของพี่ยังไม่แข็งพอจะทำอย่างนั้น ถ้าแค่ส่งพลังให้เขาสัมผัสเช่นไออุ่น หรือลมแผ่วก็พอไหว ดูนะ..."

ขาดเสียงอมฤตเพียงครู่ ลานดาวก็สัมผัสว่ามีลมหายใจใครคนหนึ่งรดต้นคอ ทำให้ต้องร้องอุ๊ย! ดังๆ ขนลุกเกรียวไปทั้งร่างด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นล้นพ้น

"เก่งจังค่ะ อย่างนี้ต้องทำยังไงคะ?"

ถามพลางหัวเราะร่า

"พอจิตนิ่ง เห็นสายลมหายใจของตัวเองชัด พี่ก็นึกถึงต้นคอของจ๊ะแล้วกำหนดให้เกิดการพัดไหวที่นั่น"

"ฟังดูง่ายนะคะ... หลักการง่าย แต่จะทำจิตให้ถึงความสามารถตรงนั้นคงยากน่าดู... ตอนพี่แตรนึกถึงต้นคอจ๊ะนี่เห็นเป็นนิมิตชัดเลยหรือเปล่า?"

"ถ้าเราสามารถเห็นสายลมหายใจตัวเองชัด ก็จะสามารถเห็นสิ่งที่ละเอียดเท่ากันหรือหยาบกว่าได้ง่าย ต้นคอจ๊ะอยู่ที่เดียวกับจิตของจ๊ะนั่นแหละ พอพี่สัมผัสจิตของจ๊ะแล้วนึกถึงต้นคอ ก็จะพลอยเห็นต้นคอจ๊ะตามจริงไปด้วย"

"เอ..." ลานดาวชักระแวง "อย่างนี้ก็แปลว่าถ้าพี่แตรอยากเห็นจ๊ะตอนไหนก็เห็นได้ทุกเมื่อน่ะซี?"

"ก็คงอย่างนั้น แต่ถ้าทำอะไรที่เป็นการละเมิดสิทธิ์ส่วนบุคคล ดูสิ่งที่ต้องห้าม หรือเจ้าตัวไม่อยากให้รู้เห็น อย่างนี้จะมีโทษ อย่างแรกคือสมาธิเสื่อมลงทันทีและต่อติดยาก อย่างที่สองคือเกิดแรงสะท้อนอย่างหนักจากธรรมชาติ เช่นเกิดเหตุการณ์ปั่นป่วน ให้ฟุ้งซ่านเป็นทุกข์ในชีวิตจริง หน้าตาคล้ำหมอง หมดสง่าราศีอะไรทำนองนั้น"

"อ้อ... ค่ะ" หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ "สมาธิคงเป็นคุณภาพจิตที่เหมาะจะอยู่กับคนดี มีคุณธรรมพออยู่แล้วนี่นะคะ"

"ใช่"

"แล้ว... ถ้าตอนนี้จ๊ะอยากคุยกับพี่แตรทางจิตจะทำได้หรือเปล่า?"

"ก็ต้องมีความคุ้นกระแสกันอีกนิดหนึ่ง เพียงพอจะสัมผัสเชื่อมติดกันโดยตรง แล้วจ๊ะก็ต้องมีกำลังจิตสูงขึ้นอีกหน่อย เพียงพอจะเหนี่ยวนำให้จิตพี่รับภาษาจิตของจ๊ะตรงๆได้โดยไม่วอกแวกขณะส่งสาร"

"ว้า! อยากทำได้เร็วๆจังเลย"

"มีอีกทางหนึ่ง อาจจะน่าตื่นใจกว่าโทรจิตอีก"

"อะไรเหรอ?"

"เจอกันในฝัน"

"ฮิๆ น่าสนุกจัง... ทำยังไงคะ?"

ลานดาวรู้สึกว่าตนกำลังจะได้พบกับประสบการณ์สุดพิเศษที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในชีวิต!

ตอนที่ ๒๑ ร่วมฝัน

“พร้อมจะนอนตอนนี้เลยหรือเปล่าล่ะ?”

“พร้อมเลยค่ะ!”

หล่อนตอบทันทีอย่างสุดกระตือรือร้น

"ถ้าอย่างนั้น... เดี๋ยวจ๊ะนอนลง ถือโทรศัพท์ไว้แล้วฟังพี่พูดไปเรื่อยๆ ไม่ต้องโต้ตอบอะไร ตัดความรับรู้จากโลกภายนอกออกให้หมด ให้เหลือแค่ความรู้สึกว่ามีร่างของจ๊ะทอดนอนอยู่และฟังเสียงพี่เท่านั้น"

ลานดาวทอดกายนอนยาวตามคำสั่ง มือยังถือกระบอกโทรศัพท์แนบหู

“ฟังเสียงพี่แล้วสังเกตไปด้วยนะ ว่าจิตของพี่นิ่งหรือสั่นไหว”

หญิงสาวรู้สึกถึงสภาวจิตอันมั่นคงสว่างไสวของเขา ซึ่งพลอยทำให้จิตหล่อนรับส่วนความตั้งมั่นตามไปด้วย

"เอาล่ะ ตอนนี้พี่ก็เอนตัวลงนอนด้วยแล้วเหมือนกัน เดี๋ยวพอพี่พูดจบ ให้จ๊ะวางกระบอกโทรศัพท์ไว้ข้างตัวทางด้านซ้าย ปิดตาลง แล้วให้นึกถึงโทรศัพท์ หากไม่มีอะไรผิดพลาดจ๊ะจะรู้สึกสัมผัสจิตพี่ราวกับมีพี่นอนอยู่ด้วยข้างๆ ให้ประคองรักษาความเห็นทางใจว่ามีเงาร่างของพี่ไว้เรื่อยๆ พร้อมกำหนดใจว่าพอหลับลง เราจะลุกขึ้นคุยกัน... เข้าใจนะ?"

"ค่ะ เข้าใจ"

"โอเค เกาะจิตพี่ไว้อย่าให้คลาด นานแค่ไหนก็อย่าพะวง อย่าเร่งรัดให้ต้องหลับเร็วๆนะ เดี๋ยวเจอกัน... วางโทรศัพท์ลงข้างตัวได้"

ลานดาวปฏิบัติตามด้วยความระทึกเล็กๆ แม้วางกระบอกโทรศัพท์ไร้สายลงข้างกาย ซึ่งเป็นการตัดการเชื่อมต่อระหว่างประสาทหูกับสุ้มเสียงของอมฤตแล้วก็ตาม ทว่ายังรู้สึกว่ามีเขาใกล้ชิดอยู่เคียงข้างนั่นเอง เหมือนจริงเสียจนต้องเม้มปากนิดๆด้วยความจั๊กจี้ ได้แต่บอกตนเองว่านี่เป็นแค่การเล่นสนุกทางจิต กายเนื้อของอมฤตอยู่ห่างถึงมุมไหนของเมืองก็ไม่ทราบ ความอยากรู้อยากเห็นของหล่อนพุ่งสูงเสียจนทะลุเพดานความหวาดระแวงทั้งปวง และฝากความเชื่อมั่นทั้งหมดไว้ที่เขาคนเดียว

หญิงสาวเกาะกระแสจิตของอมฤตไปเรื่อยๆ ระหว่างนั้นก็ไม่ลืมลมหายใจเข้าออก ซึ่งเมื่อทอดร่างเหยียดยาว ก็เหมือนหายใจได้ลึกและสบายขึ้นกว่าตอนนั่งด้วยซ้ำ สำนึกรับรู้ผัสสะภายนอกเบาบางลงเรื่อยๆ เหลือแต่ความรู้สึกสมจริงภายในที่เชื่อว่าตนกำลังนอนเคียงข้างอมฤต

แทนที่จะหลับ กลับกลายเป็นเหมือนนอนแข่งทำสมาธิให้นิ่งเท่าเขาไป ลานดาวกังวลขึ้นมาเล็กน้อยว่าถ้าจิตตื่นโพลง ตาแข็งทื่ออย่างนี้ กว่าจะหลับอาจเช้าเสียก่อน หญิงสาวกระสับกระส่ายเป็นระยะเมื่อผุดระลอกความฟุ้งซ่านขึ้นแทรกแซงสมาธิ แต่นึกได้ว่าอมฤตสั่งไว้แล้ว คือนานแค่ไหนก็อย่าพะวง อย่าเร่งรัดให้หลับ จึงประคองสภาพทั้งหมดไว้เรื่อยๆ เมื่อเริ่มหลุดลอยเป็นฟุ้งก็ดึงใจกลับมาจ่อจิตเขาใหม่พลางรู้ลมหายใจตนเองไปด้วย กับทั้งไม่ลืมเป้าหมายว่าหลับเมื่อใด จะรู้สึกตัวลุกขึ้นคุยกับอมฤตเมื่อนั้น

อิริยาบถนอนเอื้อต่อการไหลลงหลับอยู่ในตัวเอง ดังนั้นเกือบยี่สิบนาทีต่อมา จังหวะที่เกิดรอยต่อระหว่างความรู้ตัวกับความหลุดลอยเลื่อนหลง ลานดาวก็ก้าวลงสู่ห้วงนิทราด้วยความเพลียจากการใช้กำลังงานคุมสมาธิ

การจดจ่อกับจิตที่ทรงกำลังเหนือกว่า กับทั้งจิตของอีกฝ่ายเปิดรับและยอมเชื่อมต่อด้วย ทำให้นิทรารมณ์ครั้งนั้นของลานดาวแตกต่างจากเคย คือเมื่อเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์มืดครู่หนึ่ง ก็ถูกสัญญาณเดิมที่กำหนดไว้ก่อนหลับปลุกสติขึ้นเล็กๆ แต่นั่นก็เพียงพอแล้วสำหรับการเชื่อมต่อได้ติดกับจิตอีกขั้วหนึ่ง

คล้ายถูกดูดผลุบจากฐานกายเดิมเข้าไปอยู่ที่ฐานใหม่ สำนึกแรกลานดาวลืมตาดึงกายขึ้นนั่งด้วยความแช่มชื่น สำนึกต่อมาคือความพิศวงใจกับสัมผัสรู้สึกแปลกใหม่ แตกต่างเป็นคนละโลกกับเมื่อครู่ มองตรงหน้าก็พบอมฤตในชุดเดิมที่เห็นเมื่อกลางวัน เขานั่งขัดสมาธิกลางพื้นห่างไปประมาณ ๕ ก้าว และกำลังทอดสายตารอรับหล่อนด้วยรอยยิ้ม อะไรอย่างหนึ่งในกระแสตาของเขาบอกว่าอมฤตช่วยปลุกสติและเป็นคนเรียกหล่อนมาอยู่กับเขา ณ ที่นี้ หล่อนกำลังอยู่ในฝัน อยู่ในความคุ้มครอง และอาจจะอยู่ในกำมือของเขา พูดง่ายๆคือมีตัวตนอยู่ภายใต้อาณัติอมฤตชนิดเบ็ดเสร็จเด็ดขาด!

หญิงสาวยิ้มตอบอย่างตะลึงทึ่ง ประหลาดนักที่สติยามหลับกลับคมคายแจ่มชัดเสียยิ่งกว่ายามตื่น สายตาหล่อนรู้ละเอียดกว่าเดิมทั้งสีสัน รูปทรง และกระทั่งผัสสะทางกายที่ขยับไหวได้ครบถ้วนเสมือนกายเนื้อแท้ๆ ก้มมองก็เห็นร่างหล่อนเป็นปกติสมบูรณ์ในชุดเสื้อกางเกงนอนเดิม เมื่อเหลือบสำรวจก็พบว่ารอบด้านคือแผ่นแก้วสามเหลี่ยมใสที่เรืองแสงวิจิตรได้ในตัวเอง หล่อนกำลังนั่งอยู่ในพีระมิด คือพื้นเป็นขอบเขตจัตุรัสประมาณ ๑๐x๑๐ เมตร มุงด้วยผลึกแก้วน้ำงามสามเหลี่ยมด้านเท่าทั้งสี่ด้าน แหงนมองเบื้องบนเห็นเรียวขึ้นสู่ความเป็นยอดแหลมอันเกิดจากจุดสุดของสามเหลี่ยมบรรจบกัน

แม้จะอยู่ในขอบเขตปิดทึบ แต่ทว่าบรรยากาศภายในกลับปลอดโปร่งเสมือนอยู่บนเขาสูง ให้ความรู้สึกกว้างขวางเวิ้งว้าง ลานดาวหายใจด้วยความสดชื่นตื่นเต็ม กลิ่นหอมระรวยชวนอภิรมย์แตะต้องฆานประสาท ก่ออารมณ์ละเมียดละไมลึกซึ้งอย่างยากจะพรรณนาด้วยโวหารเชิงเปรียบเทียบใดๆ

เหลียวกลับมาสบสานตา รูปกายนั่งสงบนิ่งของอมฤตเข้ากันได้สนิทกับความเงียบสงัดภายในพีระมิด นึกไว้ใจเขาเหมือนเห็นฤาษีสักตนที่ประพฤติพรหมจรรย์อยู่

"นี่ที่ไหนคะ?"

รู้สึกถึงพลังเสียงคมใสเหนือธรรมดาของตน ตระหนักว่าหล่อนกำลังมีรูปลักษณ์และคุณสมบัติต่างๆภายใต้ขอบเขตการเนรมิตและอำนาจบันดาลของเขาโดยแท้

"เป็นพีระมิดที่เกิดจากการกำหนดสร้างนิมิตขึ้น สิ่งที่จ๊ะกำลังเห็น ก็คือส่วนหนึ่งของจิตพี่ พี่ก้าวลงสู่อาการหลับด้วยสติอย่างใหญ่ ความสามารถของจิตขณะนั้นอาจกำหนดอะไรขึ้นก็ได้ตามปรารถนา และพี่ก็ปรารถนารูปพีระมิดอย่างนี้ นักกีฬาทางจิตหลายคนรู้ดีว่าถ้าลงหลับโดยมีรูปทรงนี้ครอบตัว ก็จะเกิดสติรู้ตัวชัดเจนเหมือนตื่นขึ้นในอีกโลกหนึ่ง"

"จ๊ะงงจนพูดไม่ออก นี่เหมือนชีวิตใหม่ในอีกโลกจริงอย่างพี่แตรว่าเลยค่ะ"

"ช่วงนี้ได้สัมผัสชีวิตใหม่หลายแบบหน่อยนะ" อมฤตกล่าวพลางยิ้มกว้างขึ้น "เห็นแล้วใช่ไหมล่ะว่าชีวิตไม่ได้มีแค่มิติเดียว ไม่ได้มีตัวตนแบบเดียว"

"ค่ะ สุดพิสดารพันลึกเหลือเกินเลย... ข้างนอกพีระมิดคืออะไรคะ?"

"ความฝัน"

"แล้วนี่ไม่ใช่ความฝันหรอกหรือคะ?"

"ฝันที่มีพี่เป็นเจ้าภาพ ไม่ใช่ฝันของจ๊ะเอง สำหรับจ๊ะแล้ว นี่คือภาวะที่เกิดขึ้นภายใต้การหลับ แต่ไม่ใช่สภาพจิตใจแบบฝัน เห็นไหมว่าจ๊ะมีสติเต็มเสียยิ่งกว่าตอนตื่นอีก"

"ถ้าจ๊ะจะลองออกไปข้างนอกพีระมิด จะเกิดอะไรขึ้น?"

"ลองดูสิ"

"ไม่หูหนาตาเหล่ ปากเบี้ยวเหมือนถูกไฟช็อตนะคะ?"

อมฤตหัวเราะ

"เอาเถอะ ไม่เป็นอันตรายหรอก"

ลานดาวขยับกายลุกขึ้น ต้องเดินหลายก้าวกว่าจะถึงผนังเอนด้านใกล้สุด หล่อนยื่นแขนนำออกไปก่อน เห็นมือตนเองทะลุผนังไปเฉยๆ และยังเห็นคงรูปเดิมเป็นปกติ มิใช่ยื่นผ่านผนังแล้วหายหนแต่อย่างใด จึงค่อยรวบรวมความกล้าได้มากขึ้น ก้าวเท้าเอาตัวทะลุผนังออกไปทั้งหมด

ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปหมด เหมือนแสงสว่างหรี่ลงเหลือเพียงมลังเมลือง วินาทีแรกแห่งการย่างกรายออกสู่ภายนอก ยังคงทรงสติรู้ว่าหล่อนเป็นลานดาวผู้กำลังพ้นเขตพีระมิด แต่เพียงอึดใจต่อมาสำนึกคิดอ่านที่คมชัดอยู่ดีๆก็พร่าเลือนลง กลายเป็นเมฆหมอกมัวมนแบบเดียวกับคนง่วงนอนจัดที่กึ่งเคลิ้มกึ่งรู้สึกตัว และเริ่มปรากฏภาพฝันมัวมนขึ้นในมโนทวาร

ด้วยอัตตายามนี้ หล่อนเป็นนางอะไรนางหนึ่งที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ในห้องรับแขกบ้านใครบางคน เจ้าของบ้านคือชายหนุ่มที่ทำให้เกิดความยินดีเมื่อเห็น เขานั่งยิ้มต้อนรับในบุคลิกที่คุ้นเคย หล่อนรู้สึกตัวว่าเป็นอาคันตุกะผู้มาเยือน สำนึกรางๆแต่แรกเริ่มชัดขึ้น จำได้ว่าตนเองคือลานดาว ถัดมาจึงนึกออกว่าเขาคืออมฤต จากนั้นเกิดความสับสนกับสภาพตรงหน้า ขมวดคิ้วตรึกนึกทบทวนว่าเมื่อครู่ตนมาจากไหน

"ถอยกลับไปเถอะ"

เจ้าของบ้านคล้ายช่วยให้หล่อนระลึกได้เร็วขึ้น เมื่อนั้นเองลานดาวจึงถอยเท้ากลับหลังอย่างนึกออกว่าอะไรเป็นอะไร

กลับคืนสู่สภาพทรงสติแจ่มชัดภายในเขตพีระมิดแก้วคล้ายทะลึ่งตัวพรวดจากก้นบาดาลสุดลึกขึ้นสู่อากาศโปร่งเหนือน้ำ กะพริบตาถี่ๆเหลียวมองอมฤตผู้ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ ณ ตำแหน่งเดิม การสลับจากสติรู้ชัดเป็นฝันหลง แล้วแปรจากฝันหลงกลับคืนเป็นสติรู้ชัดภายในช่วงเวลาอันสั้นนั้น ทำให้เกิดความพิศวงงงงวยกับความรู้สึกในตัวตนเป็นอย่างยิ่ง

"พี่แตรเรียกจ๊ะกลับมาหรือคะ?"

"เปล่านี่ ได้เห็นได้ยินอะไรหรือ?"

"จ๊ะเห็นพี่แตรในห้องรับแขก และพี่แตรบอกให้จ๊ะถอยกลับมา"

"อ๋อ... ตัวพี่ในฝันของจ๊ะ ก็คือจ๊ะเองเตือนสติให้กลับมาที่นี่นั่นแหละ ถ้ากำลังเต็มตื่น จะปรากฏในรูปความคิดสั่งตัวเองเป็นภาษาพูดในหัว แต่เมื่อกำลังฝัน ก็ต้องอาศัยรูปนิมิตอื่นบอก"

“แปลว่าจิตคนทั่วไปเชื่อมต่อกันได้ระหว่างฝันจริงๆ โดยไม่รู้ตัวใช่ไหมคะ?”

“ใช่ แต่โอกาสเกิดขึ้นน้อยสักหนึ่งในพันมั้ง แล้วเหตุการณ์ในฝันก็จะมั่วมาก สื่อสารอะไรเลอะเทอะวุ่นวายแบบพูดกันคนละเรื่องเป็นส่วนใหญ่ เพราะไม่มีกำลังสติจากฐานสมาธิจิตช่วยค้ำ จนต่างฝ่ายต่างนึกว่าฝันไปเองคนเดียว ต่อเมื่อตื่นนอนแล้วเผอิญฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคุยให้ฟังว่าฝันถึง ก็อาจต้องตื่นเต้นประหลาดใจเมื่อพบว่าอีกฝ่ายก็ฝันแบบเดียวกัน ร่วมเหตุการณ์และฉากแวดล้อมใกล้เคียงในคืนเดียวกันนั้น”

“จ๊ะเคยอยู่สองสามหนกับเพื่อนสนิทค่ะ พอรู้ว่าอีกคนฝันด้วยก็วี้ดว้ายกระตู้วู้กันใหญ่ แต่ไม่ทราบจะทำให้เกิดขึ้นอย่างใจได้อย่างไร”

พักหัวเราะนิดหนึ่งก่อนเอ่ยสืบต่อ

“ปกติจ๊ะเป็นคนฝันสนุก แล้วก็รู้สึกว่าฝันของตัวเองชัดเป็นส่วนใหญ่ แต่ตอนนี้เปลี่ยนมุมมองไปเลยค่ะ ฝันทั้งหมดที่ผ่านมาคือภาพและเสียงพร่ามัว เลอะเทอะเลื่อนเปื้อน แม้แต่เนื้อตัวก็แหว่งวิ่นไร้น้ำหนัก สะท้อนให้เห็นเลยว่าตอนไร้สตินี่คนเราคิดอ่านและพูดจาได้มั่วขนาดไหน”

“อยากลองอีกทีไหมล่ะ? คราวนี้ลองกระโดดขึ้นไปให้ทะลุออกทางยอด ภาพเสียงและสัมผัสจะชัดขึ้น”

“มะ... ไม่ล่ะค่ะ อยู่กับพี่แตรปลอดภัยกว่าเป็นไหนๆ เดี๋ยวโดดทะลุยอดแล้วภาพเสียงชัด แต่กลายร่างเป็นอีแร้งขึ้นมามันจะยุ่ง”

อมฤตหัวเราะขำ ลานดาวสำรวจเนื้อตัวอีกครั้ง พบความเต็มตึง อวัยวะครบถ้วนแล้วกังขา

“ถ้าอย่างนี้อะไรกันแน่คะที่เรียกว่า ‘ความจริง’ ? ที่จ๊ะกำลังสัมผัสและรู้สึกตัวอยู่เดี๋ยวนี้มันชัดเสียยิ่งกว่าโลกมนุษย์ตอนลืมตาตื่นเสียอีก”

“ถ้ายึดจิตเป็นหลัก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามากระทบให้เรารับรู้ได้ก็เป็นจริงหมดนั่นแหละจ๊ะ แม้แต่ความฝันไร้สติที่จ๊ะออกไปสัมผัสเมื่อครู่ก็คือความจริงในชั่วขณะนั้นสำหรับจ๊ะ ความฝันอาจเป็นรูปแบบวิธีสนองความต้องการที่หาไม่ได้ขณะลืมตาตื่น หรือสำหรับบางคนอาจเป็นรหัสใบ้อนาคต จำลองสถานการณ์ที่ยังมาไม่ถึงเพื่อเป็นการเตรียมตัวเตรียมใจซักซ้อมเอาไว้”

ลานดาวตาสว่าง

“แปลว่าจิตเท่านั้นหรือเปล่าคะที่เป็นความจริง?”

“ถ้าถกกันในเชิงปรัชญาแนวพุทธ แม้แต่จิตก็ ‘ไม่จริง’ ด้วยซ้ำ เหตุผลตามมุมมองของพระพุทธเจ้าคือสิ่งใดต้องเลอะเลือนเสื่อมสภาพไปเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมไม่ใช่ของจริง จิตเราเป็นธรรมชาติที่แปรปรวน อยู่ในสภาพตื่นแล้วกลายเป็นสภาพหลับ มีสำนึกแบบเด็กเพื่อเติบโตขึ้นเป็นสำนึกแบบหนุ่มสาวก่อนจะหยุดที่สำนึกแบบคนแก่ และถ้ามองเป็นขณะๆ การรับรู้หนึ่งดับไปก็คือจิตสลายตัวแปรเป็นอื่นแล้ว ที่ยังนึกว่ามีตัวเดิมเพราะธรรมชาติความจำยังสืบสายอยู่ไม่ขาด แต่ความทรงจำเองก็ต้องเสื่อมลงอยู่ดี”

“ฟังไปฟังมาไม่มีอะไรจริงซักอย่าง”

"ก็มีอยู่นะ เรากำลังอยู่ในจักรวาลของเหตุผล เหตุดีคือผลดี เหตุร้ายคือผลร้าย แต่ทั้งดีและร้ายเกิดแล้วดับไปเรื่อย ไม่มี **'ตัวเรา'** แบบที่เรากำลังสำนึกและรู้สึกอยู่เดี๋ยวนี้อย่างถาวรเท่านั้น"

หญิงสาวฟังแล้วอึ้งไปพักหนึ่ง

"เข้าใจแง่มุมของชีวิตกับศาสนาขึ้นเยอะเลยค่ะ... พี่แตรคะ พีระมิดมีอำนาจพิเศษจริงหรือ?"

"เรียกว่าเป็นเงื่อนไขลี้ลับของธรรมชาติที่เราไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่าก็แล้วกัน พีระมิดมาจากคำกรีกคือ Pyramidos แปลว่า 'เปลวไฟตรงกลาง' ซึ่งน่าแปลกที่เครื่องมือวิทยาศาสตร์ค้นพบว่า ณ ตำแหน่งใจกลางพีระมิด ที่ความสูงหนึ่งในสามจากกึ่งกลางฐานถึงยอด เป็นจุดรับพลังจากสนามแม่เหล็กโลกและรังสีคอสมิก และคายพลังออกมาจากจุดโฟกัสนั้นคล้ายเปลวไฟจริงๆ"

"หมายถึงจะใช้วัสดุแบบไหนก็จะเกิดปรากฏการณ์ทางพลังแบบเดียวกันหรือคะ?"

"ใช่... ด้วยธรรมชาติลู่ขึ้นสู่ยอดแหลมจากฐานจัตุรัส แม้แต่โครงเหล็กแท่งๆที่ประกอบกันเป็นพีระมิดโปร่ง หรือก้อนหินธรรมดาที่นำมาเรียงเป็นพีระมิดทึบ ก็จะคายอนุภาคไอออนประจุลบออกมา ยิ่งถ้ามวลสารโดยรวมของพีระมิดเป็นอัญมณีอย่างควอทซ์คริสตัล ทองคำ หรือเงิน ก็จะยิ่งให้พลังมากขึ้นอย่างมหาศาล มีคุณกับกายมนุษย์ เช่นทำให้สนามแม่เหล็กในร่างอยู่ในภาวะสมดุล และมีผลแม้กับวัตถุ เช่นทำให้มีดโกนกลับจากทื่อเป็นคม"

"แปลกจัง แค่รูปทรงวัตถุก็ทำให้เกิดการคายพลังออกมาได้"

"เป็นกฎธรรมชาติที่ปราศจากการอธิบาย เรารู้เพียงว่ารูปทรงพีระมิดจะดูดพลังงานสนามแม่เหล็กโลกและรังสีจากดวงอาทิตย์ ทำให้โมเลกุลในอากาศเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรวดเร็ว รีดประจุไฟฟ้าสถิตที่เป็นลบจากมวลสารของพีระมิดออกมา ทำนองเดียวกับที่เราหวีผมแรงๆเร็วๆในหน้าหนาว ศักย์ไฟฟ้าทำให้เกิดแรงเคลื่อนประจุขึ้นสู่จุดยอดเบื้องบนเกลียววน และนั่นเองทำให้ถ่ายรูปพีระมิดด้วยกล้องเกอร์เลียนแล้วเห็นเหมือนเปลวเทียน"

"อย่างที่จ๊ะเคยได้ยิน ว่าทำสมาธิในพีระมิดจะสงบง่ายนี่ก็จริงใช่ไหม?"

"เป็นอย่างนั้น ธรรมดาคลื่นสมองคนเราตอนคิดๆจะกระเพื่อมยุ่งเหยิงเพราะถูกกระตุ้นให้ทำงานอยู่เรื่อยๆ เรียกว่าคลื่นเบต้า ลักษณะคลื่นจะมีความถี่มาก แต่ความสูงของคลื่นจะต่ำ ยิ่งเวลากำลังคุยเคร่งเครียด ค่าของคลื่นเบต้าก็จะยิ่งมากขึ้น ต่างจากตอนกำลังพักผ่อน หรือช่วงที่ทำงานสำเร็จลุล่วงสบายใจแล้ว คลื่นสมองจะมีความถี่น้อยลง แต่ความสูงของคลื่นจะมากขึ้น คลื่นแบบนี้เรียกว่าอัลฟ่า... ถ้าเข้าไปนั่งในพีระมิดซึ่งมีการคายอนุภาคไอออนประจุลบออกมา มีผลกับสนามแม่เหล็กในร่างกาย คลื่นสมองจะปรับมาเป็นคลื่นอัลฟ่าโดยแทบไม่ต้องลงทุนลงแรง จึงทำให้ไม่คิดมาก ไม่เปะปะไร้ระเบียบอย่างปกติ กำหนดเข้าสมาธิลึก คือเป็นคลื่นระดับต่อๆไปเช่นเธต้าได้ง่าย"

"ทำนองเดียวกับแว่วเสียงระฆังที่มีกังวานหวานๆหรือสูดกลิ่นธูปที่หอมเย็น แล้วเหมือนถูกกล่อมให้สงบ ผ่อนคลายความตึงเครียดลงอย่างนั้นหรือเปล่าคะ?"

"ทำนองเดียวกัน แต่อันนั้นเป็นการกระทบประสาทหยาบแล้วมีผลกับการทำงานของสมอง สำหรับพีระมิดจะส่งผลกระทบกับสนามแม่เหล็กโดยตรง"

"ตอนกลุ้มๆ พอได้ยินเสียงแมวอ้อนก็สงบลงได้ อย่างนี้แปลว่าแมวสงบกว่าเราหรือเปล่า?"

"เสียงบางเสียงไม่ได้กล่อมให้สงบโดยตรง แต่กระตุ้นให้เกิดเมตตาจิตคิดเอ็นดู ตัวเมตตาจิตนั่นแหละความสงบ"

"แล้วถ้าเป็นพีระมิดที่สร้างขึ้นจากจิตนี่ล่ะคะ จะให้ผลกับผู้เข้ามาอาศัยอย่างจ๊ะยังไง?"

"มันก็จะคายพลังจากจิตของพี่ออกมาเต็มอัตรา และอย่างที่จ๊ะกำลังเห็น เราอยู่ในฝันได้โดยไม่ไหลลงสู่ภวังค์หรือความเลอะเลือน ตัวพี่เองก็อาศัยพลังเลี้ยงสติจากพีระมิดอยู่เหมือนกับจ๊ะนั่นแหละ"

"อ้าว! ไม่ใช่ว่าพีระมิดเป็นสิ่งที่พี่แตรต้องใช้กำลังจิตรักษาไว้หรือคะ? จ๊ะก็สงสัยอยู่ทีเดียวว่ามันค้างรูปอยู่ได้ยังไง เห็นพี่แตรก็คุยกับจ๊ะเป็นปกติ"

"นี่เป็นคุณวิเศษของจิตขณะหลับ พี่ต้องผ่านขั้นตอนการฝึกยุ่งยากมากทีเดียวกว่าจะได้กุญแจไขพลังลับดอกนี้มา... เริ่มต้นคือก่อนหลับต้องสร้างพีระมิดขึ้นครอบทั้งร่าง จากนั้นสะกดจิตตัวเองเข้าสู่ภาวะหลับได้ทันทีชนิดกดปุ่มเปิดปิดดังใจ เมื่อหลับแล้วก็ต้องรู้สึกตัวขยับออกจากภาวะแช่แข็งได้ถูกด้วย จากนั้นจึงฝึกดึงความจำเกี่ยวกับนิมิตพีระมิดที่สร้างไว้ก่อนหลับ... พอนอนด้วยวิธีนี้ทุกคืนเป็นสิบปี พีระมิดก็เหมือนบ้านที่สอง มีตัวตน มีความเป็นจริงเป็นจัง และเหมือนมันสามารถรักษาตัวเองโดยพี่ไม่ต้องออกแรงประคองเหมือนตอนเข้าสมาธิขณะตื่น"

"รูปทรงที่เห็นก็คือจิตอีกภาคหนึ่งของพี่แตรที่คงสภาพตกผลึกแล้วใช่ไหมคะ?"

"เรียกว่าเป็น 'รูปแบบหนึ่งของความคิด' ก็แล้วกัน ไม่ใช่จิตหรอก... สิ่งที่จิตสร้างขึ้นจะไม่หายไปไหน ถ้าสะสมพลังเพิ่มเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็เข้าสู่สภาพตกผลึกอย่างจ๊ะเรียก"

"อย่างถ้าตอนนี้ใครไปนอนเตียงพี่แตร ก็จะได้ผลเหมือนนอนในพีระมิดแก้ว?"

"ใกล้เคียงมั้ง"

"แล้วทั้งหมดที่จ๊ะกำลังเห็นอยู่เดี๋ยวนี้ คือสิ่งเดียวกับที่พี่แตรกำลังเห็นไหมคะ? พูดง่ายๆเรากำลังเห็นสิ่งเดียวกันอยู่หรือเปล่า?"

อมฤตส่ายหน้า

"แตกต่างกัน"

ลานดาวอ้าปากหวอ

"นึกแล้วเชียว... เดานะคะ จ๊ะเห็นตัวเองในชุดเสื้อกางเกงนอน แล้วก็เห็นพี่แตรในชุดเดิมเมื่อกลางวัน อันนี้ก็คือสัญญาณความจำที่ติดมาก่อนหลับ ผิดจากของจริงที่พี่แตรกำลังเห็นใช่ไหม?"

"ใช่... แต่ในโลกของจิตนั้น 'ของจริงแท้ๆ' ไม่มีหรอกจ๊ะ มีแต่เห็นมาจากระดับจิตแบบไหน ระดับจิตนั่นเองทำให้เกิดมุมมองไปต่างๆ สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นก็คือเราคุยกันด้วยใยเชื่อมโยงสัมพันธ์ทางจิต ซึ่งต่างฝ่ายต่างเปิดรับ จ๊ะเห็นจากความจำของจริงในโลกวัตถุ ส่วนพี่เห็นจากภูมิจิตที่เป็นตัวของตัวเองในปัจจุบัน ตามฐานะเจ้าของพีระมิด"

"จ๊ะมีสิทธิ์เลื่อนชั้นการเห็นบ้างไหมคะ?"

"มี!"

ปุบปับลานดาวก็เห็นเสาแก้วต้นหนึ่งปรากฏขึ้นใกล้กายด้านขวา นั่นทำให้หล่อนตกใจพอควร เพราะที่นี่มิได้คล้ายความฝันหรือโลกจำลองแต่อย่างใด เหมือนอยู่ในโลกความจริงแล้วจู่ๆเกิดวัตถุแปลกปลอมโผล่มาเฉยๆ

แต่เมื่อหายตกใจและหันไปมอง ก็พบกระจกเงาบานใหญ่แปะติดเสา เห็นเงาระหงของร่างตนปรากฏที่นั่น

"เงานี้คือสิ่งที่จ๊ะเชื่อว่าจ๊ะเป็น และจดจำไว้อย่างนั้น"

อมฤตบอก ซึ่งลานดาวก็ค่อยๆขยับเข้าไปใกล้ ยิ้มเล็กน้อยก่อนยื่นหน้าสบตากับเงาตนเอง กะพริบตาปริบๆ มองทั่วกรอบหน้า แล้วพินิจละเอียดกระทั่งรูขุมขนบนผิวแก้มด้วยความสนเท่ห์ เพราะหาสิ่งผิดเพี้ยนจากที่เคยคุ้นไม่เจอแม้แต่น้อย

"จ๊ะจะไม่พบพิรุธเท่ารอยแมวข่วนหรอก กายหยาบเป็นอย่างไร กายนิมิตก็จำลองมาอย่างนั้นทุกประการ... ตราบใดที่ความรับรู้ยังเป็นตัวเดิม และไม่เสื่อมจากความปักใจเชื่อ"

ฟังเช่นนั้นลานดาวก็ลองกำหนดจิต บังคับให้เค้าหน้าเปลี่ยนแปลง สะกดให้ตนเองเชื่อมั่นว่าทำได้เหมือนควบคุมเงาฝันให้บิดรูปตามปรารถนา แต่พยายามเท่าใดก็ยังเห็นเงาสะท้อนของตนเป็นตัวเดิม

"ถ้าเป็นโลกความจริง จ๊ะเชื่อไหมว่าตัวเองสั่งเงาในกระจกเปลี่ยนรูปทรงได้?"

อมฤตทักอย่างรู้ความคิด

"ไม่เชื่อ... แต่นั่นเพราะมันไม่มีทางเป็นไปได้นี่คะ"

ลานดาวตอบ เบนสายตามาสบกับเขาด้วยแววอวอนขออุบาย

"ความรู้สึกนึกคิดและสภาพจิตใจของจ๊ะขณะนี้ เหมือนปกติสามัญเท่ากับตอนตื่นทุกประการใช่ไหม?"

"ค่ะ... รู้สึกอย่างนั้น ถ้าต่างบ้างก็คือสติเต็มแน่นไม่ขาดสายผิดปกติ อยู่ในพีระมิดของพี่แตรจ๊ะไม่เหม่อเลย"

"แล้วโลกความเป็นจริง จ๊ะเชื่อไหมว่าคนเราสามารถเปลี่ยนสภาพจิตใจให้ผิดแผกไปจากเดิม เช่นให้เป็นกุศลมากขึ้น สุขสดชื่น อิ่มบุญ แปลกไปเหมือนเป็นคนละวิญญาณ?"

หญิงสาวร้องอ๋ออยู่ในใจอย่างตื่นเต้นลิงโลดเพราะเข้าใจทันที หล่อนถูกทำให้เชื่อมาตลอดว่ากายเป็นของเสถียร ขณะที่จิตอาจแปรปรวนได้ในชั่วลัดนิ้วมือ และในโลกของวิญญาณนั้น อัตภาพที่ปรากฏน่าจะสัมพันธ์กันโดยตรงกับสภาพจิตนั่นเอง

เร็วเท่าความคิด ลานดาวปิดตากำหนดจิตเป็นสมาธิด้วยการถอนใจยาวตามสบาย แล้วทดลองนึกถึงการตักข้าวใส่บาตรพระในครั้งหนึ่งที่บันดาลกระแสสุขเบิกบานเอ่อขึ้นเต็มหัวใจ ครั้งนั้นปีติตื้นตันขนาดสยายยิ้มค้างเนิ่นนานอยู่หลายนาที

บัดนี้ปีติสุขชนิดนั้นหวนคืนกลับมาอีกครั้ง สัมผัสเหมือนปีตินั้นเป็น 'ดวงกรรม' ดวงหนึ่งที่ขาวสว่าง ให้ความเอิบอาบชุ่มเย็นราวกับชุบวิญญาณลงในอ่างกุศลขนาดใหญ่ ในพีระมิดของอมฤตแห่งนี้ ความชื่นใจในบุญเป็นสิ่งที่ประคองง่าย และขยายขอบเขตให้กว้างขวางออกไปสะดวกดายยิ่ง

ลืมตาขึ้นมองเงาในกระจกอีกครั้งอย่างจะดูว่า 'กรรมขาว' ให้ผลเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ซึ่งก็ไม่ผิดหวัง ภาพสะท้อนตรงหน้าถึงกับทำให้ขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง

รูปทรงและเค้าหน้ายังคงเป็นลานดาวคนเดิม ทว่าผิวพรรณผุดผ่องสดใสเสียจนเรืองรัศมีอำพันอาภาแบบที่ไม่เคยเห็นตนเองเป็นเช่นนั้นมาก่อนทั้งในโลกความจริงและโลกความฝัน เสื้อผ้าอาภรณ์ก็ผลัดเปลี่ยนจากชุดนอนสามัญเป็นชุดกระโปรงฟ้าสดใสแปลกตา แม้ไม่ทรงเครื่องพิลาสขนาดเป็นนางฟ้าแดนสวรรค์ ก็ทำให้ตื่นใจห่อปากครางออกมาเบาๆได้ชนิดไม่รู้ตัว

เพิ่งพบผลลัพธ์ของการเป็นคน 'ใจบุญ' อย่างรวดเร็วทันใจก็คราวนี้เอง อย่างน้อยนี่คือครั้งแรกในชีวิตที่เห็นรัศมีเหลืองใสแกมทองละเลื่อมเป็นวงกว้างออกมาจากตัวเอง และเกิดความตระหนักว่าหล่อนก็เคยเห็น 'รัศมีคนใจบุญ' ที่มีความสุกสว่างอย่างนี้มามากในโลกความจริง หากแต่เพราะจิตหล่อนยังหยาบต้องพึ่งประสาทตาเป็นหลัก จึงเหมือนแค่อะไรหลอกตา ไร้ตัวตนให้จับต้องเป็นสีสันชัดเจน ถ้าถามก็อาจบอกได้เพียงเห็นวงขาวใสในสัมผัสทางใจมากกว่าเป็นสีวัตถุอย่างที่เห็นด้วยประสาทตาเนื้อ

ผันกายจากกระจกเงา อาการนึกคิดชนิดเป็นกลุ่มก้อนหยาบๆสลายลง ความเด่นชัดของจิตผุดขึ้นแทน เป็นความเห็นจากภายในว่าจิตตนเรืองแสงทอง มองทางไหนจึงสดใสลออตากว่าเคย จึงเข้าใจเรื่องการจำแนกมิติด้วยสภาพจิต ลานดาวมาทราบภายหลังว่าสีของจิตยังมีมากกว่านี้ ทำนองเดียวกับที่นักวิทยาศาสตร์ใช้แท่งปริซึมแยกแสงอาทิตย์เป็นรุ้ง ๗ สี จิตที่ละเอียดพอก็เหมือนแท่งปริซึมที่เห็นสีกระจายจากตนเองเป็นต่างๆ ตามสภาพอารมณ์ ระดับพลัง ตลอดจนกระทั่งแบบแผนความนึกคิด

เหลือบชำเลืองแลอมฤต บัดนี้เขากลายเป็นบุรุษร่างใหญ่ขึ้น เครื่องแต่งกายเปลี่ยนจากเสื้อเชิ้ตกางเกงยาวเดิมมาเป็นผ้าลินินสี่เหลี่ยมที่ห่อพันกายและผูกคาดเอวสไตล์ปราชญ์กรีกโบราณ จากระดับจิตของลานดาวขณะนั้น หล่อนเห็นขอบรัศมีจิตของเขาเรื่อเหลืองแกมทองเช่นกัน แต่มีความสุกสว่างเด่นดวงเยี่ยงราศีพลังสูง สดใสเย็นตา และกว้างขวางใกล้เคียงกับขอบเขตของพีระมิด

"ตอนนี้จ๊ะเห็นแบบที่พี่แตรเห็นหรือยังคะ?"

"ยัง"

"พี่แตรรู้ได้ไง? จ๊ะยังไม่ทันบอกเลยว่าจ๊ะเห็นอะไรบ้าง"

"พี่ไม่รู้ว่าจ๊ะเห็นอะไรบ้าง รู้แต่ว่าจิตจ๊ะยังหยาบกว่าพี่ มีอะไรหนาๆห่อหุ้มอยู่ คงคล้ายกับถ้าจ๊ะเห็นคนใส่แว่นดำข้างแดงข้าง จ๊ะก็จะรู้ว่าเขาเห็นโลกไม่เหมือนเราที่ปราศจากแว่น"

"ตอนนี้จ๊ะเห็นพี่แตรสวมเสื้อผ้าแบบอริสโตเติ้ลตอนกำลังจะสอนปรัชญาให้เด็กเมื่อวานซืนน่ะค่ะ ไม่ตรงหรือคะ?"

อริสโตเติ้ลหัวเราะเบาๆ

"ไม่หรอก พี่ไม่ได้เห็นตัวเองเป็นอย่างนั้น นั่นเป็นสิ่งที่จ๊ะคิดว่าพี่เป็นต่างหาก"

"แต่จ๊ะไม่เคยนึกว่าพี่แตรเป็นพวกนักปรัชญากรีกเลยนะ"

"ถ้าสืบลงไปลึกๆก็จะพบเค้าเองแหละ เหมือนอย่างในฝันทั่วไป เราอาจจดจำใครบางคนไปปรุงปั้นให้เป็นทหาร ทั้งที่ขณะตื่นไม่เคยเห็นเขาเป็นทหารเลยสักครั้ง ตอนเราหลับอยู่ จิตจะทำงานเร็วมาก และฉายภาพที่ฟ้องความรู้สึกแท้ของเราออกมาได้มากมาย"

“แล้วทำยังไงจะได้เห็นตรงกันกับพี่แตรได้ล่ะนี่?”

“ก็ต้องทำจิตให้ใสเบาเสมอกันกับพี่”

ลานดาวเลิกคิ้วสูงด้วยความฉงน

“สมาธิก่อนหลับไม่ทำให้ใสเบาพอหรือคะ?”

“สมาธิช่วงนั้นเหมือนแค่บัตรผ่านประตูเข้ามาที่นี่ พอมาอยู่ในนี้ก็ฟุ้งเหมือนเดิม”

“ว้า! เรื่องของจิตนี่ลึกลับซับซ้อนซ่อนเงื่อน มหัศจรรย์พันลึกเสียเหลือเกิน... งั้นพี่แตรสอนทีนะคะว่าทำอย่างไรจะเห็นแบบที่พี่แตรเห็น”

“ได้... มานั่งตรงหน้าพี่สิ”

หญิงสาวก้าวตรงเข้าหาผู้เป็นประธาน ณ ใจกลางปีระมิด พอมาหย่อนร่างนั่งขัดสมาธิตรงหน้าอมฤต ก็เกิดความระย่อคร้ามเกรงอย่างประหลาด ขัดแย้งในตัวเองที่ทั้งอยากเขยิบถอยออกห่างรัศมีแรงสูงและทั้งอยากเข้าประชิดรับไออุ่นยิ่งใหญ่ให้ใกล้กว่านี้

“ถ้าต้องการเห็นแบบที่พี่กำลังเห็น ก็ต้องทำสมาธิในรูปแบบเดียวกัน คือสร้างปีระมิดขึ้นมาอีกหลังหนึ่ง!”

“อย่างจ๊ะจะทำอะไรยากๆขนาดนั้นได้หรือ?”

“ถ้าตอนกำลังตื่นก็คงต้องฝึกอีกนาน แต่ขณะอยู่ในปีระมิดของพี่แบบนี้ ทำครั้งแรกก็สำเร็จง่ายๆ เพราะทั้งปีระมิดก็คือกระแสสมาธิช่วยหนุนให้อยู่แล้ว”

“โอเคค่ะ ฟังแล้วค่อยใจชื้นหน่อย”

“เอาล่ะ ปิดตาลงนะ”

เมื่อลานดาวทำตาม เขาก็สั่งต่อตามลำดับ

“หายใจเข้าด้วยอาการสำเหนียกความสดชื่น เหมือนหายใจด้วยรอยยิ้ม จิตที่ชื่นชมยินดีกับลมหายใจจะเห็นลมหายใจชัดได้เอง ตอนระบายลมออก ก็สำเหนียกถึงความผ่อนคลายสบายใจให้มีความสุขเสมอกัน... นั่นแหละ กำหนดลมหายใจด้วยอาการอย่างนี้ซ้ำไปซ้ำมา ดูความหนักแน่นของจิตระหว่างกลางการรับรู้ จะเห็นมั่นคงขึ้นเรื่อยๆ”

ลานดาวเคยทำสมาธิแบบตามรู้ลมมาก่อน ทว่าได้ผลแตกต่างจากขณะที่กำลังอยู่ในปีระมิดนี้เป็นคนละเรื่อง หล่อนพบกับความประหลาดใจยิ่งที่พบว่าจิตของตนไม่ซัดส่าย ไม่กระโดดไปเกาะสิ่งอื่น ไม่คำนึงถึงอดีต ไม่แล่นล่วงหน้าหาอนาคต อาจจะเพราะความพอใจลมบริสุทธิ์สดชื่นที่ผ่านเข้าสู่ทรวงอกในปัจจุบันอย่างล้นเหลือ จึงไม่มีใจเผื่อให้กับอะไรข้างหน้าหรือข้างหลังอีกต่อไป

จิตมีน้ำหนักพลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และผนึกนิ่งสว่างโพลนเต็มดวงกว้างออกมาจากกลางอก สภาพนึกคิดแบบบุคคลหายหน เหลือเพียงสภาวะยินดีปรีดา รู้เห็นสายลมหายใจเข้าออกเหยียดยาว สำนึกข้องเกี่ยวกับสถานที่และบุคคลลดลงแทบเหลือศูนย์ ทุกอย่างมลายกลายเป็นความขาวใส ทะลุความทึบตันออกสู่ความโล่งละลิบ

หูได้ยินครูผู้คุมสมาธิบอกบทต่อ

“คราวนี้จินตนาการว่าเรานั่งอยู่กลางห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวเท่ากัน”

ลานดาวนึกตาม ในขณะแห่งสมาธิจิตมั่นคงกระจ่างใสนั้น น้อมนึกอะไรก็ชัดกริบเป็นจริงเป็นจังไปหมด เหมือนพลิกผันมาอยู่อีกสถานที่หนึ่งจริงๆ จิตเห็นเหมือนมีผนังจัตุรัสปิดกั้นทั้งสี่ทิศ

"เอานะ ตอนนี้พี่เห็นจัตุรัสปรากฏแล้ว... ให้จ๊ะทำความรับรู้ถึงผนังทั้งสี่ด้าน สัมผัสรู้สึกถึงอากาศรอบตัวที่อยู่ในขอบเขตจำกัดระหว่างผนังกั้น... สังเกตความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยในเขตมุงบัง รู้สึกถึงความเงียบสงบไม่ไหวติงภายในนั้น... สำรวจผนังทีละด้านจนแน่ใจว่ามันมีอยู่จริงเป็นตัวเป็นตน... คราวนี้สำคัญนะ นึกให้ผนังทั้งสี่ด้านล้มเข้าหากัน แต่ละด้านกลายเป็นสามเหลี่ยมด้านเท่า บรรจบยอดสุดเป็นปลายแหลมอย่างปีระมิด ตรงกับกลางกระหม่อมเราพอดี"

ขณะนั้นจิตลานดาวปักหลักมั่น คุมนิมิตได้ตามปรารถนา และจดจ่อแน่วแน่ขนาดได้ยินเสียงล้มกระทบประกบกันระหว่างผนังที่แปลงเป็นสามเหลี่ยมด้านเท่าทุกทิศ ทั้งซ้าย ขวา หน้า หลัง พอเกิดสามเหลี่ยมปีระมิดขึ้นเต็มสภาพ ก็สำเหนียกถึงความแปลกเปลี่ยนทันที คล้ายรูปทรงที่เพิ่งก่อตัวขึ้นนั้นประจุขุมพลังมหึมาไว้เต็มแน่นราวกับเอาไปใช้ระเบิดภูเขาได้ทั้งลูก

ผนังเนรมิตตกผลึกเป็นแก้วใสแบบเดียวกับควอทซ์คริสตัลที่เรืองแสงสว่างอบอุ่นได้ในตัวเอง อันนี้หล่อนเห็นมาก่อนจากปีระมิดของอมฤต ทว่ามิได้จงใจสร้างเลียนแบบแต่อย่างใด

"พี่เห็นปีระมิดของจ๊ะแล้วนะ... เป็นรูปเป็นร่างชัดทีเดียว จ๊ะจะรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของ แล้วก็สามารถควบคุมให้ขนาดของมันเปลี่ยนได้ดังใจ ลองนึกให้ใหญ่เท่าปีระมิดของพี่ดู"

ลานดาวปฏิบัติตาม กระทั่งปรากฏเป็นความเห็นทางใจ ว่าพื้นที่จัตุรัสขยายออกเท่าพื้นที่ปีระมิดของอมฤต ซึ่งก็พลอยทำให้สามเหลี่ยมด้านเท่าที่มุงอยู่ทุกด้านแปรผันตาม ซ้อนกันได้สนิท

"ภาวะของจ๊ะตอนนี้แม้จะมั่นคงพอสมควร แต่ถ้าลืมตาขึ้นมา หรือกระทั่งคิดจะโต้ตอบพูดคุยกับพี่ ปีระมิดจะหายไป เพราะฉะนั้นจ๊ะต้องหลับซ้อนลงไปอีกครั้ง เป็นการฟอกจิตให้สะอาดเกลี้ยงเกลาขึ้น เรียกว่าลอกคราบหยาบที่เกาะกุมภาวะประณีตเราออกเสีย พอตื่นขึ้นอีกหนกายละเอียดใหม่จะสามารถออกมาเคลื่อนไหวและพูดคุยกับพี่ได้"

พอลานดาวเกิดคำถามในใจว่าจะหลับได้ด้วยวิธีใด ก็เผอิญอมฤตกล่าวขึ้นพอดี

"วิธีหลับครั้งที่สองนะ ให้ทรงความรู้สึกในนิมิตปีระมิดไว้ดีๆ ค่อยๆเอนตัวลงนอน... เอาเลย นอนเลย หันหัวมาทางพี่ก็ได้... ทำความรู้สึกเหมือนแผ่นน้ำที่มีแรงตึงผิวราบเรียบพอดี กำหนดไว้ในใจคล้ายเราลอยตัวแผ่เสมอกับผิวน้ำนั่นแหละ... เพ่งหนักไปนิดหนึ่ง คลายลงหน่อย... อย่างนั้น... คราวนี้น้อมนึกว่านิมิตปีระมิดทั้งหมดคือพลังที่ค้ำจุนสภาพหลับนิ่งลึกซึ้งของเราไว้... พี่จะช่วยนับถอยหลังจาก ๕ ถึง ๑ ให้นะ"

ตรงจุดนี้อมฤตใช้หลักสะกดจิตแบบจิตแพทย์มาเสริม ด้วยการพูดช้า แช่มชัด โน้มน้าวให้เกิดอาการทางจิตตามเสียงสั่ง ผนวกเข้ากับความสามารถรู้วาระจิตตรงตามจริงของเขาด้วย

"๕ จ๊ะรักษาความราบเรียบเต็มตึงของจิตเตรียมเข้าสู่การหลับได้ดีแล้ว... ๔ จ๊ะกำลังหมดความนึกคิดนอกเหนือจากปีระมิด... ๓ จิตของจ๊ะยุติการทำงานทั้งหมดเพื่อให้ปีระมิดทำงานแทน... ๒ เหลือแต่ความสว่างสบายผ่อนคลายไปทั่ว... ๑ จงหลับ!"

คำสุดท้ายอมฤตอธิษฐานเรียกพลังจากปีระมิดของเขาเข้าสะกดให้ลานดาวก้าวลงสู่นิทราสนิท ซึ่งก็มีผลให้สติของหญิงสาวดับวูบลงทันทีชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยแปรเป็นความรู้สึกเหมือนจมดิ่งลงสู่ทะเลทิพย์อันแสนสุขที่ปราศจากการรับรู้อื่นใด ไม่มีตัวตน ไม่มีบุคคล มีแต่ความลึกโอฬารของก้นสมุทรแห่งความหลับชั่วนิรันดร์

แล้วด้วยกลไกการทำงานอันแสนพิสดารของจิต ลานดาวก็เหมือนผลุดโพล่ง ดีดตัวพลุ่งขึ้นเหนือน้ำ รับรู้ความปลอดโปร่งขีดสุด ทั้งเบาดุจไร้น้ำหนัก ทั้งซาบซ่านด้วยการอาบชะโลมแห่งสายลมศักดิ์สิทธิ์ หล่อนลืมตารู้สึกตัวตื่นขึ้นในอีกภาวะหนึ่งที่แปลกใหม่เหนือคำบรรยายใดๆ ทุกอย่างสว่างกระจ่างแจ้งผิดธรรมดา ทุกอณูประจุด้วยรสเกษมล้ำลึก จิตสว่างโร่ สำเหนียกถึงรัศมีสีเงินยวงที่เจิดจ้าจากความว่างตรงกลางไปสาดประกายระยิบระยับที่ขอบวง

เหมือนจิตถูกไล้ด้วยสัมผัสอ่อนละมุนโดยตรง เพราะอาภรณ์ที่ห่อหุ้มยามนี้ละเอียดเสียจนคล้ายแสงเงินแสงทองเสียมากกว่าจะเป็นลักษณะของเนื้อผ้า ส่วนผิวกายก็สุขุมจนเหมือนไร้สัมผัสหยาบใดๆ เป็นความลออองค์อีกชั้นหนึ่งเหนือรูปลักษณ์ทั้งหมดในประสบการณ์ชั่วชีวิต แม้กระทั่งจินตนาการถึงเทพธิดาบนสรวงสวรรค์ยังอาจแพ้!

เหลียวหาผู้เหนี่ยวนำจิตวิญญาณหล่อนมาถึงสภาพนี้ เขาอยู่ในภาวะพอดีกัน คืออยู่ในอาภรณ์สีทอง เป็นเงามัน เปล่งประกายระยิบระยับที่เกล็ดเพชรนับแสนรวมกันยังต้องอาย อมฤตยังเป็นบุรุษรูปงามคนเดิม แต่เค้าโครงรูปร่างหน้าตาดูอ่อนละไมผิดมนุษย์ และมีรัศมีจิตจัดจ้าเสียจนหล่อนไม่กล้ามองตรงๆ

“นี่คือจิตแท้ๆของเราหรือคะ?”

หล่อนว่าหล่อนเปล่งเสียงออกไปเพียงแผ่ว ทว่ากลับได้ยินชัดลึก ไพเราะประณีตคล้ายก้องอยู่ในจิตมากกว่ากระจายผ่านอากาศอย่างที่เคยคุ้น

“ครั้งแรกพี่ก็นึกอย่างนั้น ภายหลังพอมาถึงตรงนี้บ่อยๆ พิจารณาแล้วถึงรู้ว่านี่เป็นแค่แบบแผนภาวะสุขุมชนิดหนึ่ง จิตจริงๆเป็นธาตุรู้ไร้นิมิต แต่ก็เป็นผู้สร้างสรรค์รูปลักษณ์ทั้งหลายขึ้นจากภาวะกุศลและอกุศลของตน”

น้ำเสียงของเขากังวานคลอเคลียอยู่ในโสต เท่าๆกับกังวานอย่างน่าพิศวงอยู่ในอากาศลึก

“งั้นนี่คือภพของพรหม?”

เป็นความทรงจำเล็กๆที่ติดตัวมา หล่อนทราบว่าสูงเหนือมนุษยภูมิขึ้นมาคือเทวภูมิอันยังข้องเกี่ยวอยู่กับกามคุณ ๕ และเหนือจากนั้นขึ้นมาอีกคือพรหมภูมิซึ่งตัดขาดจากกามคุณทั้งหลาย เหลือเพียงสภาวะอันเอื้อให้เสพปีติด้วยจิต แม้ผัสสะทางกายก็หายไป

“จ๊ะลองสำรวจตัวเอง จะเห็นยังมีเพศหญิงอยู่นะ เพราะฉะนั้นกล่าวไม่ได้ว่านี่เป็นพรหมโลกหรอก ที่นี่เป็นเพียงอีกภพหนึ่งที่จิตสร้างขึ้นจากการหลับซ้อนหลับเท่านั้น เค้าความเป็นมนุษย์ยังคงอยู่ ไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่พรหม”

“แล้วจะทำอะไร ใช้ประโยชน์อะไรได้จากที่นี่นอกเหนือจากเสพสุขคะ? จ๊ะมีความสุขเสียจนอยากให้ทุกคนมารู้จักกับภาวะนี้พร้อมกันทั้งโลกเลย!”

"นั่นแหละ ธรรมชาติของภพนี้ ใครมาถึงก็จะอยากแผ่เมตตา เผื่อแผ่ความเยือกเย็นไปทั่วจักรวาล เพราะการส่งสุขเป็นอนันต์ ก็คือการมีสุขเป็นอนันต์"

ลานดาวรู้จักกับรสปีติตื้นตันสุดพรรณนา เข้าใจแจ่มชัดและจดจำไว้

ส่งสุข จึงมีสุข!

"ขอจ๊ะลองแผ่เมตตาร่วมกับพี่แตรนะคะ"

"เอาซี"

ทั้งอิริยาบถยืนนั่นเอง อมฤตยื่นสองมือให้ลานดาววางประกบ ซึ่งความละเอียดอ่อนระดับนั้นเหมือนจิตผสานเป็นอัตตาหนึ่งเดียวกันมากกว่าแยกเป็นสอง

"ปิดตาลง แล้วทำความรู้สึกให้ทั่วถึงทั้งปิระมิดที่ซ้อนกันสองหลังของเรา เห็นในใจตามจริงว่ามันร่วมกันทอแสงใสเย็น และส่งแรงสะเทือนอันน่าพิสมัย เต็มไปด้วยพลังคุ้มครอง พอแจ่มชัดก็น้อมนึกให้ความสะเทือนนั้นแผ่เป็นรัศมีขยายออกไป ให้มันเบ่งบานขึ้นเองด้วยน้ำใสใจจริงของเรา"

หญิงสาวได้เห็นการขยายตัวของพลังสว่างที่ไม่เคยพบพานมาก่อน หล่อนสัมผัสชัดว่านั่นคือขอบเขตรัศมีเมตตาที่แผ่ออกด้วยดวงจิตอันเป็นหนึ่งเดียวกับปิระมิด ยิ่งนานยิ่งเบ่งบานกว้างออกไป กระทั่งถึงสิ้นสุดที่เขตหนึ่ง ซึ่งจิตบอกว่าเริ่มไปพ้นจากการประมาณวัดเป็นขนาดเสียแล้ว ตรงนั้นเองคือนิยามของอนันตภาพ

ณ จุดนั้นเสียงอมฤตดังขึ้นคล้ายเสียงความคิดของหล่อนเองปรากฏอยู่ในใจ

"ขณะที่เราอาศัยอยู่ในปิระมิดนี้ มีใครบางคนกำลังสร้างปิระมิดขึ้นมา มีใครบางคนกำลังอาศัยอยู่ในปิระมิดคล้ายเรา อาจจะอยู่ในสมาธิ หรืออาจจะอยู่ในฝันทั้งทรงสติแบบนี้ บรรดาผู้มีพลังอิ่มตัวแล้วจะพากันเชื่อมปิระมิดของตนเข้าหากันเป็นหนึ่งเดียว ปราศจากการแบ่งแยก เพราะฉะนั้นง่ายที่เราจะขอเป็นหนึ่งหน่วยเชื่อมต่อกับเครือข่ายขนาดยักษ์นี้ เพื่ออาศัยพลังกันและกันค้ำจุน ใครเพลี่ยงพล้ำก็ถูกผองเพื่อนฉุดหรือเหนี่ยวไว้ไม่ให้ตกต่ำ"

คำพูดของอมฤตทำให้ปรากฏนิมิตปิระมิดนับพันเรียงรายดุจหมู่ดาวในห้วงเอกภพ ปิระมิดเหล่านั้นมีกระแสใจเชื่อมโยงเข้าด้วยกันเป็นเอกภาพคล้ายใยแมงมุม นั่นเองหล่อนจึงเข้าใจภาวะของภพที่ร่วมกันสร้างโดยหมู่จิตชนิดเดียวกัน ทำสมาธิสร้างนิมิตขึ้นแบบไหน ก็มารวมกลุ่มกับจิตวิญญาณอัธยาศัยเดียวกันแบบนั้น

เนิ่นนานกระทั่งถึงจุดยุติที่ต่างฝ่ายต่างรู้ จึงลืมตาขึ้นพร้อมกัน ลานดาวยิ้มกระจ่าง เนตรทิพย์เชื่อมกันสนิทกับเขา

"จวนเวลาปิระมิดของพี่เสื่อมลงแล้ว เตรียมตัวตื่นได้"

"เป็นกำหนดเวลาตายตัวหรือพี่แตรทราบจากไหนคะ?"

อมฤตชี้ให้ดูผนังแก้ว

"แสงสว่างลดลงเหมือนต้นไม้ที่เริ่มเหี่ยวเฉา เห็นไหม?"

"อ๋อ… อย่างนี้เอง นึกว่าจะทรงสภาพได้นานตราบเท่าที่พี่แตรต้องการเสียอีก"

"มันเสื่อมเพราะถึงเวลาต้องเสื่อม สั่งอย่างไรก็ไม่สำเร็จหรอก จ๊ะต้องตื่นสองครั้งนะ ตอนนี้

ในโลกความจริงจ๊ะอยู่ในภาวะหลับลึกมาก ถ้าตื่นทันทีจะมึนงง มีผลกระทบกับสมองได้ ทำนองเดียวกับคนดำน้ำลึกแล้วพุ่งขึ้นผิวน้ำพรวดพราดโดยไม่มีช่วงคั่นพักปรับสมดุลในร่างกายเสียก่อน"

"ไม่อยากออกจากมิตินี้เลย..."

หญิงสาวส่งเสียงละห้อย

"วันหลังเอาใหม่... ให้เก่งแค่ไหนก็ไม่มีใครชนะกฎแห่งความเสื่อม"

"ค่ะ..."

"เอาล่ะ เดี๋ยวพี่จะช่วยปลุกให้ตื่น ปิดตาลง"

ลานดาวทำตามเขาสั่งทั้งยืนอยู่เช่นนั้น อมฤตใช้หลักถอนการสะกดจิตเข้ามาช่วยอีกครั้ง

"พี่จะนับถอยหลังไปสู่ความตื่นครั้งแรก... ๓ จ๊ะอยู่ในอาการหลับสบาย... ๒ จ๊ะคลายออกจากห้วงหลับ... ๑ จงตื่น!"

คล้ายกับมายากล หล่อนตื่นขึ้นชั้นหนึ่งจริงๆ ลานดาวเพิ่งตระหนักว่าส่วนหนึ่งของจิตตกอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของอมฤต หล่อนกะพริบตาถี่ๆ เพราะเห็นตนเปลี่ยนจากอาการยืนเมื่อครู่เป็นอาการนอนกลางพื้นปีระมิด ศีรษะวางใกล้ตักเขา ลมหายใจของหล่อนหยาบขึ้น เนื้อตัวมีน้ำหนักมากขึ้น

"นอนต่ออย่างนั้นแหละ เดี๋ยวจะช่วยปลุกอีกครั้ง"

"จ๊ะพอจะรู้วิธีตื่นแล้วค่ะพี่แตร ให้จ๊ะลองเองบ้างไหม? เผื่อคราวหน้าจะได้จำทางเข้าออกถูก"

"โอเค"

"พี่แตรยังไม่วางโทรศัพท์ใช่ไหมคะ? ถ้าตื่นพร้อมกัน ให้จ๊ะคุยด้วยเพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้ละเมอเพ้อพกไปคนเดียวนะ"

"ได้ซี"

ลานดาวปิดตาลง ระลึกถึงสภาพบนเตียงนอนในโลกความจริง ทุกคนมีสัญชาตญาณในการเอาตัวเองออกจากภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่แล้ว และหล่อนก็คิดว่าสามารถประยุกต์วิถีทางจิตลักษณะนั้นมาใช้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องนับถอยหลังแต่อย่างใด

ตอนที่ ๒๒ ฝันร้าย

แต่ละคนมีศิลปะการตื่นที่แตกต่างกัน แม้ต้องตื่นนอนกันหลายร้อยครั้ง หรือบางคนอาจเป็นพันหนต่อปี ก็แทบไม่มีใครรู้สึกว่าการตื่นเป็นเรื่องสำคัญอันใด แค่เพียงคิดง่ายๆว่าการตื่นนอนก็คือการลืมตาขึ้น ทำกิจวัตรที่ควรทำในวันใหม่เท่านั้น ทั้งที่จริงแล้วการตื่นอย่างมีคุณภาพอาจมีบทบาทกำหนดให้เกิดความกระตือรือร้นหรือความหดหู่ซึมเซาไปได้ทั้งวันทีเดียว

ลานดาวเคยชินที่จะตื่นมั่วๆแบบคนเมา ไม่เว้นแม้ครั้งนี้ ที่หล่อนพบตนเอง **'ออกจากฝัน'** เหมือนนกปีกหักที่ถลาจากอากาศเวิ้งว้าง ร่วงหล่นลงกระแทกพื้นดินจนสลบไสลไปชั่วขณะ ก่อนจะตื่นขึ้นอย่างสะลึมสะลือ ไม่รู้ว่าเมื่อครู่เพิ่งฝันอะไรมา จำได้แค่ภาวะเด่นชัดกว่าเพื่อนคืออาการกระตุกวูบเหมือนหนังสติ๊กดีดตัวกลับเข้าแล่งปุบปับฉับพลัน

ดึงกายขึ้นนั่ง ตั้งสติแหวกม่านแห่งความงุนงงอยู่ครู่หนึ่งเพื่อทบทวนประสบการณ์ฝันแปลกที่คาอยู่ในใจ ทว่านึกไม่ออกเอาเลย

เหลียวมองกระบอกโทรศัพท์ด้านซ้ายมือข้างตัว ก่อนความทรงจำจะผุดขึ้นทีละน้อย นับตั้งแต่คุยโทรศัพท์กับอมฤต กระทั่งนัดหมายว่าจะเข้าไปฝันร่วมกับเขา ทว่าความจำก็สะดุดค้างคาอยู่แค่นั้น เหมือนวัตถุที่ตั้งใกล้แค่เอื้อม แต่พยายามยื่นมือออกไปคว้าเท่าไหร่ก็ไม่ถึง ทราบเพียงว่าเมื่อครู่ช่างเป็นประสบการณ์ที่แจ่มชัด ละเอียด ประณีต สนุกสุขใจเหลือประมาณ

มือหยิบโทรศัพท์ไร้สายข้างกายขึ้นมาแนบหู เมื่อพบว่าสัญญาณยังไม่ขาด อีกทั้งแบตเตอรี่ยังอยู่เหลือเฟือก็ทดลองกรอกเสียงลงไปอย่างงัวเงียและวิงเวียนเล็กๆ

"ฮัลโหล..."

"สวัสดีสาวน้อย... เป็นไงมั่ง"

เขาทักเหมือนรออยู่นานแล้ว

"ค่ะ... เอ้อ..."

เสียงหล่อนขาดห้วงไป ทำให้อมฤตต้องหัวเราะเอาใจช่วย

"งงมากเหรอ?"

ลานดาวพยายามรวบรวมสติ เหลือบตามองนาฬิกาบนผนัง

"หลับไปหลายชั่วโมงเลย"

"ดีไหมล่ะ?"

"เอ่อ... เมื่อกี้เกิดอะไรขึ้นคะ เราได้เจอกันในฝันหรือเปล่า?"

"อ้าว! จำไม่ได้เลยหรือ?"

"จ๊ะพยายามทบทวน แต่ดูเหมือนตอนเป็นความจำเสื่อมน่ะค่ะ คุ้นแต่นึกไม่ออก โดยเฉพาะช่วงที่ อือม์... จะว่าไงดี... เหมือนมีช่วงที่พิเศษสุด มีความสุขเหลือล้น อย่างนี้ถือว่าไม่เอาไหนใช่ไหม?"

“เป็นเรื่องปกติ พยายามตื่นเองก็อย่างนี้แหละ ทีแรกพี่จะช่วยให้ก็ไม่เอา ถ้าตื่นขึ้นด้วยสภาพจิตที่ใกล้เคียงกับฝันก็จะจำได้”

“ตายจริง! จ๊ะอวดเก่งกับพี่แตรด้วยหรือ? ขอโทษค่ะ... นี่เป็นฤทธิ์ข้างเคียงของโรคความจำเสื่อมหรือเปล่าคะ?”

“ไม่ใช่หรอก นี่เหมือนลืมฝันธรรมดาที่เกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวันเท่านั้น”

“แปลกจัง จำได้แค่รางๆว่าฝันชัด สนุก มีความสุขมาก ปกติฝันประเภทนี้ตื่นมาต้องจำได้สนิทเลยนี่คะ?”

“เอาเป็นว่าจิตจ๊ะถูกยกขึ้นไปอยู่อีกมิติหนึ่งชั่วคราว แตกต่างจากปัจจุบันเสียจนเชื่อมกับความจำในมิตินั้นไม่ได้ก็แล้วกัน”

ลานดาวอึ้ง ธรรมชาติของจิตวิจิตรพิสดารเสียจริงๆ เพียงเคลื่อนจากภาวะหนึ่งสู่อีกภาวะหนึ่งที่ต่างกันมากๆ ก็ทำให้ลืมได้อย่างสนิท คิดว่าหล่อนได้คำตอบอันน่าพอใจให้กับภาวะความจำเสื่อมในช่วงกลางวันที่ผ่านมาของตนเอง เงื่อนไขนั้นง่ายนิดเดียว **นั่นคือสภาวจิตของหล่อนหกกลับคว่ำคะมำจนต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากทุกภาวะที่ผ่านมาในชีวิต** จึงหมดความเชื่อมโยงกับอดีตไม่เหลือซาก กระทั่งพอเรียนเป่าฟลุตให้สภาวจิตเริ่มเข้าที่เข้าทางใกล้เคียงของเดิม ความทรงจำจึงถูกดึงกลับมาอีกครั้ง

นอกจากนี้ลานดาวยังคิดไกลไปกว่านั้น คือเรื่องเกี่ยวกับภาวะการเปลี่ยนภพภูมิ เช่นที่เพิ่งออกจากฝันอันแสนละเอียดสุขุมเมื่อครู่ บัดนี้กลายเป็นสภาพหยาบ ผิดกันเป็นคนละระดับชั้น ก็ทำให้ลืมเลือนภาวะที่ผ่านมาอย่างสนิท แม้คุ้นว่าเคย ‘สูงส่งกว่ากัน’ ความสูงส่งก็กลายเป็นเพียงเงาเลือนทางความทรงจำใช้ประโยชน์อันใดไม่ได้อีกต่อไป

“ถ้าตกจากที่สูง เราจะเงยหน้าย้อนกลับไปเห็นที่ยืนเก่าไม่ได้ใช่ไหมคะ?”

อมฤตหัวเราะในลำคอด้วยความเอ็นดู

“จะต่ำหรือสูง ถ้าต่างจากปัจจุบันมากก็จำไม่ได้ เห็นไม่ได้ทั้งนั้นแหละจ๊ะ”

“แล้วถ้าย่ำอยู่ชั้นเดิมล่ะคะ สมมุติชาตินี้เป็นมนุษย์ ชาติหน้าก็เกิดเป็นมนุษย์อีก เขาจะจำได้ไหม?”

“เด็กหลายคนระลึกชาติได้ก็ด้วยกรณีนี้แหละ คือตายจากความเป็นมนุษย์แล้วกลับมาสู่ความเป็นมนุษย์ทันที ภาวะย่ำซ้ำกับที่จะทำให้ระลึกได้เหมือนนึกออกว่าเพิ่งฝันอะไรไป แต่คนส่วนใหญ่เคลื่อนมาจากภูมิที่ต่ำหรือสูงกว่ามนุษย์เลยจำไม่ได้”

“เคยสงสัยเหมือนกันว่าถ้าคนเราเคยผ่านนรกสวรรค์มาจริงทำไมถึงจำไม่ได้ ตอนนี้พอจะเข้าใจแล้ว มันขึ้นอยู่กับสภาพจิตที่เอื้อให้จำได้หรือไม่ได้ เกิดใหม่ต้องลืมหมดเพราะเปลี่ยนสภาพอย่างสิ้นเชิง ระบบความจำนี่เหมือนไม่ได้เป็นสมบัติของเราเลย ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเฉพาะกาลแท้ๆ”

“อือม์... ชักพูดเหมือนชาวพุทธชั้นดีแล้ว”

อมฤตกล่าวเชิงชมกลั้วหัวเราะ

“เล่าให้จ๊ะฟังหน่อยสิคะว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง น่าจะนึกออกทีละนิดทีละหน่อย”

“เริ่มต้น จ๊ะไปอยู่กับพี่ในปีระมิดที่พี่สร้างขึ้น สำนึกคิดอ่านชัดเจนเป็นปกติเหมือนกำลังลืมตาตื่น จ๊ะสงสัยว่าถ้าออกนอกเขตปีระมิดแล้วจะเกิดอะไรขึ้น พอทดลองก็ตกอยู่ในห้วงฝันเลือนรางครู่หนึ่งก่อนกลับเข้ามาใหม่ จ๊ะบอกพี่ว่าที่กลับเข้ามาเพราะเห็นนิมิตของพี่เตือน จากนั้นจ๊ะส่องกระจกเห็นตัวเองเหมือนคนปกติ พยายามเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาตัวเองแต่ไม่สำเร็จ พอพี่ให้เปลี่ยนที่จิต ดูเหมือนจ๊ะระลึกถึงบุญกุศลบางอย่างในอดีต ถึงเรืองแสงรัศมีขึ้น และเห็นพี่อยู่ในชุดนักปรัชญากรีกโบราณ...”

“จำได้หมดแล้วค่ะ!”

ลานดาวส่งเสียง ความจริงหล่อนเริ่มคุ้นตั้งแต่เขาเล่าได้แค่สองประโยคแรก ซึ่งธรรมชาติความจำจะเป็นเช่นนั้น เมื่อถูกสะกิดให้นึกออกเพียงจุดเดียว รายละเอียดที่เหลือก็พรั่งพรูตามมาเอง

“ให้จ๊ะเล่าต่อนะคะ ถ้าผิดจากนี้ช่วยทักด้วย... พอจ๊ะรู้ว่าตัวเองยังไม่อยู่ในมิติเดียวกับพี่แตรจริงเลยถามว่าทำอย่างไรจึงจะเห็นเหมือนที่พี่เห็น พี่สั่งให้นั่งสมาธิ ตอนแรกตามรู้ลมหายใจก่อน พอเริ่มนิ่งแล้วก็สร้างปีระมิดแฝดซ้อนขึ้นมาอีกหลัง ซึ่งทำได้ง่ายเพราะมีกำลังช่วยหนุนจากปีระมิดของพี่... พอจ๊ะสร้างปีระมิดได้ พี่แตรก็ให้หลับซ้อนลงไปอีกชั้นเพื่อตื่นขึ้นอย่างมีกายละเอียด สามารถขยับเขยื้อนและพูดคุยกับพี่แตรด้วยสภาพเสมอกัน”

แล้วการเล่าก็สะดุดลง

“เอ! ลืมอีกแล้วสิ พอตื่นขึ้นมาครั้งที่สอง แค่จำได้เลือนๆว่าเป็นอะไรที่... สุดๆๆ”

อมฤตช่วยฟื้นความจำให้

“จ๊ะมีความสุขกับภาวะที่ประณีต แทบไม่มีผัสสะอื่นนอกจากความสุขที่อิ่มเต็มในจิตเอง แล้วเกิดความอยากจะให้คนทั้งโลกมารู้จักภาวะนั้น เราเลยแผ่เมตตาออกไปทั่วจักรวาลร่วมกัน”

ลานดาวตาสว่าง

“จำได้แล้ว โอ!... ดีใจ!”

อุทานเสร็จก็ย่นคิ้วอยู่กับตนเอง เพราะแม้นึกออกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หล่อนก็ระลึกไม่ถนัดนักว่าสภาพหรือภาวะทางใจขณะนั้นเป็นอย่างไร ทุกอย่างแผ่วเลือนเหมือนสายลมที่เกิดจากการผิวปาก แม้สัมผัสได้ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นอุปาทานไปเองหรือเปล่า

“คงต้องขอความช่วยเหลือจากพี่แตรบ่อยๆนะคะ กว่าจะฝันเป็น และใช้ประโยชน์จากฝันอย่างคุ้มค่าแบบพี่แตรได้บ้าง”

“ด้วยความยินดี”

“ตอนอยู่กับคนอื่นในโลก พี่แตรดูกลมกลืนดีจัง ทั้งที่ทำอะไรได้ขนาดนี้”

“ขนาดไหนกัน? พี่เป็นแค่นักขุดทองจากฝันเท่านั้น คนทั่วไปไม่รู้เองว่าอำนาจจิตขณะหลับไร้ขีดจำกัดเพียงใด แต่ฝันก็คือฝัน ต่อให้ฝันว่าเป็นผู้วิเศษเพียงใด ตื่นมาก็กลายเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง”

“ชีวิตมนุษย์มีอะไรให้กอบโกยเยอะนะคะ ต้องหาใครมาช่วยบอกเท่านั้นว่าควรลงมือโกยจากตรงไหนบ้าง จ๊ะนึกไม่ออกถนัดก็จริง แต่จำได้แค่รางๆว่าการแผ่เมตตาเป็นอนันต์นี่เป็นรสที่เหนือรสจริงๆ”

"สมบัติบางอย่าง ต่อให้มีค่าและวางอยู่เกลื่อนกลาดแบบกรวดทราย ก็ไม่ใช่ก้มลงเก็บง่ายๆ หรอกนะ คนเราเหมือนมีขื่อคาล็อกตัวไว้ กับแค่เก็บเกี่ยวความสุขเล็กๆน้อยๆจากการให้อภัยยังทำกันไม่เป็น ที่ไหนจะหวังโกยสุขชั้นสูงอย่างการแผ่เมตตาเป็นอนันต์ได้"

ลานดาวตรองตามแล้วเริ่มเห็นตัวตนของตนเอง ที่ผ่านมาแค่เปลี่ยนวิธีมองโลกจากแง่ร้ายเป็นแง่ดีเพื่อเก็บเกี่ยวความสุขสักครู่ก็ยากแล้ว และเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของคนทั้งโลกก็เป็นเช่นนั้น คือผูกโกรธ ผูกอาฆาตเก่ง เร่งสารพิษจากต่อมตมในร่างกายมาฆ่าตัวเองแบบผ่อนส่งกันทั่วทุกหัวระแหง

"จริงด้วยเนอะ..."

หญิงสาวยิ้มหวานกับโทรศัพท์ อยู่กับอมฤตแล้วเหมือนหล่อนเห็นจริงตามเขาเพิ่มขึ้นทุกที

"จ๊ะชักเห็นแล้วสิคะว่าคนทั้งโลกกำลังตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ความจริงทุกคนอยากฝันดี แต่ก็หมั่นก่อเหตุของฝันร้ายด้วยความโง่หลงไร้สติ"

"หัวไวจริง อีกหน่อยคงเป็นเจ้าแม่สำนักอะไรสักแห่ง"

เจ้าแม่หัวเราะคิก แล้วยกมือปิดปากหาว

"เพิ่งตื่นหยกๆ ไหงง่วงอีกก็ไม่ทราบค่ะพี่แตร"

"เพราะเมื่อกี้ฝันจนเหนื่อยน่ะซี ไว้ชำนาญสมาธิแล้วจะหลับสนิทเต็มตื่นได้เอง ถ้าง่วงงั้นไปนอนเถอะนะ"

"ค่ะ... ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ดีใจมากๆๆที่รู้จักพี่แตร... ราตรีสวัสดิ์"

"เดี๋ยว... จ๊ะ"

"คะ?"

"เอ้อ... พรุ่งนี้ว่างไหม?"

หางเสียงอมฤตออกหนีบหน่อยๆ ลานดาวอมยิ้มนิดหนึ่ง ท่าทางเขาไม่ใช่คนชำนาญขอนัดสาว ซึ่งก็ดี เพราะคนหล่อแล้วไม่เจ้าชู้หายาก

"คงต้องวุ่นวายเรื่องหางานหาการทำน่ะค่ะ... แต่เย็นๆน่าจะว่าง"

"ทานข้าวกับพี่นะ"

คนถูกขอนัดทำเป็นเงียบคิดครู่หนึ่ง ทั้งที่ในใจมีคำตอบเตรียมไว้แล้วแต่แรก

"ก็ได้ค่ะ..."

ออกจากโรงพยาบาลในเย็นนั้น แพทย์สาวขับรถตรงมาจอดที่หน้ารั้วบ้านหลังหนึ่งย่านฝั่งธน ลงกดกริ่งยืนรอครึ่งนาทีก็มีเด็กชายวัยรุ่นมาเปิดประตูให้พร้อมยกมือไหว้

"สวัสดีครับพี่เอิน"

มาวันทาสะพายกระเป๋าเครื่องมือแพทย์เข้าไหล่ก่อนรับไหว้

"สวัสดีจ้ะโพธิ์"

ปัจจุบันอุปการะอยู่บ้านที่เจ้าของยกค่าเช่าให้ฟรีหนึ่งปี มีรถยนต์ขนาดกลางที่ใครคนหนึ่งถอยมาให้ใช้หนึ่งคัน นอกจากนั้นยังมีใครต่อใครหยิบยื่นข้าวของให้สารพัด รวมทั้งหมออย่างหล่อนที่อาสามาดูแลตรวจสุขภาพให้คนในบ้านตามโอกาส เป็นการตอบแทนที่ช่วยสอนทำสมาธิภาวนา ตลอดจนชี้แนะและ

ไขข้อข้องใจต่างๆให้

นับแต่พบกับอุปการะในวันแรก มาวันทาก็แวะเวียนมาหาเขาเนืองๆ และพอหล่อนทำตัวเป็นแพทย์ประจำบ้าน อุปการะก็เริ่มให้การต้อนรับในฐานะญาติสนิท เลิกนับเป็นลูกค้า และพูดคุยกันเองแบบครูกับศิษย์เต็มขั้น จากการเปิดเผยของอุปการะ ทำให้มาวันทาทราบว่าเดี๋ยวนี้เขามีเวลามากขึ้นกว่าช่วงที่ผ่านมา เนื่องจากจะเป็นคนเลือกรับนัดเอง ไม่ใช่หมอดูนั่งโต๊ะที่ใครมาหาเมื่อใดก็ได้ ถ้าพยากรณ์ให้ใครแล้วคนนั้นอาจนำความเดือดร้อนย้อนกลับมาหาเขา ก็จะเบี่ยงบ่าย ปฏิเสธดื้อๆตั้งแต่คุยทางโทรศัพท์ อีกทั้งมีการแยกเก็บค่าบริการเป็นหลายอัตรา ขึ้นอยู่กับฐานะของลูกค้าด้วย

เมื่อเข้าบ้าน มาวันทาตรวจร่างกายทั่วไปให้กับมารดาของอุปการะถึงห้องนอนเป็นอันดับแรก ทั้งวัดความดัน ฟังปอด ฟังหัวใจ พูดคุยไถ่ถามเกี่ยวกับอาหารและการใช้ยาด้วยความเอาใจใส่อยู่เกือบครึ่งชั่วโมง กระทั่งอุปการะลงจากชั้นบนมาเรียก จึงไปคุยกันในห้องรับแขกแทน

"เป็นไงมั่งหมอเอิน ช่วงนี้"

"สบายดีค่ะอาจารย์"

แพทย์หญิงตอบแบบตัวลีบนิดๆ

"สบายแน่รึ?"

"ก็... เอ่อ... อาจจะงานยุ่งนิดหน่อย สมาธิตกไปบ้าง วันนี้เลยไม่มีความคืบหน้ามารายงาน ขออภัยด้วยนะคะ"

"ฝันร้ายบ้างหรือเปล่า?"

ถูกทักตรงๆเช่นนั้นมาวันทาถึงกับตกใจ รับเสียงจ๋อย

"มีบ้างค่ะ... อยากเรียนถามอาจารย์ด้วยว่าควรจะแก้ไขอย่างไรดี เพราะท่าทางน่าจะมีมาอีก"

ในเมื่อปิดไม่ได้ ก็เปิดอกถามไปเลย

"เกือบไปแล้วนะหมอ..." ทักด้วยความปรานีแฝงสำเนียงตำหนิ "อีกนิดเดียวก็กลายเป็นวิญญาณที่ต้องฆ่าตัวตายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้จบ เหมือนอย่างฝันร้ายนั่นแหละ"

มาวันทาก้มหน้าก้มตาหลบ ชินเสียแล้วกับการรู้ทุกอย่างทะลุปรุโปร่งไปหมดของผู้เป็นอาจารย์

"ตอนนั้นเอินสับสน เหมือนไม่เป็นตัวของตัวเอง มองไปมีแต่ทางตัน เหตุผลและความกลัวทั้งหลายหายไปหมด นึกไม่ถึงเหมือนกันค่ะว่าจะเป็นไปได้"

"สถานการณ์เลวร้ายไหนๆขณะกำลังมีชีวิต ก็ดีกว่าสถานการณ์เลวร้ายหลังฆ่าตัวตายทั้งนั้นแหละหมอ จำไว้เถอะ"

"แต่สิ่งที่เกิดขึ้นบีบคั้นหนักเสียจนเอินเหมือนถูกบังคับให้ละเมอหลงทำในสิ่งที่ไม่เคยคิดทำมาก่อนเลยนะคะอาจารย์"

หญิงสาวออดแบบกึ่งขอความเห็นใจ กึ่งแก้ตัวเล็กๆ

"ต่อให้เป็นการคิดสั้นชั่ววูบอย่างที่สุด ก็ไม่มีใครฆ่าตัวตายด้วยแรงกดดันครั้งเดียวหรอก คนฆ่าตัวตายจะมีความคิดอยากหนีปัญหาด้วยทางลัดซ้ำๆกันมาระยะหนึ่งทั้งนั้น เพียงแต่เป็นแค่เงาๆความคิด

ความอยากแวบไปแวบมาไม่จริงจัง ถ้าปล่อยให้ซ้ำซากไม่หยุดในที่สุดก็กลายเป็นการตัดสินใจจริงจนได้”

มาวันทาตรึกระลึกแล้วก็นึกออกว่าเป็นตามนั้นจริงๆ ช่วงเวลาที่ผ่านมาหล่อนทุกข์หนัก คิดมาก อยากตายให้พ้นๆอย่างน้อยวันละสามรอบ ยิ่งพอลานดาวก่อเหตุคอขาดบาดตาย ชนิดที่หล่อนตัดสินใจเลือกอย่างไรก็ผิดหมด แก้ไขให้อะไรดีขึ้นไม่ได้ พอสบจังหวะเหมาะเลยอยากเหาะเหินหนีไปดื้อๆเสียเดี๋ยวนั้นเอง ยังดีเท่าไหร่ที่ลานดาวมาช่วยรั้งไว้ทันก่อนสายเกินการณ์

อุปการะเห็นลูกศิษย์สาวปิดปากเงียบก็ถอนใจยาว รู้ดีว่ามาวันทาเป็นคนรักหน้ามาก ถ้าตำหนินักเดี๋ยวจะยิ่งเสียใจเปล่าๆ จึงเฉลี่ยความผิดให้แรงกระทำลี้ลับภายนอกเสียบ้าง

“ยุคนี้กระแสการฆ่าตัวตายกำลังแรง ถ้าปล่อยให้ความหดหู่เศร้าซึมครอบงำจิตใจ ก็เป็นจังหวะโอกาสให้หลวมตัว โดนกระแสดึงดูดกันง่ายที่สุด”

“แปลว่ามีกระแสดึงดูดให้หลงคิดผิดอยู่จริงๆหรือคะ?”

มาวันทาทำตาโตถามอย่างสนใจ

“ก็มีน่ะซี… เหมือนคลื่นความร้อนในร่างกายเรา ถึงแม้เราเคลื่อนย้ายตำแหน่งไปแล้ว ก็ยังทิ้งร่องรอยความร้อนไว้ให้ตรวจจับด้วยเครื่องมือสมัยใหม่ได้ ความคิดของคนเราก็คล้ายอย่างนั้น การปลงใจคิดที่จะปลิดชีวิตตัวเองเป็นพลังงานฝ่ายทำลาย เป็นกรรมเพื่อความหายนะชนิดหนึ่ง ถึงแม้ตัวตายหายหนไปจากโลกแล้ว รูปความคิดชนิดทำลายตัวเองนั้นก็ยังคงตกค้างอยู่ ทีนี้ถ้ายุคไหนมีกลุ่มความคิดชนิดเดียวกันนี้รวมกันมากๆเข้า ในที่สุดก็กลายเป็นแรงดึงดูดได้”

“เอินนึกว่าเป็นอิทธิพลของสื่อ ที่ออกข่าวคนฆ่าตัวตายบ่อยๆ เลยทำให้คนรับข่าวเกิดความคิดเอาอย่างบ้าง”

“นั่นก็เป็นปัจจัยหนึ่งจริงๆแหละหมอ คือมีส่วนกระตุ้นให้มักง่าย แต่ตัวเร่งเร้าให้ลงมือจริงมันหลายอย่างประกอบกัน จิตหดหู่ซึมเศร้าเรื้อรังเป็นปัจจัยอันดับหนึ่งเหนือสิ่งอื่นใด นอกนั้นก็มีความอ่อนแอจากอดีตกรรมที่เคยฆ่าตัวตายมาเชียร์บ้าง เจ้ากรรมนายเวรมาดลใจบ้าง กระแสดึงดูดจากกลุ่มคลื่นความคิดของคนฆ่าตัวตายไปแล้วบ้าง ตอนคิดลงมือฆ่าตัวตาย กรรมขาวหรือกรรมดำที่เคยทำไว้เป็นประจำจะมีส่วนช่วยฉุดดึงหรือช่วยถีบส่ง คนไม่มีกรรมขาวหนุนอยู่บ้างจะขาดปัจจัยเข้าขัดขวางให้ยุติสถานการณ์วิกฤตปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปจนสุดทางของมัน”

“แต่ถึงเอินพลาดพลั้ง อาจารย์ก็คงไม่ดูดายปล่อยให้เอินต้องแช่จมอยู่ในอบาย”

“หมอเข้าใจผิดแล้ว วิบากที่เกิดจากการฆ่าตัวตายนั้นแรงมาก ไม่เหมือนการตายธรรมดาทั่วไป ถ้าตายทรมานแบบดิ้นปัดๆด้วยโรคร้ายยังช่วยได้ง่ายเสียกว่า อย่านึกว่ามีผมเป็นที่พึ่งแล้วอย่างไรก็คงรับการช่วยเหลือสะดวกๆ ของมันไม่แน่ เรื่องราวหลังความตายมีทั้งที่สงเคราะห์ได้และสงเคราะห์ไม่ได้ ขึ้นอยู่กับแรงผูกมัดของกรรมว่าเปิดช่องให้แค่ไหน”

มาวันทาทำหน้าสลดยิ่งกว่าเก่า นึกหวาดกลัวภาวะหลังความตายขึ้นมาอีก ฝันหลอนหลายคืนว่าหล่อนพลัดตกจากตึกทั้งที่ไม่เต็มใจ ร่างที่พุ่งลิ่วลงหาพื้นเบื้องล่างน่ากลัวเหลือประมาณ พอตกถึงพื้นก็ขึ้นไปยืนนิ่งบนตึกด้วยอารมณ์เศร้าสร้อยอีกพักใหญ่ ก่อนจะถูกขับไสให้กระโดดลงมาใหม่ ลิ้มรสทุกขเวทนาแห่งความเสียวสยองในการดิ่งจากที่สูงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ราวกับจิตจะลงโทษตนเองให้หลาบจำ หรืออีกทางคือ

หลอนตนเองให้เครียดจัด ผลักดันให้คิดลงมือทำเข้าจริงๆจนได้

“ค่ะอาจารย์… เอินจะควบคุมตัวเองไม่ให้ประมาทพลาดพลั้งอย่างนี้อีก” แล้วหล่อนก็สอบถามในสิ่งที่คาใจ “เมื่อกี้อาจารย์พูดถึงกระแสดึงดูดชักชวนจากโลกของคนที่ฆ่าตัวตายไปแล้ว เอินอยากรู้ว่าที่เอินเห็นนั้นเป็นของจริงหรือเปล่า คือตอนเตรียมโดด เอินเห็นผู้ชายคนหนึ่งกวักมือเรียกอยู่ข้างล่าง”

อุปการะฟังแล้วเงียบกำหนดจิตอยู่อึดใจหนึ่งก่อนเอ่ย

“เห็นเขาในชุดบ๋อยโรงแรม ตัวโตกว่าคนปกติเมื่อมองจากความสูงระดับนั้นใช่ไหม?”

มาวันทาขนลุกซู่ คล้ายคนสงสัยจากอาการแวดล้อมว่าตนเป็นโรคร้าย พอเจาะเลือดตรวจก็ปรากฏว่าผลออกมาเป็นเช่นที่สงสัยจริงๆ

“ค่ะอาจารย์ เอินเห็นอย่างนั้น”

อุปการะพยักหน้า

“ได้เห็นกับตาแล้วสินะว่าโลกหน้าหลังฆ่าตัวตายมีจริง แล้วก็ไม่ใช่สภาพที่ดีขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว”

ลูกศิษย์สาวทำหน้าเหย

“ค่ะ”

“วิญญาณเขาเห็นหมอ เพราะคลื่นจิตของหมอเตรียมจะแปรไปอยู่ในภพเดียวกับเขา เขาอยู่บนตึกและบนพื้นสลับกันอย่างทำอะไรอื่นไม่ได้จนกว่าจะถึงอายุขัยของชีวิตมนุษย์ดั้งเดิม”

“เอินทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา เหมือนเขาเคลื่อนจากความเป็นอย่างนั้นแล้วนี่คะ”

อุปการะส่ายหน้า

“เขามีความสุขขึ้น นิ่งขึ้น เหมือนคนสภาพจิตใจดีขึ้นก็เลิกเกเรอาละวาด เขาแค่ไม่ต้องโดดซ้ำโดดซากเท่านั้น แต่ยังไปไหนไม่ได้หรอก”

สีหน้ามาวันทาสลดลงด้วยความสมเพช แต่ก็ไม่ทราบจะช่วยอย่างไรมากกว่านั้น

“ก่อนทำบุญอุทิศส่วนกุศล ตอนเอินเลิกคิดฆ่าตัวตายแล้ว เขาก็ยังตามมาเข้าฝันถูกได้ยังไงคะ?”

“ภพของจิตเป็นเรื่องละเอียดอ่อนซับซ้อน มันไม่ต้องมีเหตุผลเป็นรูปธรรมแบบโลกสามมิติที่ปรากฏกับหูตาอย่างนี้หรอก เหมือนถ้าจิตหมอประหวัดถึงใครแรงๆขณะเขาหลับ ก็จะมีคลื่นสะเทือนไปถึงจิตเขา ทำให้จิตในฝันของเขาเห็นหมอขึ้นมา ส่วนจะเลือนรางหรือชัดเจนก็ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยประกอบ เช่นจิตของหมอมีอำนาจสะเทือนเข้มข้นแค่ไหน หรือก่อนหลับเขามีสติติดจิตอยู่มากน้อยเพียงใด”

“แปลว่าวิญญาณบ๋อยคิดถึงเอินตลอดเวลา?”

“ก็หลังจากเขาโดดตึก ก็เพิ่งมีหมอนี่แหละจะมาเป็นเพื่อน ที่เขามาเข้าฝันเราได้ รวมทั้งติดตามรับส่วนบุญจากเราได้ ก็เพราะมีสื่อเก่าคือความคิดฆ่าตัวตายของเรา กับสื่อคือคลื่นความหวาดกลัวขณะฝันหลอนซ้ำซากที่ส่งเป็นความสะเทือนไปให้เขาสัมผัส นั่นแหละเหมือนส่งสะพานเชื่อมให้มาถึงตัวเราได้ทันที พอเราตื่นขึ้นและทำบุญอุทิศให้เขา ก็เหมือนยื่นน้ำเย็นให้รับไปดื่มแก้กระหาย ความสว่างแห่งบุญที่เราทำให้จิตตัวเองเบิกบานแล้ว ก็เป็นตัวช่วยปรับกระแสจิตเขาให้สว่างและเบิกบานตาม อีกอย่างคือกระแสบุญใหญ่ที่ใส่บาตรพระสงฆ์ด้วยใจเคารพนั้น เมื่อเขามีใจยินดีร่วมกับเราแล้ว ย่อมเปลี่ยนสภาพมืดบอดในภพ

แคบ ให้กลับกลายเป็นสว่างแจ้งในภพที่กว้างขึ้นได้”

มาวันทายิ้มปีติ

“ดีใจจังค่ะที่มีโอกาสช่วยให้เขาสบายขึ้นบ้าง”

“แต่ก็ถือว่าหมอยังไม่หมดเคราะห์เสียทีเดียวนะ เพราะสิ่งที่ติดตามมาคือสภาพจิตที่หลอกหลอนตัวเอง คนที่รอดจากการคิดฆ่าตัวตายด้วยการโดดตึกสูงมักฝันร้ายซ้ำๆ เพราะเจตนาจะโดดกับภาพเบื้องล่างที่น่าหวาดเสียวนั้น เป็นสิ่งฝังใจยากจะลบจากความจำ แบบเดียวกับคนกลัวความสูง ก็เพราะจินตนาการว่าจะต้องหล่นลิ่วลงไปมันแรงเกินสติรับรู้ความจริงว่ายังปักหลักอยู่กับพื้นมั่นคง ฝันร้ายของหมออาจถือเป็นการสอนตัวเองให้หลาบจำก็ได้ หรือจะเป็นตัวกระตุ้นให้เครียดจนประสาทกินไปเลยก็ได้อีกเหมือนกัน”

“แปลว่าเอินจะต้องฝันร้ายอย่างนี้อีกเรื่อยๆอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงอย่างนั้นหรือคะ?”

มาวันทาทำเสียงน่าสงสาร อุปการะไม่ตอบในทันที แต่ถามกลับเพื่อความแน่ใจ

“ที่รอดมาได้เพราะมีคนห้ามใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“ถ้าเลิกล้มความตั้งใจด้วยตัวเองก็อาจไม่ต้องมาวนเวียนฝันร้าย แต่นี่เราตั้งใจไว้เด็ดเดี่ยวและใจเย็นมาก เลยยังไม่มีตัวแก้จากข้างใน ข้างในยังไม่เป็นที่พึ่งของตัวเอง... ทำกรรมคือคิดฆ่าตัวตายไว้ ก็ต้องถอนด้วยการทำกรรมคือคิดอยู่ต่อ”

“ต้องทำยังไงบ้างคะ?”

อุปการะหยั่งจิตลูกศิษย์สาว เห็นว่าหลุดพ้นจากเหตุที่อาจบันดาลให้คิดสั้นแน่แล้ว จึงบอก

“ลองอย่างนี้ดู กลับไปที่เดิมที่หมอคิดฆ่าตัวตาย มองจากตำแหน่งเดิม เวลาเดิม จนกว่าจะเห็นว่าใจตัวเองไม่ต้องการโดดลงไป จำภาวะนั้นไว้ดีๆ แล้วกลับไปนอนให้หลับ คิดล่วงหน้าว่าถ้าฝันจะมีแต่การตัดสินใจไม่โดดลงไป”

หญิงสาวพยักหน้าอย่างเห็นเค้าอันเป็นเหตุเป็นผล

“ค่ะ... เอินจะทำตามอาจารย์บอก”

“นอกจากนั้น ควรเติมความชุ่มชื่นให้จิตมากๆ ปล่อยนกปล่อยปลาให้ผ่องใส แล้วอธิษฐานขออย่าได้มีความตั้งใจผิดๆอย่างนั้นอีกจนชั่วชีวิต ไม่ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายเพียงใด ขอให้บุญเป็นแรงพยุงทุกครั้งไป”

“ค่ะ”

คำแนะนำของอุปการะไม่ลำบากเหลือบ่ากว่าแรงเลย อีกทั้งสมเหตุสมผลทั้งในเชิงจิตวิทยาและในเชิงศาสนาพร้อมกัน หล่อนจึงยอมรับอย่างเต็มใจยิ่ง

“มีอีกไหมคะ?”

“ถ้าหมอใช้อาชีพของตัวเองทำประโยชน์กับกลุ่มคนที่คิดสั้นบ้างก็จะได้อานิสงส์สูง อาจเขียนบทความหรือเอกสารทางการแพทย์ ช่วยป้อนข้อมูลโน้มน้าวให้คนเหล่านั้นมีความเห็นที่ถูกต้อง ว่าความตายไม่ใช่จุดยุติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตายเพื่อหนีปัญหานั้น กลับจะเป็นการหนีเสือปะจระเข้ต่างหาก

การช่วยคนหลงผิดให้กลับใจมาเห็นถูกต้องจัดเป็นทานชั้นเลิศ ถ้าช่วยได้มากๆก็เหมือนเติมน้ำลดความเค็มของเกลือก้อนหนึ่งให้จางลงจนไม่เหลือ”

มาวันทาคลี่ยิ้ม นัยน์ตาเป็นประกายด้วยความคิดสร้างสรรค์ใสๆที่สว่างขึ้นปัจจุบันทันด่วน

“ตกลงค่ะ เอินนึกออกแล้ว เอินจะทำสื่อทางอินเตอร์เน็ตเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย จะโฆษณาให้รู้จักกันกว้างๆ จะหาข้อมูลแพทย์ที่ชี้ให้เชื่อว่าความตายเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่มาทำให้เห็นจริงเห็นจังมากขึ้น นอกจากนั้นคงต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณหลังฆ่าตัวตายด้วย ตรงนี้เอินขออนุญาตรบกวนอาจารย์ไว้ล่วงหน้านะคะ”

“ได้... เอาเลย ผมจะสนับสนุนเต็มที่”

รับปากหนักแน่นด้วยใจเมตตาปรารถนาเอื้อเฟื้อลูกศิษย์สาว อุปการะโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย

“ทำให้พวกที่คิดหาทางลัดหนีปัญหาชีวิตตระหนักเถอะว่าการฆ่าตัวตายจะเกิดขึ้นเมื่อขีดความอดทนหมดลง และสิ่งที่จะพาไปถึงขีดสุดของความอดทนก็คือการปล่อยให้ตัวเองจมปลักอยู่กับความเศร้า วิญญาณหลังความตายเป็นภาวะยืดเยื้อเหมือนไม่มีวันจบ ยิ่งถ้าเคลื่อนจากภาวะผีตายโหงไปเข้าท้องสัตว์ทุกเข็ญ เรื่องจะยิ่งเลวร้ายเกินแก้ อาจต้องวนเวียนเกิดตายในร่างสัตว์อีกเป็นพันๆหมื่นๆครั้งกว่าจะมีโอกาสกลับมาเป็นคนอีก แถมเมื่อเป็นคนก็มักมีจิตใจอ่อนแอ ยอมแพ้ปัญหาง่าย เพียงพบเรื่องน่าร้องไห้ที่มีประจำโลกสองสามครั้งก็อาจคิดฆ่าตัวตายตั้งแต่อยู่ในวัยเยาว์แล้ว!”

ตอนที่ ๒๓ สัมผัสที่ ๖

เย็นนี้ลานดาวขอยืมหนึ่งในสองของรถพ่อมาขับชั่วคราว ความจริงหล่อนนัดพบกับอมฤตในร้านอาหารของห้าง แต่บังเอิญเหลือเกินที่พอหล่อนจอดเสร็จ ก็เห็นรถอมฤตกรายมาจอดตาม เยื้องห่างไปเพียงสิบเมตร ลานดาวเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา ยกมือไหว้และยิ้มทัก

"สวัสดีค่ะพี่แตร แหม... ดวงสมพงศ์ดีจริง ขนาดนัดกันแท้ๆยังมาเจอในที่จอดรถอีก"

อมฤตพยักหน้า ยกมือรับไหว้ตอบขณะปิดประตู

“สงสัยต่อให้ขี่ช้างในป่าก็เจอกันอยู่ดี”

หญิงสาวหัวเราะแล้วหยอด

“น่าอุ่นใจดีนะคะ จะได้ไม่ต้องพลัดหลงกันนานนัก”

ต่างยอมรับว่ากำลังตกอยู่ภายใต้การดูแลของบางสิ่ง ซึ่งก็คงเป็นพลังแม่เหล็กแห่งกรรมสัมพันธ์ที่ดึงดูดให้โคจรมาพบกัน ณ จุดใดจุดหนึ่งในระหว่างที่ต่างคนต่างตระเวนสุ่มเรื่อยเปื่อยบนแผ่นดินเวิ้งว้างไพศาล

เดินเคียงกันเข้าห้าง ลานดาวเล่าว่า

“สมัยเรียนมัธยม จ๊ะมีประสบการณ์เหลือเชื่ออยู่อย่าง คือเดินไปไหน ไม่ว่าในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน ก็มักเจอแต่เพื่อนต่างห้องคนหนึ่ง ทีแรกทักกันไปทักกันมายิ้มๆ แต่พอถี่เข้า ก็ราวกับมีเพื่อนคนนั้นอยู่ทุกหนทุกแห่งในโลกเสมอ จ๊ะเลยชวนเป็นเพื่อนซี้ซะ”

“ทุกวันนี้ยังคบ หรือยังบังเอิญเจอกันอยู่หรือเปล่า?”

“เปล่า…”

แล้วก็สะดุดกับคำตอบของตนเอง เพราะเมื่อครู่สามารถสัมผัสถึงพลังลึกลับที่ดึงดูดผู้คนมาพบกัน บัดนี้เมื่อนึกย้อนกลับไปในอดีตก็สัมผัสถึงแรงผลักไร้ตนที่จับทุกคนแยกจากกันด้วย ห้วงคำนึงนั้นก่อให้เกิดความสลดเงียบเหงาวังเวงขึ้นมาครู่หนึ่ง ความช่างจินตนาการของลานดาวทำให้เห็นตนเองกับอมฤตนั่งสบตา ชนแก้วและเอ่ยต่อกันว่า… ‘แด่ความไม่เที่ยง’

กะพริบตาถี่ๆ ปรับสติมาอยู่กับปัจจุบัน เมื่อสัมผัสความอุ่นใจจากการใกล้ชิดกับอมฤตก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม

“วันนี้พี่แตรดูหน้าใสจัง”

อมฤตเบนหน้าใสๆมายิ้มตอบเปิดเผย

“เพราะดีใจที่เจอจ๊ะนั่นแหละ”

หญิงสาวยิ้มเขินโดยไม่เสแสร้ง ขณะนั้นทั้งสองเริ่มเข้าเขตห้าง ซึ่งอยู่ในช่วงที่ฝูงชนกำลังเดินขวักไขว่ลายตา การปรากฏตัวของอมฤตกับลานดาวคล้ายดาวเด่นสองดวงที่ฉายรัศมีแรงสูงเสมอกัน เป็นการเข้าคู่จับตาใครต่อใครที่เผอิญเหลือบมาเห็นได้ชะงัด

ผู้ที่มีความมั่นใจในรูปสมบัตินั้น เวลาเดินอยู่ท่ามกลางหมู่คนมักรู้สึกถึงรัศมีโดดเด่นเตะตาประจำตนเสมอ บางคนก็ลอบชำเลืองอยู่เนืองๆว่ามีใครสนใจมองตัวเองมากน้อยแค่ไหน บางคนก็เกร็งๆด้วยความแหยกับการถูกจับจ้อง แต่บางคนเช่นลานดาวจะชินกับการเดินเชิดเป็นนางพญา พาตนเองฝ่าความเชี่ยวกรากของกระแสตามหาชนมาเนิ่นนาน เพราะรู้ตัวมาตลอดว่าตนเป็นดาราโดยกำเนิด อย่างไรก็ต้องเป็นเป้าสายตาใครต่อใครแน่ยิ่งกว่าแน่อยู่แล้ว

ทว่าคราวนี้อาจต่างจากครั้งไหนๆอยู่บ้างก็ตรงที่หล่อนลอบสังเกตรอบข้างเป็นระยะ อย่างจะเทียบว่าระหว่างอาการตาลุกจากหนุ่มๆที่มีมายังตน กับประกายปิ๊งๆจากสาวน้อยสาวใหญ่ที่มีมายังอมฤตอย่างไหนน้ำหนักมากกว่ากัน

สิ่งที่พบจากการสังเกตตลอดทางเดินยืดยาวคือความเสมอภาค ระหว่างหล่อนกับเขาไม่มีใครเด่นกว่าใคร ถึงจุดหนึ่งลานดาวจึงเลิกแยแสสายตาหนุ่มๆ แต่ยิ้มมุมปากครึ้มใจกับประกายอิจฉาในตาสาวๆทั้งหลาย นึกอยากควงแขนเขาเพื่อรุนไฟในตาชาวบ้านให้โชนแรงขึ้น แต่ก็ทราบว่าควรเป็นอีกพักหนึ่งกว่าจะถึงเวลาแสดงความสนิทกับเขาขนาดนั้นในที่สาธารณะ

ตลอดทั้งวันนี้หล่อนระมัดระวังกระทั่งความคิดของตนเอง มิให้คิดถึงเขาประเจิดประเจ้อนัก เพราะตระหนักแล้วว่าอมฤตสามารถล่วงรู้กระทั่งวาระจิตยามห่าง รู้สึกไม่ยุติธรรมเอาเลยที่ปล่อยให้เขารู้เอาฝ่ายเดียว มุ่งมั่นอยู่เงียบๆว่าวันหนึ่งจะรู้แบบเขาให้ได้บ้าง

มานั่งในร้านที่นัดกันไว้ หลังจากสั่งอาหารเสร็จก็แย้มยิ้มสบตากันเปิดเผย เหมือนพร้อมจะพูดกันได้ตรงไปตรงมาทุกเรื่อง

"มองอะไรคะ?"

ลานดาวแกล้งแหย่

"ถ้าห้ามมองก็บอก จะได้เข้าใจกติกา"

"ป่าว... ถามดูเจ๋ๆ เห็นมองอยู่นาน นึกว่าจะสอนอะไร แต่ก็ไม่เห็นสอนซักที"

"วันนี้ไม่ได้นัดมาสอน แค่ชวนมากินข้าว"

หญิงสาวขบจะงอยปากเบาๆก่อนเอ่ย

"จ๊ะน่าจะรู้มานาน เวลาพี่แตรมองใคร เหมือนอ่านคนนั้นอยู่ตลอดเวลา"

"ก็ไม่เสมอไป บางทีแค่มองด้วยความอยากมอง"

ลานดาวหลิ่วตานิดหนึ่ง

"จ๊ะเคยโดนจ้องเอาๆอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เหมือนโดนพี่แตรมองอย่างนี้เลย"

"ต่างกันยังไง?"

คนถูกถามแค่หัวเราะแล้วยิ้มทอดตาสบเขาไม่วาง คิดในใจตอบคำถามเขาชัดๆ ยอมรับชัดๆว่าอยู่กับชายอื่นหล่อนรู้สึกคล้ายเป็นแม่มดที่อาจสาปใครต่อใครให้ตะลึงค้างจังงังเป็นก้อนหิน แต่กับเขาหล่อนเหมือนจะกลายเป็นฝ่ายโดนพ่อมดสาปเข้าบ้าง เต็มใจยอมรับว่าอำนาจครอบงำหัวใจของเขาสูงเหนือหล่อน

"คิดอะไรอยู่เหรอ? สายตาพิกล"

"ไม่รู้จริงๆหรือแกล้งไม่รู้คะ? จ๊ะคิดตอบที่พี่แตรถามว่า 'ต่างกันยังไง' น่ะค่ะ"

"คิดยาวๆซับซ้อนขนาดนี้พี่อ่านไม่ออกหรอก"

เขาสารภาพตามตรง ลานดาวยิ้มเฉียง

"ได้การล่ะ ต่อไปนี้เวลาคิดอะไร จ๊ะจะคิดยาวๆเข้าไว้ พี่แตรจะได้ไม่รู้"

และนั่นก็เป็นความรู้ใหม่อีกประการหนึ่ง แต่ละขณะคนเรามีห้วงความคิดสั้นยาวต่างกัน อย่างเช่นถ้ามองคนที่เกลียด จะมีกระแสความรู้สึกชิงชังส่งออกไป ชนิดที่คนทั่วไปก็ทราบได้โดยไม่ต้องฝึกอ่านวาระจิตกัน และขณะมองใครด้วยความชัง ในหัวอาจมีคำด่าสั้นๆอยู่ ซึ่งตรงนี้หากใครมีสัญชาตญาณสัมผัสจิตดีๆก็อาจรู้ว่าด่าอะไรทำนองไหน เพราะภาษาจิตสื่อได้ผ่านความรู้สึกตรงๆอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องฝึก

ธรรมชาติปิดบังไม่ให้คนรู้ความคิดกัน นับเป็นการให้เลือกทำกรรมหลายหลาก ถ้าคิดร้ายแล้วยังไม่พูด ก็ไม่ต้องระคายกัน ไม่ต้องผูกเวรกันซึ่งๆหน้า แต่ถ้าคิดร้ายแล้วพูด อันนี้คือเลือกแล้วว่าจะมีเวรต่อกันแน่

ความรักฉันชายหญิงก็เช่นกัน อาจเลือกว่าจะให้ซับซ้อนซ่อนเงื่อนแบบเล่นแง่อุบไต๋บางอย่างไว้ในใจ หรือจะปล่อยให้กระโดดโลดเต้นออกมาเป็นคำพูดแบบไม่อ้อมค้อมอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น ลานดาวเคยรู้สึกถึงช่องว่างระหว่างมนุษย์ เห็นมีกำแพงหลายชั้นกั้นขวางใจแต่ละฝ่ายไม่ให้เข้าถึงกันจังๆ แต่ชั่ววินาทีนี้นึกสนุกอยากให้กำแพงทุกชนิดระหว่างหล่อนกับผู้ชายตรงหน้าทลายลงสิ้น เหลือแต่หัวใจที่สัมผัสและสื่อสารถึงกันโดยตรง

คิดเช่นนั้นแล้วก็สงสัยว่าจะเป็นไปได้จริงไหม...

"เป็นไปได้ที่เราจะสื่อสารกันตรงๆด้วยใจ"

นั่นคือคำพูดของเขา ที่ทำให้ลานดาวเปิดตากว้างอย่างยินดี จะเพราะอ่านใจหล่อนออกหรือเพราะจังหวะของบทสนทนาจูงให้เขาเผอิญพูดตรงใจก็ตามที

"คงสนุกนะคะ"

"ต้องอาศัยการฝึกและการยินยอมพร้อมใจของทั้งสองฝ่าย"

"จ๊ะยินยอม"

หล่อนกล้ารับ

"พอทำได้จริง อาจไม่สนุกอย่างคาดก็ได้"

"ท่าทางพี่แตรประสบการณ์เยอะ สงสัยเคยเจอเรื่องน่าเข็ด... เคยฝึกโทรจิตกับใครไหมคะ?"

"เคย... แต่ก็ตกลงร่วมกันว่าจะเลิก"

"ผู้หญิง?"

"ทั้งหญิงทั้งชาย ไม่ใช่แบบแฟนหรอก เพื่อนๆในกลุ่มนักปรจิตน่ะ"

ลานดาวยิ้ม

"ขั้นแรกต้องทำยังไงคะ ถึงจะมีโทรจิตได้?"

"อยากฝึกกับพี่แน่เหรอ?"

"ค่ะ!"

"การสื่อสารทางจิตเป็นเรื่องน่าสนุกตอนเริ่ม แต่พอเข้าลึกไปจริงๆ จะมีสิ่งที่คาดไม่ถึงอยู่มากนะ เอาง่ายๆ จ๊ะไว้ใจพี่มากพอจะเปิดเผยความลับที่ไม่อยากให้คนอื่นในโลกรู้ไหม? แบบที่ออกปากพูดได้ราวกับไหลออกมาจากความคิดในหัวตรงๆ แม้แต่ความรู้สึกผิดที่สุด อยากซ่อนเร้นที่สุด"

หญิงสาวย่นคิ้ว เหลือบลงต่ำ นิ่งตรองอยู่ครู่หนึ่งก่อนช้อนตาขึ้นสบกับเขาแน่วนิ่ง

"คิดว่าได้นะคะ"

อมฤตอมยิ้ม

"ทดลองซิ"

เขาไม่คาดหวังเท่าใดนัก เพราะเพิ่งรู้จักกันแค่สองวัน อย่างมากลานดาวคงเล่าเรื่องห้าเต้มดาษๆ ประเภทวิ่งหน้าตื่นจะเข้าห้องน้ำแล้วสะดุดขาตัวเองล้มป้าบเศษสตางค์กระจายเกลื่อน ทว่าถ้อยคำที่ผ่านริมฝีปากคู่งามในเวลาต่อมาถึงกับทำให้ชะงักอึ้ง

"ความรู้สึกผิดที่สุดในชีวิตของจ๊ะคือการอยากมีเซ็กซ์กับพี่เอิน จ๊ะเคยรักพี่เอินแบบชู้สาวและอยากแย่งเขามาจากสามี แต่ก็ลงเอยด้วยดีเพราะพี่เอินห้ามใจได้"

อมฤตนิ่งไปพัก ก่อนเอ่ยในเชิงชมที่ลานดาวกล้าเปิดเผยขนาดนั้น

"ไม่เลว..."

"พี่แตรอ่านใจคนออก น่าจะพอรู้เรื่องนี้เองอยู่แล้ว"

"ไม่นะ... ต้องย้ำว่าอย่ามองพี่เป็นประเภทนักล้วงตับ ชอบแกะจดหมายหรือเปิดไดอารี่ชาวบ้านอ่านก่อนได้รับอนุญาต ถ้าทำอย่างนั้นไม่นานความรู้เห็นทั้งหลายจะเสื่อมหมด แถมต้องเจอเคราะห์ร้ายอันเป็นแรงสะท้อนกลับจากพฤติกรรมละลาบละล้วงคนอื่นด้วย พี่อาจเห็นด้วยตาเปล่าว่าจ๊ะสนิทสนมกับเอินในแบบแปลกๆ แต่ไม่นึกว่าถึงขนาด... นั้น"

"ก่อนเจอพี่แตร จ๊ะกับพี่เอินตกลงกันได้แล้วล่ะค่ะ ว่าจะเปลี่ยนจากความรักแบบเห็นแก่ตัวมาเป็นความรักที่เอื้ออาทรบริสุทธิ์ใจต่อกัน เพราะฉะนั้นเลยเหลือแค่ร่องรอยความผูกพันแน่นแฟ้นเกินพี่น้องนิดหน่อย แต่ไม่ขนาดหึงหวง..."

หญิงสาวหลุดปากออกมาหน่อยหนึ่งก่อนนึกได้ว่าเป็นเรื่องเข้าเนื้อ อมฤตยิ้มละไม ยกขาไขว่ห้าง กอดอกเอามือจับคาง จ้องลึกลงไปในตาลานดาว

"อะไรเป็นเครื่องวัดว่าเลิกหึงหวงแล้ว?"

นั่นเป็นอีกบททดสอบหนึ่ง ลานดาวเม้มปาก แค่คิดตอบก็รู้สึกร้อนผ่าวที่ใบหน้า แต่เมื่อครู่ตัดสินใจแล้วว่าสามารถเปิดเผยความลับได้โดยปราศจากซอกเร้นใดๆกับเขา จึงรักษาความตั้งใจด้วยการรอให้สงบ หมดอาการหน้าแดงแล้วกล่าวเสียงเรียบสนิท

"จ๊ะเคยพาเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งมา แบบว่า... จะแสดงละครให้พี่เอินนึกว่าจ๊ะมีแฟน พี่เอินก็ทำตาแดงๆให้เห็น นั่นเป็นเรื่องในอดีต แต่ระหว่างทางกลับจากหัวหิน พี่เอินให้ลองอธิษฐานขอพบใครสักคนที่ใช่ แล้ว... แค่อีกไม่กี่นาทีต่อมาพี่แตรก็ปรากฏตัว วันนี้โทร.คุยกัน พี่เอินถามจ๊ะว่าพี่แตรใช่คนที่จ๊ะรอมานานหรือเปล่า จ๊ะบอกว่าใช่... พี่เอินยินดีใหญ่"

กัดฟันพูดจบก็จ้องเขา นัยน์ตามีแววเครียดเล็กๆ

"จ๊ะเป็นผู้หญิง แต่ต้องเป็นฝ่ายเปิดเผยหัวใจตัวเองก่อนพี่แตรซึ่งเป็นผู้ชาย... ก็หวังว่าจะได้รับความยุติธรรมนะคะ ถึงตาพี่แตรไขความลับให้จ๊ะฟังบ้าง"

ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนัก สีหน้าเฉยแบบซ่อนยิ้ม

"ชีวิตพี่ไม่มีความลับชนิดที่เป็นความรู้สึกผิด แต่อาจมีเรื่องซุกซ่อนในใจอยู่บ้าง เอาแบบที่สมน้ำสมเนื้อกับความลับที่จ๊ะเปิดเผยกับพี่นะ... แรกสุดที่เจอกับเอิน พี่ก็หลงรักทันที ยอมรับว่าหลงรูปเพราะเหมือนนางในฝันที่แสวงหามานาน อีกอย่างใจสัมผัสรู้ว่าเอินเป็นหมอ และเป็นหมอออกมาจากความคิดอยากช่วยคนอื่นเหมือนกับพี่เสียด้วย... แต่พอเอินพูดถึงสามี ขอโทรศัพท์พี่เพื่อเรียกให้สามีขับรถมารับ ใจพี่ก็ตัดทันทีนะ นี่เป็นเรื่องก่อนหน้าจ๊ะฟื้นจากสลบ"

ลานดาวเสียวหัวใจแปลบปลาบชนิดฝืนยิ้มไม่ออก

"มีเรื่องเล่าให้จ๊ะฟังแค่นั้นหรือคะ?"

อมฤตยิ้มอย่างคนถือไพ่ใบสุดท้ายในมือ รู้ดีว่าอีกฝ่ายต้องการได้ยินอะไร

"สำหรับความรู้สึกที่พี่มีต่อจ๊ะ... เบื้องแรกเลยคือเห็นว่าจ๊ะสวยเกินเหตุ เป็นความสวยชนิดก่อปัญหายุ่งยากใจทั้งกับจ๊ะเองและคนรอบข้าง สวยแบบที่นึกว่าคงคุยกันคนละภาษากับพี่ เลยไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก แต่พอมองเต็มตาก็เห็นต่างไป มีความคุ้นเคยเป็นกันเองและนึกเอ็นดูสนิทใจมาก ยิ่งพอจ๊ะฟื้นความจำ ทำให้พี่เห็นความฉลาดเจรจา ก็ยอมรับว่าชักเริ่มหลง"

พักจิบน้ำสานตาตรง ส่องแววหวานทอดถึงหญิงสาวอย่างไม่ปิดบังที่จะประกาศใจพิศวาส ลานดาวกะพริบตาทีหนึ่ง มีสีหน้าแช่มชื่นขึ้นเมื่อทราบแน่ว่าใจตรงกัน หล่อนไม่หลบเลี่ยงสายตาของเขา และทอแววชนิดเดียวกันตอบรับ ซึ่งก็แปลว่านับแต่วินาทีนั้นความสัมพันธ์กระชับมากขึ้นเกิน 'คนเพิ่งรู้จัก' แน่แล้ว

ตกลงคือทุกอย่างเป็นไปตามคำอธิษฐาน ลานดาวอดสงสัยไม่ได้ว่าหล่อนเจอเขาตามแรงสัจจวาจา หรือว่าแท้จริงต้องเจอกันอยู่แล้ว แรงกรรมเลยบันดาลใจให้อธิษฐานเช่นนั้นกันแน่ เหมือนเลือกไพ่เพื่อดูดวง ที่แรงกรรมอาจดลใจให้หยิบไพ่ตรงกับชะตาในปัจจุบันออกมา

"ขอบคุณนะคะที่ช่วยบอก ไม่อย่างนั้นจ๊ะคงรู้สึกว่าตัวเองใจง่ายอยู่คนเดียว นี่ถือว่าเราทำลายกำแพงที่จะเป็นตัวขวางโทรจิตระหว่างกันแล้วใช่ไหมคะ?"

"ก็แค่ส่วนหนึ่ง"

"ต้องทำไงอีก?"

อมฤตพักเงียบครู่หนึ่งเพราะบริกรนำจานอาหารมาวาง แล้วกล่าวตอบหลังพนักงานเดินจากไป

"เหมือนเล่นวิทยุสื่อสาร ต้องฝึกจูนคลื่นให้ตรงกัน หัดส่งและหัดรับสัญญาณเรียกของกันและกัน... ว่าแต่ตอนนี้ทานข้าวกันก่อนเถอะ เดี๋ยวจะชืดเสีย"

ลานดาวขัดใจขึ้นมาเล็กๆ รู้สึกถึงความระคายแล่นเป็นริ้วๆในอกทีเดียว แต่ยังฝืนระบายยิ้มน่ารักและหยิบช้อนส้อมเริ่มลงมือรับประทาน หากเป็นเด็กใจร้อนเหมือนเมื่อก่อนอาจเรียกเช็กบิล ขอให้เขาพาไปหาที่เงียบๆเพื่อรับบทเรียนแรกทันที เพราะหล่อนหิววิชากว่าหิวข้าวมากนัก

"เสียดายจัง ไม่น่านัดทานข้าวเลย น่าจะนัดให้พี่แตรสอนโดยเฉพาะ"

"ความหงุดหงิดขี้โมโห ขี้รำคาญเก่ง ทำให้คลื่นจิตไม่สะอาดรู้ไหม อย่างนี้ต่อให้สั่งสมพลังไว้มากแค่ไหนก็ดึงไปใช้ประโยชน์ไม่ได้เต็มที่หรอก"

ลานดาวสะอึกที่ถูกติง แต่ก็ข่มใจและคลายหัวคิ้วที่ขมวดอยู่เล็กๆออก

"ค่ะ ต่อไปนี้พี่แตรช่วยเตือนจ๊ะด้วยนะคะ จ๊ะจะพยายามขัดเกลาตัวเอง"

"แน่รึ? จ๊ะน่ะเหมือนม้าพยศ เคยแต่ร้องฮี้ๆๆมาตลอด อยู่ๆจะให้ยอมถูกแส้เฆี่ยนเป็นลาซื่อเงียบๆหงิมๆได้ยังง้าย..."

พอถูกเปรียบเป็นม้าร้องฮี้ๆๆ หญิงสาวก็เหลือบจ้องเขาด้วยตาวาบวาว แต่แล้วก็เท่าทันว่านั่นคือการแกล้งยั่วโมโหเพื่อดูปฏิกิริยาจากหล่อน จึงเสชวนเขาทานข้าว แล้วหยิบช้อนตักอาหารใส่ปากเคี้ยวด้วยสีหน้าเป็นปกติ แถมส่งยิ้มหวานให้อย่างดีอีกด้วยเมื่อเห็นอมฤตจับตามองหล่อนนิ่ง

"แบบฝึกหัดมีอยู่ทั่วไปในโลก" อมฤตกล่าวเสียงเรียบ "นี่รู้ทันว่าพี่แกล้งยั่วใช่ไหมล่ะ เลยไม่โกรธ แต่ตอนคนอื่นเขาทำให้เราโกรธจริงๆก็ต้องรั้งตัวเองให้ทันอย่างนี้เหมือนกัน ถ้าทำได้ตลอด กำลังจิตถึงจะเดินเรียบ ยิ้มแผ่เมตตาหลังโกรธอย่างนี้แหละดี ทีแรกอาจฝืนแสร้ง แต่พอทำบ่อยก็กลายเป็นของจริงไปเอง"

"ค่ะ!"

ใจลานดาวยังรู้สึกต้านอยู่บ้าง เพราะไม่เคยยอมให้ใครสั่งสอนแบบดัดนิสัยอย่างนี้มาก่อน แต่อมฤตเป็นใครคนหนึ่งที่ดีพอจะยอมลงให้ จึงไม่ฝืดฝืนมากนักกับการถูกขนาบ

"บางทีมองคนอื่นอาจเห็นง่ายขึ้น มองตัวเองอาจลำบากกว่าอีก"

"ยังไงคะ?"

"จ๊ะลองชำเลืองผู้หญิงโต๊ะข้างๆเรา สาวเสื้อแดงน่ะ ซ้ายมือของจ๊ะ"

ลานดาวทำทีมองไปทางขวาครู่หนึ่ง ก่อนกวาดตาไปทางซ้าย เห็นสาวน้อยเสื้อแขนกุดกำลังนั่งทำหน้านิ่วคิ้วขมวด ท่าทางกำลังอยู่ในระหว่างถกเคร่งเครียดเข้มข้นกับแฟน อารมณ์แรงจัดแต่มีการศึกษาพอจะไม่บึ้งเบ็งในที่สาธารณะ ชำเลืองเพียงอึดใจเดียวก็หันกลับมาหาอมฤต

"มองแล้วค่ะ"

บอกอย่างจะให้เขาระบุว่าต้องทำเช่นใดต่อ

"เห็นอะไรบ้าง?"

"เห็นคนสวยกำลังเอาแต่ใจตัว แฟนเธอกำลังกลุ้มใหญ่ จ๊ะบอกได้เลยว่าเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว ฝ่ายชายไม่ได้ทำอะไรผิดร้ายแรง เพียงแต่ไม่อาจสนองความต้องการบางอย่างของ แต่จะให้จ๊ะเปรียบเทียบกับตัวเองเดี๋ยวนี้หรือคะ? จ๊ะยังไม่ได้เกเรอะไรซะหน่อย"

"ถ้าเห็นแค่นั้น ก็ไม่ใช่ที่พี่อยากให้เห็นแล้วล่ะ"

ลานดาวเลิกคิ้วสูงอย่างฉงน

"อยากให้จ๊ะเห็นอะไร?"

"รอเดี๋ยว..."

เขาบอกพลางตักอาหารใส่ปากเป็นคำแรก ซึ่งพอเขาให้รอ ลานดาวก็รอ

"เอาล่ะ ลองหันไปดูใหม่ แค่แวบเดียวพอ แล้วไม่ต้องคิดอะไรนะ"

ลานดาวทำตาม เอียงหน้าชำเลืองซ้ายเพียงแวบเดียวแล้วสะบัดกลับมายิ้มให้อมฤตนิ่งๆ โดยไม่คาดการณ์ล่วงหน้า ทำตัวเป็นนักเรียนที่ดี ทำตามคำสั่งทุกประการโดยปราศจากเงื่อนไข

"บอกพี่ง่ายๆ ห้ามคิดเพิ่มเติมมากไปกว่าแค่ที่รู้สึกนะ **บอกซิว่าเขาทุกข์มากขึ้นหรือน้อยลงกว่าเมื่อกี้?**"

หญิงสาวพยักหน้าอย่างถึงบางอ้อ

"น้อยลงค่ะ อาการอึดอัดคับแน่นเบาบางลงมาก"

"ถูกแล้ว... คราวนี้ไม่ต้องมองเขาแล้วนะ มองในโต๊ะเรานี่แหละ ใช้ใจแทนตาดูบ้าง ลองทำเหมือนเงี่ยหูฟัง 'สัญญาณภาพที่หายไป' โดยเปรียบเทียบกับสองสามวินาทีก่อนที่จ๊ะเห็นว่าเขาทุกข์น้อยลงน่ะ ระลึกถึงความรู้สึกของเขาที่ตรงนั้น แล้วถามตัวเองว่าตอนนี้ต่างไปอีกหรือยัง?"

ลานดาวเพ่งมองแก้วตรงหน้า ย่นคิ้วนิดหนึ่ง พยายามตรึกนึกตามเขาสั่ง แต่ก็ถูกทักท้วง

"จ๊ะเพ่งเสียจนอุดอู้คับแคบแล้ว กลายเป็นกำแพงขวางความรู้ทางใจไปแล้ว จำไว้ว่าเราจะรู้อะไรได้ต้องไม่เพ่งแรงขนาดนี้ เหมือนจ๊ะเปิดหูรับฟังสิ่งที่พี่พูดได้ครบทุกถ้อยกระทงความเพราะไม่ได้เอาแต่เพ่งแก้วเพ่งโต๊ะที่อๆ แต่มีใจสบายพอจะเปิดรับฟังเป็นปกติ เอ้า! ถอนใจทีหนึ่งยาวๆ แล้วทำเหมือนเงี่ยหู 'ฟังความรู้สึก' ของเขาสบายๆ"

ลานดาวระบายลมหายใจยาว เปรียบเทียบแล้วรู้สึกโปร่งเบากว่าเมื่อครู่มาก จากนั้นจึงนึกถึงทุกข์ของสาวเสื้อแดงซึ่งยังคงมีร่องรอยให้จำได้ว่าเบากว่าที่เห็นแรกสุด แต่พอกำหนดใจรับรู้อยู่ครู่เดียว ก็สำเหนียกถึงแรงบีบคั้นหนักหน่วงขึ้นมาอีก กระทั่งต้องเหลียวไปตรวจสอบว่าของจริงตรงกันหรือไม่ ปรากฏว่าเจอสาวคนนั้นทำหน้าหงิกหน้างอใส่แฟนใหม่จริงๆ และน้ำหนักความกดดันที่เห็นด้วยตาเปล่าก็เทียบเท่ากันกับที่เห็นด้วยใจพอดีเป๊ะ

ลูกศิษย์สาวยิ้มใสให้คุณครูอย่างจะบอกว่ารู้แล้ว ทำได้แล้ว

"นี่แปลว่าต่อให้จ๊ะอยู่ห่างไปพันไมล์ ก็ยังสามารถตรวจทราบร่องรอยคลื่นจิตของเขาได้ ขอเพียงรู้จักหรือจับสัญญาณจิตเขาเป็นหลักตั้งต้นแค่หนเดียว อาจผ่านภาพหรือเสียงใช่ไหมคะ?"

"ของมันก็แบบเดียวกับที่จ๊ะทำได้ทางโทรศัพท์เมื่อคืนนั่นแหละ พอรู้แนวสักครั้ง คราวต่อๆ ไปก็ง่าย แต่เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งละความสนใจจากผู้หญิงข้างๆ นี่... กินข้าวไปตามปกตินะ แต่สังเกตระดับความทุกข์ของเขาสักพัก"

ลานดาวพยักหน้า ทานข้าวเรื่อยๆ แต่พฤติทางใจก็เหมือนเหลียวหน้าไปชำเลืองสาวน้อยอารมณ์บูดด้านข้างไม่ขาดสาย ระมัดระวังไม่ให้คลื่นความคิดของตัวเองเข้าแทรกแซง เหลือไว้แต่ใจเปล่าๆ ที่เฝ้าดูความเคลื่อนไหวภายนอกตนเองอย่างเดียว

เห็นความทุกข์ ความอึดอัด ความบีบคั้นที่เข้มข้นขึ้นเป็นพักๆ แล้วโรยตัวหรี่ลงเป็นความขุ่นบางทีอาการเหมือนยิ้มหรือหัวเราะเล็กๆ เมื่อได้รับคำปลอบถูกใจ แต่แล้วก็เหมือนลูกคลื่นที่เรียบสงบครู่เดียวก็โยนตัวขึ้นสูงใหม่ สลับกันแล้วๆ เล่าๆ หนักมากบ้าง หนักน้อยบ้าง พอเห็นด้วยใจ ไม่มีภาพประกอบนาน

เข้า ลานดาวก็รู้สึกขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เห็นอารมณ์สุขทุกข์ของมนุษย์เป็นสิ่งไร้แก่นสาร ขึ้นแล้วลง ลงแล้วขึ้น สลับกันอยู่แค่นั้น หาความสงบสุขคงเส้นคงวาไม่ได้เลย

ดังนั้นความสนุกที่เห็นใจคนขึ้นๆลงๆ โดยไม่ต้องหันหน้ามองจึงแผ่วลงอย่างรวดเร็ว เพียงสิบนาทีลานดาวก็หมดความอดทน

"พอหรือยังคะ?"

อมฤตพยักหน้า

"สติของจ๊ะเดินเรียบดีนะ เวลาตั้งใจโฟกัสกับอะไรเป็นเรื่องเป็นราว"

"เหรอคะ" ยิ้มสดชื่นที่ได้รับคำชม "การรู้อารมณ์คนอื่นอย่างนี้เรียกว่าเป็นพลังจิตได้หรือเปล่า?"

"สำหรับพี่ นี่เรียกว่าเป็นจิตสัมผัสมากกว่า เพราะใช้สติธรรมดาๆของคนทั่วไปก็ได้ ไม่ต้องอาศัยพลังจิตพิเศษที่ไหน เพียงแต่คนทั่วไปไม่รู้วิธี เอาแต่คิดๆฟุ้งๆสนองความอยากของตัวเองกัน เลยดูเหมือนน่าอัศจรรย์ถ้าเห็นใครทำได้ ความจริงแค่เอาใจเขามาใส่ใจเราเสียหน่อยก็มีสัมผัสตรงนี้กันทั้งนั้นแหละ"

"ค่ะ... เกิดมาเพิ่งสังเกตนะคะ ว่าเวลาคนเราเป็นทุกข์ มันจะอึดอัดแน่นอก แล้วก็มีอะไรหมุนๆวิ้งๆในหัว เป็นรูปความคิดที่จับไม่ติด อย่างนี้เองถึงเกิดอาการ 'พูดไม่รู้เรื่อง' เพราะมันมีแต่แรงดันขับคำพูดอย่างใจตัวเองออกมาด้วยพายุอารมณ์ แล้วก็ซ้ำวนขึ้นๆลงๆอยู่กับที่ ก้าวต่อไปไหนไม่รอด สิบนาทีที่จ๊ะเฝ้าดูอยู่ ไม่เห็นอะไรใหม่เลยนอกจากคลื่นทุกข์แบบเก่าๆ อัดแล้วคลายเป็นห้วงๆ"

ลานดาวเรียนรู้เร็วว่าเขาต้องการหยิบยื่นสิ่งใดให้ และทันทีที่อมฤตฟังลานดาวพูดจบ เขาก็นึกพิศวาสหล่อนขึ้นมาจับจิต แน่ใจว่าสามารถรักหล่อนได้เต็มหัวใจในกาลต่อไป

"นี่แหละ ถ้าเราแยกจิตออกมาสัมผัสอารมณ์โกรธของตัวเองได้อย่างนี้ เลิกเข้าข้างตัวเองเสียได้ ในที่สุดก็จะเห็นความโกรธเป็นสภาพไร้สาระ ไร้แก่นสาร ไม่น่าอุ้มมันไว้กับตัว ถ้าขจัดอุปสรรคขัดขวางพลังจิตที่สำคัญประการแรกนี้สำเร็จ การฝึกขั้นต่อๆไปก็จะง่าย"

ลูกศิษย์สาวพยักหน้าน้อยๆอย่างเข้าใจซึ้งไปถึงก้นบึ้ง บังเกิดความปลอดโปร่ง สุขสบายขึ้นอย่างประหลาด คล้ายสลัดของหนักบางชิ้นหลุดจากขั้วของใจไป เห็นจริงขึ้นมาปุบปับฉับพลันว่าความเห็นแก่ตัวของคนเราเป็นสิ่งน่ากลัว ทำให้จิตใจคับแคบ และก่อเรื่องเดือดร้อนได้สารพัด เริ่มต้นจากใจตนเองก่อน แล้วแพร่กระจายสภาพบีบคั้นไปถึงคนใกล้ชิดเป็นอันดับต่อมา

"เดี๋ยวไปต่อที่ไหนดี?"

อมฤตถามขณะกำลังทานขนมหวาน เพื่อให้ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเลือกสถานที่เหมาะสม ซึ่งแน่นอนว่าต้องเงียบสงบ เอื้ออำนวยกับบทเรียนต่อไปของหล่อน ลานดาวนึกถึงบ้านตนเอง แต่คิดอีกทีอยากเปิดตัวอมฤตอย่างเป็นทางการให้ดูหรูหน่อย จู่ๆโผล่เข้าบ้านให้พ่อแม่เห็นโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เดี๋ยวจะเหมือนเพื่อนโหลๆทั่วไปเท่านั้น

ครั้นนึกถึงบ้านมาวันทาก็ค้านตนเองอีก คิดว่าไหนๆอุตส่าห์เกิดเหตุบังคับให้ตัดใจจากทางนั้นได้ แถมมีชายที่ถูกใจมาชดเชยแล้ว ก็ควรห่างกันเสียเลย มาคบกับอมฤตให้สนิทสนมแล้วค่อยหวนกลับไปหามาวันทาอีกครั้งด้วยรูปแบบความรู้สึกใหม่ที่แตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิงจะดีกว่า

"คิดไม่ออกค่ะ พี่แตรเลือกก็แล้วกัน"

"โรงพยาบาลของพี่ไหม พี่เปิดห้องรับรองเล็กๆได้"

"ตกลงค่ะ"

"งั้นเราไปด้วยกัน เดี๋ยวพี่กลับมาส่ง"

ปกติลานดาวมักผูกขาดการสนทนาในรถ คือถ้าหล่อนอยากคุย หล่อนจะพูดจ๋อยๆไม่หยุดหยอดมุขยั่วให้คนขับหลงใหลหล่อนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามถนัด แต่ถ้าหล่อนอยากเงียบและมองข้างทางฟุ้งซ่านเล่นคนเดียว ก็จะเปิดเพลงดังๆกลบเสียงอีกฝ่าย ถามคำตอบคำ หรือทำเป็นหูทวนลมไปเลย

ทว่าเคียงข้างอมฤตในรถของเขาช่างเป็นความแปลกใหม่ หล่อนต้องนั่งเงียบทบทวนการทำสมาธิ โดยมีเขาบอกบทให้ว่าตั้งจิตแบบไหนถูก แบบไหนผิด แถมหล่อนสัมผัสกระแสพลังที่แผ่มาช่วยส่งเสริมอีกต่างหาก อมฤตทำได้หลายงานในคราวเดียวโดยทุกงานดีหมดอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

"สมาธิแบบสงบพักไม่ใช่แค่การเตรียมจิตให้พร้อมใช้งาน แต่ยังเป็นการป้องกันผลข้างเคียงอันไม่พึงประสงค์ เช่นต่อไปหากจิตเราไวเกินเหตุ ไปรับรู้คลื่นกระทบจากภายนอกโดยไม่ตั้งใจจนเกิดความรำคาญ ก็สามารถใช้สมาธิที่มีคุณภาพตัดจิตกลับมาอยู่กับขอบเขตความเคลื่อนไหวของกายหรือใจตัวเองแทน"

เขาสอนหล่อนไปเรื่อยเหมือนน้ำไหลนิ่ง แม้แต่ระหว่างเดินจากที่จอดรถเข้าอาคารโรงพยาบาลก็ไม่เว้น

"เราใช้ทุกเวลามาฝึกจิตได้หมด อย่างตอนนี้แทนที่จะปล่อยใจให้ฟุ้ง เป็นการกระจายพลังออกไปเปล่าประโยชน์ แค่จ๊ะตั้งใจรักษาจังหวะเดินให้สม่ำเสมอ รู้จุดกระทบระหว่างเท้ากับพื้นไปเรื่อยๆ สมาธิก็เกิดขึ้นได้"

แพทย์หนุ่มขอกุญแจห้องรับรองจากเคาน์เตอร์ แล้วพาลานดาวมานั่ง มันเป็นห้องขนาดย่อมที่มีเพียงโซฟา โต๊ะเล็ก กับตู้เย็นขนาดย่อม แต่ทั้งสองไม่สนใจสิ่งรอบข้าง เมื่อนั่งเรียบร้อยก็เข้าเป้าทันที

"เพื่อติดต่อกันด้วยจิต ก่อนอื่นต้องตั้งโจทย์ว่าทำอย่างไรจิตเราสองคนจะเหมือนวิทยุสื่อสารที่จูนคลื่นไว้ตรงกัน พร้อมจะรับสัญญาณเรียกจากอีกฝ่ายทันที ตามธรรมชาติแล้วการที่คลื่นจิตของสองคนจะเชื่อมต่อกันง่าย ต้องอาศัยความสนิทชิดเชื้อเป็นพาหะ และความสนิทจะเกิดขึ้นได้เร็วถ้าไม่มีกำแพงระหว่างกันแต่ต้น ซึ่งเราก็ช่วยกันกรุยทางไปพอสมควรแล้ว ตอนนี้จ๊ะควรมั่นใจว่าสามารถสื่อจิตกับพี่ง่ายๆได้บ้างแล้ว"

ลานดาวตั้งใจฟังทุกคำ แววตาแน่วนิ่งประกาศว่าพร้อมจะทำตามเขาสั่งทุกประการ

"พี่จะเป็นฝ่ายเรียกก่อน จ๊ะจะได้เข้าใจว่าตอนถูกเรียกจากพี่ ความรู้สึกเป็นอย่างไร… พร้อมนะ"

"ค่ะ"

“หลับตา ทำใจสบายๆ อย่านึกถึงพี่ อย่านึกถึงใครหรืออะไร แล้วดูผัสสะที่กระทบจิต รู้สึกอย่างไรเอาแค่นั้น อย่าตื่นเต้น แล้วก็อย่าคิดต่อ”

นักเรียนพลังจิตปิดตาลง แต่เพราะเพ่งรอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตนมากเกินไป จึงกลายเป็นเกร็งเครียด จิตใจมืดตื้อไปหมด อมฤตหยั่งรู้เช่นนั้นก็แนะ

“ยืดตัวนั่งตรงก่อน เอาใหม่เลยนะ ทำจิตสบายไม่ใช่เพ่งรอปรากฏการณ์อะไรแบบนั้น นึกถึงลมหายใจที่เป็นสุขสบายให้ได้สักสองสามครั้ง... นั่นแหละ อย่างนั้น สังเกตนะว่าใจสบายแตกต่างกับใจอึดอัดยังไง ภาวะปลอดโปร่งอย่างนี้ถึงพร้อมจะรับสัญญาณเรียก ทำนองเดียวกับฟ้าเปิด คลื่นวิทยุก็ผ่านสะดวกไปถึงเครื่องรับโดยไม่เจอพายุฝนรบกวน... คราวนี้ดูที่ใจตัวเองนะว่าเกิดอะไรขึ้น”

ในความปลอดโปร่งสบายของจิต ลานดาวสำเหนียกได้ถึงคลื่นกระทบบางอย่าง หากเปรียบเทียบเป็นรูปธรรมคงเหมือนกำลังมองท้องฟ้าเวิ้งว้าง ฉับพลันก็เห็นสายฟ้าแลบไกลๆ ทว่าในสายฟ้านั้นมิได้แฝงอยู่ด้วยการคำรนคำรามคุกคามขวัญเหมือนฟ้าผ่าในธรรมชาติ หล่อนรู้สึกถึงความสะเทือนที่นุ่มนวล อ่อนโยน อบอุ่น เกิดขึ้นวาบหนึ่งแล้วพักไปประมาณ ๕ วินาที ค่อยวาบขึ้นใหม่อีกครั้ง

“รู้สึกยังไง”

อมฤตถามหลังจากผ่านไปประมาณหนึ่งนาที ลานดาวลืมตาตอบ

“เหมือนมีรอยแยกเล็กๆเป็นแสงวาบเลือนราง พร้อมกลุ่มพลังอุ่นๆ พอผุดขึ้นครั้งหนึ่งจะหายไปประมาณ ๕ วินาทีแล้วกลับมาใหม่ อย่างนี้ถูกหรือเปล่าคะ?”

ชายหนุ่มยิ้มพึงใจ เพราะตรงกับที่ตนส่งไป

“สัมผัสภายในอาจต่างไปเรื่อยๆ มโนภาพจะเป็นฟ้าแลบหรือแสงวาบอย่างไรไม่สำคัญ แต่ละครั้งทั้งจิตพี่และจิตจ๊ะจะเป็นตัวแปรให้เห็นต่างไปเรื่อยๆ จุดสำคัญขอให้จ๊ะรับรู้ได้ว่ามีสัญญาณเรียกเกิดขึ้นและมีระยะห่างที่แน่นอน ไม่ใช่ความบังเอิญเท่านั้นพอ”

“ค่ะ”

“การส่งสัญญาณเรียกเป็นเบสิกอันดับแรก เมื่อกี้จ๊ะรู้สึกถึงสัญญาณจากจิตพี่ ก็คือจิตเราเชื่อมเข้าหากันแล้ว คราวนี้พัฒนาขึ้นอีกหน่อย ลองแยกแยะให้ออกว่าพี่คิดถึงเลขไหน จิตที่คิดถึงเลขหนึ่งๆจะบอกความเป็นเลขนั้นโต้งๆ เพียงถ้าใจเราเปิดรับคลื่นจิตของอีกฝ่าย ก็จะบอกเลขได้ตรงกับที่เจ้าตัวนึกทันที... เอ้า! ลองซิ ตอนนี้พี่นึกแล้ว เลขจะอยู่ระหว่าง 0 ถึง 9”

ลานดาวเพ่งมองอมฤตงงๆ พยายามดูว่าเขานึกเลขใด ซึ่งเมื่อชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้า

“อย่างนี้เรียกว่าจ๊ะคิดของจ๊ะเอง ดูดีๆนะ อาการของจิตเรากำลังนึกสุ่มเลขขึ้นมา ถ้าทายก็เรียกว่าเป็นการ ‘เดา’ ไม่ใช่ ‘สัมผัสรู้’ จ๊ะต้องเปลี่ยนอาการของจิตใหม่ ก่อนอื่นเคลียร์ตัวเองให้ว่าง จากนั้นค่อยสัมผัสกระแสจิตพี่ จะรู้สึกถึงอาการที่พี่นึกเลขตรงๆอยู่เลขหนึ่ง อันนั้นแหละ ถ้าแปลออกก็คือหมายเลขที่อยู่ในใจพี่”

พอหญิงสาวรู้วิธีก็ลองใหม่ แต่ก็ย่นคิ้วลังเล

“ที่จ๊ะรู้สึกคือมันเอียงซ้ายหรือเอียงขวา อันนี้คือเอียงไปทางซ้าย หมายถึงเลขน้อยๆหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ที่รู้สึกเอียงนั่นแหละคือ ‘ความลำเอียง’ ในใจเราเอง จะเป็นขนาดใหญ่เล็ก จะเป็นปริมาณมากหรือน้อย เหล่านั้นคือ ‘อคติ’ ทั้งสิ้น หากจิตเราตั้งอยู่กลางๆ ปราศจากอคติ มีแต่ความรับรู้ตรงไปตรงมา ก็จะเห็นว่าเลขในใจของอีกฝ่ายมันตั้งอยู่โต้งๆนั่นแหละ คลื่นจิตของคนกำลังนึกเลขจะล็อกเป็นสัญญาณภาพ หรือฉายสัญลักษณ์ที่ปราศจากการคำนวณคะเนมากน้อยอะไรเลย”

“เข้าใจแล้วค่ะ พี่แตรนึกเลขใหม่นะคะ”

อมฤตพยักหน้า รักษาสายตาตรง เป็นอาการใบ้ว่ากำลังนึกแล้ว ลานดาวกำหนดใจไว้ตรงที่รู้สึกว่าเป็นกลาง จับคลื่นนิ่งอันเป็นอาการแน่วนึกจากจิตอมฤตแล้วตาสว่าง เพราะเหมือนเห็นเลข 4 ปรากฏเด่นขึ้นเต็มตัวเขา คล้ายลายน้ำในอากาศ หรือหมอกควันในลมนิ่ง

“เลขสี่ใช่ไหมคะ?”

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ลานดาวกับเขาสามารถสื่อกันทางจิตได้จริงดังคาด

“ใช่! ลองอีกเลขนะ... อ้ะ”

ลานดาวใจเต้นแรงเมื่อทราบผลว่าตนถูก เกิดความระส่ำระสายจนจำเป็นต้องปิดตา ระลึกถึงลมหายใจอันเป็นที่สบายสองสามครั้ง กระทั่งเห็นว่าใจไปอยู่กับสุขพอจะนิ่งได้จึงเปิดตาใหม่ วางใจไว้ที่รู้สึกว่าอยู่ตรงกลาง ไม่เอียงซ้ายเอียงขวา ไม่เพ่งหน้าเพ่งหลัง เปิดรับคลื่นนิ่งจากอมฤตใหม่ ซึ่งก็สัมผัสได้ว่าเขาช่วยขยายคลื่นให้แรงเป็นพิเศษ เหมือนเครื่องส่งวิทยุที่กระจายคลื่นด้วยกำลังขยายมหาศาล

“เลขเจ็ดค่ะ เบ้อเริ่มเลย”

“ถูก!”

อมฤตให้การรับรอง ซึ่งลานดาวก็ตบมือดีใจหัวเราะร่า

“สนุกจังค่ะ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะทำอะไรอย่างนี้ได้”

เมื่อหมดอาการนึกเลข จิตเขาก็แปรไปเป็นอีกอย่าง คือนิ่มนวล ตั้งนิ่งสบาย ลานดาวรู้สึกเหมือนจิตตนสามารถสัมผัสคลื่นอันละเอียดอ่อนของอมฤตได้ชัดกว่าเดิมมาก

“จ๊ะเคยทายเลขกับเพื่อนดูเล่นๆ ไม่เคยทายถูกเลย ที่แท้เหมือนมีเส้นผมบังภูเขาอยู่นี่เอง”

“ธรรมดาคนเราจะคิดอะไรแบบเพ่งๆบีบๆ ขอบเขตของจิตจะคับแคบอยู่ในหัว หรือเค้นออกมาทางหน้าผาก... จะทำให้ดูนะ อย่างนี้ จ๊ะลองทายซิว่าพี่คิดเลขอะไร”

อมฤตเพ่งคิดเลียนแบบจิตคนธรรมดา ซึ่งปราศจากความเปิดกว้างสบายของจิต ลานดาวกำหนดดูแล้วเข้าใจทันที

“ชัดเลยค่ะ เพราะคนเรามีจิตบีบๆอย่างนี้ เลยทำให้คิดสับสนไม่เป็นระเบียบ... ว่าแต่นี่พี่แตรกำลังคิดถึงเลขเก้าหรือเปล่าเอ่ย?”

ชายหนุ่มสั่นศีรษะ

“เลขหนึ่ง”

ลานดาวได้อ๋ออีกครั้ง คุณภาพการส่งสัญญาณเป็นปัจจัยช่วยให้สำเร็จหรือกดให้ล้มเหลวด้วย ถ้าสติดี มีความเปิดสบาย รู้สึกคงที่ในความเป็นอิริยาบถปัจจุบันครบเครื่องทั้งหัว ตัว แขน ขา กำลังจิตก็เหมือนพร้อมใช้งานเต็มสภาพ เหมือนเมื่อครู่หล่อนเห็นเลขเต็มตัวเขา ก็เพราะจิตเขาใหญ่ครอบกายนั่นเอง

แต่เมื่อเขาเพ่งคิดคับแคบ ก็เหมือนเห็นตัวเลขเล็กจิ๋ว แถมอัดแน่นเสียจนอ่านไม่ออกบอกไม่ถูก ประกอบกับที่จิตของหล่อนยังไม่เป็นกลาง เต็มไปด้วยอุปาทานด้วย

“ให้จ๊ะเป็นฝ่ายส่งบ้างได้ไหมคะ?”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนกอดอก

“เอาสิ ลองดู แค่ลืมตาคิดอย่างนี้แหละ เอาให้ชัดๆเหมือนมีตัวเลขปรากฏในใจเราสักสองวินาทีเท่านั้น”

หญิงสาวนึกเลข 2 ซึ่งทันทีนั้นอมฤตก็ทักเปรี้ยง

“สอง!”

ลานดาวขนลุกที่ปลายแขนและต้นคอ หัวเราะดีใจอย่างเห็นเป็นความบันเทิงที่หาจากไหนอื่นมิได้ หล่อนเปลี่ยนไปนึกเลข 9 ซึ่งชายหนุ่มก็โพล่งขึ้นอีกทั้งที่นึกได้เพียงไม่กี่เสี้ยววินาที

“เก้า!”

“ฮี่ๆ เก่งจัง จ๊ะส่งไม่ได้เข้มข้นชัดเจนอย่างพี่แตรซักหน่อย ทำไมอ่านออกแม่นยำและรวดเร็วขนาดนี้คะ?”

“สัญญาณจากจิตที่คิดเลขนั้นแปลง่ายจะตาย”

“ถ้านึกเป็นหมายเลขโทรศัพท์พี่แตรจะเห็นไหมนี่?”

“ไม่ไหวหรอก เว้นแต่จะนิ่งและมีคุณภาพรับรู้มากๆด้วยกันทั้งคู่”

“งั้นกว่าจะสื่อสารแบบคุยกันทางจิต คงต้องฝึกซับซ้อนน่าดูสิคะอย่างนี้”

“พอจ๊ะสามารถรับสัญญาณเรียก กับแปลเลขจากพี่ถูก จิตเราจะเชื่อมติดและสามารถสื่อสารเล็กๆน้อยๆได้เอง เหมือนมีเสียงของอีกฝ่ายกระซิบในหัว ลองสังเกตดีๆ ส่งภาษาพูดออกมาจากจิตนั้นง่ายกว่านึกเลขหลายตัวพร้อมกันนะ”

“น่าจะทำอย่างนั้นได้เร็วๆ อยากรู้จังว่าเป็นยังไง”

“ถึงเวลานั้น จ๊ะก็อาจได้ยินเสียงพี่บอกอะไรบ่อยๆจนรำคาญ”

“เช่นอะไรคะ?”

ชายหนุ่มยิ้มละไม หรี่ตาลงและส่งกระแสอ่อนโยน สื่อความคิดชัดเจนว่า...

“พี่รักจ๊ะ”

ลานดาวช้อนตาสบ สายตาแบบนั้นไม่ต้องมีญาณรู้ใจก็ทายถูก แต่หล่อนแกล้งไก๋เสีย

“อย่างนี้คือสารภาพว่าหมั่นไส้จ๊ะ อยากตีเข่าซักอั้กหนึ่งหรือเปล่า?”

อมฤตหัวเราะดังๆด้วยอารมณ์ผ่อนคลาย

“ทายอย่างนี้สงสัยเราต้องฝึกร่วมกันให้มากๆ”

สองหนุ่มสาวประสานตาแนบนิ่ง ในห้วงเวลาแห่งความผูกพันแน่นแฟ้นอวลกลิ่นอายหรรษาทั้งโลกประหนึ่งฝัน เหลือสายใยสัมพันธ์ระหว่างกันเท่านั้นที่เป็นจริง

ตอนที่ ๒๔ คำสาป

"สวัสดีครับ"

"สวัสดีค่ะ ขอสายหมออุปการะค่ะ"

"กำลังพูดครับ"

"พี่คะ หนูอยากนัดดูหมอ สะดวกวันนี้ไหมคะ?"

"ขอชื่อและนามสกุลด้วยครับ"

"ลานดาว ลีลากีรติ... หนูเคยดูกับพี่สมัยพี่ยังนั่งโต๊ะในห้าง"

"เห็นหน้าคงจำได้ครับ เอ้อ... เผอิญคนเพิ่งขอถอนนัดไป เป็นช่วงบ่ายสองโมงถึงบ่ายสามโมงนะครับ"

"ดีค่ะ! หนูจะไปถึงที่นั่นบ่ายสองโมงตรงนะคะ"

"ครับ ตกลง"

"ค่าดูเท่าไหร่คะ?"

"สามพันครับ"

"โห! ทำไมแพงนัก?"

"ก็จำเป็นต้องตั้งกำแพงราคากันลูกค้าไว้บ้าง ไม่งั้นแห่มาดูกันจนผมป่วย... ความจริงถ้าผมทราบว่ายากจน เห็นเขาเดือดร้อนจริงๆ คิดค่าแอร์แค่ยี่สิบบาทยังเคย"

"แล้วพี่รู้ได้ยังไงว่าหนูรวย? หนูยังขอตังค์พ่อแม่ใช้อยู่เลย"

"ไม่ต้องขอก็ได้เดือนละสองหมื่นเป็นประจำ แต่ถ้าขอซื้อของพิเศษก็อาจได้เป็นแสนนี่ครับ"

"โอเค... ยังเก่งอยู่เหมือนเดิม สามพันก็สามพันค่ะ!"

ระหว่างวันในเวลาทำการ ประตูรั้วบ้านหมอดูอุปการะจะเปิดกว้างอยู่แล้ว เมื่อลานดาวมาถึงในเวลาเกือบบ่ายสอง จึงนำรถคลานเข้าไปจอดในส่วนที่จัดไว้ให้ลูกค้าโดยเฉพาะได้โดยไม่ต้องเรียกใคร

หญิงสาวลงจากรถก็พบหมอดูใหญ่ยืนต้อนรับอยู่ที่ประตูเข้าเรือน

"สวัสดีค่ะพี่"

หญิงสาวลงจากรถ ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

"ครับ สวัสดี"

"จำหนูได้ไหมคะ?"

"นึกๆอยู่ตั้งแต่ได้ยินเสียงทางโทรศัพท์แล้วว่าน่าจะเป็นหนู เชิญครับ"

"เสียงเข้ากับใบหน้าเหรอคะ?"

อุปการะหัวเราะแผ่ว ไม่ตอบว่ากระไร เดินนำลูกค้าสาวมาสู่ห้องรับแขกซึ่งเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ลานดาวตามมานั่งแล้วเหลือบซ้ายชำเลืองขวาสำรวจสภาพความเป็นอยู่ที่ดูดีของหมออุปการะเงียบๆ ขณะนั้นมีเด็กสาวลูกอีสานคนหนึ่งนำน้ำอัดลมพร้อมแก้วน้ำแข็งเปล่ามาวางบนโต๊ะแล้วจากไป ลานดาวจึงทัก

"สิ่งที่อยู่รอบตัวเราบอกความสำเร็จได้ดีนะคะ"

"บางทีก็แค่ชี้ว่าบุญเก่าตามมาช่วยเท่านั้นแหละ"

"รู้สึกพี่เอินมาที่นี่บ่อย เล่าให้หนูฟังอยู่เรื่อย"

"เดือนละสองสามครั้ง ไม่ถือว่าบ่อยหรอก ตอนนี้หมอเอินเหมือนญาติของทุกคนในบ้านไปแล้ว ช่วยดูแลใครต่อใครไปหมด"

"เขาบอกว่าพี่ปิดตัวเองแล้วก็เลือกลูกค้า หนูโทร.มายังกลัวอยู่เลยว่าจะเข้าข่ายลูกค้าที่พี่เอ็นดูหรือเปล่า"

"ก็ไม่ถึงขนาดปิดตัวเองหรอก แค่คุยกันทางโทรศัพท์แล้วผมเล็งดูเสียก่อนว่าอาจนำความเดือดร้อนมาให้หรือเปล่า เช่นทำนายแล้วเขาตีกัน หรือต้องตามล่าล้างผลาญแก้แค้นทีหลัง อย่างนี้ผมไม่เอา"

"แล้วสมัยนั่งโต๊ะในห้างจะบ่ายเบี่ยงยังไงคะ?"

"ผมก็บอกไปดื้อๆอย่างนั้นแหละว่าดูให้ไม่ได้ อาจมีข้อแนะนำเล็กน้อยแล้วไม่คิดเงิน แต่ประเภทนี้นานทีมีครั้ง ใช่ว่าเจอบ่อย เกือบทุกคนที่ดูหมอก็เพราะเจอปัญหาคับอกมากกว่าตั้งท่ามาหาเรื่องกัน"

ลานดาวส่งยิ้มให้ แต่นัยน์ตาเศร้า

"พี่คะ… จำที่เคยทำนายให้หนูได้ไหม?"

"ก็พอได้บ้าง รออยู่เหมือนกันว่าเมื่อไหร่หนูจะกลับมาบอกดังๆว่าที่ผมทายไปนั้นผิด หรือไม่ก็มาขอวิชาแทรกแผ่นดินหนีจากผม"

ลูกค้าสาวหัวเราะนิ่มๆในลำคออย่างรู้ตัวว่าโดนหยิกแกมหยอก

"หนูไม่มีอะไรจะคัดง้างพี่อีกแล้วค่ะ มีใครบางคนทำให้หนูเจ็บได้จริงๆ เกิดมาหนูไม่เคยทุกข์ขนาดนี้มาก่อนเลย"

อุปการะยิ้มปลอบ ไม่มีวี่แววคิดซ้ำเติมแม้แต่น้อย

"ปัจจัยที่ทำให้หนูเคยทุกข์หนัก ไม่ใช่เพราะรักมากหรืออยากมาก แต่เพราะมีความรู้สึกว่า**เป็นไปไม่ได้ที่จะสมหวังในรัก** ซึ่งอันนี้หนูทำคนอื่นไว้เยอะ คิดเสียว่าเรามีโอกาสลองรสขมเสียบ้าง เพื่อความยับยั้งชั่งใจ ไม่หลงก่อบาปก่อกรรมต่อด้วยความไม่รู้แบบเก่าๆอีก"

อันเนื่องจากตัดใจจากมาวันทาขาดสนิทแล้ว จึงฟังถ้อยคำอันเป็นคติของหมออุปการะได้อย่างเข้าถึง ลองย้อนทบทวนความทุกข์ร้อนสาหัสดู ก็พบว่าตัวแปรสำคัญที่จิกกัดหัวใจหนักหน่วงเจียนคลั่ง ก็ด้วยความรู้สึกเป็นไปไม่ได้ที่จะสมหวังในรักกับมาวันทาจริงๆ แม้แต่คำปฏิเสธของมาวันทายังมีน้ำหนักน้อยกว่าหลายเท่าตัว

"วันนี้หนูมาขอความช่วยเหลือจากพี่อีกครั้ง"

“ครับ บอกมาเถอะว่าจะให้ช่วยอะไร?”

“พี่เคยบอกว่าหนูจะต้องเจ็บสองหน หนแรกผ่านไปแล้ว รู้แล้วว่าไม่ใช่เรื่องหลอก เพียงแต่... หนูไม่อยากให้หนที่สองเป็นความจริง”

หางเสียงเหือดแห้ง ใบหน้าหมองลงถนัด อุปการะหัวเราะหึๆ

"หนูเข้าใจว่าที่ผมพูดๆไปคือคำทำนายหรือคำสาปกันแน่?”

“ถ้านี่เป็นคำสาป หนูขอให้พี่ถอนได้ไหมคะ?"

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบงัน ลานดาวส่งตาวิงวอนเป็นนานกว่าจะรวบรวมความกล้าจนสามารถเอ่ยเต็มปากเต็มคำ

“หนูไม่ต้องการคู่แท้ในอีกยี่สิบปีข้างหน้า หนูต้องการผู้ชายคนนี้... หนูรักเขา"

ใช่แล้ว หล่อนรักเขา ยอมรับกับตนเอง และกล้าสารภาพกับผู้ที่อ่านทุกคนออกจนหมดไส้หมดพุงอย่างอุปการะ อมฤตทำให้หล่อนอ่อนโยนลง เป็นผู้หญิงมากขึ้น และที่สำคัญคืออยากทำตัวเองให้น่ารักกว่าแต่ก่อน ทว่าก็หวาดวิตกสุดหัวใจแทบทุกขณะจิต เครียดแทบประสาทกินเมื่อนึกว่าสวนสวรรค์ตรงหน้าอาจมลายกลายเป็นอากาศธาตุให้เก้องงได้ทุกเมื่อ

อุปการะระบายลมหายใจยาว ส่ายหน้าอย่างไม่ปิดบังความรู้สึกระอา เขาพบเจอปัญหาของผู้คนร้อยพ่อพันแม่จนชาชิน ทุกคนเหมือนกันหมด คือเอาความเศร้าของตัวเองมายัดเยียดให้เขารับผิดชอบ ฝากความหวังไว้กับเขา และถือว่าเป็นหน้าที่ที่เขาต้องช่วยจนกว่าจะสัมฤทธิ์ผล

“ก่อนอื่นหนูต้องเข้าใจให้ดี ว่ากรรมนั่นเองคือพร กรรมนั่นเองคือคำสาป กรรม... ทำเอง รับเอง แต่ละคนมอบพรและคำสาปให้ตัวเอง การพยากรณ์ในแบบของผมนั้น แค่บอกว่าใครมีกรรมอย่างไรแล้วจะได้รับผลแบบไหน ผมไม่มีหน้าที่พูดด้วยอคติเพราะชอบหรืออคติเพราะชัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่ผู้วิเศษที่สามารถบันดาลให้ใครเจริญขึ้นหรือเสื่อมลง คิดเสียว่าถ้าหนูอยากให้กฎแห่งกรรมมีตัวตนพูดกับมนุษย์ได้ ก็คงพูดอย่างที่ผมพูดนั่นเอง”

“แล้วกรรมเก่าแต่ปางไหนที่จะทำให้หนูต้องสูญเสียเขาไป หนูต้องทำกรรมใหม่ยังไงถึงมีน้ำหนักพอจะมารั้งเขาไว้ได้คะ? หนูยอมทำทุกอย่างเพื่อรักษาเขาไว้”

อุปการะถอนใจอีกหน แต่คราวนี้ปิดเปลือกตาไปครู่ใหญ่เพื่อหยั่งสำรวจปัจจัยต่างๆจริงจังก่อนเปิดขึ้นมองลูกค้าสาวนิ่ง เป็นสายตาที่ทำให้ลานดาวนึกเกรงคล้ายจำเลยเห็นผู้พิพากษาบนบัลลังก์ตัดสินโทษ

“มีทางไหมคะ?”

“ก็มีอยู่”

ราวกับบังเกิดแสงสว่างวาบจากปากของหมออุปการะ ลานดาวทำท่าเหมือนจะกระโจนเข้าไปเขย่าคอเขา

“ทำยังไงคะ?”

“ก่อนอื่นเข้าใจเหตุ เข้าใจผลเสียให้ดี ไม่มีเรื่องสำคัญในชีวิตเราเกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ พระพุทธองค์ตรัสว่าความรักนั้น เกิดขึ้นด้วยเหตุ ๒ ประการ ประการแรกคือเพราะอยู่ร่วมกันในอดีตชาติ

ประการที่สองคือเกื้อกูลกันในปัจจุบัน เหมือนดอกบัวที่เกิดเพราะอาศัยเหตุ ๒ ประการคือน้ำและเปือกตม ขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้”

“หมายความว่าถ้าเคยเป็นคู่ผัวตัวเมียมาแต่ปางก่อน ก็อาจทำให้รักตั้งแต่แรกพบ ส่วนจะรักแท้แน่นอน ยั่งยืนแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับวิธีอยู่ร่วมกันในปัจจุบัน อย่างนั้นใช่ไหมคะ?”

“ใช่... และกรรมที่จะทำให้หนูเสียเขาไป ก็ไม่ใช่กรรมเลวร้ายอะไรหรอก หนูเคยเป็นคู่บุญกับเขามาก่อน ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมาก่อน เพียงแต่ในภาคอดีตนั้น บุญระหว่างหนูกับเขายังแพ้บุญระหว่างเขากับอีกคนหนึ่งอยู่”

ลานดาวใจหล่นวูบ นี่เป็นสิ่งที่หล่อนนึกไม่ถึง

“แปลว่าเขากำลังมีใครอีกคนหรือคะ?”

“ตอนนี้ยัง”

คำตอบนั้นทำให้หญิงสาวใจชื้นขึ้น อย่างน้อยก็ยังมีโอกาสแทรกแซงอนาคตได้ทัน

“คำว่า ‘บุญ’ คำเดียวทำให้นึกไม่ออกเลยค่ะ ว่าเราทำบุญกับใครมามากน้อยแค่ไหน จะให้ชั่งตวงวัดกันอย่างไรคะ?”

“พอจับหญิงชายมายืนคู่หรือเดินเคียง หนูเคยเห็นด้วยตาเปล่าใช่ไหมว่าบางคู่ดูสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก แต่บางคู่ก็ดูผิดฝาผิดตัวไม่เหมาะกันเลย อันนั้นเป็นเครื่องฟ้องแบบหยาบๆว่าบุญเสมอกันหรือเปล่า”

“แปลว่าถ้าหญิงชายมีรูปร่างหน้าตาและบุคลิกรับกันก็ถือว่าใช่จริงๆหรือคะ?”

“ก็ส่วนหนึ่งน่ะ... กายคนเราไม่ได้ประกอบด้วยเนื้อหนัง กระดูก และเส้นเอ็นเท่านั้น มันยังถูกคุมด้วยกรรมให้ทรงรูปหยาบละเอียด งดงามหรืออัปลักษณ์ต่างๆนานาด้วย พระพุทธเจ้าท่านเน้นเรื่องศีลมากกว่าอย่างอื่น คู่ไหนเคยอยู่ร่วมกันแบบส่งเสริมให้มีศีลมีสัตย์ผ่องใส ก็มักเกิดมารูปร่างหน้าตาดี ชนิดที่หญิงชายบางคู่เข้ากันเหมาะเจาะ ราวกับถอดจากพิมพ์เดียวกัน ผมยกส่วนนี้ก่อนเพื่อให้เห็นง่ายๆว่า ‘บุญเสมอกัน’ เป็นอย่างไร”

“แต่บางคู่ ภายนอกสมกันยิ่งกว่าทองคำกับหยกใส ข้างในกลับไปด้วยกันไม่ได้เลยนี่คะ พูดกันคนละภาษา คิดกันคนละแบบ แต่งงานเพียงด้วยความรักท่าเดียว อยู่ไม่ทันไรก็ทะเลาะบึ๊งเบ๊ง ไม่อายชาวบ้านหนูเคยได้ยิน”

อุปการะหัวเราะ

“อันนั้นก็ส่องว่าปัญญาไม่เสมอกัน ถึงต้องพูดกันละเอียด แยกแยะอย่างชัดเจนเป็นเรื่องๆ เพื่อรู้ให้จริงว่ารักแท้มีชิ้นส่วนประกอบอะไรบ้าง... สมัยพุทธกาลมีเศรษฐีท่านหนึ่งพร้อมด้วยภรรยา กราบทูลพระพุทธองค์ว่าเขาทั้งสองปรารถนาเคียงครองกันตลอดรอดฝั่งในปัจจุบัน รวมทั้งไปพบกันอีกในสัมปรายภพ อย่างนี้ต้องทำอย่างไร แค่ไม่นอกใจกันจะพอไหม?”

“เดี๋ยวนะคะ”

ลานดาวยกมือขัดจังหวะ กุลีกุจอหยิบอุปกรณ์บันทึกเสียงจากกระเป๋าถือขึ้นมาวางบนโต๊ะ หล่อนนำมาด้วยเพราะเดาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าอาจมีรายละเอียดที่สมควรเอากลับไปฟังซ้ำ

“โอเคค่ะ สองสามีภรรยาไม่นอกใจกัน ทูลถามว่าเพียงพอหรือไม่ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่าอย่างไรคะ?”

“ตรงการไม่นอกใจกันเป็นแค่ส่วนของศีล เรียกว่าเกื้อกูลกันเฉพาะศีล พระพุทธองค์ตรัสข้ออื่นๆจนครบ ว่าถ้าสามีภรรยาคู่ใดหวังจะอยู่ร่วมกันในปัจจุบันและพบกันในสัมปรายภพ ทั้งคู่พึงเป็นผู้มีศรัทธาเสมอกัน มีศีลเสมอกัน มีจาคะเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน”

“ศรัทธา ศีล จาคะ ปัญญา... สี่ประการนี้นะคะ ที่เสมอภาคแล้วทำให้พบกันทั้งปัจจุบันและอนาคต?”

“ใช่... พระพุทธองค์ท่านเสริมว่าถ้าทั้งสองเป็นผู้มีศรัทธา มีความเห็นใจผู้ขอ มีความสำรวมเป็นอยู่โดยธรรม เจรจาด้วยถ้อยคำที่น่ารักแก่กันและกัน ไม่มีใจคิดร้ายต่อกัน ย่อมมีความเจริญรุ่งเรือง มีความผาสุก รักใคร่กันมากอยู่ในโลกนี้ และจะไปเสวยสุขเพลิดเพลินบันเทิงใจกันต่อในเทวโลก”

“เริ่มจากศรัทธาก่อนนะคะ หมายถึงจะต้องนับถือพุทธศาสนาเหมือนๆกันหรือเปล่า?”

“ศรัทธาตามความหมายของพุทธศาสนาคือความเชื่อมั่นในสิ่งที่ดีงาม เป็นสิ่งควรเชื่อ เพราะประกอบด้วยเหตุผล ไม่ถูกลวงให้งมงายไปกับลักษณะชวนเชื่อภายนอก ไม่ปักใจยอมรับเพียงเพราะใครต่อใครร่ำลือสืบๆกันมาว่าน่าเชื่อ”

“แล้วสิ่งที่ควรศรัทธามีอะไรคะ?”

“ศรัทธามีหลายแบบ แต่แบบที่จะทำให้อยู่ในเส้นทางผาสุก คือเชื่อในกรรม เชื่อในผลกรรม เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตัว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ความเชื่อเกี่ยวกับกรรมเหล่านี้จะทำให้เกิดความละอายต่อบาป คุมให้เราอยู่ในลู่ทางประพฤติชอบด้วยความเต็มใจ”

ลานดาวยิ้มเจื่อน

“คิดว่าหนูเชื่อเรื่องกรรมแล้วล่ะค่ะ เอาเป็นเริ่มเชื่อว่าเราอยู่ภายใต้อาณัติของแรงกระทำและแรงปฏิกิริยาที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แล้วก็คิดว่า พี่แตร... เขาคนนั้นของหนูน่ะค่ะ ก็คงแจ่มแจ้งเรื่องกรรมวิบากและการเวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างดี เพราะฝักใฝ่เรื่องพรรค์นี้อยู่”

“ก็ดี... นอกจากนั้น ศรัทธาที่สำคัญยิ่งอีกข้อหนึ่งคือเชื่อปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ถ้าหากมีศรัทธาในข้อนี้ข้อเดียว ก็แปลว่าการยอมรับธรรมะดีๆมีเหตุผลจะตามมาอีกจนครบ เหมือนมีครูดีที่สุด ก็จะรับวิชาถูกตรงที่สุดด้วย”

“หนูเชื่อพระพุทธเจ้าอย่างไม่มีข้อกังขา เพราะท่านสอนให้เป็นคนดี ไม่เบียดเบียนกัน ส่วนพี่แตร... เขาคนนั้นของหนูน่ะค่ะ ท่าทางเขาอ้ำอึ้งลังเลอยู่ ไม่ยอมรับกระทั่งตัวเองเป็นคนของศาสนาไหน”

“เท่าที่ผมสัมผัส เขาท่าทางจะรู้จักพระพุทธเจ้าดีกว่าหนูอีกนะ อย่างน้อยก็รู้ว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนแค่ให้เป็นคนดีอย่างเดียว”

“เอ่อ... ค่ะ คงจะจริง แต่พี่กำลังพูดถึงศรัทธา หนูต้องได้คะแนนมากกว่าสิคะ หรือพี่จะกดคะแนนหนู?”

“เปล่า... คืออยากจะชี้ให้เห็นว่าศรัทธาในแบบของหนูมีน้ำหนักมากน้อยแค่ไหนเท่านั้น ด้วยความเป็นตัวของตัวเองอย่างเดี๋ยวนี้ หนูจะศรัทธาคนที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาคิดอย่างไร พูดอะไรไว้บ้างงั้นหรือ?

ลองจาระไนเกี่ยวกับแก่นธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอนให้ผมฟังได้ไหม?”

“เอ้อ... ฮี่ๆ”

“ศรัทธาแบบของหนูเนี่ย อาจพลิกเปลี่ยนได้ในชั่วข้ามคืน ถ้าเกิดเหตุให้ทุกข์หนักแล้วมีใครชวนไปสัมผัสพลังชั้นสูงในศาสนาเขา พอหนูสัมผัสว่ามีอยู่จริง พบว่าอบอุ่นยิ่งใหญ่เหนือโลกอย่างไม่เคยพบเจอมาก่อนจากแวดวงศาสนาเรา หนูก็คงเอียงข้างไปกับเขา... ถ้ารักจะศรัทธาในพระพุทธเจ้าจริง หนูต้องรู้ทางที่พระองค์ท่านชี้ไว้ชัดพอ ขนาดที่ไม่มีทางอื่นมาทำให้แปรศรัทธาไปได้”

“พูดยากนะคะ สำหรับกำลังใจคนทั่วไป คนที่หนูรู้จักหลายคนเหมือนกัน เปลี่ยนศาสนาเพราะเขาสัมผัสรางวัลจากการปลูกศรัทธาใหม่ชนิดทันตาเห็น ศาสนาเราน่าจะมีอย่างนั้นบ้าง”

“ปาฏิหาริย์แห่งศรัทธานั้นมีให้พบเห็นเสมอ ไม่จำกัดศาสนา ซึ่งถ้าทันใจก็อาจจุดไฟศรัทธาให้โชติช่วงได้ปุบปับทันใด แต่ถ้าไม่มาตามคำขอก็อาจดับไฟศรัทธาให้มอดในชั่วข้ามคืน พระพุทธเจ้าไม่ทรงโปรดศรัทธาประเภทนี้ เพราะมาง่ายไปง่ายเหมือนไฟไหม้ฟาง ท่านจะเน้นให้เห็นชีวิตค่อยๆรุ่งเรืองด้วยมุมมองที่ถูกและปัญญาที่ชอบของตนเอง เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งจากรากขึ้นมาถึงยอดอย่างค่อยเป็นค่อยไป เริ่มจากการมีตนเองเป็นที่พึ่ง มีกรรมของตนเองเป็นที่เกาะ และเพราะแนวสอนอย่างนี้ทำให้ไม่ค่อยเห็นวิธีขอความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์นอกตัว ซึ่งถือเป็นการหมักหมมเชื้อแห่งความอ่อนแอไว้ในจิตใจไปเรื่อยๆ หาที่พึ่งแท้จริงไม่ได้”

“เอ... ขนาดพี่แตรรู้ชัดรู้ลึกทุกแง่มุมของพุทธ เชื่อเรื่องกรรม ชอบพึ่งพาตัวเอง ก็ยังไม่เห็นเกิดศรัทธาถาวรเลย ทำไมเป็นงั้นล่ะคะ?”

อุปการะเงยหน้า ปิดตาลงเข้าสู่ภาวะนิ่งสงัดสว่างโพลน กระทำจิตให้อยู่ในสภาพรู้แจ้ง แล้วน้อมไปแตะชายคนรักของลูกค้าสาว เพียงอึดใจเดียวก็ลืมตาขึ้น

“ที่เขาไม่เชื่อเพราะในสายตานักศึกษาผู้รู้รอบแบบเขานั้น เหมือนไม่ได้มีศาสดาเพียงองค์เดียวที่รู้จริง เขายังเข้าใจอยู่ว่าธรรมชาติเป็นสากล สามารถเข้าถึงได้จากทุกทาง คนที่ฟังมามากเกินไป ลองมามากเกินตัว ก็เลยติดกับดัก คือตัวรู้มากเห็นมากอย่างนี้แหละ”

“อิอิ ฟังไม่รู้เรื่องเลยค่ะ เอาเป็นว่าศรัทธาระหว่างหนูกับเขาเจ๊ากันได้ไหมคะ?”

“เอาเป็นว่ามี ‘ศรัทธาในรักใหม่’ เสมอกันก็ได้ ถ้าอยากคิดให้เสมอน่ะนะ”

ลานดาวหัวเราะเพราะรู้ว่าอุปการะสรรหาช่องทางช่วยเต็มที่

“ถ้าเปลี่ยนคำว่า ‘รักใหม่’ เป็น ‘รักแท้’ จะฟังเก๋กว่าเยอะเลยค่ะ หนูเบื่อรักใหม่ แต่ศรัทธาในรักแท้เสมอ และหนูกับพี่แตรน่าจะพอดีกันในด้านนี้ได้ เพราะต่างก็ไม่ฉาบฉวย ยินยอมรอคนที่ใช่เพียงหนึ่งเดียว มากกว่าด่วนรับรักคนที่ทำให้รู้สึกแค่ตื่นเต้นวูบวาบเป็นร้อยเป็นพัน”

อุปการะเบนสายตาไปทางอื่นเพื่อซ่อนแววหมั่นไส้ การล่วงรู้ทุกสิ่งทะลุปรุโปร่งทำให้เขาเอือมกับความเป็นมนุษย์เกินใคร แต่ละคนงมงายอยู่กับมายาที่ราคะสร้างขึ้นเฉพาะตัว บางคนจริงจังรอรักแท้จนแก่ก็ไม่เจอสิ่งที่ราคะหลอกให้หลงรอ บางคนเจอใครที่นึกว่าใช่ก็ตาลีตาเหลือกจัดงานแต่งอย่างรีบด่วน เพื่อพบในภายหลังว่าคู่แต่งกลายเป็นคู่เวร บาปกรรมที่เคยทำร่วมกันไว้แต่ปางก่อนเหนี่ยวนำให้มาร่วมชายคาเพื่อจองเวรกันต่อต่างหาก

ทว่าเมื่อพิจารณาด้วยใจที่รู้จักโลก รู้จักเหตุผลของโลก ก็เห็นช่องทางเชื่อมโยงศรัทธาในแบบของลานดาวเข้ากับการอธิบายเรื่องของศีล จึงหันกลับมาเอ่ยด้วยน้ำเสียงการุณย์

"การมีศรัทธาในรักแท้ รวมทั้งมีวาสนาได้พบรักแท้ก็นับว่าดี เพราะจะเป็นปัจจัยสำคัญให้คิดซื่อกับคู่ครองของตน เรียกว่าได้รักษาศีลข้อกาเมฯอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะมีใจจริงคอยช่วยค้ำจุนอยู่แล้ว"

"ค่ะ"

นัยน์ตาลานดาวฉายแววเข้าใจและเชื่อมั่นในรักแท้ยิ่งขึ้น ซึ่งคราวนี้เมื่ออุปการะเห็นอีกครั้งก็วางใจเป็นอุเบกขาเสียได้

"แต่ถ้าให้ดีศรัทธาในรักแท้ การมีศรัทธาเรื่องกรรมและผลกรรม เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จะก่อให้เกิดความละอายต่อบาป ส่งใจให้คิดรักษาศีลยั่งยืนกว่ากัน เพราะรักในคู่ครองอาจโรยราเมื่อวันคืนผ่านไป แต่รักในศีลนั้นจะทำให้เบากายเบาใจไปจนชั่วชีวิต"

"หนูมีความบกพร่องในศีลข้อไหน หรือเราสองคนไม่เสมอกันอย่างไรบ้างหรือเปล่า พี่ชี้เป็นจุดๆเลยได้ไหมคะ?"

"ผมถามกลับก็แล้วกัน หนูคิดว่ามีศีลข้อไหนอยู่กับตัวบ้าง?"

"หนูยังตบยุงอยู่ ศีลข้อแรกคงขาด หนูไม่เคยขโมยของใคร ศีลข้อสองคงผ่าน หนูเคยคิดเลอะเทอะหาทางแย่งคู่ครองคนอื่นบ้าง ศีลข้อสามคงพร่องแต่ยังไม่ถึงกับขาดทะลุ หนูยังโกหกเก่งในบางสถานการณ์ ศีลข้อสี่คงขาด หนูไม่ดื่มเหล้าเลยเพราะเกลียดรสของมันมาแต่เด็ก ศีลข้อห้าคงโอเค"

อุปการะยิ้มนิดหนึ่ง

"สรุปแล้วตามความคิดของหนู หนูมีข้อสองกับข้อห้าอยู่กับตัว... ผมขอบอกอย่างนี้นะ ที่หนูไม่เคยคิดฉ้อโกง เพ่งเล็งยักยอกเอาของคนอื่นมาเป็นของตน ก็เพราะคุณพ่อของหนูมีฐานะร่ำรวย หนูอยากได้อะไรก็ซื้อเอา ไม่มีเหตุบังคับให้ต้องฉกฉวยของใครเขามา **แต่วันหนึ่งถ้าเกิดสถานการณ์บีบคั้นก็ไม่แน่นัก** ทำนองเดียวกับที่ปกติหนูไม่เคยคิดแย่งแฟนใครเพราะหนุ่มๆวิ่งเข้ามาเสนอตัวกันจ้าละหวั่นอยู่แล้ว แต่วันหนึ่งพอเจอคนที่หนูรัก หนูก็คิดแหกกฎ ประพฤติผิดกติกาสังคมเข้าได้เหมือนกัน"

ลานดาวอึ้ง

"แปลว่าแท้จริงหนูยังไม่มีศีลข้อสอง?"

"หนูแค่ยังไม่ละเมิดศีล ยังไม่เคยมีความตั้งใจเป็นพิเศษที่จะรักษาศีลข้อนี้ ไม่เคยคิดว่าเป็นตายร้ายดีอย่าฝันว่าฉันจะขโมยของ อย่างศีลข้อห้าก็เหมือนกัน หนูว่าหนูไม่กินเหล้าเพราะเกลียดรส นั่นก็เป็นตัวสะท้อนว่าถ้าวันหนึ่งหนูนึกครึ้ม เลิกเกลียดรสเหล้าขึ้นมาเฉยๆ หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่กดดันให้เอากับเขา ก็อาจกระดกแก้วได้โดยไม่มีความจำเป็นต้องยับยั้งชั่งใจ"

หญิงสาวเม้มปากแน่น

"ละเอียดอ่อนจังนะคะ แปลว่าตอนนี้หนูไม่มีศีลเป็นสมบัติติดตัวซักข้อ?"

"ถือว่าข้อสองกับข้อห้าหนูมีก็แล้วกัน **เพียงแต่มีโดยธรรมชาติ ไม่ใช่มีโดยความตั้งใจ จึงไม่อาจเป็นเครื่องประกันความบริสุทธิ์ว่าหนูจะมีศีลอยู่เสมอ**"

"แล้วทำไงจะถือว่ามีศีลล่ะคะ?"

"ศีลคือข้อประพฤติอันดีงามที่เราตั้งใจรักษา หากตั้งใจเว้นจากบาป ไม่ว่าฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ผิดกาเม มุสา และเสพของเมา คือรับเอาศีล ๕ เป็นข้อปฏิบัติตั้งแต่บัดนี้ ก็เรียกว่าเป็น 'ผู้สมาทานศีล' หากออกจากบ้านนี้ไปสู่โลกภายนอก เป็นตัวของตัวเอง มีสิทธิ์คิดมีสิทธิ์เลือกอย่างเสรีโดยปราศจากใครควบคุม เจอสิ่งล่อใจรบเร้าให้ผิดศีลก็ยังแน่วแน่เลือกที่จะไม่ทำ อย่างนี้ค่อยนับว่าเป็น 'ผู้รักษาศีล'... และถึงที่สุดแล้ว หากไม่อยากทำผิดศีลออกมาจากใจ คือไม่เอาตั้งแต่อยู่ในมุ้ง เพราะมีความละอายต่อบาป เพราะเห็นโทษภัยของความประพฤติผิดทั้ง ๕ อย่างนี้ ถึงควรได้รับการยกย่องว่าเป็น 'ผู้ทรงศีล' คือครอบครองศีลไว้เป็นสมบัติแล้วอย่างแท้จริง"

"หมายความว่าการที่สองคนมีศีลเสมอกัน วัดคร่าวๆจากการเป็นผู้ไม่มีศีลเลย หรือเป็นผู้สมาทานศีล หรือเป็นผู้สามารถรักษาศีล หรือยอดสุดคือเป็นผู้ทรงศีลแท้ อย่างนี้ถูกไหมคะ?"

"ถูก... แต่ถ้าให้ถือเกณฑ์ง่ายสุดก็เลือกมีความละอายต่อบาปใกล้เคียงกันอย่างเดียวก็พอ ถ้าสะดุ้งกลัวต่อความชั่วเหมือนๆกันก็นับว่ามีใจเสมอกันได้ ส่วนในเรื่องของศีลจะช่วยเปรียบเทียบได้อย่างเฉพาะเจาะจงว่าใครสะอาดใครแปดเปื้อนมากน้อยกว่ากันเพียงใด"

"พี่แตรยอมรับว่าเขายังกินเหล้าเพื่อเข้าสังคม ยังโกหกเมื่อจำเป็น เช่นต้องหลอกคนไข้ให้สบายใจ แปลว่าหนูต้องทำตามพี่เขาเพื่อให้เกิดความเสมอกันถึงจะดีหรือเปล่า?"

"ถ้าไม่ขนาดโกหกเป็นไฟแลบ ไม่กินเหล้าเมาหยำเปหัวราน้ำ ก็ไม่ถือว่าระดับศีลห่างกันเท่าไหร่หรอก เขาทำด้วยสภาพบังคับทั้งนั้น ยังเป็นผู้มีความละอายต่อบาปได้ แต่ฝ่ายเราหากสามารถเลือก ก็ควรเลือกปรับจุดยืนของตนเองให้อยู่สูงที่สุดเพื่อประโยชน์เฉพาะตนจะดีกว่า การตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้สะอาดจะเกิดผลเป็นความปลอดโปร่งใจกับเราก่อน แล้วเมื่อภายหลังจิตเราบริสุทธิ์เยี่ยงผู้ทรงศีลแล้ว คนใกล้ชิดที่รักเราจะซึมซับและถูกกลืนด้วยอำนาจศีลอย่างใหญ่ของเราไปด้วย"

"ถ้ารักษาจนบริสุทธิ์ผุดผ่อง จะมีส่วนช่วยให้ความรักยั่งยืนใช่ไหมคะ?"

"หนูลองคิดง่ายๆ ถ้าบ้านเราสะอาด ไม่มีความหมักหมม ไม่มีร่องรอยสกปรกน่ารังเกียจ ใครเข้าไปอยู่ก็เป็นที่สบาย หากยิ่งช่วยกันคนละไม้คนละมือ ทำบ้านให้สะอาดยิ่งๆขึ้นทุกวัน ก็ย่อมรู้สึกถึงความสามัคคีปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจริงไหม? ใจที่ผูกสมัครรักใคร่นั่นแหละคือตัวบ้าน ศีลนั่นแหละเป็นความสะอาดของบ้าน หากรักษาให้สะอาดร่วมกัน ก็อยู่สบายนานทั้งคู่"

ลานดาวตรองแล้วเห็นจริงตามอีก

"ค่ะ... แต่รายละเอียดของเหตุการณ์บางทีซับซ้อนและยากจะตัดสินว่าผิดหรือไม่ผิด หนูควรทำยังไงถ้าพบเรื่องลำบากใจที่ยากจะชี้ถูกชี้ผิด?"

"ใจที่ทรงศีลจะรู้เองว่าควรหรือไม่ควรทำอะไร ขั้นแรกคือหนูควรหลีกเลี่ยงอย่างสิ้นเชิง ถ้าใจสงสัยแม้แต่นิดเดียวว่าผิดหรือไม่ผิด ให้ถือว่าผิดไว้ก่อน... หนูเคยรักษาศีลได้สะอาดมาหลายชาติ และผลก็คือความหมดจดสดใสของรูปร่างหน้าตาอย่างนี้แหละ คนเราเคยสั่งสมบารมีทางศีลไว้มากๆเนี่ยนะ เวลาต่อบารมีจะง่าย รู้สึกเป็นตัวของตัวเอง เกิดความสุขกับการรักษาศีลโดยไม่ต้องฝืนเท่าไหร่ แล้วที่สุดก็เกิดความหยั่งรู้ขึ้นภายใน จากใจที่สะอาดเอี่ยม ว่าทำสิ่งใดแล้วสกปรก สิ่งใดพอประนีประนอมครึ่งทางได้

“ตกลงค่ะ หนูจะรักษาศีล ว่าแต่จะต้องกล่าวคำสมาทานปาณาติปาตา เวรมณีฯ ต่อหน้าพี่หรือเปล่าคะ?”

“ผมไม่ใช่พระที่จะให้ศีลหนูอย่างเป็นพิธีรีตอง หนูแค่กล่าวให้ผมเป็นพยานว่าจะรักษาศีล ๕ ด้วยภาษาพูดธรรมดาๆอย่างเมื่อครู่ก็ได้ หรือถ้ามีกำลังใจดีพอ ตั้งเจตนาแน่วแน่อยู่เงียบๆในใจก็สำเร็จผลเหมือนกัน”

“ค่ะพี่ หนูขอปฏิญาณต่อหน้าพี่ ว่านับแต่นี้จะรักษาศีล ๕ ให้สะอาด ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดทางกาม ไม่พูดปด แล้วก็ไม่เสพของมึนเมาทั้งปวง แม้จะมีเหตุมาล่อใจหนักหนาเพียงใดก็ตาม”

อุปการะพยักยิ้ม

“สาธุ ขอให้มีจิตใจเข้มแข็ง รักษาศีลได้สะอาดบริสุทธิ์ เพื่อความสุข เพื่อความมีชีวิตคู่ที่สะอาดราบรื่นของเราเอง”

ลานดาวพนมมือไหว้บุรุษตรงหน้าด้วยกิริยานอบน้อม แค่คิดรักษาศีล อานุภาพของศีลก็ทำให้รู้สึกอบอุ่นปลอดภัยยิ่งนักแล้ว

“ขอบพระคุณที่ชี้ทางสว่างให้หนูนะคะ”

เงยหน้าขึ้นนิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนถามสิ่งที่ยังคาใจเกี่ยวกับศีล

“พี่คะ… ถ้าอย่างเวลายุงกัดเราบ่อยๆแล้วเรายอมมัน ไม่กำจัดมันทิ้ง ไม่เท่ากับให้มีพาหะนำเชื้อร้ายมาหาเราหรือ?”

“เมื่อหนูทำได้ถึงระดับทรงศีล ก็จะเริ่มเห็น ‘ปาฏิหาริย์ของศีล’ ยุงจะไม่มารบกวน ถึงกวนก็ไม่กัด ถึงกัดก็ไม่ลายพร้อย ถึงลายพร้อยก็ไม่เป็นไข้ ถึงเป็นไข้ก็ไม่ตาย ถึงตายก็ได้ไปดีเพราะเหตุคือตั้งใจรักษาศีลยิ่งชีพ คิดดูนะ กำลังใจยิ่งใหญ่ขนาดไหน กุศลจะยิ่งแกร่งกล้าเพียงใด กระทั่งแม้แต่สัตว์ตัวน้อยก็ไม่ฆ่า อย่าต้องนับว่าเป็นไปได้ที่จะคิดฆ่าสัตว์ใหญ่หรือมนุษย์ นี่เท่ากับเราปิดทางอบายไปช่องหนึ่ง จิตเราไม่มีทางเป็นอกุศลเข้มข้นพอจะประหัตประหารหรือกระทั่งทำร้ายเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้เลย”

ลานดาวตรองแล้วคล้อยตามเช่นเคย ทางมาของบุญนั้นบางครั้งต้องวัดใจ แลกเปลี่ยนกับเรื่องน่าฝืดฝืนบ้าง ใช่ว่าโลกนี้ปูพรมให้เดินเก็บบุญเก็บกุศลโดยสะดวกโยธินแต่อย่างใด

“ค่ะ”

“มีความจริงอยู่ข้อหนึ่ง คือเมื่อไหร่เราตั้งใจรักษาศีลให้สะอาด จะเกิดเรื่อง เกิดเหตุการณ์ลองใจเราแทบทันที ต้องกระอักกระอ่วนหรืออยากละเมิดศีล ถ้าหากใจแข็งทำข้อสอบให้ผ่าน เหตุพิสูจน์ใจจะอ่อนกำลัง กระทั่งรามือไปเอง แทบเหมือนทั้งชีวิตไม่ต้องเฉียดไปใกล้เรื่องผิดชนิดนั้นอีก นี่เป็นธรรมชาติที่อัศจรรย์ น่าพิศวงใจ แล้วหนูจะรู้”

“หนูจะแข็งใจทำข้อสอบให้ผ่านค่ะ”

ลานดาวรับปาก และเป็นคนจริงพอจะรักษาความตั้งใจของตนเอง มิใช่สักแต่พูดส่งเดช

“ผ่านเรื่องศรัทธากับศีล ถึงคิวอะไร… จาคะใช่ไหมคะ?”

“ใช่… จาคะหมายถึงการสละ นับตั้งแต่การแบ่งปันภายนอก เช่นสิ่งของและแรงงานให้เป็นทานแก่ผู้ขอหรือผู้สมควรได้รับ ตลอดไปจนกระทั่งสละกิเลส เช่นให้อภัยเป็นทาน หรือยอมเสียสิทธิ์

ครอบครองยศฐาบรรดาศักดิ์และทรัพย์สินศฤงคารเพื่อออกบวช... สำหรับการครองเรือนนั้น เอาแค่อยู่ร่วมกันด้วยความมีน้ำใจเสียสละสุขส่วนตัวเพื่อคู่รักของเราได้ ก็นับว่าดีพอ ยิ่งถ้าต่างฝ่ายต่างรักกันมาก ถึงขั้นยอมสละชีวิตแทนกัน โดยมีเหตุการณ์พิสูจน์ ได้เห็นน้ำใสใจจริงชัดเจน ก็จะยิ่งเป็นเหตุให้เกิดความซาบซึ้ง ผูกพันเหนียวแน่นกว่าคู่อื่นๆมาก”

ลานดาวทำหน้าเหย

“ต้องถึงเลือดถึงเนื้อด้วย แค่สละนิดสละหน่อยเช่นยอมทิ้งละครวิ่งไปซื้อก๋วยเตี๋ยวให้ไม่ได้หรือคะ?”

อุปการะหัวเราะ

“ก็นับว่าได้ เพราะการสละเล็กๆน้อยๆจะพัฒนาเป็นสละมากขึ้นเอง... อย่างที่ผมบอกว่าจาคะเป็นแง่มุมของจิตใจที่คิดสละ คิดยอมยกให้ ถ้ามองว่าเป็นการพัฒนาจิตใจ ก็คือละลายยางเหนียวของความตระหนี่ให้อ่อนตัวลง ถ้ามองโดยความเป็นเครื่องวัดความสูงส่งของจิตวิญญาณ ก็คือไม่เสียดายแม้ชีวิต ขอเพียงมีโอกาสทำดีได้ถึงใจ อย่างเช่นเคยมีฤาษีตนหนึ่งเห็นแม่เสือกำลังจะกินลูกเสือด้วยความโมโหหิว ก็ถึงขนาดยอมสละร่างกายตนเองเป็นอาหารแทนลูกของมัน”

“อี๋!” หญิงสาวอุทานแล้วหัวเราะกร่อย “ใจดีผิดมนุษย์มนาจังนะคะ”

“เป็นใจของพระโพธิสัตว์น่ะ พูดตามตรง ใจหนูยังห่างกับเขามากก็เรื่องจาคะนี่แหละ เขามีความคิดเสียสละสูงระดับโพธิสัตว์ คืออุทิศตัวเพื่อช่วยเหลือคนอื่นได้ทั้งชีวิต แต่อย่างหนูจะอยากให้คนอื่นอุทิศตัวเพื่อเรามากกว่า”

“เขามาให้หนูกันเองนี่”

“นั่นเป็นบุญเก่าที่หนูเคยให้ใครต่อใครไว้มาก และคนเราถ้าจำที่มาที่ไป จำเหตุปัจจัยของสิ่งดีๆที่กำลังปรากฏในปัจจุบันไม่ได้ บางทีก็เสียนิสัย เห็นใครต่อใครเป็นข้าทาส ต้องเป็นฝ่ายทำอะไรให้เราไปหมด อันนี้ไม่ได้ต่อว่าอะไรหนูนะ ผมพูดตามเนื้อผ้าให้เห็นความจริง หากหนูต้องการเขาไว้ จาคะระหว่างหนูกับเขาต้องเท่าเทียม หรืออย่างน้อยไล่เลี่ยกัน ไม่ใช่ห่างขนาดนี้... หากเขาได้พบคนมีจาคะสูงเสมอเขา จุดนี้จะจูงใจได้มาก เพราะทำให้เข้ากันสนิทได้ทันที เนื่องจากชีวิตนี้เขาสนใจช่วยคนอื่นเป็นหลัก”

ลานดาวเริ่มเห็นรางๆ เพราะนอกจากอมฤตจะทำงานที่โรงพยาบาลอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยแล้ว บางเย็นบางค่ำยังอุตส่าห์ออกไปช่วยศูนย์ศึกษาธรรมชาติบำบัดแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นการรวมตัวกับหมออาสา แพทย์ทางเลือกที่นำศิลปศาสตร์ในการรักษาฟื้นฟูสุขภาพกายใจ ทั้งแผนปัจจุบันและแผนโบราณมาประสานกัน มุ่งเน้นสอนคนให้สลายความเครียดและล้มเลิกความประพฤติแย่ๆอันเป็นภัยแก่สุขภาพตนเองเสีย

คืนหนึ่งเมื่อเขาบอกว่าติดธุระ และหล่อนกำลังอยู่ในอารมณ์เอาแต่ใจ อยากพบอยากเจอให้ได้เดี๋ยวนั้น ลานดาวยอมเป็นฝ่ายวิ่งไปหาเขาถึงที่ ซึ่งก็ทำให้รู้จักอีกตัวตนหนึ่งของอมฤต ที่ถอดฟอร์มจิตแพทย์กลายเป็นนักพลังจิตผู้ปราดเปรื่องเรืองวิชาในการรักษาโรคด้วยสารพัดวิธีพิสดาร

เผอิญวันนั้นหล่อนปวดตุบๆที่ขมับ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเที่ยวลานดาวจึงทดลองเป็นคนไข้ของอมฤต ก็พบด้วยความอัศจรรย์ใจว่าเขาใช้พลังความสุขจากจิตเข้าล้างก้อนเครียดในหัว เพียงห้านาที

อาการปวดก็หายเป็นปลิดทิ้ง จึงเข้าใจความเป็นหมอในตัวอมฤตเพิ่มขึ้นอีกระดับ คือสามารถทำให้คนไข้หายทุกข์ได้ เพียงด้วยความรักและความกรุณาจากใจเท่านั้น

เคยนึกสนุกขอให้เขาสอนรักษาคนแบบง่ายๆ จะได้ช่วยงานที่ศูนย์บ้าง ทว่าแค่เขาสอนให้ประคองสุข รักษาระดับความเยือกเย็นของอารมณ์สักหนึ่งนาทีก็ท้อเสียแล้ว เพราะถ้าไม่อยู่กลางปีระมิดในฝันของอมฤตเหมือนคืนก่อน หล่อนก็เป็นเพียงคนธรรมดาที่มีสมรรถนะทางจิตระดับปานกลาง กระเดียดไปทางฟุ้งอยากทำโน่นทำนี่สนองกิเลสตัวเองเท่านั้น

“หมายความว่าหนูขาดจาคะอย่างแรง และผู้หญิงอีกคนของเขาชนะหนูลิ่วด้วยจาคะทั้งอดีตและปัจจุบัน?”

“ก็ไม่เชิง... อันที่จริงหนูมาเกิดกับพ่อแม่ที่รวยก็เพราะหนูเคยมีใจยินดีในทาน เห็นเหมือนของเล่นสนุก เหมือนเป็นงานอดิเรก นิยมทำทานเพื่อความบันเทิง เพื่อความยิ้มแย้มเริงรื่น ยิ่งในชาติที่ได้พบพุทธศาสนา พบพ่อแม่และสามีดีๆ มีใจบันเทิงในทานร่วมกัน ก็ยิ่งก่อกระแสความเข้มข้นรุนแรงไว้ บันดาลให้เกิดผลติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ จึงไม่น่าแปลกถ้าทุกชาติหนูมีความอุ่นใจอยู่ลึกๆตั้งแต่อ้อนแต่ออก นี่ก็เพราะอานุภาพบุญคุ้มที่เราสำเหนียกได้นั่นเอง อีกอย่างหนูเคยอุทิศตัวเสียสละเพื่อมวลชนมาก่อนด้วย ฉะนั้นเชื้อจาคะระดับใหญ่จึงมี เพียงแต่ตอนนี้หลบในเพราะยังขาดปัจจัยเร่งเร้า”

“งั้นก็พอฟัดพอเหวี่ยงกับพี่แตรสิคะ?”

“ลักษณะการทำงานช่วยมวลชนของหนูจะหนักไปทางใช้อิทธิพลยิ่งใหญ่ในการอุปถัมภ์คนอื่นหรือใช้ความงาม ความน่ารัก เพื่อช่วยประชาสัมพันธ์ ช่วยประสานประโยชน์ ส่วนเขากับผู้หญิงอีกคนเคยเหนื่อยยากมาด้วยกัน ใจถึงชนิดเอาชีวิตเข้าเสี่ยงไปช่วยชาวบ้านป่านาเถื่อนทำนองเดียวกับพวกมิชชันนารี นิสัยช่วยคนเป็นสิ่งย้อมติดทั้งในชาตินี้และในชาติก่อน นี่แหละ อำนาจความเสมอด้วยจาคะจะทำให้ทั้งคู่พบแล้วรู้สึกว่าเข้ากันได้สนิททันที”

ลานดาวพยักหน้าเงียบๆ นึกถึงภาพความเป็นนายแพทย์หนุ่มของเขาได้ชัด แต่ไม่สามารถเห็นภาพตัวเองไปยืนช่วยเป็นนางพยาบาลติดตามเขาไปต้อยๆ หากให้หล่อนช่วยรักษาคนเป็นโรคเครียดโรคประสาทด้วยวิธีทางดนตรีก็ว่าไปอย่าง

หมออุปการะเริ่มทำให้หล่อนคิดลึกซึ้งเกี่ยวกับการอยู่ร่วมเรียงเคียงครองมากขึ้น ยิ่งแจกแจงเป็นข้อๆ ยิ่งเห็นว่าแค่แรกพบสบตาแล้วนึกรัก แค่เดินเก๋ควงกันแล้วเหมือนกิ่งทองใบหยก เท่านั้นไม่พอเลย ชีวิตคู่มีอะไรยิ่งกว่านั้นมาก ชั่วขณะจิตหนึ่งก็นึกท้อขึ้นมา รักแท้ราคาแพงปานนี้เชียวหรือ?

“ของยิ่งแพงก็มักจะยิ่งมีคุณภาพควรแก่การภูมิใจที่ได้ครอบครอง”

ชายวัยกลางคนยิ้มเย็นบอก ทำเอาลานดาวสะดุ้ง ยิ้มตอบไม่สนิทนัก ความสามารถในการอ่านใจของอุปการะเป็นสิ่งลุ่มลึก เพราะแปลสัญญาณจากคลื่นจิตได้ชนิดเป็นคำๆ ซึ่งปัจจุบันหล่อนพออนุมานถูกว่าที่จะสามารถทำเช่นนั้น ต้องมีจิตนิ่ง ละเอียด และมีความเฉียบคมปานใด

“อย่าเพิ่งท้อที่จะเรียนรู้ความจริงเลย ระหว่างเขากับอีกคน เคยขนาดสละชีวิตให้กันมาแล้ว ส่วนหนูนั้นไม่มีเหตุบังคับให้ต้องสละเพื่อกันและกันขนาดนั้น เนื่องจากสมัยที่อยู่กับเขา ส่วนใหญ่ร่วมแต่เสวยกุศลวิบาก พูดง่ายๆว่าร่วมสุขบ่อย ไม่ค่อยมีเหตุปัจจัยให้ร่วมทุกข์นัก แม้รักมากแค่ไหนก็ขาดสายใยซึ้ง

ใจเท่าคนเคยตายแทนกัน”

ลานดาวถอนใจเฮือก

“ชักริษยาแล้วสิคะ ดักตีหัวยายนั่นดีกว่า เจอเมื่อไหร่ซัดให้หมอบ จะได้ไม่ต้องแข่งบุญแข่งบารมีให้ยุ่งยาก”

หล่อนพูดในสิ่งที่คิดตามสบาย เพราะอย่างไรก็ปิดหมออุปการะไม่ได้อยู่แล้ว

“เห็นไหมล่ะว่าการสั่งสมความดีนั้นยาก ต้องใช้เวลา ต้องทุ่มกำลังใจอย่างใหญ่ แต่จะก่อบาปก่อกรรมนั้นง่าย และอาศัยกิเลสขับดันในชั่วเวลาพริบตาเดียวพอ”

อุปการะชี้ และลานดาวก็ซึมไป ตระหนักว่าในหัวตนยังมีความคิดชั่วร้ายอยู่มาก แม้จะแค่ออกทำนองทีเล่นทีจริงก็ตาม คิดไปคิดมาก็เดือดปุดและเกิดความถือดีมีมานะ

“แล้วให้หนูทำไงคะ ถึงจะชนะสาวปริศนาผู้แสนดีนั่น? ต้องให้หนูไปสอบเข้าเรียนแพทย์ เพื่อออกมาเป็นหมอใจบุญแบบพี่แตรเลยไหม?”

ลานดาวเกิดความอยากชนะมากพอจะเชื่อมั่นว่าตนยอมกัดฟันเรียนแพทย์ได้ทั้งที่ไม่มีใจรักแม้แต่นิดเดียว ฝ่ายอุปการะหัวเราะและส่ายหน้า

“ไม่จำเป็นว่าต้อง ‘ทำให้เท่าเขา’ หรอก แค่มี ‘ใจยินดีร่วมกับเขา’ ก็เหมือนเรายกระดับจิตใจให้เสมอหรือใกล้เคียงกันแล้ว จะยกตัวอย่างให้ชัดเจน สมมุติว่าไปเที่ยวกันแล้วเจอคนป่วยข้างทาง ใจเขามีเมตตาคิดช่วยเหลือ ส่วนเราอยากไปข้างหน้าเร็วๆ ไม่อยากหยุดเสียเวลาเพื่อคนอื่น อย่างนี้คือใจเขาเป็นทาน ส่วนใจเราเป็นตระหนี่ แต่หากเราลงไปช่วยเท่าที่จะสามารถ หรืออย่างน้อยที่สุดนั่งบนรถเฉยๆด้วยความชื่นชมน้ำใจของเขา ไม่กระสับกระส่าย ไม่คำนึงถึงอาการเบื่อของตัวเอง อย่างนี้ก็คือมีใจสละร่วมกัน ปรับจิตให้เสมอเขาแล้ว”

หญิงสาวอึ้ง ก่อนหน้ารู้จักกัน เขาไปช่วยงานศูนย์หมออาสาเกือบทุกคืน แต่หลังจากคบกับหล่อน เขาก็ให้เวลากับที่นั่นน้อยลง ยอมรับว่าชื่นชมน้ำใจยิ่งใหญ่ประดุจท้องฟ้ามหาสมุทรของอมฤตในเบื้องแรก แต่พอเห็นตามจริงว่างานอดิเรกของเขาแย่งเวลาพบเจอกัน ก็หมดความนิยมยินดีกับความเสียสละของเขาทันที

กะแค่ขั้นแรกที่ง่ายที่สุด ไม่ต้องช่วยลงทุนลงแรง ขอเพียงมีใจร่วมยินดีก็เหมือนฝืดฝืนเหลือจะกล้ำกลืนแล้ว หล่อนยังคิดแบบคนธรรมดา ที่คู่ของตนควรขยันทำกิน สร้างเนื้อสร้างตัวเป็นปึกแผ่น รวมทั้งให้เวลารดน้ำพรวนดิน บำรุงต้นรักให้เติบโต แตกกิ่งก้านสาขามั่นคง ไม่ใช่เอาเวลาไปแจกจ่ายให้ชาวบ้านที่ไม่รู้จัก ไม่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนอย่างนี้

“หนูควรทำอย่างไรให้ใจมีจาคะมากขึ้นกว่านี้คะ?”

“จำแค่ลักษณะ ‘ใจที่ให้’ ไว้ดีๆก็พอ พระพุทธองค์ตรัสว่าแค่สาดน้ำล้างจานลงบ่อโสโครกที่มีสัตว์อาศัย ด้วยความคิดว่าเศษข้าวในน้ำทิ้งจะได้เป็นอาหารของสัตว์ในบ่อ เท่านั้นก็ได้บุญแล้ว เริ่มจากการให้ที่เล็กที่สุด แต่ทำบ่อยที่สุด เก็บเล็กประสมน้อยมากเข้าก็กลายเป็นจิตใจฝักใฝ่ชอบให้ แล้วเขยิบมาเป็นทานที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งสามารถยกขึ้นสู่ระดับยินดีในความเสียสละของแฟนหนูได้”

ลานดาวตาสว่าง คิดว่าเข้าใจเรื่อง ‘จิตคิดให้’ อย่างถ่องแท้เดี๋ยวนั้นเอง เพียงพลิกกันแค่ที่มุมมองภายใน แม้กิริยาทิ้งขว้างของคนธรรมดาทั่วไปก็กลายเป็นกิริยาแห่งบุญไปได้

“จาคะกับทานเหมือนกันไหมคะ?”

“โดยนัยหนึ่งก็คือ ‘การแบ่งปันให้’ เหมือนกัน แต่สำหรับจาคะจะมุ่งที่ใจสละเพื่อความบริสุทธิ์ เพราะเป็นการเอากิเลสออกจากกมลสันดาน ส่วนทานนั้นมุ่งที่ใจเผื่อแผ่ ถึงซอยแบ่งได้เป็นสองอย่างหลักๆ คืออามิสทานกับธรรมทาน การให้อะไรเช่นธรรมทานไม่ใช่ด้วยจิตคิดสละ แต่เป็นจิตคิดสงเคราะห์ให้คนอื่นรู้ดีรู้ชอบตามเหตุตามผลมากกว่า... ถ้าพูดรายละเอียดแล้วงง หนูจะคิดว่าเป็นอันเดียวกันก็ได้ ท่านบัญญัติไว้ต่างกันเพื่อจำแนกรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น”

“นึกไม่ถึงว่าวิธีคิด วิธีมอง มีส่วนสำคัญเหลือเกินต่อการทำกรรม”

“พระพุทธองค์ตรัสชี้ลงไปทีเดียวว่าเจตนานั่นแหละกรรม กรรมคือเจตนา”

“หนูสงสัยเกี่ยวกับความลึกลับของทานมานานแล้ว ทานให้ผลได้อย่างไร ทานทำงานท่าไหน และเป็นเหตุแห่งความมั่งคั่งได้ยังไง?”

"ผลตามธรรมชาติของทานในทันทีคือใจเป็นสุข เป็นความเปิดสบายของจิต ขจัดยางเหนียวออกจากใจ ถ้าให้คนมีจิตคิดเป็นทานมาอยู่ใกล้กัน จะสัมผัสรับรู้ถึงความเป็นผู้มีใจเบา ใจเปิด ไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเหมือนๆกัน แต่ถ้าต่างกันมากๆก็จะอึดอัดได้ นี่คือผลอันเป็นปัจจุบัน ส่วนผลในอนาคตเช่นความมั่งคั่งนั้น ก็เพราะจิตก่อภพอันกว้างขวางของ ‘ผู้ให้’ เอาไว้ นักทำทานย่อมถือกำเนิดในแดนเกิดอันปลอดโปร่งสมควรกันกับจิตใจที่เผื่อแผ่ออกไป ต่างจากจิตอันก่อภพอันคับแคบของผู้ตระหนี่ถี่เหนียวและกอบโกยเข้าตัว อันนั้นวิญญาณก็เหมาะกับดินแดนคับแคบน่าอึดอัดไป"

"ฉะนั้นแม้รูปแบบจะเหมือนให้คนอื่น แต่สุดท้ายก็เข้าตัวเราเอง ได้กับเราเอง?"

“ตามหลักกฎแห่งกรรมอันเป็นสากล ถ้าทำทานจนเห็น ‘ปาฏิหาริย์ของการให้’ มาก่อนก็จะไม่รู้สึกเป็นเรื่องแปลก เช่นยิ่งให้แทนที่จะยิ่งหมด ก็กลายเป็นยิ่งได้ทันตาเห็น ไม่ต้องรอตายแล้วเสียก่อน”

“บางคนรวยตอนต้นชีวิตแล้วกลับตกต่ำยากจน บางคนรวยแบบลุ่มๆดอนๆ บางคนรวยเอารวยเอา บางคนได้ลาภลอยตลอด อย่างนี้ด้วยเหตุอะไรคะ?”

“ถ้าพูดถึงแรงส่งจากอดีตชาติ ความสม่ำเสมอของการให้ทาน อย่างเช่นคนทำบุญประจำทุกเดือนไม่ขาดก็จะมีแรงพยุงให้มีฐานะเสมอต้นเสมอปลาย รวยระดับไหนก็มักไม่ตกไปจากนั้น แต่ถ้าทำทานด้วย โกงชาวบ้านไปด้วย อย่างนี้ก็ให้ผลเป็นความลุ่มๆดอนๆ หรืออย่างถ้าเขาขอหนึ่งแต่ให้สอง ก็จะเป็นผู้ร่ำรวยเกินคาด หรืออย่างถ้าทำทานไม่เลือกหน้า เจอใครขอเป็นให้ดะ อย่างนี้ก็จะรับลาภลอยบ่อย... แต่ที่สำคัญซึ่งพระพุทธเจ้าเน้นเป็นพิเศษ ได้แก่ความบริสุทธิ์ของทาน ของที่จะให้นั้น ควรเป็นของเราโดยชอบธรรม”

“อย่างแนวคิดโรบินฮู้ด ปล้นคนรวยมาให้คนจนนี้คือของไม่บริสุทธิ์ใช่ไหมคะ?”

“นั่นแหละ ตัวอย่างของทานที่ไม่เป็นธรรม”

“แล้วอะไรอีกคะที่พระพุทธเจ้าเน้น?”

"ท่านว่าถ้าปรารถนาผลของทานเป็นอสงไขยไพบูลย์ดุจเดียวกับความประมาณไม่ได้แห่งมหาสมุทร ก็ควรมีความประเสริฐทั้งฝ่ายผู้ให้และฝ่ายผู้รับ เกณฑ์บอกความประเสริฐของผู้ให้นั้น คือก่อนให้ทานเป็นผู้ดีใจ ขณะกำลังให้ทานอยู่เป็นผู้มีจิตเลื่อมใส และหลังให้ทานเสร็จแล้วเป็นผู้มีความปลาบปลื้มใจ ส่วนเกณฑ์บอกความประเสริฐของผู้รับนั้น คือเป็นผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ปฏิบัติเพื่อความเป็นผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ หนูเคยทำทานชนิดให้ผลไพบูลย์มาก่อน ชาติปัจจุบันเลยเห็นผลอย่างที่เป็นอยู่"

"แปลว่ารู้เคล็ดลับเรื่องกรรม ก็ลงทุนไปกับการทำทานนี่แหละดีที่สุดใช่ไหมคะ? ชาติหน้าจะได้นั่งๆนอนๆแบบนี้อีก"

"ถ้าเอาผลบุญมาต่อบุญใหม่ แล้วอธิษฐานขอให้มีใจคิดอยากต่อบุญไปเรื่อยๆก็จัดเป็นความฉลาดในการเตรียมเสบียงไว้เดินทางไกล คนฉลาดย่อมเห็นชัดว่าแค่เลิกทำทานก็คือเตรียมความลำบากยากจนไว้ให้ตัวเองในภายภาคหน้าแล้ว หนูเคยได้ยินคนพูดไหม ความยากจนเป็นต้นทางของความชั่วร้ายทั้งปวง"

"เห็นอยู่เหมือนกันค่ะ ตอนคนดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ไม่มีบาปชนิดไหนที่ดูชั่วร้ายพอจะทำให้เกิดความละอายได้เลย"

"เป็นความจริงที่ชาตินี้หนูคงไม่ต้องรู้ซึ้งกับตนเองหรอก บุญเก่าคอยประคองไปทั้งชาติ"

ลานดาวยิ้มสดชื่น เพราะถือว่านั่นคือคำทำนายว่าตนจะได้สบายตลอดชีวิต

"อือม์... พูดง่ายๆว่าถ้าคิดท่องเที่ยวเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ แค่ไม่โกงไม่พอ ต้องให้ทานด้วยใช่ไหมคะ? แล้วอย่างนี้มีไหมที่ไม่ทำทานไว้มากในอดีตก็รวยได้?"

"มีซี... คนเราบางทีพอศรัทธาในอดีตกรรม ก็มักลืมมองความเป็นจริงที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า กรรมปัจจุบันที่ทำให้ร่ำรวยนั้นมีอยู่ อย่างเช่นคนเสื่อผืนหมอนใบที่เป็นใหญ่เป็นโตนั้น ก็เพราะเขาขยันทำกินอย่างต่อเนื่อง รู้จักอดออม รู้จักศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม รู้จักคิดอ่านหาลู่ทางขยับขยายอย่างฉลาด กรรมเหล่านี้บันดาลความมั่งมีขึ้นได้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้หมด"

"ตกลงหนูจะพยายามเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้มากขึ้น... ตกลงพี่พูดถึงอะไรแล้วบ้าง ศรัทธา ศีล จาคะ สุดท้ายคือปัญญาใช่ไหม? หนูอาจไม่ฉลาดเท่าพี่เขา แต่ก็คุยกันได้เป็นชั่วโมงๆไม่เบื่อ ใครพูดไปถึงไหนอีกคนก็ทันๆกันหมด อย่างนี้นับว่าปัญญาเสมอกันได้หรือเปล่า?"

"การพูดคุยกันสนุกนั้น โดยมากอาศัยการศึกษา ความฉลาดคิดอ่าน ความฉลาดตั้งมุมมองสังเกตโลก รสนิยมในการใช้ภาษา อัธยาศัยในการตั้งข้อสนทนา บางคนก็ชอบพูดอ้อมค้อม บางคนชอบพูดตรงไปตรงมา บางคนขี้เกรงใจยอมเออออวยตลอด บางคนก็ช่างค้านตะบันราด หนูกับเขาเข้ากันได้ในแง่เหล่านี้ก็นับว่าดีแล้ว เพราะแปลว่าปัญญาในการเจรจาเสมอกัน"

"เว้าซื่อๆนะคะ ปัญญาของหนูกับยายคนที่ยังไม่โผล่ของเขา คนไหนเหนือกว่ากัน?"

"ก็ขึ้นอยู่กับจะมองมุมไหน เพราะปัญญามีหลายแบบ แข่งดีทางใดทางหนึ่งแล้วตัดสินว่าใครด้อยใครเด่นนั้น อาจคับแคบเกินไป สนใจอย่างนี้ดีกว่า ว่าปัญญาแบบที่ทำให้เข้ากับเขาสนิทเป็นปัญญาแบบไหน"

"ค่ะ… เป็นอย่างไหนคะ?"

"ปัญญาแบบของเขาเป็นชนิดแสวงเหตุแสวงผล ชอบคำอธิบายให้หายข้องใจ รวมทั้งแยกแยะออกว่าอะไรเป็นประโยชน์หรือเปล่าประโยชน์ อะไรมีสาระหรือไร้สาระ นี่คือปัญญาในแบบของเขา ถ้าหนูมีอยู่ก็เข้ากับเขาได้นาน เช่นเดียวกับผู้หญิงอีกคนของเขา"

"โอ้โห! เข่าอ่อนเลยเรา จะมาทีหลังแท้ๆ แต่กลายเป็นเราต้องวิ่งกวดตาตั้ง" ลานดาวร้องดังๆ ขมวดคิ้วอึดอัดแล้วโพล่งอย่างหงุดหงิด "หนูเพิ่งนึกอะไรได้ ถ้ายายคนนั้นสร้างบุญคู่กับพี่แตรมาครบพร้อมสมบูรณ์แบบขนาดนี้ แน่จริงทำไมเขาไม่มาเจอกันก่อนหนูล่ะ?"

"ความสมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่มีได้ในอุดมคติ แต่ยากจะเป็นได้ในความจริง พวกเขาก็เคยทำกรรมอันเป็นเหตุแห่งการพบกันล่าช้ามาก่อน แล้วชาตินี้พอพบกันก็ต้องเป็นทุกข์ใจพอสมควรด้วย"

ลานดาวสั่นศีรษะ

"หนูจะช่วยไม่ให้พวกเขาต้องทุกข์ทรมานร่วมกัน พี่แตรจะไม่มีทางได้พบเขาเด็ดขาด!"

อุปการะยิ้มมุมปากหัวเราะหึๆ

"ทำยังไง จะตามเอามือปิดหูปิดตาเขาตลอดไปหรือ? ถ้าหนูทำกรรมใหม่เป็นบารมีสกัดกั้นแรงพอก็อาจใช่ บอกแล้วว่าเขามีกรรมเป็นอุปสรรคขวางอยู่ก่อนด้วย… แต่หนูจะอาศัยเพียงอำนาจความหึงหวงห้ามใครไม่ให้พบกันตามแรงฉุดของกรรมสัมพันธ์นั้น ไม่ใช่วิสัยที่เป็นไปได้นะ"

"ก็หนูจะทำตามคำแนะนำของพี่ไงคะ เพิ่มพูนศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาให้มาก คงฝืนดวงได้ใช่ไหม?"

อุปการะผงกศีรษะ

"คนเราอย่างเก่งก็เต็มใจแค่ 'ปรับตัว' เข้าหากัน แต่ที่จะปรับศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาให้เสมอกันนั้นหาได้ยากแสนยาก วันนี้หนูประกาศเปรี้ยงแล้วว่าพร้อมจะลงทุนทุกอย่างเพื่อเอาเขาไว้ ก็เป็นการแสดงความจงใจทำผังกรรมเก่าให้บิดเบี้ยวด้วยแรงกรรมใหม่ ไม่ยินยอม 'ไปตามดวง' ฉะนั้นจึงเรียกว่า 'ฝืนดวง' ได้เต็มปาก และอำนาจที่จะฝืนดวงได้ก็มีแต่ธรรมะฝ่ายสูงเท่านั้น ธรรมะฝ่ายต่ำไม่มีกำลังพอต้านทานพลังจากผังกรรมเก่าหรอก"

"แล้วหนูมีเวลาแค่ไหน ที่จะเร่งบุญให้ทันใครอีกคน?"

"อย่าให้ผมดูเลย ตอนนี้ผมยังไม่กำหนดรู้เข้าไปชัดๆหรอก หากหนูรู้เวลาแบบจำเพาะเจาะจงรับรองว่าจะต้องมีพฤติกรรมประหลาดๆ ก่อทุกข์ให้เรา เพิ่มทุกข์ให้เขาเปล่าๆ ให้ผมบอกอย่างนี้ดีกว่า การพบใครสักคนที่เราถูกใจ และเขาก็ถูกใจเรา โดยต่างฝ่ายต่างยังไม่มีเจ้าของ นั่นชี้ให้เห็นชัดว่ายังเหลือเวลาสร้างบุญเพื่ออยู่ร่วมกันในชาตินี้ ด้วยศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญา พูดง่ายๆว่าถ้ารีบ ต้องทัน!"

ลานดาวก้มหน้าก้มตาครุ่นคิดครู่ใหญ่ นิสัยช่างท้อ หมดความอดทนกับการคบหาเพื่อนต่างเพศง่ายๆในอดีต เกือบทำให้เลิกล้มขวนขวายหน่วงเหนี่ยวอมฤตไว้ อนาคตจะเป็นอย่างไรก็ช่างหัว แต่พอเกิดสติคิดซ้ำ ก็นึกขึ้นได้ว่าชีวิตนี้ปรารถนาสิ่งใดสูงสุด และเหมือนกำลังครอบครองสิ่งนั้นไว้แล้ว ควรหรือที่จะปล่อยให้หลุดมือไปเพื่อหวังว่าบ่อน้ำข้างหน้ายังมีอีก

ด้วยสติคิดได้เช่นนั้น จึงทำตาปรือมองหมอดูอย่างปลงใจว่าจะทำตามคำแนะนำของเขา

"พี่บอกสูตรรักษาแฟนให้หนูครบแล้วใช่ไหมคะ?"

อุปการะหัวเราะขำหน้าตาและวิธีพูดของอีกฝ่าย

"ยัง!"

หญิงสาวเกือบเอื้อมมือปิดเครื่องบันทึกเสียงเพราะนึกว่าจะได้กลับบ้าน พอได้ยินเช่นนั้นถึงกับเลิกคิ้วสูงอ้าปากค้าง ตั้งสติเป็นครู่ ก่อนขมุบขมิบกระซิบแทบไม่เป็นเสียง

"พี่พูดเล่นหรือเปล่า?"

"เปล่า... พูดจริง! และนี่เป็นสิ่งสำคัญสูงสุดด้วย ที่พูดๆมาแล้วยังเป็นเรื่องรอง"

ลานดาวหน้าซีดเผือด เอนหลังพิงพนักคล้ายจะเป็นลม สายตาทอดมองหมอดูอุปการะด้วยความรู้สึกเวิ้งว้างว่างเปล่า หล่อนพบแววปรานีเห็นใจในตาอีกฝ่ายแวบหนึ่ง แต่ก็ลับหายอย่างรวดเร็ว คล้ายประกาศว่าเขามีหน้าที่เพียงให้คำตอบที่หล่อนต้องการ ไม่ได้มีหน้าที่เอื้ออาทรขอผัดผ่อนหรือตัดทอนบุญกรรมอันใดให้

"อาชีพที่เราจะทำเลี้ยงตัวนั้น มีส่วนกำหนดอย่างมาก ว่าจิตเราจะสะอาด หม่นหมอง หรือมอมแมม... หนูเรียนอะไรมา เกี่ยวกับศิลปะการบันเทิงใช่ไหม?"

"ค่ะ... เรียนดนตรี นี่หนูก็กำลังจะเซ็นสัญญากับค่ายเพลงใหญ่ หลังจากยักแย่ยักยันอยู่นานเพราะหนูเกี่ยงนู่นเกี่ยงนี่"

ชายวัยกลางคนพยักหน้าหงึก

"นั่นแหละ... ฟังนะผมจะพยากรณ์ให้ ถ้าหนูเป็นศิลปินหนูจะมีชื่อเสียงหอมฟุ้งขจรขจาย เรียกว่าโด่งดังเป็นพลุแตกยิ่งกว่านักร้องและดาราในไทยทั้งหมดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะไม่เคยมีศิลปินคนไหนพรั่งพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา บุคลิกความสามารถ มันสมอง รวมทั้งบุญญาธิการเก่าเทียบเท่าหนูมาก่อน หนูเคยเป็นคนระดับปกครอง เคยเป็นผู้ถืออำนาจใหญ่ และใช้อำนาจในทางเป็นคุณแก่มหาชนทั้งแผ่นดินมาหลายภพหลายชาติ กับทั้งเคยอธิษฐานขอเป็นสตรีหมายเลขหนึ่งหลังจากทำบุญชนิดไม่อาจมีใครเทียบเทียมเสมอเหมือน... บุญเก่านั้นจะบันดาลชื่อเสียงเกียรติยศใหญ่หลวง เป็นที่รักของผู้คนนับไม่ถ้วน จากขอบเขตไทยขยายเหมือนไฟลามทุ่งไปถึงระดับนานาชาติ อีกทั้งให้ผลยั่งยืนยืดยาวไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีทีเดียว!"

ลานดาวฟังแล้วขนลุกทั่วสรรพางค์ อัตตาพองจนคล้ายปีติจะดันให้ผิวเนื้อปริแตกไปทั้งร่าง จ้องมองโหราจารย์ผู้ทรงศาสตร์ทางจิตชั้นสูงนิ่งเป็นครู่ ไม่ทราบจะกล่าวประการใดถูก นอกจากขมุบขมิบปากเอ่ยเบาๆ

"ขอบคุณนะคะ"

"ขอบคุณบุญเก่า ขอบคุณตัวเองในอดีตเถอะ ผมเป็นแค่ผู้แจ้งข่าวจากมิติของกรรมเท่านั้น"

อุปการะตอบยิ้มๆ

"ตามแผนผังกรรม ชาตินี้หนูจะต้องได้เป็นใหญ่ ต้องเป็นที่ใหลหลง ต้องทำคุณแก่คนจำนวนมาก และในที่สุดต้องพบกับคู่ชีวิตที่แท้ในวัยกลางคนด้วยวิถีทางของการทำคุณใหญ่นั่นเอง... คราวนี้ว่าตามแผนผังกิเลส ชาตินี้หนูมีรูปสมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สมบัติครบ กับทั้งชอบใจการบันเทิง เพราะฉะนั้นจึง

ตกเข้าข่ายกรอบเกณฑ์สังคมโลกปัจจุบัน คือเป็นดารา นักร้อง ซึ่งสามารถอาศัยสื่อทั้งวิทยุ โทรทัศน์ โรงภาพยนตร์ และอินเตอร์เน็ต นำตัวตนของหนูไปเข้าถึงคนทั่วทั้งประเทศด้วยเวลาเพียงชั่วข้ามเดือน และถึงระดับโลกในเวลาเพียง ๔ ปีเมื่อปีกกล้าขาแข็งพอ”

“เป็นเหตุเป็นผลดีจังค่ะ”

“นั่นคือข่าวดีนะ ตานี้ฟังคำพยากรณ์ที่เป็นข่าวร้ายบ้าง”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆอย่างไม่ทราบจะต้องเจอความไม่คาดฝันใดจากท่านหมอดูตาทิพย์อีก

“สิ่งที่หนูต้องการเดี๋ยวนี้คือแฟนคนปัจจุบัน ซึ่งหนูพบว่าเป็นอย่างใจทุกอย่าง เหนือกว่าชายทุกคนในอดีตที่ผ่านมา... ข้อเท็จจริงก็คือทันทีที่หนูโด่งดัง วงจรการบันเทิงจะพรากหนูไปจากเขาทีละน้อย จากนั้นเส้นทางดาราจะพาไปพบกับใครอีกคนหนึ่งซึ่งเข้ากันได้มากกว่าเขาคนนี้... แล้วหนูก็จะลืมเขา ลืมอย่างเป็นธรรมชาติทีเดียว ไม่ฝืน ไม่เจ็บ ไม่ทุกข์เลยแม้แต่น้อย”

“แต่หนูไม่ใช่คนได้ใหม่ลืมเก่านะคะ”

“ไม่มีใครอยากได้ชื่อว่าเป็นอย่างนั้นหรอกหนู แต่โดยธรรมชาติ ทุกคนเหมือนเด็กที่ต้องการของเล่นใหม่เตะตาเตะใจกันไปเรื่อยๆทั้งนั้น”

“ไม่จริง!” หล่อนเถียงตรงๆ “หนูหามาตั้งนานไม่เคยเจอ ทั้งชีวิตรู้จักแต่หนุ่มหล่อ รวย เก่ง ประเสริฐเลิศเลอเป็นพันเป็นหมื่น วิ่งแถเข้ามาให้เลือกทุกวันตั้งแต่อายุ ๑๓–๑๔ จนป่านนี้เพิ่งเจอคนที่ใช่เป็นครั้งแรก แล้วเขาก็ทำให้หนูรู้สึกลึกซึ้ง เห็นคุณค่าของการมีชีวิตระดับที่สูงขึ้น หนูเป็นคนดีและยอมมาที่นี่ให้พี่สอนได้ก็เพราะเขาดัดนิสัย จะให้เชื่อหรือคะว่าเขาเป็นแค่ของเล่นชิ้นหนึ่ง พอเจอใหม่ก็ลืมเก่าทันที... ขออนุญาตค้านค่ะ!”

ยิ่งพูดยิ่งโมโห นิสัยเด็กเจ้าอารมณ์เก่าๆกลับมาขึ้นหน้า ตาเขียวปัด แต่อุปการะไม่ถือสา

“ผมอธิบายให้หนูคิดตามอย่างนี้ก็ได้...”

อุปการะพยายามใช้น้ำเสียงเยือกเย็นสะกดให้ผู้อ่อนวัยรับฟังด้วยเหตุด้วยผล

“ต่อไปพอหนูเป็นใหญ่ในวงการบันเทิง หนูจะมีไอเดียดีๆ ใช้ฐานของความเป็นศิลปินสร้างประโยชน์แก่ผู้ด้อยโอกาสเหลือคณานับ ที่จุดนั้นหนูบงการได้ทุกอย่างว่าจะเอาหรือไม่เอาอะไร เลือกได้หมดว่าจะทำหรือไม่ทำอะไร... แต่ช่วงปีแรกๆ ระหว่างการสร้างชื่อเสียง หนูต้องทำตามเกณฑ์วงการบันเทิงปัจจุบัน เช่นแต่งหน้าสวยๆ แต่งตัวหวิวๆ เต้นแร้งเต้นกาปลุกใจเสือป่าไปเรื่อย”

ลานดาวคิดตามแล้วเริ่มเห็นเค้าความจริงรำไร จึงสงบใจฟังด้วยสายตาที่แปรเป็นอ่อนโยนลงอีกครั้ง

“เมื่อครู่ผมเพิ่งยกที่พระพุทธเจ้าตรัสบอกความจริงเอาไว้ คือถ้าเราทำทานกับผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ หรือทำทานเป็นการส่งเสริมให้ภิกษุบำเพ็ญเพียรเพื่อหลุดพ้นจากกิเลสกองทุกข์ ก็จะให้ผลไพบูลย์ จิตที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง หรือจิตที่พัฒนาไปสู่ความบริสุทธิ์ผุดผ่องนั่นเอง คือนาบุญอันเยี่ยม หว่านข้าวหรือเมล็ดพันธุ์ใดลงไป ก็ย่อมได้รับผลดีรวดเร็วกว่านาบุญเกรดต่ำกว่า พูดอย่างนี้รับได้ใช่ไหม?”

“ค่ะ”

หล่อนยอมรับโดยไม่ต้องฝืนใจนัก

“ทีนี้ความเป็นศิลปินของหนู โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน ด้วยเนื้อหาหน้าที่แล้ว ลองตอบผมซิว่ามันเสริมหรือลดราคะ โทสะ โมหะให้กับผู้คนเรือนล้าน?”

“เพิ่มค่ะ...”

ลานดาวตอบแผ่วด้วยความตระหนักลึกซึ้ง ภาพฝูงชนนับหมื่นด้านล่างเวทีคอนเสิร์ตที่แหกปากกรี๊ดกร๊าดอลหม่าน รวมๆกันแล้วก่อกระแสชนิดหนึ่งที่หล่อนรู้สึกมานาน ทว่าจำแนกเรียกไม่ถูก มาปัจจุบันเมื่อเริ่มรู้จักกระแสศานติล้ำลึกจากการคลุกคลีกับคนเช่นหมออุปการะและนายแพทย์อมฤต จึงย้อนกลับไปจำแนกถูกว่ากระแสนั้นคือกลุ่มพลังแห่งอกุศลจิต...

จิตวิญญาณที่ถูกเร่งเร้าให้ตื่นเพริดลืมโลก ถูกยั่วยวนด้วยอิตถีมายาผ่านเรือนรูปอรชรอ้อนแอ้นและแก้วเสียงเสนาะใส ล้วนนำไปสู่ความมักง่ายทางเพศ นำไปสู่อารมณ์คลั่งหลงมัวเมาโงหัวไม่ขึ้นทั้งสิ้น

“สรุปคือวิถีทางทำบุญใหญ่ของหนูในชาตินี้ ตามแผนผังเฉพาะตัวแล้ว มันมาจากฐานของอกุศลใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“แล้วฐานของเขาในปัจจุบันเป็นกุศลหรืออกุศล?”

“กุศลค่ะ... เป็นตรงข้ามกัน”

“เห็นไหม หนูไม่ต้องเป็นคนชั่วร้าย ถึงเป็นคนดีก็ทำอกุศลใหญ่ได้โดยไม่รู้ตัว... ผลอันดับแรกของการย้อมใจผู้คนให้ติดหลงอยู่ในราคะ โทสะ โมหะ ก็คือความฟุ้งซ่านที่หยุดไม่ได้ในหัวของหนูเอง... ผลอันดับต่อมาคือม่านมืดที่ค่อยๆก่อตัวขึ้นเป็นกำแพงบังมิติทางการรับรู้ระหว่างหนูกับเขา... ผลสุดท้ายคือการเจอคนใหม่ในเส้นทางที่กลมกลืนกัน คนที่จะทำให้หนูเจ็บปวดอย่างแท้จริงยิ่งกว่าครั้งแรกที่ผ่านมา!”

ลานดาวเบิกตาโต ชาวาบทั้งร่าง

“หนูนึกว่าเขาคนนี้เสียอีก ที่พี่ทำนายว่า... จะทำให้หนูต้องเจ็บ”

“ตามแผนผังกรรมของหนู หนูจะต้องเจ็บหนักสองครั้ง... สำหรับคนปัจจุบันนี้ ผมบอกแล้วกันว่าขึ้นอยู่กับตัวหนูเองว่าจะกำหนดให้ลงเอยอย่างไร”

หญิงสาวรู้สึกว่าน้ำลายเหนียวขึ้นมาในบัดดล วงจรกรรมสลับซับซ้อนซ่อนเงื่อนเกินกว่าจะจินตนาการถูกด้วยความเฉลียวฉลาดใดๆ

ตามคำทำนาย อำนาจใหญ่วางอยู่ตรงหน้า แค่เอื้อมไปคว้าก็จะมาอยู่ในมืออย่างง่ายดาย ทว่าจะต้องมีข้อแลกเปลี่ยน...

“แล้ว... ถ้าสมมุติว่าหนูเป็นอาจารย์สอนดนตรี อย่างนี้เป็นอกุศล ทำให้คนย้อมติดในราคะไหม?”

“ก็มีบ้าง แต่น้อยกว่าการไปยืนบนเวทีคอนเสิร์ตสักหนึ่งในพัน... อีกอย่างมีการหักกลบลบหนี้คือเราไม่ได้ย้อมให้เขาเคลิ้มในดนตรีอย่างเดียว แต่ให้ปัญญา ให้ทักษะความสามารถในเชิงสร้างสรรค์กับเขาอีกทั้งอาจเป็นวิชาความรู้ติดตัวไปเลี้ยงชีพต่อไปด้วย”

“สรุปแล้วสอนดนตรีจะดีกว่า แต่หนูต้องใช้ชีวิตน่าเบื่อไปจนตายใช่ไหม?”

“ก็ต้องเลือกเอา”

อุปการะบอกอย่างไม่มีความผูกพันกับคำแนะนำของตนเองนัก เหมือนคนบอกทางว่าซ้ายขวาจะไปเจอจุดหมายปลายทางแบบใด โดยเขาเองไม่จำเป็นต้องร่วมเดินทางไปกับหล่อน หรือกระทั่งเดือดเนื้อร้อนใจกับความเป็นตายร้ายดีของหล่อนเลย

"อย่างนี้ลำบากแย่สิคะ กระดิกตัวทำอะไรเป็นบาปเป็นกรรมไปหมด แม้กระทั่งการหาอาชีพสุจริตเลี้ยงตัว"

"ธรรมดาโลก ความจริงพระพุทธเจ้าตรัสถึงอาชีพที่ไม่ควรทำเลย เพราะจะส่งให้อยู่ในวังวนทรมานกันนาน มีอยู่แค่ ๕ อย่างคือค้าขายมนุษย์ ค้าขายสุราของมึนเมา ค้าขายยาพิษ ค้าขายอาวุธ และค้าขายสัตว์... อาชีพอื่นๆพอทำเนา ไม่เป็นเหตุแห่งทุกข์หนักยืดเยื้อแก้ยากนัก"

ลานดาวซึมไปอีก

"หนูจะนำคำทั้งหมดของพี่ไปไตร่ตรองให้รอบคอบ มีอะไรจะฝากฝังอีกไหมคะ?"

"วันนี้คงไม่มีมากกว่าที่ทำให้หนูเหนื่อยใจไปทั้งหมดนั่นหรอก ความจริงนับว่าดีแล้วที่หนูพบกับคนประเสริฐ คนเราคบใครก็ต้องมีความเป็นเช่นนั้นในทางใดทางหนึ่ง พยายามซึมซับส่วนดีของเขามาเป็นส่วนหนึ่งของเรา นี่คือประโยชน์ของการอยู่ใกล้ชิดคนดี คนเป็นบัณฑิต เพราะจะมีส่วนดีมากมายในเขาเป็นแรงบันดาลใจแก่เรา แม้ไม่ได้อยู่ร่วมกันตลอดไปก็ช่าง"

"ขอบคุณค่ะ วันนี้คงขอรบกวนพี่เพียงเท่านี้ก่อน"

พูดจบก็ควักกระเป๋าสตางค์มานับธนบัตรเป็นค่าดูหมอตามที่ตกลงกันทางโทรศัพท์

"ไม่ต้องหรอก"

อุปการะโบกมือขัด ลานดาวถึงกับชะงักงง

"วันนี้ผมสอนธรรมะมากกว่าดูหมอ ใจไม่อยากรับเงิน"

แทนที่ลานดาวจะดีใจ กลับขมวดคิ้วย่น

"ให้หนูรบกวนเวลาพี่เปล่าๆไม่ได้หรอกค่ะ"

"ธรรมะเป็นความเบิกบาน ผมไม่ลำบากอะไร ดีใจที่มีส่วนทำให้หนูเริ่มต้นก้าวใหม่ในทางดีงาม... วิธีที่เราคิด คือชีวิตที่เราเลือก ใช้ชีวิตมาถึงไหน ก็คือเตรียมตาย เตรียมอัตภาพใหม่ถึงตรงนั้น จำไว้นะ"

ตอนที่ ๒๕ ทางเลือก

อาณาเขตนั้นเป็นส่วนต่อเสริมยื่นจากตัวอาคารคฤหาสน์ใหญ่ ออกแบบไว้ล้ำสมัย นับแต่สองเสาโลหะสีเงินขึ้นเงาวับสะท้อนแสงรอบทิศ พื้นห้องเป็นหินอ่อนสว่างตาราวหยกขาว โล่งกว้างด้วยเพดานสูงเทียมหลังคาชั้นสอง ส่วนโค้งทั้งหมดของห้องรูปตัวยูกรุกระจกใส รอบนอกคือแนวกุหลาบที่ระคนกันระหว่างพันธุ์ไม้พุ่มกับพันธุ์ไม้เลื้อย แตกกิ่งก้านสาขาผลิดอกทั้งแดงและขาวรายเรียงแลตระการ

แกรนด์เปียโนหลังมหึมาราคาหลายล้านตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางห้อง ข้างใต้ปูพรมเปอร์เซียขนสั้นและหนาหนักเพื่อช่วยดูดซับการสะท้อนจากด้านล่าง ปล่อยกังวานแห่งพลังเสียงให้ก้องกระจายออกสู่อากาศว่างกว้างขวางเบื้องบน กับทั้งได้พื้นหินอ่อนช่วยขับเสียงแหลมให้แพรวพริ้งยิ่งขึ้น นับเป็นห้องที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อสนองตอบแรงปรารถนาในการเนรมิตเสียงสมบูรณ์แบบสูงสุดให้แก่เปียโนโดยเฉพาะ

ฝนพรำอยู่ด้านนอก ขณะที่ลานดาวพรมนิ้วลงบนคีย์ขาวดำอยู่ด้านใน ธิดาโฉมงามของเศรษฐีใหญ่วนเวียนบรรเลงเพลงหลากหลายอันเป็นไปด้วยกันกับใจกระจ่างยามนี้ สายตาหล่อนแวะเวียนไปพิศชมกุหลาบหลากสีและผืนหญ้าเขียวขจีนอกเรือนกระจกเป็นระยะ สยายยิ้มให้กับความงดงามรอบข้างอยู่ตามลำพัง

ในนาทีหนึ่ง หลังถอนมือจากคีย์เปียโนเมื่อจบเพลงหวานละมุนที่บีโธเฟ่นแต่งให้หญิงงามนามเอลิซ ลานดาวก็ยกมือกอดอกด้วยความเยือกหนาวปนสุข ท้องฟ้าเบื้องไกลแลมอซอเหมือนภาพศิลป์ ไอเย็นนอกเรือนกระจกขณะฝนตกทำให้อุณหภูมิในห้องที่ต่ำอยู่แล้วจากเครื่องปรับอากาศพลอยลดลงอีกจนเย็นเฉียบ

วินาทีแห่งความยะเยียบที่ก่ออารมณ์เหงานั้นเอง ไออุ่นจากอ้อมแขนใครคนหนึ่งก็สอดแทรกมา หน่วยตาหญิงสาวเปิดกว้างขึ้น ริมฝีปากเหยียดออกเป็นรอยยิ้มปรีดาละไม รู้ว่าเป็นอมฤตเพราะนัดไว้และหล่อนกำลังรอคอยเขา การปรากฏตัวชายหนุ่มคล้ายฝันที่เป็นจริง เพราะโหยหามานานกับสัมผัสอันทรงความหมายชนิดนี้ ทุกครั้งที่เล่นเปียโนจบท่ามกลางอากาศเปลี่ยวหนาว หล่อนปรารถนาจะถูกโอบกอดด้วยอ้อมแขนอันเป็นที่รัก เพิ่งเดี๋ยวนี้เองที่ทุกอย่างมิใช่เพียงจินตนาการอีกต่อไป

ลานดาวนั่งนิ่งดุจเทวรูป ไม่ขัดขืนการบุกรุกอุกอาจครั้งแรกของอมฤต เขาย่างกริบมานั่งเคียงและตระกองกอดอย่างถนอม ภาษากายนุ่มนวลดุจกลีบกุหลาบที่หล่อนกำลังเพลินพิศ บอกตนเองว่านั่นเป็นชั่วขณะอันสุดสุขเหนือการประมาณเปรียบด้วยบทกวีใดๆ

กระทั่งเขาโน้มใบหน้าลงหอมแก้ม ลานดาวจึงหลุดจากอาการหลงเคลิ้มในรสผัสสะชวนพิศวง คืนสติออกแรงดิ้นนิดๆ ส่งเสียงเอ็ดพอให้เหมาะแก่ภาพรักนวลสงวนตัวของกุลสตรี

“พี่แตร! อย่าค่ะ”

“ทำไม?”

หญิงสาวทำตัวอ่อน หน้าแดงเอียงอาย บ่ายเบี่ยงไม่ให้เขาเชยกลิ่นแก้มเป็นครั้งที่สองถนัดนัก

“เดี๋ยวพ่อแม่เห็น”

"ตอนพี่มาถึง พวกท่านกำลังสวนออกไปข้างนอกพอดี"

"นั่นแหละ พวกคนใช้ยังอยู่กันเต็มบ้าน"

"ละแวกนี้ไม่มีใครเลย พี่ดูแล้ว"

"นึกว่าไม่ใช่พวกชอบถือโอกาสเสียอีก จะทำให้จ๊ะเป็นเด็กใจแตกหรือคะ?"

อมฤตกระชับอ้อมกอดแน่นขึ้น แถมด้วยการฝังจมูกลงบนซอกคอ

"กลิ่นเนื้อจ๊ะหอมจัง"

"ดู! วิจารณ์อีก… ไม่เอาอ้ะ… ปล่อย"

พยายามเอนกายออกห่าง แต่คล้ายถูกพันธนาการไว้กับเสาเหล็กด้วยเชือกผูกสมอเรือ

"จ๊ะ…"

"อะไร? ปล่อยก่อนแล้วค่อยคุย"

"ทำไมต้องขัดขืน ในเมื่อนี่เป็นความสุขที่จ๊ะเองก็ปรารถนา"

ลานดาวอึ้ง ลดอาการนางกวางแกะกรงเล็บราชสีห์ลง ลืมสนิทว่าเขาอ่านใจคนได้

"ถึงอย่างนั้นก็ไม่งามหรอกค่ะ รู้จักกันกี่วันเอง เดี๋ยวพี่แตรเห็นจ๊ะง่าย"

"ดิ้นพองามแล้ว ไม่ง่ายแล้ว อยู่นิ่งๆให้พี่กอดต่อดีกว่า"

คนถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวถอนใจ

"ทำอย่างนี้กับผู้หญิงทุกคนหรือเปล่าคะ?"

"เปล่านี่"

"ไปนั่งคุยกันทางโน้นเถอะ กลัวคนเห็นจริงๆค่ะ ไม่ได้ปิดม่านไว้"

ลานดาวขอร้องอย่างสุภาพ อมฤตจึงจำต้องยอมคลายวงแขนอย่างแสนเสียดาย หญิงสาวปิดฝาครอบคีย์เปียโนแล้วเชิญผู้มาเยือนไปที่ชุดโซฟาภายในห้อง ส่วนตนเองเดินเลยไปเปิดตู้เย็นเล็ก รินน้ำอัดลมรสโปรดของเขาใส่แก้วพร้อมจานรองมายื่นให้

"ขอบใจ"

อมฤตรับมาวางบนโต๊ะกระจก เห็นหญิงสาวจะหย่อนตัวลงนั่งบนที่ว่างด้านข้าง ก็เอามือเกี่ยวเอวนิดหนึ่ง ส่งผลให้หล่อนเสียหลักเซลงมานั่งตักเขาแทน

"อุ๊ย!"

ลานดาวอุทานเบาๆ ถูกเขากกกอดไว้แนบอกแน่นหนา จึงได้แต่ระบายลมหายใจเหยียดยาวอย่างอ่อนใจ มือน้อยถูกกุมด้วยสองมือแกร่งที่เปี่ยมพลังปกป้องอันเจือด้วยความละมุนละม่อมเกินฝืนต้าน ที่สุดก็ยินยอมปล่อยตัวนิ่งอยู่กับอ้อมอุ่นโดยดี

"สงสัยมีผู้หญิงยอมพี่แตรง่ายๆกันเยอะนะคะ ท่าทางชำนาญมากเลย"

"พี่ใช้ใจ ไม่ได้ใช้ความชำนาญ"

หญิงสาวยืดกายตรง เชิดหน้าเล็กน้อย

"จ๊ะเป็นคนหวงตัวนะคะ ขอให้รู้ไว้ว่าถ้าพี่แตรกล้าหักหาญอย่างนี้กับจ๊ะ ก็ไม่มีสิทธิ์เอาแขนไปกอดใครอีก!"

"ตกลง..."

อมฤตรับคำอย่างอ่อนโยน เหนี่ยวนำจิตหญิงสาวให้โอนอ่อน คลายอาการขืนเกร็ง ยอมแนบชิดในลักษณาการยอมรับเขาเป็นชายคนรักเต็มตัว

ต่างจมอยู่กับภวังค์ละไมแห่งสัมผัสทะนุถนอมเนิ่นนาน ลานดาวหรี่ตามองสายฝนนอกเรือนกระจกด้วยรอยยิ้มปรีดา คล้ายจะเห็นตามจริงว่าความหนาวเย็นใดๆไม่อาจกล้ำกรายหัวใจระอุไอรักของหล่อนได้อีกต่อไป

"จ๊ะ"

"หือม์?"

"คิดอะไรอยู่?"

"ดูใจจ๊ะเอาเองไม่ได้เหรอคะ?"

"พูดจากปากจ๊ะให้พี่ได้ยินกับหูเถอะ"

ลานดาวเม้มปากยิ้มนิดๆ

"ทำไมชอบให้จ๊ะเป็นฝ่ายพูดก่อน ตัวเองเป็นผู้ชายแท้ๆ"

อมฤตนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนทำตามคำขอของหญิงสาว

"พี่รักจ๊ะนะ... รักมาก"

เป็นถ้อยคำอ่อนหวานที่ผ่านแก้วหูแล้วสะกดให้ปิดตาพริ้มและสยายยิ้มกระจ่าง

"จ๊ะก็รักพี่แตรค่ะ"

จำได้ว่าไม่เคยพูดด้วยความรู้สึกชนิดนี้มาก่อน แม้เคยหยอดทีเล่นทีจริงกับใครต่อใครมามาก ก็เพิ่งรู้จักยอดสุดแห่งความหมายของคำมีค่าขนาดไหน กระทั่งอยากริบคืนจากหูทุกคนที่เคยฟังหล่อนโปรยออกไปดุจกรวดทรายไร้ราคา

อมฤตคลายอ้อมแขน ช้อนร่างคนรักขึ้นจากตักวางลงข้างกาย มองลึกลงไปในดวงตาหล่อนแล้วลดสายตามองรูปริมฝีปากสวย อิ่มเต็มเย้ายวน ก่อนจะโน้มลงจุมพิตผะแผ่ว

ทีแรกอมฤตคิดแตะเพียงนิดเดียว ทว่ารสริมฝีปากลานดาวทั้งหอมหวาน ทั้งอุ่นนุ่มละมุนแตกต่างจากที่เคยพบมาทั้งชีวิต ถึงกับทำให้นิ่งงงไปชั่วอึดใจ คล้ายมีแรงดึงดูดให้อยากเคลียอีก และเขาก็ทำตามปรารถนา เริ่มจากทักทายความหยุ่นนิ่มเพียงสัมผัสผิว แล้วทวีน้ำหนักขึ้นเป็นจูบอย่างดูดดื่มเต็มริมฝีปาก

ถอนใบหน้าสบตากันในระยะประชิด แววตาลานดาวเป็นประกายคมหวาน แก้มขึ้นสีชมพูจัดดูยั่วให้เขาเข้าประทับจูบซ้ำ และอมฤตก็ไม่รีรอที่จะทำตามแรงเรียก ครั้งนี้ยิ่งทอดระยะเยิ่นยาวกว่าเดิมมาก กระทั่งหญิงสาวต้องเป็นฝ่ายดันอกเขาให้แยกออกอย่างสุภาพ เพราะรู้สึกดิ่งตามแรงดึงดูดจนหวิวโหวงใกล้ขาดสติเข้าไปทุกที

อมฤตเห็นหน้าหล่อนซีดแล้วยิ้มเล็กน้อย

"เป็นอะไรหรือเปล่า?"

"หายใจไม่ทันน่ะค่ะ"

ลานดาวอุบอิบ นัยน์ตานิ่งทรงอำนาจของชายหนุ่มทำให้หล่อนต้องหลบด้วยความประหม่า และใช้ฝ่ามือยันใบหน้าเขาเบาๆ

"หันไปทางโน้น"

อมฤตปลดมือนิ่มออกจากแก้มตน แล้วยกขึ้นจุมพิตแทน ขณะอยู่กับกลีบปากละมุนของลานดาว ราวกับทั้งโลกปูด้วยกำมะหยี่ชวนสัมผัสเพลิน จนติดใจนึกอยากจูบอีกและอีก แต่เกรงหล่อนจะเห็นเขาทำตัวระรานเป็นเสือหิว จึงระงับความปรารถนา เก็บไว้คราวหน้าบ้าง

"ไปกันหรือยัง?"

ลานดาวกำลังอ่อนเพลียและเคลิ้มหลงเหมือนตกอยู่ในภวังค์ฝัน ถึงกับงุนงงกับคำชวนของเขา

"ไปไหน?"

หน่วยตาอมฤตเบิกกว้างขึ้นนิดหนึ่ง เผลอหัวเราะอย่างขบขัน เพราะรู้ว่าลานดาวไม่ได้แกล้ง

"วันนี้เรานัดไปเที่ยวน้ำตกเอราวัณกันไง จ๊ะเป็นคนชวนพี่เองนะ"

"อ้อ..." หญิงสาวระลึกได้ และพยายามเรียกสติให้กลับเข้าที่ "ค่ะ ใช่... เที่ยวน้ำตก"

"ไปกันเถอะ ออกสายแล้วเดี๋ยวต้องกลับมืด เดี๋ยวคุณพ่อคุณแม่จ๊ะจะว่าพี่เอา"

ลานดาวขอตัวเข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตา พอขึ้นรถเห็นความเคลื่อนไหวต่างๆบนถนนหนทางก็ค่อยสร่างฝัน สติสตังกลับคืนมาเหมือนเดิม ประจักษ์กับตนเองว่ารสจูบที่ให้ผลเป็นความเคลิ้มงงราวกับเสพยานั้นมีจริง อาศัยกระแสรักที่เชื่อมใจระหว่างกันเป็นปัจจัยสำคัญ

ที่เคยถูกนนทกานต์จูบนั้นฝืดฝืน เหมือนถูกบังคับให้รับรองสนองตอบสัญชาตญาณดิบของเพศผู้ และเมื่อหล่อนหลอกจูบมาวันทานั้น ก็เกิดความกำซาบแปลกเสมือนการแลกความหวานระหว่างเกสรดอกไม้ชนิดเดียวกัน แต่กับอมฤต ทุกอย่างแตกต่างสิ้นเชิง เขาทำให้หล่อนเข้าใจธรรมชาติความเป็นหญิงที่ตื่นเพริดเมื่อถูกรุกรานด้วยชั้นเชิงแห่งชายชาญ

อมฤตมีภาษากายที่ชัดเจนตามความคิดกับมุมมองของเขา ลานดาวรู้สึกว่าตัวเองมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี และมีค่า ถึงแม้เกิดความผูกพันทางกายแน่นแฟ้นเห็นปานนี้ หล่อนก็ไม่เกิดจินตนาการเห็นตนเองในทางต่ำแม้แต่น้อย ทุกสัมผัสขับเคลื่อนมาจากหัวใจละเอียดอ่อนและอารมณ์ประณีต เขามีพลังของผู้นำและชักจูงให้หล่อนเป็นผู้ใหญ่ไม่มักง่าย รู้จักยับยั้งชั่งใจรอคอย

นั่งคิดอยู่คนเดียวเงียบๆว่าบัดนี้หล่อนกับอมฤตได้ชื่อว่าเป็นคนรักของกันและกันเต็มตัวแล้ว สองอาทิตย์เศษที่ผ่านมาโทร.คุยกันวันละสามเวลา ดูหนังด้วยกันสี่เรื่อง ทานข้าวเย็นเจ็ดมื้อ ได้รับดอกไม้จากเขาทั้งจากมือและร้านมาส่งเกือบสิบช่อ หล่อนจดทุกรายละเอียดไว้ในไดอารี่ นับกระทั่งเขาบอกรักที่ไหน เมื่อไหร่ แต่ละครั้งปฏิกิริยาจากหัวใจหล่อนเป็นสุขเย็น ฟองฟู ลิงโลด หรือเบิกบานปรีดาเนิ่นนานเพียงใด

ทว่าต่อหน้าเขา ทุกครั้งที่อมฤตบอกรัก หล่อนมักมีลูกเล่นโต้ตอบแบบเฉไฉไปเรื่อย เช่น

"คุณแม่สอนไม่ให้เชื่อใครง่ายๆค่ะ ขอโทษนะคะ"

หรือไม่ก็แสร้งบ่นอุบ

"สงสัยจะนึกว่าจ๊ะยังความจำเสื่อม เมื่อวานเพิ่งบอกไป คืนนี้เอาอีกแล้ว"

แต่พอวันต่อมาเขาไม่เอ่ย ก่อนวางโทรศัพท์หล่อนก็เป็นฝ่ายทวง

“อะไรที่ควรพูด คุณพี่พูดแล้วหรือยังเจ้าคะ?”

หลังจากเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ เย้ายั่วให้เห็นว่ายากพอประมาณแล้ว วันนี้เมื่อบรรยากาศเป็นใจ หล่อนก็สารภาพรักตอบเขาบ้าง และนั่นก็อาจทำให้อมฤตกล้าจูบหล่อนเป็นครั้งแรก

ลานดาวพาอมฤตมาเปิดตัวกับพ่อแม่ด้วยวิธีที่ต่างจากเพื่อนชายอื่นๆ คือเชิญเขาร่วมทานข้าวเย็นโดยมื้อนั้นหล่อนเป็นแม่ครัวใหญ่ ลงมือในขั้นของการปรุง แต่ละจานทำยาก ใช้เวลาพิถีพิถันนาน ส่วนประกอบแพง เต็มไปด้วยขั้นตอนตกแต่งให้ดูสวย และสำคัญสุดคือเลิศรสชนิดที่หาได้เฉพาะจากภัตตาคารชั้นสูง ซึ่งใช้ความรู้ความสามารถของเชฟมืออาชีพเท่านั้น อุตส่าห์ลงทุนลงแรงขนาดนี้ก็เพื่อสื่อให้พ่อแม่รับทราบถึงความพิเศษของอมฤตโดยเฉพาะ

พ่อชอบใจเขามาก ชวนคุยราวกับเป็นเพื่อนสนิทที่ถูกคอ ถูกอัธยาศัย เพราะอมฤตรอบรู้และให้ความเห็นที่น่าฟังไปทุกเรื่อง อีกทั้งดูพ่อสบายใจขึ้นที่เห็นหล่อนหันกลับมาชอบผู้ชาย เลิกวอแวกับผู้หญิงด้วยกันเสียได้

แต่สำหรับแม่ แม้จะยินดีที่หล่อนเลิกยุ่งกับเมียชาวบ้านเสียที พอเห็นอมฤตมาบ้านหลายครั้งเข้าก็เริ่มตั้งข้อสังเกตทีละนิดทีละหน่อย เช่นเรื่องเกี่ยวกับฐานะและอนาคตของเขา บางทีถามซึ่งๆหน้าอมฤตจนหล่อนฟังแล้วอึดอัด เช่นทำไมไม่ลองเปิดคลินิกเองบ้าง หรือบางทีก็ชมว่าใจบุญดีนะ ทำโรงพยาบาลเอกชนแต่ก็ยังปลีกเวลาไปช่วยโรงพยาบาลรัฐ ร่วมกลุ่มหมออาสา ไม่คิดถึงประโยชน์ส่วนตัว เสร็จแล้วทิ้งท้ายแบบกระตุกเล็กๆว่าอย่างนี้น่าให้เป็นหมอโสดตัวอย่างไปนานๆ

ลับหลังอมฤต แม่จะบ่นกระปอดกระแปดตรงไปตรงมาทีเดียว ว่ารถของเขาเก่าไปหน่อย ตกรุ่นตั้งหลายปีแล้ว ถึงแม้ยังดูใหม่แสดงการดูแลอย่างดี ก็ขาดความภูมิฐานไปเยอะ ไม่ค่อยสมกับความสง่าตามบุคลิกภายนอกของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ถูกใจแม่นักหากลูกสาวต้องเปลี่ยนที่นั่งจากเบาะรถยุโรปไปเป็นเบาะรถญี่ปุ่น ถ้าให้ตีราคาขายทอดตลาด ณ วันนี้ก็คงแค่ไม่กี่แสน อยากรู้ว่าอมฤตไม่นึกน้อยหน้าแฟนบ้างหรืออย่างไร

แต่ไหนแต่ไรแม่ไม่เคยบ่นเรื่องรถของเพื่อนชายคนไหน เพราะที่แวะเวียนมาเทียบหัวบันไดบ้านเป็นปกติก็เช่นเบนซ์ บีเอ็มดับบลิว เล็กซัส วอลโว่ ออดี้ ตลอดจนเฟอรารี่และปอร์ช เพิ่งจะมีอมฤตนี่แหละ ขับฮอนด้า แอคคอร์ดปี ๙๓ มาเยือนคฤหาสน์เป็นรายแรก

ชีวิตกำลังอยู่ในรูปรอย ทุกอย่างกำลังเริ่มต้น และหล่อนก็จะหัดคิดแบบผู้ใหญ่ เป็นจริงเป็นจังกับขั้นตอนต่างๆเสียที เปิดฉากด้วยการเจ้าคารี้สีคารมกับแม่ด้วยหน้าตาขึงขัง พยายามชี้ให้เห็นว่าพวกขับรถยุโรปนั้นยังเป็นเด็กหนุ่มละอ่อนที่รู้วิธีเป็นเจ้าของด้วยการเขย่าแขนพ่อแม่ทีเดียว แต่อมฤตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวที่เอาสมองและความกรุณารักษาคนไข้นับหมื่นเข้าแลก แม่ควรจะเห็นคุณค่าของการได้มา ไม่ใช่แค่คุณค่าของตัวถังรถ ซึ่งผลของโวหารอันสละสลวยน่าฟังคือโดนแม่บิดหูสองเกลียวซ้อน โทษฐานตีฝีปากไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ ต้องร้องโหยหวน ไหว้ปะหลกๆวิงวอนให้ปล่อยอยู่เป็นนาน

"เอินเป็นไงมั่ง?"

อมฤตชวนคุย เพราะเห็นหล่อนนั่งเงียบตั้งแต่ออกจากบ้าน นั่นเองลานดาวจึงออกจากห้วงความคิดลึกส่วนตัว

"ก่อนรับสายพี่แตรเมื่อคืนก็ได้คุยกันค่ะ รู้สึกจะสดใสขึ้นเยอะ เหมือนฟ้าหลังฝนที่นางมารร้ายอย่างจ๊ะถอยห่างออกมาจากชีวิตเขาเสียได้"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะปลอบ

“นางมงนางมารอาราย... นี่พี่กลัวเขาเคืองด้วยซ้ำนะ ที่ครองตัวจ๊ะไว้ตลอด จ๊ะเลยไม่มีเวลาไปหาเขาบ้าง"

“พี่เอินก็ไม่ว่างเหมือนกันค่ะ กำลังวุ่นวายทำเว็บไซต์สำหรับคนคิดฆ่าตัวตายอยู่ นี่จ๊ะก็ช่วยทำอาร์ตให้”

อมฤตเบิกตาขึ้นเล็กน้อย

“ชื่อเว็บอะไร?”

“คู่มือนักฆ่าตัวตาย ค่ะ”

“ทำไมได้ชื่ออย่างนั้น?”

“คอนเซ็ปต์ของพี่เอินคือมีข้อมูลทุกอย่างที่คนอยากฆ่าตัวตายต้องการ แม้แต่วิธีตายแบบไม่ทรมาน รวมทั้งความเชื่อและวิธีพิสูจน์ชีวิตหลังความตาย เรื่อยไปจนกระทั่งการอยู่ให้รอดอย่างมีความสุข... จ๊ะเป็นคนตั้งด้วยนะ ชื่อเว็บเนี่ย”

"น่าสนใจนี่ ทำอะไรกันไม่เห็นชวนพี่มั่ง"

"เห็นพี่แตรธุระยุ่งอยู่แล้วนี่คะ ไหนจะงานที่โรงพยาบาล ไหนจะไปช่วยศูนย์แพทย์ทางเลือก”

หล่อนไม่พูดต่อให้จบ คือเกรงว่าถ้าเขาไปเป็นธุระช่วยคนเพิ่มอีก ก็คงหมดเวลามาอยู่กับหล่อนกันพอดี เห็นท่ามาวันทาแล้วรู้เลยว่าตั้งใจทำจริงจังมาก ทั้งส่วนเนื้อหาข้อมูล ทั้งส่วนเว็บบอร์ดคอยช่วยตอบคำถาม ทั้งทุ่มโฆษณาไปตามสื่อต่างๆอย่างไม่เสียดมเสียดายเงินทองส่วนตัว แม้เพิ่งเปิดบริการต่อสาธารณะเพียงอาทิตย์เดียว ก็ปรากฏว่ามีคนให้ความสนใจอย่างล้นหลาม เมื่อตรวจสอบสถิติการเข้าเยี่ยมแล้ว พบว่ามีขาประจำที่เข้าทุกวันถึงเกือบ ๔๐% ของผู้เข้าเยี่ยมทั้งหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเนื้อหาของเว็บไซต์โดนใจใครต่อใครพอดู ต่อไปต้องชุลมุนวุ่นวายแน่ๆ

“จ๊ะเอาที่พี่แตรสอนไปใส่ไว้ในเว็บด้วยล่ะ ที่ให้ดูความวกวน เดี๋ยวขึ้นเดี๋ยวลงของทุกข์ มองคนอื่นแล้วย้อนมาดูเราเหมือนดูเขา จ๊ะก็เอาเป็นไอเดียไปแปะที่เว็บเผื่อเป็นอุบายฉุดให้คนขึ้นจากหล่มความเศร้าได้”

“เหรอ... อยากเห็นแฮะ อย่าลืมบอกที่อยู่ด้วยนะ เดี๋ยวคืนนี้จะเข้าไปดู”

ลานดาวนิ่งไปอึดใจ ชักนึกเสียดายที่หลุดปากบอก แต่ก็เห็นว่ายังไม่สายที่จะพูดตีกัน

“ไม่รบกวนพี่แตรเข้าไปช่วยให้เหนื่อยหรอกนะคะ เดี๋ยวเห็นแล้วอดไม่ได้ จ๊ะก็ช่วยๆพี่เอินเขาอยู่คนหนึ่งแล้ว”

เพียงจับหางเสียง ไม่ต้องหยั่งใจกัน อมฤตก็ทราบได้ว่าลานดาวกลัวเขาจะมีเวลาให้หล่อนน้อยลงกว่าเดิม

"เอินได้แรงบันดาลใจมาจากไหนน่ะ?"

หญิงสาวเห็นว่าบัดนี้มีความสนิทกันมากพอ ถึงมาวันทารู้ว่าหล่อนเปิดเผยทุกสิ่งแก่เขาก็คงไม่โกรธ จึงเล่าตามจริง

"พี่เอินเคยจะฆ่าตัวตายตอนเกิดปัญหากับจ๊ะน่ะค่ะ"

อมฤตชะงักกึก เพราะคิดไม่ถึงว่าอย่างมาวันทาจะคิดสั้นชั่ววูบเป็น

"ถึงงั้นเลยเหรอะ?"

"ค่ะ... พี่เอินจะโดดตึกตาย แต่จ๊ะห้ามไว้ทันแค่เส้นยาแดงผ่าแปด ต่อมาพี่เอินฝันร้ายซ้ำซากจนกลัวเป็นโรคประสาท ผู้ใหญ่คนหนึ่งเลยแนะนำให้ทำบุญทำกุศลซะ การช่วยคนอื่นก็นับเป็นการย้อนเกล็ดกรรม เคยอกุศลอย่างไร ก็ช่วยให้คนอื่นหลุดจากอกุศลอย่างนั้น"

"แล้วทุกวันนี้เลิกฝันเรียบร้อย?"

"ดูเหมือนยังมีอยู่ประปรายนะคะ แต่เริ่มรู้สึกตัวในฝันได้แล้ว เพราะหมอดู... เอ้อ... ผู้ใหญ่ที่จ๊ะพูดถึงนั่นแหละ แนะนำให้กลับไปที่เก่าแล้วเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ให้ติดตาติดใจไปอีกแบบ ก็ได้ผลพอสมควร"

"เอินไปหาหมอดูด้วย?"

ลานดาวไม่นึกปรารถนาจะให้อมฤตรู้อะไรเกี่ยวกับหมอดูอุปการะนัก เพราะเดี๋ยวเกิดอยากไปหาขึ้นมา อุปการะทำนายทายทักว่าหล่อนไม่ใช่เนื้อคู่เขาแล้วจะยุ่ง หล่อนอยากปักใจเชื่ออย่างมั่นคงแล้วว่าเนื้อคู่เป็นสิ่งที่สร้างได้ด้วยกรรมปัจจุบัน ขอเพียงถูกใจและมีพื้นนิสัยเกื้อต่อการปลูกรักความสมัครสมานเท่านั้น

คิดแล้วลานดาวก็ฉีกแนวสนทนาไปอีกทาง

"พี่แตรอยากให้จ๊ะเป็นนักร้องไหมคะ?"

ชายหนุ่มทำหน้าแปลกใจเล็กน้อย แต่ก็ตอบตามหน้าที่คนถูกถาม

"อือ... เสียงจ๊ะมีมนต์ขลังอยู่นะ ยิ่งได้ยินยิ่งร้อยรัด ทำให้อยากได้ยินอีกเรื่อยๆ ถ้าเป็นนักร้องก็ต้องเหมาะแน่ อีกอย่างเรียนมาทางศิลปะการดนตรีอยู่แล้ว เอาดีทางนี้คงเป็นเรื่องธรรมดา"

"แล้วไม่แคร์ผลที่จะตามมาจากการเป็นนักร้องเหรอคะ อย่างถ้าจ๊ะดังขึ้นมา พี่แตรจะรับได้หรือ?"

"พี่บอกว่าพี่รักจ๊ะ หมายความว่าพี่กำลังยอมรับในสิ่งที่จ๊ะเป็นอยู่แล้ว รวมทั้งความก้าวหน้าที่จะมีตามมา"

"ถ้าจ๊ะต้องแต่งตัวโป๊ๆเป็นดาวยั่ว พี่แตรก็รับได้?"

"ยุคสมัยเปลี่ยนไป เดี๋ยวนี้ไม่มีใครเขาพูดคำว่า 'ดาวยั่ว' กันแล้ว เพราะจะนางเอกแถวหน้าหรือนางอิจฉาแถวหลัง ก็ทำเหมือนดาวยั่วยุคเก่ากันหมดทั้งโลกนั่นแหละ"

"จ๊ะเพิ่ง... แบบว่ามีอะไรให้คิดขึ้นมาแว้บๆนะคะ ผู้หญิงทุกคนไม่อยากถูกข่มขืน แต่ยุคเราก็เหมือนช่วยกันแต่งตัวท้าทายให้เข้ามาทำอย่างนั้น พอเขาทำขึ้นมาจริงๆก็เป็นเรื่อง เป็นคดีถึงคุกถึงศาล ยิ่งอาชีพศิลปินยิ่งแล้วใหญ่ ทั้งเมกอัพ ทั้งใช้แสงช่วยขับสีผิว กระตุ้นความต้องการยิ่งๆขึ้น เอาแค่กรรมที่

แต่งตัวล่อตะเข้ ทำให้ใครต่อใครอยากเห็นแต่ไม่มีวันได้เห็น เท่านี้ก็ทำให้เกิดผลสะท้อนกลับยังไงไม่รู้แล้ว รู้แต่ว่าปัญหาชู้สาวและความแตกหักกับคู่ครองในหมู่ดารานักร้องจะดาษดื่นเป็นพิเศษ”

“ปัญหาแตกแยกเกิดกับคนทุกวงการมั้ง สถิติการหย่าร้างกระจายน้ำหนักไปทั่วแหละ”

“สรุปคือพี่แตรใจกว้าง ยอมให้แฟนตัวเองอวดเนื้อหนังกับคนทั้งเมือง ไม่หวงใช่ไหมคะ?”

“ก็... อาจหวงบ้างนะ แต่ทำไงได้ล่ะ ยุคนี้คนเขาเป็นกันอย่างนี้ จะไปขวางน้ำเชี่ยวได้อย่างไร”

“ถ้าตัดเรื่องความห่วงความหวงทิ้ง พี่แตรว่าจ๊ะทำบาปทำกรรมไหมคะ อย่างที่จ๊ะว่าเมื่อกี้ เรื่องแต่งตัว เรื่องออกลวดลายลีลายั่วยวนให้เขาติดหลง หรือเกิดความมักง่ายทางกามารมณ์ยิ่งขึ้น?”

“จ๊ะอาจคิดมากไปนะ การขับร้องเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ใครๆก็ทำกัน แล้วศิลปินแต่ละคนก็มีจุดเด่นหรือจุดยืนของตัวเองที่จะทำความเพลิดเพลินให้กับแฟนๆ การทำให้คนอื่นมีความสุขตามที่เขาอยากจะรับกัน ถือเป็นบาปเป็นกรรมได้ยังไง ถ้าจ๊ะไม่สบายใจเกี่ยวกับแง่นี้ ก็สร้างจุดยืนของตัวเองให้ออกแนวพาฝันซึ นักร้องระดับโลกตั้งเยอะที่ปัจจุบันขายแต่เสียง ไม่มีภาพลักษณ์ทางเซ็กซ์เข้ามามีส่วนสำคัญ หรือไม่ก็ออกแนวอุดมคติ เป็นแบบอย่างให้คนยุคใหม่ไปเลย ดารานักร้องที่มหาชนชื่นชอบมากๆจะมีพลังบันดาลใจเหมือนมนต์ขลังสะกดจิตได้ ถ้าเราขยายภาพด้านดีของตัวเองให้เด่น เช่นเป็นลูกกตัญญู ต่อต้านยาเสพติด รณรงค์ศีลธรรมจรรยามารยาท หากภาพความดีของเราเป็นของจริงในระยะยาว ภาพล่อตาล่อใจในเบื้องแรกก็จะกลายเป็นคุณใหญ่ ไม่ใช่โทษร้ายแรงควรกังวลอะไร”

ลานดาวเหลือบตามาทางชายผู้เป็นที่รักแวบหนึ่ง เขามีศรัทธา มีความเชื่อในเรื่องกรรมและผลกรรม กับทั้งมีสัมผัสพิเศษหยั่งรู้เหนือคนธรรมดา แต่พอลงรายละเอียด หล่อนก็เริ่มพบว่าความเห็นแตกต่างจากผู้วิเศษอื่นเช่นอุปการะ ผลของการเป็นนักร้องยุคนี้ที่มีต่อมหาชนนั้น อุปการะกล่าวในแง่การเร่งราคะ โทสะ โมหะ ส่วนเขามองในแง่การมอบความสุขความบันเทิงและช่องทางบันดาลใจคนหมู่มาก จนหล่อนชักสับสนว่าใครถูกใครผิดกันแน่

หรือว่าถูกทั้งคู่?

“แล้วถ้าการออกอัลบัม การทัวร์คอนเสิร์ต การคลุกคลีกับใครต่อใครมากหน้าหลายตา ดึงให้จ๊ะห่างจากพี่แตรล่ะคะ จะยังยินดีอยู่หรือเปล่า?”

อมฤตทอดตาคิดครู่หนึ่งก่อนตอบ

“พี่รักจ๊ะในแบบที่พร้อมจะเอาตัวเองเป็นเครื่องหนุนส่งให้จ๊ะได้ดีถึงที่สุดในทางของจ๊ะ อะไรก็ตามที่เส้นทางมืออาชีพของจ๊ะเรียกร้อง พี่จะยอมยกให้เสมอ คนเราต้องทำงาน และงานจะดีก็ต่อเมื่อเราทำในสิ่งถนัดที่สุด สิ่งนั้นต้องมาก่อนเพื่อน ถ้าพี่รักจ๊ะในแบบเอาอย่างใจพี่ ฉุดดึงหรือเตะถ่วงความเจริญของจ๊ะ จ๊ะก็น่าสลัดทิ้งมากกว่าหลงรักษารักพรรค์นั้นไว้”

ลานดาวอมยิ้ม อดเปรียบเทียบไม่ได้ คุยกับอมฤตแล้วรู้สึกว่าอยู่กับโลกความเป็นจริง ขณะที่คุยกับหมอดูอุปการะแล้วเหมือนอยู่ในโลกอุดมคติ หล่อนเพิ่งตระหนักว่ามนุษย์เดินดินธรรมดาคนหนึ่งไม่อาจอยู่บนทางสีขาวบริสุทธิ์ อาชีพเลี้ยงปากเลี้ยงท้องที่เหมาะกับความถนัดนั้น ต้องแข่งขันกันสูง นับว่ายากลำบากในตัวเองอยู่แล้ว ถ้าให้เอาบาปบุญคุณโทษเพิ่มเข้ามาเป็นตัวแปรอีก มิยิ่งทำชีวิตให้ลำบากขึ้นอีกสองเท่าสามเท่าหรอกหรือ?

ล่าสุดหล่อนไปพบอุปการะก็ด้วยเรื่องอมฤตเป็นสำคัญ อยากรู้ว่าทำอย่างไรจะรักษาเขาไว้ชั่วนิจนิรันดร แต่การณ์กลับปรากฏว่าได้คำทำนายสลักสำคัญกว่านั้น อุปการะทำให้ใจหล่อนคิดถึงชื่อเสียงและความร่ำรวยระดับโลกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ยุคนี้ใครรวย ชีวิตจะยิ่งกว่าได้แก้วสารพัดนึกในนิทานโบราณเสียอีก หล่อนเชื่ออุปการะสนิท ทั้งจากความแม่นยำที่หล่อนประจักษ์แล้ว กับทั้งแนวโน้มความเป็นไปได้ที่วางแบอยู่ต่อหน้า ขอเพียงก้าวไปตามทางสู่ความเป็นดวงดาว ดาวดวงสวยที่สุดต้องมาอยู่ในมือหล่อนในเวลาไม่นาน!

วิถีชีวิตหล่อนทอดไปสู่ความเป็นนักดนตรีเอกโดยแท้ แข่งเปียโนก็ได้ที่หนึ่งบ่อย พอเริ่มฉายแววเด่นในวงการก็มีนิตยสารและหนังสือพิมพ์ขอสัมภาษณ์ แล้วเผอิญถึงหูถึงตาบอสใหญ่ของค่ายเพลงยักษ์ เขาอ่านพบเรื่องหล่อนในคอลัมน์การบันเทิงของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับหนึ่ง พอทราบว่ามีความสามารถด้านอื่นทางดนตรีเช่นการขับร้องและการประพันธ์เพลงด้วย ก็สนใจให้คนโทร.มาชวนไปเทสต์เสียงและทำสกรีนเทสต์ เรียกว่าพิเศษกว่าคนอื่นอย่างเหลือล้น เพราะปกติต่อให้หน้าสวย เสียงดี ดนตรีเก่งขนาดไหน ก็ต้องไปสมัครเองแล้วรอผลเป็นเดือนเป็นปีทั้งสิ้น

ลานดาวมีโอกาสฉายความสามารถอย่างเต็มที่ในวันทดสอบ ผลปรากฏว่าความสามารถของหล่อนผ่านยิ่งกว่าผ่าน ทั้งพลังเสียง ทั้งลูกเล่นในการขับร้อง ทั้งความพรายแพรวแห่งลีลาเริงระบำรำเต้น ทั้งรัศมีดึงดูดสายตามหาชน ทุกอย่างครบสูตรชนิดตัดสินได้ทันทีด้วยตาเปล่าว่าหล่อนเป็น ‘คนดังสำเร็จรูป’ แบบเดียวกับพลุที่แค่กระตุกสายชนวนนิดเดียวก็พลุ่งขึ้นระเบิดฉายแฉกรัศมีน่าตื่นตาเต็มท้องฟ้าทันที

หนทางสู่ดวงดาวง่ายดายสะดวกโยธินราวพลิกฝ่ามือ แต่ลานดาวเองกลับเป็นฝ่ายกระบิดกระบวนพิโยกพิเกน ด้วยเหตุผลที่ฟังขึ้น คือติดแข่งเปียโนสองหนในอีก ๑ เดือนและ ๕ เดือน อีกทั้งต้องรอเรียนจบเสียก่อนภายใน ๘-๙ เดือนข้างหน้า จึงสามารถทุ่มเวลาให้กับค่ายเพลงได้ไหว ทั้งที่เหตุผลแท้จริงในครั้งนั้นคือหล่อนยังไม่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไรกันแน่ ทราบดีว่าถ้าดังขึ้นมาเมื่อไหร่ ชีวิตจะเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ หล่อนจะไม่ใช่คนธรรมดา ไปไหนมีแต่คนชี้หน้ากรี๊ด

ทว่าแม้ปรารถนาความเป็นคนสำคัญ ความเป็นนักดนตรีผู้ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์วงการเพลงไทย หล่อนก็ยังรักความเป็นอิสระ ต้องการความเป็นส่วนตัว ไม่ใช่เป็นบุคคลสาธารณะที่เหมือนใครต่อใครมีสิทธิ์เข้ามาล้วงความลับหรือขอแบ่งเวลาได้ทั้งปีทั้งชาติ

แต่หลังจากล่วงรู้อนาคตจากหมอดูอุปการะว่าตนเองไม่ใช่แค่ดังระดับประเทศ ทว่าจะถึงระดับโลก ซึ่งถ้าเป็นความจริงก็หมายความว่าหล่อนมีสิทธิ์ทำในสิ่งที่อยากทำอย่างไร้ขีดจำกัด รู้ซึ้งมานมนานว่าลูกสาวเศรษฐีร้อยล้านทำอะไรได้บ้าง แต่เศรษฐีที่มีเงินเป็นพันล้านด้วยตัวเองเขาใช้ชีวิตกันท่าไหน ยังไม่เคยรู้เลย

และตอนนี้ก็รู้แล้วว่ามีสิทธิ์จะรู้...

ตามคำทำนาย หล่อนจะดังระดับข้ามชาติได้ด้วยเวลาเพียง ๔ ปีหลังจากเริ่มเข้าสู่วงการ ลานดาวสามารถเห็นภาพเป็นฉากๆอย่างสมเหตุสมผล หากหล่อนเริ่มต้นเดินทางวันนี้ ก็น่าจะออกผลงานเพลงอัลบัมแรกได้ภายในเวลาอันสั้น เนื่องจากค่ายเพลงปัจจุบันมีกำลังที่จะปั้นดินให้เป็นดาวด้วยเวลาอันรวดเร็วอยู่แล้ว ยิ่งหากเป็นดาวอยู่แต่แรก หน้าที่ของค่ายเพลงก็แค่พาดาวไปอวดคนเท่านั้น

ลานดาวมีเพลงแต่งเองร่วมครึ่งร้อย และประมาณ ๓-๔ เพลงในจำนวนนั้นก็เข้าตากรรมการแทบจะนำมาบรรจุเทปและซีดีได้ทันที เนื่องจากหล่อนขับร้องและใช้ซินธิไซเซอร์ทำดนตรีไว้เสร็จสรรพ แถมค่ายเพลงก็มีเพลงในสต็อกที่เหมาะกับสไตล์หล่อน ฟังแล้วติดหูวัยรุ่นปุบปับอีกต่างหาก เพียงวางคอนเซ็ปต์ ซ้อมร้อง และทำตลาดอีกนิดหน่อย ทุกอย่างก็น่าจะเข้าสู่ภาวะเปรี้ยงปร้างฉับพลันทันใด

แม้มีลูกครึ่งไทยเช่นวาเนซซ่า-เมประสพความสำเร็จในวงการดนตรีระดับโลกมาก่อน แต่วาเนซซ่า-เมก็ไม่มีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไทย เพราะพ่อคนไทยแยกทางกับแม่ตั้งแต่เธอได้แค่ ๔ ขวบ เพราะฉะนั้นถ้าหล่อนขึ้นอันดับโลกจริง ก็จะถือเป็นคนไทยคนแรกที่ไปได้ถึงขั้นนั้น!

ลานดาวแอบคิดเปรียบเทียบประสาหญิง โดยเค้าโครงเครื่องหน้ากับเอวองค์แล้ว วาเนซซ่า-เมคือผู้หญิงธรรมดาที่สวยเด่นปานกลาง แต่กลายเป็นหนึ่งใน ๕๐ ผู้หญิงสวยที่สุดในโลกประจำปี ๑๙๙๖ ของนิตยสาร People ไปได้เพราะอัจฉริยภาพทางไวโอลินส่งเสริมโดยแท้ แต่หล่อนเห็นตามจริงชนิดไม่เข้าข้างตัวเองว่าตนมีเครื่องหน้าและสัดส่วนเรือนร่างที่สมบูรณ์แบบกว่าวาเนซซ่า-เมมาก

ความสามารถทางดนตรีของหล่อนอาจไม่ถึงขั้นเป็น ‘ปรากฏการณ์มหัศจรรย์’ เยี่ยงวาเนซซ่า-เม ทว่าหล่อนก็มีมันสมองที่จะแต่งเพลงเองได้เช่นเดียวกัน และเมื่อวาเนซซ่า-เมออกอัลบัมเพลงร้องก็ไม่ประสพความสำเร็จนัก เนื่องจากสุ้มเสียงขาดเอกลักษณ์ชนิดเหนือชั้น มองในแง่นี้หล่อนก็ว่าหล่อนกินขาด

“ไม่มีผู้ชายสำนึกปกติที่ไหนอยากให้นารีอุปถัมภ์หรอกจ๊ะ เป็นชายต้องยืนด้วยตัวเองอย่างชาย วันหนึ่งถ้าจ๊ะรวย พี่ก็มีหน้าที่แค่ร่วมยินดี ไม่ใช่ร่วมด้วยช่วยผลาญ”

ลานดาวคอแข็ง

“เอ๊ะ!... ฟังเหมือนอีกหน่อยต่างคนต่างอยู่เลยนะคะ”

“วันหนึ่งเราอาจอยู่ร่วมกัน แต่พี่จะมีจ๊ะอยู่ในฐานะภรรยา ไม่ใช่ฐานะผู้เลี้ยงดูส่งเสียพี่”

อารมณ์ถูกกระตุกขึ้นมาอีก ลานดาวสะบัดหน้ามองขวับ

“ถ้าเราไปถึงตรงนั้น ยังต้องคิดเล็กคิดน้อยเรื่องแบ่งกระเป๋าสตางค์กันด้วยเหรอ?”

อมฤตส่ายหน้าเล็กน้อย

“เราพูดยื่นยาวไกลเกินไปแล้วล่ะ เอาแค่ตรงนี้เถอะ มันเป็นไปได้ที่พี่จะผ่อนรถใหม่ด้วยเงินเก็บของพี่เอง พี่จีบจ๊ะก็สมควรมีดีบ้าง ถามจ๊ะก็เพราะอยากให้จ๊ะภูมิใจที่มีส่วนเลือก มีส่วนช่วยตัดสินใจในฐานะแฟนกัน”

“งั้นเอาคันนี้ไว้!”

ลานดาวตอบห้วนๆอย่างคนเคยชินถืออำนาจสั่ง แต่พอรู้สึกตัวก็ลดเสียงลง

“จ๊ะยังต้องให้พ่อแม่เลี้ยงอยู่เลย ฐานะตามกำลังของจ๊ะถือว่าเป็นศูนย์ ไม่สมควรเสนอหน้าเรียกร้องในสิ่งที่ยังหาไม่ได้ด้วยตัวเองหรอกค่ะ พี่แตรให้จ๊ะมีส่วนตัดสินใจ จ๊ะก็ขอใช้สิทธิ์ออกเสียงเลือกเอาคันนี้ไว้นะคะ ต้องเห็นนะว่านี่คือความบริสุทธิ์ใจจริงๆ แม่จ๊ะจะคิดยังไงก็ช่างเถอะ”

“ช่างไม่ได้หรอก เขาเป็นเจ้าของจ๊ะ ถ้าวันหนึ่งพี่จะขอแก้วตาดวงใจเขามา ก็ต้องทำตัวให้น่ารักน่าชื่นชอบบ้าง”

ใบหน้าหญิงสาวขึ้นสีชมพูทันที แต่พยายามสะกดกิริยายินดีประเจิดประเจ้อไว้ ขมุบขมิบปากบอก

"ถ้าคิดอย่างนั้นก็สุดแล้วแต่พี่แตรเถอะค่ะ"

"พรุ่งนี้ไปช่วยพี่เลือกนะ"

"ค่ะ"

พอบรรยากาศคลี่คลายลงได้ ลานดาวก็ขอให้เขามีส่วนช่วยตัดสินใจบ้าง ทั้งยังสำคัญกว่าเรื่องรถราเสียด้วย

"ถ้าจ๊ะไม่อยากเป็นนักร้อง ไม่อยากเป็นนักดนตรี จะด้วยเหตุผลกลใดก็แล้วแต่ พี่แตรคิดว่าจ๊ะน่าจะทำอะไรดี นี่ถามอย่างเชื่อสายตาที่อ่านคนออกนะคะ"

"อ่านคนออกไม่ได้แปลว่าเลือกอาชีพให้เหมาะกับใครได้นี่ ถ้าตัดอาชีพศิลปินออก จ๊ะเคยอยากทำอะไรบ้างล่ะ"

"ถ้าไม่ต้องยืนเอามือกุมสะดือคำนับเจ้านายล่ะก็ จ๊ะว่าจ๊ะทำได้ทุกอย่างแหละ"

อมฤตหัวเราะรื่น

"ที่ผ่านมานอกจากดนตรีแล้วถนัดอะไรมากสุด?"

ลานดาวนั่งนึกพักหนึ่ง ก่อนยืดอกตอบอย่างภาคภูมิ

"ถนัดถือเตารีด!"

ชายหนุ่มหัวเราะขบขันอีก เพราะรู้ว่าหล่อนหมายถึงความชำนาญการไถพ่อ เอาเงินมาใช้สะดวกๆ

"เอาล่ะๆ... ตามที่พี่เห็นแล้วกันนะ ฝีมือทำอาหารของจ๊ะ พี่ว่าถ้าศึกษาจริงจังก็เป็นเชฟราคาแพงได้เลย เดาว่าจ๊ะมีความรู้วิทยาศาสตร์การอาหารพอตัว ไม่ใช่แค่จำเฉพาะสูตรเหมือนแม่ครัวส่วนใหญ่"

ลานดาวปลื้มใจที่เขาเห็น

"ค่ะ แรงบันดาลใจเริ่มต้นคือทำอาหารให้อร่อยตามสูตรตามแม่ หรือคิดสูตรพิเศษขึ้นเองด้วยไอเดียที่ปิ๊งขึ้นมาแบบลองผิดลองถูก แต่พอดูรายการทีวีหรืออ่านสัมภาษณ์เชฟดังก็ชักสนใจ เช่นว่าเนื้อส่วนนี้เหมาะสำหรับไปทำอาหารแบบไหน ถ้าใส่สิ่งนั้นเติมไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้น เป็นเรื่องสนุกมากๆถ้าเราทำครัวอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ในห้องทดลอง ที่เข้าใจปฏิกิริยาเคมี เข้าใจที่มาที่ไปของวัตถุดิบ เข้าใจเรื่องผลการปรุงวัตถุดิบรวมกัน อย่างถ้าอธิบายได้ว่าทำไมกินพุงปลามันๆพร้อมแกงเผ็ดแล้วอร่อยลืมโลก ก็อาจแปลว่าเราสามารถสร้างสรรค์อาหารแปลกใหม่ขึ้นมาได้ไม่ซ้ำแต่ละวัน"

"พี่ก็เคยฟังมาเหมือนกัน ว่าถ้าไม่มีความรู้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ก็ต้องอาศัยพรสวรรค์และศิลปะ หรือสูตรสำเร็จเคล็ดลับมาสร้างความอร่อย แต่หากผ่านระบบการศึกษาศาสตร์ทางอาหารจนเข้าถึง ก็จะได้จานเด็ดใหม่ๆออกมาสม่ำเสมอ"

"เสียดายความรู้จ๊ะน้อย ขนาดอ่านคู่มือที่เชฟใหญ่เขียนมาเป็นสิบๆเล่มก็ยังเหมือนหางอึ่งอยู่เลย"

"งั้นก็ตั้งเข็มเป็นเชฟเลยสิ จะได้ไปเรียนให้แตกฉาน โรงเรียนการอาหารชั้นนำในอเมริกา เดี๋ยวนี้ก็ใช้เวลาศึกษาทั้งหมดแค่ปีหรือสองปีเท่านั้น"

หญิงสาวย่นจมูกนิดหนึ่ง

"เคยคิด แต่เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ โลกเราผู้หญิงครองงานครัวก็จริง แต่พี่แตรดูเถอะ ไม่เห็นสาวที่ไหนเป็นเชฟใหญ่ในเครือโรงแรมดังเลย แม้ในเมืองนอกถ้าผู้หญิงคนไหนเป็นขึ้นมาได้ล่ะก็ ถึงกับต้องมีสัมภาษณ์พิเศษออกข่าวทีเดียว ใครไปถึงตรงนั้นได้ไม่ใช่แค่เก่ง ไม่ใช่แค่รู้เรื่องอาหารมาก แต่ต้องแกร่ง ต้องรู้จักคน และสามารถทนแรงเสียดทานได้ยาวนานด้วย จ๊ะคงรับไม่ได้ถ้าต้องเป็นลูกกระจ๊อกใคร แล้วพี่แตรรู้มั้ย ก่อนเป็นเชฟใหญ่ต้องผ่านการเป็นกุ๊กเล็กๆหน้าเตานรกกี่ปี บางทีรอจนน้ำลายฟูมปากเชฟใหญ่ก็ยังไม่ไปไหนเลย"

"งั้นก็เปิดร้านเองเลยไง ถ้ามีความรู้เสียอย่าง เราผสมสูตร สร้างไอเดียใหม่อย่างไรก็ได้ ทำให้คนอิ่มอร่อยทุกวันน่าจะได้บุญเยอะด้วย"

แม่ครัวสมัครเล่นนิ่งตรอง แล้วขอไปอีกทาง

"จ๊ะน่าจะทำอะไรได้อีกคะ?"

อมฤตกะพริบตาสองที ก่อนลองเสนอใหม่

"นักข่าวเป็นไง จ๊ะเปล่งเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำ ออกเสียงควบกล้ำได้เพราะหู จังหวะจะโคนลงตัว ตามีกระแสสะกดให้คนอยากฟัง แถมสวยครบสูตร รวมแล้วมีเสน่ห์พอจะไปสมัครทีวีช่องไหน ใครเขาก็รับ"

"จ๊ะไม่สนใจการบ้านการเมืองมากนัก อีกอย่างมีเพื่อนรุ่นพี่เป็นนักข่าว จ๊ะเคยแวะไปหาที่สำนักข่าวด้วยล่ะ เห็นเลย ทำงานกันหัวหกก้นขวิด ต้องรู้ทุกอย่างจนกลายเป็นไม่รู้อะไรเลย เพราะเจอภาวะข้อมูลท่วมเสียจนลืมหมด ไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ศึกษาอะไรไม่ได้ลึก ต้องติดตามข่าวใหม่ๆอยู่ตลอดเวลา นิสัยจ๊ะชอบค้นคว้าให้ถึงแก่นมากกว่ารู้แค่ผิวๆ"

"อือม์..."

อมฤตพยักหน้า ยกมือลูบคางอย่างเข้าใจ

"รำคาญหรือเปล่าคะ? เลือกอะไรให้ปฏิเสธหมดเสียอย่างนี้"

"เปล่า... ชักนึกสนุกต่างหาก ความจริงจ๊ะมีศักยภาพที่จะทำอะไรได้เยอะนะ แล้วก็เข้าใจตัวเองพอสมควรด้วย"

พอแน่ใจว่าเขาไม่รำคาญก็ฉายมุมมองของตนต่อ

"งานสื่อสารมวลชนก็ดีอยู่อย่าง คือทำให้คนรับรู้ข้อมูลสำคัญทุกวัน แต่ก็อาจร่วมทำบาปใหญ่ เพราะบางข่าวที่ด่วนออกมาแบบไม่มีการสืบให้แน่ชัดอาจฆ่าคนได้ทั้งเป็น ถึงเราไม่ได้เป็นคนทำข่าว แต่ใครทั้งประเทศก็เห็นเราพูดอยู่คนเดียว"

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก

"คิดมากอีกแล้วมั้ง คนเขามองหน้าเราเพราะสนใจความสวยและการพูดเก่งเท่านั้น ไม่มีใครจำติดหัวไว้หรอกว่ารู้ข้อมูลข่าวไหนจากคนทำหน้าที่รายงาน"

"แต่ข่าวบางข่าว คนรายงานก็ทำหน้าฝืดๆออกอากาศชัดเลยนะคะ อย่างกับมีใครแอบบิดก้นอยู่ข้างหลังงั้นแหละ เคยฟังเพื่อนเล่าด้วย บางข่าวเขารู้กันในวงในว่ามันไม่จริง หรือจริงแค่ส่วนเดียว แต่คนอ่านข่าวต้องพูดตามบทเฉไฉที่เขาเขียนไว้ให้ ก็รู้สึกเหมือนกำลังนั่งโกหกคนทั้งประเทศ กลับบ้านนอนไม่หลับ"

"งั้น… อยากเป็นนักประพันธ์ไหมล่ะ? ถ้าชีวิตสนุก ก็เขียนนิยายได้สนุกตามประสบการณ์ หรือถ้าเป็นแค่คนคิดสนุก ก็แต่งเรื่องให้สนุกได้ พี่ว่าอย่างจ๊ะนี่ใช่เลย ทั้งประสบการณ์และวิธีคิด"

"น่าสนนิ… แต่ไม่เคยลองเลยค่ะ เคยแต่งเรื่องสั้นกะหลาป๋าสมัยเรียนประถม ไม่ได้รับกำลังใจเท่าที่ควร เลยวางปากกาอย่างถาวร"

"เรื่องกำลังใจก็สำคัญนะสำหรับเส้นทางนักประพันธ์ แต่บางคนก็ได้ลูกฮึดจากเสียงติหรือเสียงท้าทาย อย่าง ป. อินทรปาลิต ไง ทีแรกเขียนเรื่องบู๊ เรื่องรักโศก จนเพื่อนแกล้งแหย่ว่าท่านี้คงเขียนเรื่องเบาสมองไม่เป็น ป. เลยหันมาสร้างเรื่อง พล นิกร กิมหงวน ซึ่งกลับกลายเป็นว่ายิ่งดังหนักขึ้นกว่าทุกเรื่องที่เคยเขียนไว้ และปัจจุบันก็ยังเป็นอมตะ ป. ได้ชื่อว่าเป็นมือวางอันดับหนึ่งในงานหัสนิยายเบาสมอง คนเราบางทีไม่รู้หรอกว่าตัวเองทำอะไรได้ดีที่สุด จนกว่าจะลงมือทำสิ่งนั้นบ้างแล้ว อยู่เฉยๆอาจไม่มีใครมองออกหรือคาดคิดไปได้ถึงหรอก"

ลานดาวเม้มปาก ทำตาโตอยู่ครู่

"จริงด้วย มวยปล้ำงี้ ยังไม่เคยลองเลย"

อมฤตหัวเราะ

"นุ่มนิ่มไปทั้งตัว ขึนขึ้นเวทีก็กระดูกหักตั้งแต่ไฟท์แรก นักมวยปล้ำหญิงโครงร่างไม่ใช่อ้อนแอ้นเป็นมดตะนอยอย่างจ๊ะหรอก" เว้นระยะนิดหนึ่งก่อนกล่าวสืบต่อ "บางทีเราอาจต้องกล้าลองที่จะเป็นอะไรสักอย่างพักหนึ่ง ค่อยตัดสินว่าชอบหรือชังพอจะต่อหรือหยุด ไม่จำเป็นต้องให้หมอดูทำนายหรอกว่าทำอาชีพอะไรแล้วดีหรือไม่ดี ได้คุ้มเสีย หรือเสียไม่คุ้มได้"

หญิงสาวนิ่งไป อมฤตเก่งที่จับทางความคิดของหล่อนถูกว่ากำลังชั่งน้ำหนักระหว่างได้กับเสีย แถมเดาแม่นอีกว่าปัจจัยที่ทำให้หล่อนคิดมากส่วนหนึ่งมาจากการดูหมอ แต่เขาคงไม่อาจล่วงรู้กระมังว่าองค์ประกอบในการพิจารณาเลือกของหล่อนนั้น แท้จริงก็คือตัวเขาเอง!

"จ๊ะเคยนึกๆเหมือนกันค่ะ ว่าคนเราก็ไม่ค่อยตริตรอง ชอบให้กิเลสบงการ ชอบให้หมอดูกำหนด เลยมักต้องทุกข์ทั้งรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แล้วพูดทีหลังว่าถ้าย้อนเวลากลับไปเลือกใหม่ได้ จะทำ จะไม่ทำ จะเป็น จะไม่เป็นอะไรอย่างนู้นอย่างนี้"

ชายหนุ่มผงกศีรษะยิ้ม

"นั่นน่ะซี"

"แต่ทุกคนมีจังหวะเหมาะที่จะเป็นอะไรขึ้นมาสักอย่าง ถ้าจ๊ะเลือกไม่สมตัวหรือผิดวัย ก็อาจพลาดที่จะเป็นในสิ่งที่ควรเป็นใช่ไหมคะ?"

"พี่ว่าทุกคนมีสิทธิ์จะเป็นในสิ่งที่ทำได้ดีที่สุดเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างตาตั้ม โอนีล เป็นดารามายาเก่งจนได้รางวัลออสก้าตั้งแต่ ๑๐ ขวบ บาลามูราลี แอมบาตี้ จบหมอจากนิวยอร์กตั้งแต่อายุ ๑๗ ดอกเตอร์มาริโอ

ฟริก เป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศลิกเทนสไตน์ตอนอายุ ๒๘ ดูแล้วคนพวกนี้ลุกขึ้นมาทำในสิ่งที่ไม่สมตัวและผิดวัยทั้งนั้น แต่ความจริงก็คือพวกเขาทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้โดยไม่ต้องฟังใครว่าสมวัยหรือเปล่า”

“พวกนั้นอายุน้อยๆนี่คะ จ๊ะหมายถึง… อย่างถ้าจ๊ะตัดสินใจอยากเป็นแค่แม่ครัวในวันนี้ แล้วเกิดฟิตอยากเป็นดารานักร้องขึ้นมาตอนอายุสามสิบ ก็คงไม่มีใครเขาเอา”

“อ๋อ! อือม์… นี่แปลว่าตอนนี้ไม่อยากเป็นศิลปินจริงๆเหรอ?”

“แค่ลังเลน่ะค่ะ… ลังเลอย่างหนักทีเดียว”

ตอนที่ ๒๖ ควรค่า

สองหนุ่มสาวพักเสียงกันไปครู่ใหญ่ ก่อนที่อมฤตจะถามลานดาวว่าต้องการฟังเพลงหรือไม่ หล่อนปฏิเสธ และบอกว่าอยากอยู่เงียบๆหรือคุยกับเขามากกว่า ขณะพูดตอบก็ต้องบังคับใจตนเองไม่ให้เผยความรู้สึกที่แท้ ว่าไม่ปรารถนาจะฟังดนตรีแบนๆไร้มิติ เคยฟังเครื่องเสียงรถเขาสองสามหนด้วยความทรมานหูเป็นอย่างยิ่ง แม้พยายามทำใจให้เป็นสุข มันก็ไม่ยอมสุข เนื่องจากตลอดชีวิตโตมากับเครื่องเสียงชั้นดีจนทนไม่ไหวแม้กระทั่งชุดสเตอริโอระดับปานกลางของอมฤต

จากการสังเกต หล่อนพบว่าถ้าเพียงแค่แพลมความคิดเล็กๆ จิตไม่แช่อยู่ในอาการตรึกนึกอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะไม่ถูกเขาจับได้ง่ายๆ อย่างเช่นหล่อนไม่ชอบเครื่องเสียงประจำรถ แต่ไม่เอาใจไปคำนึงถึงเครื่องเสียง ก็จะไม่มีมูลทางกระแสจิตชี้ให้เขารู้ได้

อย่างไรก็ตาม ลานดาวเริ่มรู้สึกถึงอาการฝืนเล็กๆอันเกิดจากการสั่งสมความเกร็งทีละนิดทีละหน่อย เกิดมาหล่อนไม่เคยต้องระวังความคิดอย่างนี้เลย อยู่กับอมฤตบางครั้งเหมือนใจเขาอยู่กับสิ่งอื่น แต่เอาเข้าจริงพอพูดกันจึงทำให้ทราบว่าเขาเฝ้าสังเกตและติดตามความรู้สึกนึกคิดของหล่อนแทบทุกฝีก้าว ทีบางครั้งอุตส่าห์เพียรส่งตา ส่งใจ พยายามเค้นความคิดให้เขาอ่านและตอบรับ พี่ท่านกลับเฉยเมย สบตาตอบด้วยแววว่างเปล่าเสียนี่

อันที่จริงลานดาวเริ่มมีความสามารถทางจิตเพิ่มขึ้นวันละเล็กวันละน้อยตามชั่วโมงบิน แยกแยะได้ว่าอารมณ์ของคนปกติทั่วไปเป็นอย่างไร มีความผันผวน ผิดแผกแตกต่างขนาดไหนในแต่ละขณะ ทว่ากับอมฤต หล่อนยังจับทางเขาไม่ถูกเอาเลย คลื่นจิตเกิดจากอารมณ์ต่างๆของเขาใกล้เคียงกันไปหมดราวกับตั้งมั่นคงที่อยู่ตลอดเวลา เมื่อถามว่าจิตเขาไม่เคลื่อนจากสภาพนิ่งบ้างเลยหรือ อมฤตก็ตอบว่าเคลื่อนอยู่เรื่อยๆ แต่หล่อนจับไม่ได้เอง ต้องนิ่งให้เท่ากันถึงจะรู้ว่าความเคลื่อนไหวของจิตระดับนี้เป็นอย่างไร

ลานดาวจึงตระหนักว่าตนยังห่างชั้นกับอมฤตอยู่มาก รู้สึกเหมือนหล่อนตัวเปล่าไร้สิ่งปกปิด ปล่อยให้เขาเข้าถึงเบื้องลับเบื้องลึกภายในจิตใจได้ตลอดเวลา นับว่าเสียเปรียบยิ่ง ถ้ารู้วาระจิตกันอย่างเสมอภาคหล่อนคงสบายใจขึ้น นี่เป็นอีกข้อที่ทำให้มองออกว่าเหตุใดการร่วมเรียงเคียงคู่จึงควรมีบารมีด้านต่างๆเสมอกัน

มาถึงถนนกว้างเกือบสี่เลนสายหนึ่งซึ่งเว้นช่วงสะพานลอยห่างกันมาก ลานดาวเห็นชายในแว่นดำคนหนึ่งยืนยกไม้เท้าชี้ฟ้าเป็นการโบกขอทางข้ามอยู่หยอยๆ

ในมุมมองของหญิงสาว หล่อนเกิดความคิดว่าทำไมตาบอดแล้วซ่านัก ริเดินข้ามถนนคนเดียว ถ้าอยากถนอมชีวิตไว้ก็น่าจะยอมเดินไกลหน่อย หาสะพานลอยข้ามให้ปลอดภัยเป็นเรื่องเป็นราว อีกความคิดระลอกต่อมาคือเดาว่าเดี๋ยวขบวนรถราก็คงต้องเสียเวลาจอดให้คนๆเดียวข้ามทาง นับเป็นเรื่องน่าระอาแทน แต่ถ้าปะเหมาะเคราะห์ดีหน่อยมีใครบนทางเท้าช่วยพาอีตานั่นข้ามถนนพ้นๆไปเสียได้ก็คงไม่ต้องชักช้ากันมากนัก

ภาพชายในแว่นดำภาพเดียวก่อความนึกคิดขึ้นสารพัดในชั่วเวลาเพียงสองสามวินาที ตามแต่การปลูกฝังนิสัยดั้งเดิมจะส่งให้คิด ทว่าไม่อยู่ในความนึกคิดเลยคือรถคันของหล่อนนั่นเอง ที่เป็นฝ่ายชะลอลงกะทันหัน แถมหัวรถเบนแอบซ้าย เข้าสู่การหยุดจอดเลยตำแหน่งของชายในโลกมืดเพียงเล็กน้อย ประกาศเจตนาของผู้บังคับพวงมาลัยค่อนข้างชัดเจนว่าจอดทำไม

กะพริบตาปริบๆ เหลียวมองอมฤตก็เห็นเขาเปิดประตูก้าวลงจากรถ และสาวเท้าเดินย้อนกลับไปหาคนตาบอดเบื้องหลังเสียแล้ว

เอี้ยวตัวกลับ มองทะลุกระจกท้าย ได้ทอดทัศนาพฤติกรรมที่ไม่เคยเห็นจากแฟนหนุ่มคนไหนมาก่อน อมฤตตรงเข้าไปโอบไหล่ชายผู้พิการทางการเห็นและกระซิบกระซาบ ซึ่งก็คงบอกว่าจะช่วยพาข้ามฝั่งฟาก ชายตาบอดจึงเงยหน้ายิ้มชื่น แล้วจับที่ต้นแขนบริเวณเหนือข้อศอกของอมฤตด้วยความยินดี ดูแล้วคงได้รับความช่วยเหลือทำนองเดียวกันจนไม่เห็นแปลก แต่ก็ไม่น่าจะบ่อยนัก อะไรบางอย่างในรอยยิ้มของบุรุษพิการบอกหล่อนเช่นนั้น

เป็นเรื่องแล้งน้ำใจของคนบนทางเท้าที่เห็นอยู่เกือบสิบคนในละแวกนั้น จะด้วยความกระดากอายหรือเห็นธุระไม่ใช่อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครสละเวลาพาผู้มีจักษุประสาทบกพร่องข้ามถนนให้ปลอดภัย กลับจดจ้องกันเฉยๆคล้ายช่วยกันลุ้นด้วยซ้ำว่าจะข้ามรอดหรือไม่รอด

ใครต่อใครมองน้ำใจอันล้นเหลือของคนขับหนุ่มที่อุตส่าห์ขันแข็งหยุดรถลงมาช่วยคนขายลอตเตอรี่ ลานดาวนึกกระดาก และเกร็งๆแทนอย่างไรชอบกล อาจเพราะสายตาคนรอบข้างมองแฟนหล่อนเหมือนกำลังทำสิ่งแปลกประหลาดอยู่ก็ได้ ทั้งที่นั่นเป็นเรื่องคอขาดบาดตายท้าทายสำนึกรับผิดชอบของคนเห็นแท้ๆ

อมฤตเลือกจังหวะรถขาดช่วงพอเดินสะดวก พาคนตาบอดข้ามถนนไปถึงอีกฝั่งโดยปลอดภัย ฝ่ายนั้นหันมายิ้มแย้มขอบคุณในความมีน้ำใจของเขาครู่หนึ่ง ก่อนชายหนุ่มจะขอแยกตัวเดินตัดถนนกลับมาและเปิดประตูเข้านั่งประจำหน้าที่คนขับต่อ โดยไม่ได้รับผลประโยชน์ใดมากไปกว่าการมีสีหน้าแช่มชื่นกว่าเดิมนิดเดียว

เมื่อรถเคลื่อนที่ ลานดาวจึงอมยิ้มฝืดๆ เมื่อครู่หล่อนเผชิญหน้ากับความจริงที่ตนเองรู้สึกและนึกคิดเยี่ยงคนธรรมดา มองพฤติกรรมของเขาเป็นสิ่งผิดปกติ เสียเวลา เสียกำลังงานให้กับคนแปลกหน้าบนท้องถนนเปล่าๆ แต่ยามเมื่อการช่วยเหลือเล็กๆน้อยๆผ่านพ้นไปแล้วเช่นนี้ จึงนึกได้ว่าควรร่วมปลาบปลื้ม เห็นเขาประกอบวีรกรรมอันน่าสรรเสริญเป็นพิเศษที่ใครๆก็ต้องยอมรับว่าเป็นเรื่องดี เป็นเรื่องควรทำ และก่อให้เกิดแรงบันดาลใจอยากทำดีตามต่างหาก มิฉะนั้นคงเป็นอย่างหมอดูอุปการะบอกไว้ คือจาคะบารมีของหล่อนจะอ่อนกว่าอมฤตจนไม่อาจอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขได้

ทว่าคงจงใจเค้นความยินดีมากไปหน่อย เลยกลายเป็นความกระอักกระอ่วนพิกล พอเห็นว่านึกคิดเฉยๆแล้วฝืนนัก ไม่อิ่มใจพอ เลยทำประจบเป็นลูกแมวขี้อ้อนไปเลยให้รู้แล้วรู้รอด

“ใจดีจังเยย รูปหล่อของจ๊ะน่าปลื้มที่สุด”

ใช้มือหนึ่งเกาะศอก อีกมือหนึ่งลูบต้นแขนเยินยอเขาเสียงเล็กเสียงน้อย เอียงคอไปเอียงคอมาฟังรู้ว่าพูดเองเขินเอง

"เหรอ... งั้นคราวหน้าถ้าเจอแบบนี้พี่จะจอดให้จ๊ะทำบุญมั่ง"

"อุ๊ย!" ลานดาวหดมือกลับ ยิ้มหุบทันที "ไม่เอาล่ะค่ะ กลัวคนตาบอดเอาไม้เท้าฟาด"

"เราไปช่วยเขา เรื่องอะไรเขาจะมาทำร้าย?"

"นึกว่าจะไปจิ๊กลอตเตอรี่เขาไงคะ"

อมฤตส่ายหน้า หัวเราะเอื่อยๆ

"มองแง่ร้ายซะนี่ คนตาบอดส่วนใหญ่น่ะจิตใจงดงามมากนะ"

"เคยนึกสงสารเหมือนกันค่ะ แค่เราอยู่ในความมืดสนิท มองไม่เห็นอะไรพักเดียวยังน่ากลัว และชวนให้รู้สึกอับจน ค้นหาอะไรไม่ได้ พวกเขามืดสนิทไปจนตายจะยิ่งกว่านั้นขนาดไหน"

"โลกภายในของพวกเขาไม่ได้มืดสนิทอย่างที่เราเดากันหรอก ประสาทหูกับประสาทกายจะดีกว่าคนธรรมดามาก เมื่อกี้จ๊ะสังเกตหรือเปล่า ขนาดรถบรรทุกห้อตะบึงมาอีกตั้งห่าง เขายังกลัวลาน เขยิบถอยมาชิดขอบถนน การที่ต้องรู้ความสะเทือนอยู่ตลอดเวลาของคนตาบอด ทำให้บางคนมีสัมผัสที่ ๖ เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาเสียอีกนะ หมอที่ตาบอดบางคนมีตาเอกซเรย์สามารถรู้ความบกพร่องของอวัยวะภายในได้ เพียงให้คนไข้มานั่งตรงหน้าเท่านั้น"

ลานดาวเลิกคิ้วสูง

"มีงี้ด้วย?"

อมฤตผงกศีรษะยืนยัน

"ดวงตาเป็นอายตนะที่ทำให้เราเรียนรู้ทุกสิ่งได้เร็วที่สุด แต่ขณะเดียวกันก็เป็นอายตนะที่บั่นทอนสมรรถภาพของสัมผัสที่ ๖ มากที่สุดเช่นกัน"

หญิงสาวเงียบตรอง มนุษย์อาศัยนัยน์ตาในการรับข้อมูลมาเก็บและประมวลผลมากกว่าอวัยวะอื่นใด กล่าวคือความคิด จินตนาการ ตลอดจนภาพฝันยามหลับ ล้วนอิงความจำทางตาสูงสุด ทั้งโลกจะแปลกเปลี่ยนไปขนาดไหนหากไร้ซึ่งหน้าต่างวิญญาณบานนี้

"เท่าที่จ๊ะเห็น คนตาบอดส่วนใหญ่การศึกษาน้อย นั่งตรงไหนก็นิ่งเงียบสงบเสงี่ยมอยู่ตรงนั้น ดูไม่มีความทุกข์อะไรมาก เลยเดาว่าเขาปิดการรับรู้อยู่ในขอบเขตเงียบเชียบภายในที่น่าสงสาร... แต่ฟังจากพี่แตร คนตาบอดจะได้สัมผัสที่ ๖ มาชดเชยดวงตาที่เสียไปใช่ไหมคะ?"

"คนตาบอดทั่วไปจะเหมือนกันอยู่อย่าง คือถูกบังคับให้ต้องกำหนดสติสำเหนียกรู้การเคลื่อนไหว ทั้งของร่างกายตนเองและวัตถุอื่นๆรอบตัว ประสาทหูกับสัมผัสทางกายจึงดีกว่าคนปกติ แม้แต่พวกเราเองถ้าลองฝึกเร้าการทำงานของประสาทหูหรือกายสัมผัสมากๆ ก็จะรู้ว่ามีมโนภาพเกิดขึ้นเป็นเค้าเป็นเงา หรือกระทั่งชัดราวกับเครื่องเอกซเรย์ นี่เป็นเรื่องธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งลี้ลับพิสดารอะไรเลย"

ลานดาวชักเริ่มกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็นขึ้นมาจริงจัง

"ที่พี่แตรบอกว่าหมอตาบอดบางคนเห็นอวัยวะภายใน เขาเห็นจริงๆเลยหรือคะ?"

"เท่ากับเครื่องเอกซเรย์ หรืออาจจะยิ่งกว่า!"

"คนตาดีฝึกให้เห็นแบบเขาได้ด้วย?"

"จิตของใครก็ทำได้ทั้งนั้น ขอเพียงแค่รู้วิธี ภายในชั่วโมงเดียวจ๊ะก็เห็นกระดูกตัวเองได้"

“จิตจ๊ะแบบเดี๋ยวนี้ด้วยหรือเปล่า? เช้านี้ไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไหร่นะ”

“ลองขยับแขนวาดไปวาดมา รู้สึกถึงอาการวาดแขนชัดไหม?”

หญิงสาวทำตามงงๆแล้วตอบ

“ค่ะ ชัด”

“นั่นแหละ ที่เราต้องการคือสติตั้งต้น แค่สามารถรู้อาการวาดแขนได้เท่านี้แหละ”

ลานดาวยืดตัวตรงทันที

“งั้นเอาเลยค่ะ สอนหน่อยทำไงจะเห็นกระดูกตัวเองได้”

เผอิญถึงช่วงที่ทางเริ่มเป็นเส้นตรงยาว ไม่จำเป็นต้องใช้สมาธิกับการขับมากนัก อมฤตจึงสามารถแบ่งภาคจิตมาสัมผัสและบอกบทให้หญิงสาว

“นั่งสบายๆนะ มองไปข้างหน้าเหมือนจะดูขอบฟ้าพักสายตาเล่น... เอาล่ะ หลับตาลง เหมือนยังมองขอบฟ้าเล่นอยู่อย่างเดิม อย่าเพิ่งคาดหวังจะเห็นอะไรทั้งสิ้นนะ เพราะความคาดหวังนั่นแหละจะทำให้เราเพ่งเล็งผิดๆ เลยไม่เห็นอะไรที่ควรจะเห็นอย่างถูกต้องตามลำดับ”

หญิงสาวพยักหน้านิดๆเหมือนแสดงความรับรู้และเข้าใจ

“เอาสองมือวางไว้บนตัก แล้วยกขึ้นสลับกันช้าๆ ขวาที ซ้ายที ยกแต่ละข้างให้นับเป็นหนึ่ง สอง สาม ไปเรื่อยๆจนกว่าจะครบร้อย ทำอย่างนี้ก็เพื่อให้เกิดความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ล่อให้จิตมีเป้าหมายชัดเจนว่าจะต้องตามจับรู้อะไร แค่รู้ความเคลื่อนไหวต่อเนื่องได้ ก็เท่ากับเราจำลองโลกภายในของคนตาบอดขึ้นมาระดับหนึ่งแล้ว”

ด้วยความใจเย็น ไม่คาดหวัง ไม่เพ่งเฉพาะจุด จิตเปิดสบายเหมือนลืมตามองขอบฟ้า ขณะเดียวกันก็มีสติรู้อาการขยับขึ้นลงของแขนแต่ละข้าง เพียงนับไปได้ประมาณ ๑๐ ครั้ง ลานดาวก็เห็นแขนเป็นเค้าเงาเลือนราง

“ความใจเย็นและอาการรู้ความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องไม่วอกแวกนี่แหละสมาธิ ยิ่งตั้งมั่นมากก็จะเหมือนมีแต่แขนเคลื่อนไหวอยู่ในความรับรู้เพียงหนึ่งเดียว สังเกตด้วยว่าถ้าทำถูกต้องจิตใจจะปลอดโปร่งขึ้นเรื่อยๆ เอาอันนี้ให้ได้ก่อนเป็นอันดับแรก”

เมื่ออมฤตเห็นลานดาวรักษาระดับความรู้ไว้ได้คงที่ก็ปล่อยหล่อนทำไปเงียบๆ แต่เมื่อมีความฟุ้งซ่าน หรือคิดวอกแวกไปทางอื่นก็เตือน

“พอคิดขึ้นมาหรือรู้สึกว่าตาลอกแลก ให้หายใจยาวๆ สบายๆ เรียกความสงบกลับมาใหม่นะ... นั่นแหละ รู้ซ้ำไปซ้ำมาแค่นี้ เดี๋ยวเห็นเองว่าสภาพจิตจะเปลี่ยนแปลงไปในทางพัฒนา เหมือนไฟที่ถูกรุนให้โชนสว่างขึ้นเรื่อยๆ”

พอนับครบร้อยครั้ง ลานดาวก็พบว่าจิตที่สงบเงียบ เอาแต่ตามรู้แขนขยับขึ้นลงซ้ำไปซ้ำมานั้นสว่างเรือง สงบเบา หยากเยื่อทางความคิดฟุ้งลดลงมากจริงๆ ซึ่งการเหนี่ยวนำด้วยคำพูดของอมฤตอาจมีส่วนอยู่ด้วย

“พักแก้เมื่อยสักเดี๋ยวก็ได้ แต่อย่าเพิ่งลืมตานะ สังเกตไหม ตอนนี้พอหายใจเข้าออก จะเหมือนเห็นลมหายใจชัดขึ้น... นั่นแหละ ก็รู้ลมหายใจที่ชัดอย่างนั้นให้ต่อเนื่องไปในระหว่างหยุดพักแขน”

ประมาณสองนาทีผ่านไป อมฤตก็บอกบทใหม่

"ยกแขนสลับ นับถึงร้อยอีกรอบ... คราวนี้ดูนะ ด้วยจิตที่เริ่มสว่างโพลงอยู่อย่างนี้ ลองน้อมนึกตามจริงว่าสิ่งที่ทำหน้าที่เคลื่อนไหวอยู่ แท้จริงคือกระดูกเป็นซี่ๆ มีลักษณะแข็ง เป็นกลไกสำคัญในการเคลื่อนไหว การที่เรารู้อาการเคลื่อนไหวของแขนชัด ก็เท่ากับเรารู้กระดูกชัดด้วย แม้จะยังไม่เห็นเหมือนตาเห็นภาพสี แต่ก็เรียกว่าเห็นด้วยจิตสัมผัสบ้างแล้ว"

อมฤตใช้จิตแนบจิต กำหนดรู้ให้เทียบเท่ากับลานดาวเห็นจากมุมมองภายในของหล่อนเอง กระทั่งแฟนสาวนับไปประมาณ ๒๐ จิตเริ่มปลอดโปร่งมาก มีความหนักแน่นตั้งมั่นสูงขึ้น กระดูกที่มีลักษณะแข้นแข็งเป็นซี่ๆก็เริ่มปรากฏต่อจิตเหมือนวัตถุฉาบฟอสฟอรัสซึ่งกระทบกับอากาศแล้วเรืองแสงขาวขึ้นมารางๆ

"ที่ขาววาบๆนั่นแหละ รักษาอาการเห็นอย่างนั้นไว้ อย่าเพ่งให้มากขึ้น ทำเหมือนปล่อยสัมภาระทิ้งให้หมด เหลือแต่ความไร้น้ำหนัก แต่ขณะเดียวกันก็ให้มีความรับรู้สืบเนื่อง แล้วจะเห็นชัดมากกว่านี้อีก"

ลานดาวเกือบสับสน เพราะการกำหนดจิตเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ผิดนิดเดียวอาจหาทางกลับลำบาก แต่หล่อนก็พบลักษณะของจิตที่ปราศจากการเพ่งบังคับ เหลือแต่อาการรับรู้อันเบาโปร่งสดใสจนได้

อมฤตตามประกบจิตลานดาวนานกระทั่งตนเองก็เข้าสู่สภาวะสมาธิ กระแสจิตเชื่อมต่อกันแนบแน่น ทำให้เขาสามารถใช้จิตช่วยหญิงสาว โดยกำหนดนึกอย่างแรงว่าจงเห็นนิมิตกระดูกท่อนแขนขาวคมชัด

จากมุมมองภายในของลานดาว คล้ายมีกลุ่มพลังภายนอกมากระทบให้เกราะห่อหุ้มจิตถูกกะเทาะทิ้ง หรือกำแพงที่ปิดบังจิตถูกทำลายพังราบ หรือม่านหมอกที่คลุมบังสลายตัวลงสิ้น เหลือแต่ความโปร่งใส เปิดเผยให้เห็นกระดูกปลายแขนสองซีก คล้ายตะเกียบขาโก่งประกบกันไม่สนิท

ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าแก่นกลางของแขนตนเป็นอย่างนี้ ลานดาวสะดุ้งสุดตัว ลืมตาโพลงด้วยความตระหนกอกสั่นขวัญแขวนเพราะนึกว่าหล่อนกลายเป็นโครงกระดูกผีไปเสียแล้ว อมฤตเหลียวมองอย่างรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ถึงกับส่ายหน้าเสียดาย

"จิตแตกกระจายหมด เพิ่งจะได้เห็นของดีแวบเดียว"

ลานดาวยังตกใจไม่หาย กะพริบตาถี่ๆ ยกแขนทั้งสองข้างสำรวจอย่างจะให้แน่ใจว่ายังมีเนื้อหนังห่อหุ้มเป็นปกติ ขมุบขมิบปากเหมือนอยากพูดแต่พูดไม่ออก

"เป็นไง ช็อกเลยเหรอ?"

"จ๊ะฝันไปหรือเปล่าคะ? เมื่อกี้เห็นกระดูกชัดเลย"

"ไม่ใช่ฝันหรอก ถ้าฝึกรับรู้การเคลื่อนไหวของแขนด้วยสติธรรมดา จะแค่รู้สึกว่าแกนกลางการเคลื่อนไหวคือกระดูก แต่ถ้าทำไปเรื่อยๆกระทั่งเกิดสมาธิปลอดโปร่ง จะเห็นเป็นเงาสว่างรางๆ และถ้าเมื่อไหร่จิตรวมนิ่งเป็นหนึ่ง ก็จะเห็นชัดเหมือนจิตฉายแสงเอกซเรย์อย่างนั้นแหละ เสียดายไม่ทำใจเป็นกลางๆ เลยหลุดเผละ ทั้งที่อุตส่าห์สบโอกาสเห็นได้เร็วอย่างนี้แล้ว"

หญิงสาวยิ้มแห้งๆ กล่าวเสียงอ่อย

"ขออภัยค่ะ มือใหม่... สนุกดี แต่น่ากลัวจัง"

"ของมันอยู่กับตัวเรามาแต่เกิด ไปกลัวทำไม?"

ลานดาวอึกอัก

"สัจจะความจริงนี่ทำไมโหดร้ายนักคะ จะให้รับว่าที่แท้จ๊ะเป็นกระดูกผีหรือ?"

"ผีมันมีกระดูกได้ที่ไหน มีแต่คนนี่แหละเป็นกระดูกทั้งแท่งแล้วไม่ยอมรับกัน... ลองใหม่ไหม อาจจะต้องรวบรวมจิตนานหน่อย เพราะกระเจิงกระจายเสียหายหมดแล้ว เดี๋ยวจะช่วยนำให้เห็นตับไตไส้พุง"

"ม่ะ... ไม่ล่ะค่ะ ขอตัว"

"นี่แหละหนา คนเรา กลัวกระทั่งการเห็นตัวเอง นึกว่าจ๊ะชอบดูอะไรสนุกๆ ไหนอยากรู้ไงล่ะว่าเขาเห็นเป็นเอกซเรย์กันยังไง พอทำได้กลับวิ่งป่าราบเสียนี่"

"ค่ะ ปอดแหก ตาขาว กลัวมาก ยอมรับโดยดี ไม่เป็นไร แค่เห็นตัวเองเป็นกระดูกถือว่าคุ้มค่าไม่เสียชาติเกิดแล้วใช่ไหมคะ?"

"โธ่เอ๊ย... เพิ่งเห็นแค่กระดูกปลายแขน ยังไม่เห็นเป็นโครงกระดูกเต็มรูปด้วยซ้ำ"

"อิอิ เหลือเชื่อเลยว่าของมันเห็นกันได้โจ่งแจ้งจางปางปานนี้ ขนลุกไปทั้งตัวเลย"

"ลองดูใหม่อีกทีไหม คราวนี้ตั้งสติดีๆ เห็นอะไรให้ทำเฉยๆไว้"

อมฤตคะยั้นคะยอ

"ไม่เอาอ้ะ... กัว"

"น่าเสียดายนะ บางคนพยายามจนเลือดกำเดาแทบไหลยังไม่สำเร็จ จ๊ะทำสำเร็จง่ายๆเลยไม่เห็นค่า ไม่ทำต่อให้ก้าวหน้ายิ่งๆขึ้น"

"พยายามจนเลือดกำเดาไหลยังดี นี่จ๊ะพยายามแล้วฉี่จะราด อายตาย"

อมฤตระบายลมหายใจยาวแล้วอดหัวเราะไม่ได้ เลิกเซ้าซี้ขัดใจมากกว่านั้น ลานดาวมีศักยภาพที่จะทำอะไรได้มากมาย แต่ทำนิดทำหน่อยแล้วเลิกอยู่เรื่อย โดยเฉพาะในแง่ที่เกี่ยวกับความสามารถทางจิต ถ้าสนใจอะไรหล่อนจะทำได้เร็ว แต่ก็หมดความสนใจและเลิกล้มอย่างรวดเร็วเช่นกัน ตัวอย่างเช่นทำให้เขาสมหวังที่มีหญิงอันเป็นที่รักเข้ามาร่วมฝัน แต่พอร่วมฝันกันแค่สองสามหนลานดาวก็ยุติความเพียรเชื่อมต่อทางจิตยามหลับไปเฉยๆ อ้างเหนื่อย อ้างเพลีย อ้างสมาธิตกต่ำตามเรื่องตามราว

ถึงกาญจนบุรีในเวลาประมาณเก้าโมงเศษ แวะถ่ายรูปที่สะพานข้ามแม่น้ำแควอันเป็นทางรถไฟสายสันติภาพ สถานที่ทางประวัติศาสตร์ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความโหดร้ายทารุณสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ จากนั้นเข้าไปที่เขื่อนศรีนครินทร์บนแม่น้ำแควใหญ่อันเป็นงานก่อสร้างกำแพงกั้นน้ำสีขาวขนาดยักษ์ด้วยฝีมือมนุษย์ เห็นแล้วบังเกิดความตื่นตาในความยิ่งใหญ่มโหฬาร แลเวิ้งว้างลิบลิ่วชวนพิศวง ดุจผู้สร้างจะประกาศแข่งขันกับความมหึมาแห่งลำน้ำแคว ด้วยความสูงจากรากฐาน ๑๔๐ เมตร ความยาวสันเขื่อน ๖๑๐ เมตร และมีอ่างเก็บน้ำกว้างขวางครอบคลุมพื้นที่ถึง ๔๑๙ ตารางกิโลเมตร

แหล่งท่องเที่ยวอันน่าตื่นตาประทับใจเป็นเครื่องชี้ได้ประการหนึ่ง ว่าคนที่มาด้วยกันนั้นมีความหมายเพียงใด ลานดาวเคยเที่ยวไปตามสถานที่พักผ่อนหย่อนใจอันงดงามมาหลายแห่ง กับเพื่อนชาย

หญิงมากหน้าหลายตา เพื่อพบว่าหล่อนยังมีความเงียบเหงาลึกซึ้งเป็นเงาตามติดตัวไปทุกที่ ยังไม่สมใจ ยังไม่ถูกเติมเต็ม ราวกับชิ้นส่วนแห่งอุทยานทั้งหลายขาดหายสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปเสมอ

เพิ่งเมื่อรู้จักกับมาวันทา คนแรกที่ทำให้สถานที่สวยงามกลายเป็นดินแดนชวนฝันสมบูรณ์แบบ ทว่าเหมือนมีเข็มแหลมปักเป็นชนักอยู่ด้านหลังของหัวใจ หวานที่สุด ขมที่สุดปนเปยากจะแยก

แล้ววันนี้อมฤตก็อยู่เคียงข้าง หัวใจหล่อนถูกเติมเต็มถึงที่สุดโดยปราศจากข้อขัดแย้งแสลงอก ขณะทอดตาไปสุดห้วงน้ำกว้างไกล ลานดาวเหมือนสัมผัสได้ถึงความเยือกเย็นล้ำลึกในทุกอณูน้ำที่เสมอกันกับความสุขสงบกลางอกตนเองในปัจจุบัน เงาร่างสูงสมส่วนกับหล่อนเสมือนปีกอีกข้างที่เคยห่างหาย เมื่อกลับมาเข้าคู่จึงรู้ว่ารสแห่งการโบยบินไปในห้วงฟ้าไพศาลนั้นเป็นสุขล้ำลึกปานใด

จอดรถชวนกันเกี่ยวก้อยเดินเล่นบนสันเขื่อนอันทอดตรงเหยียดยาวสุดตา แวะถ่ายรูปตรงจุดนั้นจุดนี้ เพิ่งรู้ว่าเขาเป็นตากล้องที่สนใจการถ่ายภาพมาก เห็นจากการยอมควักกระเป๋าจ่ายแพงซื้อกล้องระดับมืออาชีพไว้ใช้ และอันเนื่องจากมันเป็นอุปกรณ์ดิจิตอลที่เห็นผลงานจากจอ LCD ได้ทันที ก็ทำให้เห็นความเข้าใจของเขาในเรื่ององค์ประกอบ แสง และเงา ตลอดจนทักษะความแคล่วคล่องในการปรับโฟกัส รูรับแสง ความเร็วชัตเตอร์ และการเลือกซูมอย่างชาญฉลาด ทุกรูปที่ออกมาดูดีเหมือนฝีมือช่างตามสตูดิโอมากกว่าจะเป็นมือสมัครเล่นสามัญธรรมดา

เห็นจากการเลือกมุมเหมาะประกอบการจัดท่านั่งท่ายืนให้หล่อน รวมทั้งการคอยบอกรายละเอียดแม้วิธีชำเลืองตา ความกว้างแคบของการแย้มริมฝีปากให้พองาม ยิ่งฉายว่าเขาสังเกตสังกาและรู้จักเส้นสายรายละเอียดองค์ประกอบในกายหล่อนมากมายเพียงใด ยิ่งกว่านั้นอมฤตยังเป็นตากล้องอุบายจัด บางรูปเพียงเขาสั่งให้เปลี่ยนวิธีนึกคิดนิดเดียว จากยิ้มที่ดูแหยก็กลายเป็นยิ้มชื่น แลสดใสโดดเด่นกว่าเดิมจากหน้ามือเป็นหลังมือไปได้

ชักรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางแบบมากขึ้นเรื่อยๆ เริ่มสนุกกับการโพสต์ท่าเก๊ไก๊ไม่เคอะเขินตามแต่เขาสั่ง ทั้งเอียงหน้าชม้ายตา ทั้งยักเอวอวดทรวดทรงโค้งเว้า ทั้งกระโดดลิงโลดระเริง ย้ายจากมุมนี้ไปมุมโน้น เปลี่ยนจากเขตแห้งไปยังเขตน้ำ ดึงดูดสายตาผู้คนรอบข้างให้หันมาสนใจ อาจนึกว่าถ่ายแบบไปลงนิตยสารกัน

เพลินจนลืมเวลาทั้งตากล้องและนางแบบ สายลมและแสงแดดรอบตัวเหมือนส่วนหนึ่งในสรวงสวรรค์ ลานดาวยิ้มโสมนัสและหัวเราะเริงร่าออกมาจากหัวใจเบ่งบานเกินบรรยาย

“โห! ไม่ถึงสองชั่วโมง กดไปร้อยกว่ารูปแน่ะ”

“มีการ์ดความจำติดมาเยอะ เป็นพันรูปก็ยังพอเหลือเฟือ”

“รู้ค่ะ แต่จะบอกว่าพี่แตรขยันจัง เฉลี่ยแทบนาทีละครั้ง”

“บางจุดชักไว้ถี่ๆเป็นสิบก็มีไง”

“ถ่ายจ๊ะแค่คนเดียว มีพี่แตรแค่สองสามรูปเอง จ๊ะถ่ายเดี๋ยวพี่แตรมั่งดีกว่า”

“เดี๋ยวเราย้ายไปน้ำตกเอราวัณค่อยถ่ายพี่บ้างแล้วกัน”

“ค่ะ ไปก็ไป แต่ชักหิวแล้วล่ะ”

มื้อกลางวันเสร็จสิ้นในครึ่งชั่วโมง สองหนุ่มสาวเดินทางต่อไปยังอุทยานแห่งชาติเอราวัณบนฝั่งแม่น้ำแควใหญ่ ห่างจากเขื่อนศรีนครินทร์ไปนิดเดียว

เอราวัณเป็นน้ำตกใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศ สายธารหลั่งไหลจากระดับบนสุดถึงล่างสุด ลดหลั่นกันลงมา ๗ ชั้นเป็นระยะทางเกือบสองพันเมตร ท่ามกลางป่าเขาเขียวชอุ่มด้วยแมกไม้นานาพันธุ์ ทั้งเถาวัลย์พันเกี่ยวบนต้นใหญ่ ทั้งกล้วยไม้ป่าบนคาคบไม้ ทั้งไม้ที่ผลัดใบและไม่ผลัดใบ เสียงสาดซ่าของสายน้ำที่ผ่านโขดหินสู่แอ่งเบื้องล่างคลอเสียงเพรียกจุ๊บจิ๊บของนกกลางลำเนาไพร ฟังเสมือนดนตรีดั้งเดิมครั้งเมื่อโลกพิภพเริ่มสร้าง สรรพสำเนียงจ้อกแจ้กของนักท่องเที่ยวกลายเป็นความแปลกปลอมที่แทรกซ้อนได้เพียงน้อย ไม่อาจทำลายบรรยากาศบริสุทธิ์ของพุ่มดงพงพฤกษ์ลงเลย

แต่ละชั้นมีลีลารินไหลอ่อนช้อยและถะถั่งทะลักทลายโครมครืนแตกต่างกัน มาเอราวัณแห่งเดียวจึงได้ชมน้ำตกครบทุกสีสัน และเนื่องจากพื้นที่อยู่ในเขตเงาฝน แม้ฝนพรำลงมาบ้างไม่เป็นอุปสรรคต่อการดั้นด้นลัดเลาะขอบป่าเบญจพรรณเพื่อชมความตระการตานานาชนิดแต่อย่างใด

สองหนุ่มสาวจูงมือและประคองกันขึ้นสูงไปเรื่อยๆ แวะถ่ายรูปบ้าง พักเหนื่อยบ้างตามชั้นช่องต่างๆ จนกระทั่งลุถึงน้ำตกชั้นเจ็ดอันเป็นยอดสุดแห่งเอราวัณภายในเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ ณ จุดนั้นทุกคนเปิดตาตะลึงลืมเหนื่อยเสมอเมื่อพบกับทิวทัศน์ผาสูง ซึ่งมีโหนกคล้ายพญาคชสารยื่นเศียรเดินออกมาจากภูผา อีกทั้งน้ำสีขาวที่แยกสายไหลบ่าลงมาเป็นสองซีก มองไกลๆคล้ายงาช้าง ราวกับชั้นเจ็ดนี้ถูกประดิษฐ์ขึ้นด้วยน้ำมือสถาปนิกผู้ชำนาญออกแบบหินบังคับเส้นทางน้ำ มีเจตนาสร้างม่านขาวงดงามตรึงตาเป็นสองเสี่ยงโดยเฉพาะ

มานั่งเคียงกันแช่เท้าลงในแอ่งน้ำเย็นที่ตีนผา อมฤตโอบเอวลานดาวไว้หลวมๆ พิศวาสเงี่ยฟังเสียงหายใจหอบเหนื่อยของหล่อนมากกว่าเสียงน้ำตกเบื้องบน

“จ๊ะไม่เคยขึ้นมาถึงชั้นเจ็ดเลย เคยมาเอราวัณเมื่อหลายปีก่อน ขึ้นถึงแค่ชั้นสามหรือสี่เอง”

“พี่ไม่เคยมาเลยด้วยซ้ำ ต้องขอบใจจ๊ะที่วันนี้ชวน ข้างบนนี้สวยจริงๆ”

“ถ้าเรามีอย่างนี้ไว้ดูที่หลังบ้านก็ดีเนอะ”

“อือม์… กลับถึงกรุงเทพฯพี่กะจะสั่งเขาย้ายไปให้จ๊ะอยู่พอดี”

ลานดาวหัวเราะ

“เอราวัณนี่ชื่อช้างใช่ไหมคะ?”

อมฤตผงกศีรษะ

“เอราวัณเป็นช้างพาหนะของพระอินทร์ จริงๆแล้วมี ๓๓ เศียร คนมาเห็นชั้นเจ็ดคล้ายหัวช้างกับงาช้างเลยเรียกเอราวัณ”

ชายหนุ่มตอบฉาดฉานราวกับเตรียมข้อมูลอย่างดีเพื่อมาเป็นไกด์ หญิงสาวเงียบนิ่งชั่วขณะ หรี่ตาทอดมองภาพเบื้องหน้าอย่างจะซึมซับทุกสัมผัสประทับลงในความทรงจำตลอดไปไม่ลืมเลือน

“ธรรมชาติสวยเหมือนความฝัน แต่จ๊ะไม่อยากให้นี่เป็นแค่ฝันชั่วคราว เวลาสุขเราอาจมองน้ำตกที่แยกเป็นสองสายโดยเปรียบว่าเหมือนงาช้างของพระอินทร์ แต่ยามทุกข์อาจอุปาทานทึกทักว่าเหมือนม่านน้ำตาตัวเองก็ได้”

"น้ำตกไหลลงมาเป็นทางเดียวและเริ่มแยกเป็นสองแพร่งที่โขดหินนั่น ไม่ใช่ไหลต่างสายไหลต่างทางกันเหมือนน้ำจากสองตามนุษย์เสียหน่อย จ๊ะต้องมีตาหาเรื่องอย่างหนักทีเดียวถึงเห็นแล้วเปรียบเป็นสายน้ำตาได้"

ลานดาวหัวเราะนิ่มๆ

"จริงด้วยค่ะ จ๊ะคงนึกว่าเป็นยักษ์ตาเดียวมั้ง"

"กังวลอะไรกันแน่หรือ บอกพี่ได้ไหม?"

หญิงสาวนิ่งไปนาน ก่อนตอบด้วยท่าทีลังเล

"จ๊ะแค่..."

"แค่อะไร?"

"ตอนกำลังสุขที่สุด เราอาจไม่อยากเสียทุกสิ่งตรงหน้าไป กระทั่งกลายเป็นกังวลมั้งคะ"

อมฤตลูบไล้ชายโครงหล่อนอย่างถนอมปลอบ

"รู้ไหม ส่วนใหญ่คนเราทุกข์เพราะคิด ถ้าเลิกคิดมากก็อาจพบว่าทั้งชีวิตต้องเจอเรื่องเลวร้ายอย่างแท้จริงแค่สองสามหนเท่านั้น"

"แค่เรื่องเดียวที่หนักหนาสาหัสจริง จ๊ะก็ไม่คิดว่าตัวเองจะทนได้แล้วค่ะ"

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามตรงไปตรงมา

"จ๊ะคิดว่าความรักของเรา ควรค่าแก่การยอมแลกกับทุกสิ่งไหม?"

ลานดาวอ้ำอึ้งเล็กน้อย ไม่อาจหลุดปากตอบรับหนักแน่นทันใดเป็นอัตโนมัติ แสดงความกังขาในตัวเองให้เขาเห็น จึงถอนใจและกล่าวตามตรงแทนที่จะเสแสร้งแกล้งพูดแบบขอไปที

"จ๊ะเป็นคนอ่อนแอ ภูมิต้านทานทุกข์ต่ำ เจ็บนิดเจ็บหน่อยก็ดิ้นไปดิ้นมา แถมยังมีความอดทนน้อยกับการต่อสู้และการฝ่าฟันที่ยากลำบาก"

"จบปริญญาได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งมานี่ไม่ต้องฝ่าฟัน ไม่ต้องเจออุปสรรคยากเย็นบ้างเลยหรือ?"

"การเรียนดนตรีคือสิ่งที่จ๊ะถนัด ไม่ต้องออกแรงมากนี่คะ มันต่างกับ... อีกหลายๆเรื่อง"

"เอาเป็นว่าพี่จะพยายามทำทุกอย่างให้เราได้อยู่ด้วยกันนะ"

"พี่แตรผ่านโลก เห็นชีวิต และเข้าใจตัวเองยิ่งกว่าจ๊ะมาก... บอกได้ไหมคะว่าที่เรากำลังรู้สึกต่อกันนี้ ความจริงคือ 'หลง' หรือว่า 'รัก'?"

อมฤตคิดอยู่เกือบครึ่งนาที ก่อนเลือกคำตอบที่เหมาะได้

"ความรักอาจเริ่มต้นมาจากความซึ้งใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน หรืออาจเริ่มต้นจากความหลงใหลเสน่ห์ของอีกฝ่าย ความรักฉันหญิงชายจะไม่มีตัวตนขึ้นมาลอยๆ โดยปราศจากสาเหตุ สิ่งที่วัดว่าความรักนั้นแท้หรือเทียม คงต้องใช้ใจเราเองเป็นอันดับแรก ถามตัวเองง่ายๆว่ารักนี้แน่นแฟ้นลึกซึ้งขนาดไหน จากนั้นปล่อยให้เหตุการณ์ระหว่างอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันเป็นตัวยืนยัน ว่ารักเราชนะกระทั่งความกลัวตายไหม"

ลานดาวเบ้ปาก

“จ๊ะว่าจ๊ะรักพี่แตรมากกว่าพี่เอินอีก บางทีพี่เอินมาโอบกอดเราเหมือนแสนรัก แต่บางทีพอเราจะกอดบ้างก็สลัดเหมือนรังเกียจ ไม่สนิทใจอย่างนี้เลย... แต่ขนาดนั้น จ๊ะก็เคยอยากฆ่าตัวตายเพราะพี่เอินมาแล้ว... นั่นเท่ากับรักของจ๊ะรุนแรงเหนือความกลัวตายหรือยังคะ?”

ชายหนุ่มหัวเราะเอื่อยๆ

“จ๊ะไม่ได้คิดฆ่าตัวตายเพื่อบูชารัก แต่อยากฆ่าตัวตายเพื่อหนีความทุกข์ทรมานใจต่างหาก นั่นเป็นการทำเพื่อเอาใจตัวเองนะ ไม่ใช่ทำเพื่อความรัก ไม่ใช่เพราะซึ้งถึงค่าของเอินอย่างถ่องแท้”

หญิงสาวทำหน้าบึ้งหน่อยๆ

“แหม... มุมมองนี่ทำให้อะไรอย่างหนึ่งกลายเป็นตรงข้ามได้เลยนะคะ จ๊ะว่าชีวิตจ๊ะ ถ้าอยู่โดยปราศจากความรัก ก็สู้ไม่มีชีวิตเสียเลยดีกว่า”

“อันที่จริงยอมตายเพื่อความรัก ยังอาจแพ้การยอมมีชีวิตที่ต่างไปเพื่อความรักด้วยซ้ำนะ เพราะกลั้นใจไม่กี่นาทีก็ตายแล้ว ใครต่อใครทำกันมาเยอะ แต่การจะต้องกัดฟันทนทวนกระแส เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นดอกไม้บูชารักนั้น มีสักกี่คนที่ยินยอม”

“ระหว่างเรา... ไม่ได้ต่างกันถึงขนาดต้องเปลี่ยนนิสัยหรือวิถีทางอะไรมากนี่ใช่ไหม?”

อมฤตกุมมือน้อยอย่างจะเผื่อแผ่ความอบอุ่นไปถึงหัวใจฝ่ายนั้น

“เลิกคิดมากเถอะ อยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติ แล้วรอทุกสิ่งบอกด้วยตัวของมันเองว่าต้องการให้เราทำอะไรบ้าง ค่อยดูกันว่าใจเราพร้อมจะทำเพื่อรักได้แค่ไหน... สำหรับที่นี่ วินาทีนี้ ควรให้เป็นเสี้ยวแห่งความทรงจำดีๆระหว่างเราที่ย้อนมาระลึกแล้วเหมือนน้ำใสอยู่เสมอ ไม่เจือมลทินเพียงเพราะวางแผนหรือเก็งอนาคตไกลเกินตัวจนกลุ้มใจเปล่า”

ลานดาวตรองแล้วเห็นตาม จึงสยายยิ้มกระจ่าง ซึมซับความสุขจากภาวะคู่ด้วยใจที่เต็มดวงกว่าเดิม เอนหน้าซบไหล่ และปล่อยตัวให้เขากระชับกอดแน่นขึ้นอีก อ้อมกอดของอมฤตอบอุ่นจนหล่อนปรารถนาจะห่อตนเองเป็นสมบัติแนบกายเขาไปจนชั่วกัลปาวสาน

ตอนที่ ๒๗ บทพิสูจน์

หลังจากนั่งทอดทัศนาความงามของเอราวัณชั้นเจ็ดนานนับชั่วโมง กับทั้งชักภาพได้เกินครึ่งร้อย สองหนุ่มสาวก็ชวนกันกลับบ้าน

ขาลงจากน้ำตกใช้เวลาน้อยกว่าขาขึ้นเกือบสองเท่า เพราะแรงดึงดูดโลกช่วยหนึ่ง และไม่แวะพักถ่ายรูปเหมือนขาขึ้นหนึ่ง จึงยังเหลือเวลามากพอจะกลับถึงกรุงเทพฯเสียก่อนดึกเกินงาม

ระหว่างนั่งมาในรถ ลานดาวดูภาพถ่ายจากจอเล็กของกล้องตั้งแต่ต้น นับแล้วเป็นรูปหล่อนเสียเกือบ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ เพิ่งทราบว่าถูกชักไว้โดยไม่รู้ตัวหลายหน หันหลังบ้าง หันข้างบ้าง

“ถ่ายเสียเยอะแยะเลย จะเอาไปทำอะไรนักคะ?”

“เอาไปเลือกรูปสวยที่สุด อัดขยายตั้งไว้ในจุดเด่นที่สุด ดีไหม?”

ลานดาวยิ้มเบะ นัยน์ตาเหลือบมองทีละช็อตอย่างยิ่งรู้มากขึ้นว่าเขาหลงใหลรูปร่างหน้าตาหล่อนกว่าที่คิด อมฤตไม่เคยเผลอโลมเลียมหล่อนด้วยสายตาเหมือนชายอื่น แต่ภาพถ่ายอันเป็นผลงานของเขาฟ้องหลายสิ่ง ทั้งมุมมองเชิงศิลป์ที่ละเอียดอ่อน และทั้งมุมมองเชิงใคร่ที่สะท้อนความอยากรู้อยากเห็นเยี่ยงบุรุษเพศทั้งหลาย

“รูปนี้โป๊ไปอ้ะ ขอลบนะคะ”

“ไหน... แต่งตัวออกมิดชิด มีโป๊ได้ด้วยหรือ?”

“ก็ยกไม้ยกมือ เปิดช่องลอดแขนเสื้อเข้าไปเห็นตลอดใต้ช่วงแขนถึงเสื้อในเลยน่ะค่ะ พี่แตรเล่นแอบถ่ายจากด้านข้างไม่ให้จ๊ะรู้ กำลังเลี้ยงตัวบนขอนไม้ข้ามน้ำอยู่ มิน่าล่ะ ชอบล่วงหน้าไปก่อนเราเป็นระยะ... อยากเก็บเอาไว้ดูมากหรือไง?”

แกล้งหันไปทำตาเขียวเสียงเข้มเล็กๆ แต่ความจริงแค่นึกสนุกอยากเห็นปฏิกิริยาของเขาเท่านั้น

“ฮึ้ย!” อมฤตร้องเสียงสูงอย่างเกรงว่าหล่อนจะมองเขาเป็นพวกชอบสะสมภาพหวิว “พี่ถ่ายไปเรื่อยนั่นแหละ ก็อาจติดอะไรมาบ้าง”

“อย่าดีกว่า มีทั้งซูมใกล้ซูมไกล ส่อเจตนาชัดเลย... ลบล่ะนะ สงสัยมีอย่างนี้หลายรูป ขืนปล่อยให้เอาไปอัดขยายคงไม่ได้การ”

ชายหนุ่มทำท่าเสียดาย แต่ก็อนุญาตโดยดี

“เอาเถอะ เพื่อความสบายใจของจ๊ะ เซ็นเซอร์ได้ทุกภาพที่เห็นว่าเสียหาย”

ลานดาวเบะปากยิ้ม ชม้ายตาแลคนรักด้วยแววซุกซน

“อ๊ะ... ช่างเถอะ ถึงยังไงต่อให้เพ่งจนตาทะลุก็เอาของจริงไปไม่ได้”

พูดยั่วแค่นั้นอมฤตคงรู้แล้วว่าสำหรับเขา ความจริงหล่อนไม่อินังขังขอบแต่อย่างใดเลยกับภาพแพลมเนื้อหนังพอหอมปากหอมคอ

“หิวไหม?”

“นิดหน่อยค่ะ แต่กินขนมกับน้ำที่เบาะหลังนี่ก็พอ ไว้ถึงกรุงเทพฯค่อยว่ากันมื้อใหญ่ทีเดียว

ดีกว่า... พี่แตรถ่ายรูปเก่งจัง อย่างกับมืออาชีพแน่ะ ไปเรียนมาหรือเปล่า?"

"ก็อาศัยความรู้เก็บเล็กประสมน้อยมาตั้งแต่เด็กแหละ อ่านเยอะ ฟังเยอะ หัดเยอะ ยิ่งถึงยุคของกล้องดิจิตอล ลั่นชัตเตอร์กันไม่ต้องยั้ง ไม่ต้องเสียดมเสียดายฟิล์มแบบนี้ เลยยิ่งสนุกใหญ่"

ลานดาวยังเพลินพิศภาพถ่ายที่มีตนเป็นนางเอกเด่นไปเรื่อย รู้สึกว่าเวลาคนเรามีความสุข ภาพถ่ายจะเป็นหลักฐานบอกความสดชื่นทรงพลังชีวิตเหนือธรรมดาอย่างเหลือล้น หล่อนเคยเต็มใจยิ้มมาหลายครั้ง แต่ไม่มีครั้งใดเลยที่เห็นตนเองยิ้มสวยขนาดนี้ ยิ้มเพราะปีติปรีดาในรักนั้น มิใช่เพียงริมฝีปากแยกจากกัน ทว่าประกายตา ความผุดผ่องในใบหน้า และท่วงทีอันเกิดจากองค์ประกอบทั่วองคาพยพ ยังร่วมกันแย้มยิ้มบรรเจิด ฉายแรงหฤหรรษ์แห่งวิญญาณเต็มดวงอีกด้วย

"เอาไว้ไปถ่ายตามทะเล ตามถ้ำ ตามที่แปลกอื่นกันอีกเยอะๆนะคะ"

ชวนอย่างมาดหมายจะเอาความสะสวยของตนและฝีมือของเขาไปแต้มแต่งที่โน่นที่นี่ ให้เหมือนเกิดมาเพื่อเป็นเครื่องประดับโลก ความสามารถเชิงวิจิตรทัศน์ของอมฤตเร่งให้หล่อนหลงรูปตนเองแรงขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

"ถ้าอยากได้แบบไม่ธรรมดา แตกต่างจากคนอื่น ก็อยู่ระหว่างทางผ่านนี่แหละ ใช้เวลาแค่สิบห้านาทีด้วย"

หญิงสาวทำตาโตฉงน

"เอ๋... มีด้วยหรือคะ?"

"มีซี่"

ลานดาวนึกถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญใกล้เคียงเช่นถ้ำพระธาตุ ซึ่งพอรู้มาว่าภายในเป็นหินงอกหินย้อยลัดเหลี่ยมเพริศพราย แต่คิดไม่ออกว่าจะแตกต่างจากคนอื่นได้อย่างไร ในเมื่อใครต่อใครน่าจะยิงกล้องจนปรุไปทั่วทุกจุดกันหมดแล้ว

"เป็นภูเขา น้ำตก ถ้ำ หรือว่าโบราณสถานเอ่ย?"

อมฤตส่ายหน้า

"ไม่ใช่หรอก มันเป็นที่ที่รถวิ่งผ่านเลย ผู้คนมองเฉยกันมากที่สุด"

หญิงสาวหันออกไปนอกกระจกรถอย่างเริ่มรู้

"ทุ่งนาเหรอ?"

"ถูกต้อง! ไม่ค่อยมีใครสังเกตความเขียวขจีของทุ่งนาข้างถนนกันเลย แล้วจะมีสักกี่คนที่นึกไปได้ถึง ว่าภาพสาวสวยกับนาเขียวสดจะแปลกตาน่าทึ่งขนาดไหน"

นางแบบคนสวยทำหน้าพิกล

"จะดีหรือคะ?"

"ถ้าจ๊ะเต็มใจ ก็จะเห็นทีเดียวล่ะว่าตอนอาทิตย์ใกล้ตกดิน ท้องนาเป็นฉากประกอบภาพได้เลอเลิศไม่แพ้แหล่งท่องเที่ยวใหญ่ๆเลย เพียงแต่น้อยคนจะนึกครึ้มลงไปถ่ายรูปกัน นี่ถ้าเผอิญชาวบ้านตัวดำๆขี่จักรยานเก่าๆผ่านมา แล้วให้จ๊ะนั่งซ้อนท้าย เอามือข้างหนึ่งโบกผ้ายิ้มใสใส่กล้องนะ เก็บไว้ดูแปลกตากันชั่วลูกชั่วหลานทีเดียว!"

อมฤตโน้มน้าวใจเก่ง หล่อนฟังแล้วชักเริ่มคล้อยตาม

"แล้วจ๊ะต้องย่ำลงไปในนาชาวบ้านหรือเปล่า เดี๋ยวได้เจอเด็กเอาลูกชุบปาหัวหรอก"

ชายหนุ่มหัวเราะเอิ๊ก

"ทำไมต้องเป็นลูกชุบ?"

"เคยผ่านไปเห็นลูกชาวไร่ชาวนายืนกินกันข้างทางน่ะค่ะ เลยติดตาว่าพวกนี้ชอบกินลูกชุบ"

เขาหัวเราะขำอีก ลานดาวมีความฝังใจหรือมุมมองประหลาดๆที่ขยายออกมาแล้วฟังไม่เหมือนใครอยู่เรื่อย คงเพราะหล่อนเป็นคนในชนชั้นบนที่ไม่ค่อยสัมผัสคนชั้นล่าง เห็นนิดเห็นหน่อยก็จำเฉพาะส่วนนั้นไว้และเหมาว่าเหมือนกันหมด

"ไม่ต้องย่ำนาหรอก เรายืนกันบนคันนาหรือบนทางดินที่เห็นผืนนาเขียวเป็นฉากหลังก็พอ จะให้พี่ปูพรมรอรับจ๊ะนวยนาดลงจากรถก็ได้นะ เอาไหม?"

ลานดาวยิ้มมุมปาก

"เอาก็เอา น่าสนุกดีเหมือนกัน ผิดนักเจอควายก็ขี่ควายเข้ากล้อง"

"กล้าเร้อ?"

"กล้าดิ้ เดี๋ยวคอยดู ถ้าเจอนะ จะแอ๊กท่านอนฟังวิทยุเอเอ็มบนหลังควายให้พี่แตรถ่าย"

คนถือพวงมาลัยยิ้มกว้างขึ้นและหัวเราะหึๆ สอดส่องเลือกนาทั้งฝั่งซ้ายและขวา เจาะจงเอาแบบมีผืนนาติดกันหลายแปลงหน่อย กับทั้งมีทางพอที่รถแล่นสะดวก สุดท้ายก็เลี้ยวซ้ายตรงทางเข้าแห่งหนึ่งที่เห็นนาเขียวกว้างยาวถูกใจ ขณะนั้นใกล้สนธยาเยือน เริ่มเห็นดวงอาทิตย์เป็นสีส้มระบายขอบฟ้าเรื่อแสดแดงเย็นตา อมฤตหยุดรถกึกตั้งแต่อยู่ปากทาง

"ม่ะ… ลงมือเลย"

"บนไหล่ทางเนี่ยนะ?"

"ก็เริ่มจากจุดนี้ก่อน เห็นนาเหมือนกัน เดี๋ยวพี่จะข้ามฟากไปยืนฝั่งโน้น ถ่ายรูปจ๊ะทำท่าเหมือนยืนโบกรถเมล์ ฉีกยิ้มกว้างๆ ทำหน้าเหมือนคนกำลังจะออกท่องเที่ยวเดินทางไกล"

เขาบอกแนวคิด ลานดาวฟังแล้วทำหน้ามุ่ย

"อายอ้ะ"

"ไหนเมื่อกี้เพิ่งคุยว่าควายยังกล้าขี่ ให้ยืนข้างถนนทำท่าโบกรถแค่นี้อาย?"

ลานดาวขมุบขมิบปากบ่นพึมพำกับตนเองอยู่ครู่ก่อนลงจากรถเหมือนคุณหนูถูกบังคับให้ทานยาขม เกิดมาไม่เคยนึกเลยว่าจะต้องมายืนโพสต์ท่าข้างถนนอย่างนี้

แต่ด้วยเพราะเห็นฝีมือตากล้องมาทั้งวัน จึงค่อนข้างเชื่อมั่นสายตาอันแหลมคมของเขา ดังนั้นเมื่ออมฤตข้ามถนนและตะโกนสั่งให้ฉีกยิ้ม โบกไม้โบกมือเหมือนเรียกรถในจังหวะที่ถนนว่าง ลานดาวก็ให้ความร่วมมือ พอถูกถ่ายหลายช็อตเข้าก็เริ่มชิน และไม่เห็นว่าน่าขวยเขินอันใด ใครๆคงนึกว่าหล่อนเป็นนางแบบมาถ่ายรูปตามคอนเซ็ปต์นิตยสารแฟชั่น อย่างมากมองแวบเดียวรถก็ต้องเคลื่อนผ่านไปแล้ว

อมฤตชักภาพได้จนพอใจ ก็เดินข้ามฝั่งกลับมาหา พอลานดาวเห็นรูปที่เขาถ่ายถนัด ทั้งซูมใกล้ซูมไกล ทั้งอาศัยถนนเป็นเส้นนำสายตา ประกอบกับกิริยาโบกมือเรียกรถแบบต่างๆที่ล้วนประดับยิ้มสดใส

คล้ายสาวยิปซีเร่ร่อน ก็นึกชอบใจ และชื่นชมฝีไม้ลายมือของแฟนหนุ่มยิ่งขึ้น สายตาช่างประดิษฐ์องค์ประกอบของเขาแม่นยำกับสีสันสวยงามเสมอ

สองหนุ่มสาวขึ้นรถ อมฤตขับลึกเข้ามาประมาณ ๓๐๐ เมตรแล้วหลบลงไหล่ทางจอดรถ ดับเครื่องสนิท ไม่ปรากฏการสัญจรใดๆให้เห็น นอกจากรถที่วิ่งกันบนทางหลวงแล้ว บริเวณนั้นหาความเคลื่อนไหวอื่นใดไม่ได้เลย

อมฤตพยักหน้าชวนลานดาวลงจากรถอีกครั้ง คราวนี้หญิงสาวลงจากรถด้วยแววหวาดเล็กๆ เพราะรอบด้านเปลี่ยวเงียบ แม้ห่างจากถนนหลวงเพียง ๓๐๐ เมตรก็คล้ายภยันตรายอาจมาเยือนตรงไหนใดก็ได้ หล่อนเป็นผู้หญิง และถูกพ่อแม่กำชับมาตั้งแต่อยู่อนุบาลเรื่องปลอดภัยไว้ก่อน อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน คืบก็ทะเล ศอกก็ทะเล ตำแหน่งใดห่างไกลจากความช่วยเหลือจงอย่าได้เฉียดใกล้ ภัยของสตรีเพศทุกวันนี้ร้ายแรงเกินกว่าจะประมาทแม้สักขณะจิต เดินอยู่บนฟุตบาทดีๆมันยังกล้าฉุดกันดื้อๆ แล้วนี่กลางท้องนาเปลี่ยวเวิ้งว้างแถมใกล้โพล้เพล้ จะให้หล่อนสบายใจอย่างไรไหว

แต่กลับลำตอนนี้ก็ใช่ที่ กลัวอมฤตหาว่าขี้ขลาดตาขาวขึ้นสมอง ในเมื่อเห็นอยู่แท้ๆว่าไม่มีใครป้วนเปี้ยน แถมทางหลวงก็ใกล้แค่วิ่งเท้าเปล่านาทีกว่า หญิงสาวจึงจำกล้ำกลืนก้อนขมลงคอ เปิดกระเป๋าถือดูความเรียบร้อยของเครื่องช็อตไฟฟ้าแสนโวลต์ที่พ่อของหล่อนหาซื้อพร้อมใช้เส้นสายขอใบอนุญาตพกพาให้ เพื่อความอุ่นใจแก่ลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจยามอยู่นอกรั้วบ้าน

แล้วลานดาวก็ยืดอก พยายามเดินอย่างผึ่งผายเหมือนปกติตามหลังอมฤตไปยังตำแหน่งที่เขาเลือก ลมแรงพัดมาปะทะผมปลิวจนต้องเอามือข้างหนึ่งรวบ แต่พอตั้งท่าจะรัดเกล้าอมฤตก็ห้ามไว้ โดยบอกว่าปล่อยยาวดูเข้ากับธรรมชาติดีอยู่แล้ว

มุมกล้องแรกเล็งไปทางตะวันตกเพื่อจับอาทิตย์ชิงพลบกลมเด่นเป็นเครื่องประดับฉาก พออมฤตอวดผลงานให้เห็นทางจอ LCD ลานดาวก็แทบหายกลัวสถานที่เป็นปลิดทิ้ง ความเขียวของนาข้าวยามเย็นเป็นฉากอันน่าอัศจรรย์ดังเขาพรรณนาไว้จริงๆ ด้วยความฉลาดเล่ห์ในการใช้กล้องของอมฤต หล่อนดูเหมือนเทพธิดาที่ถูกโอบล้อมไว้ด้วยความอ่อนโยนอลังการแห่งสนธยากลางท้องนามหาศาล ชักภาพตรงไหนดูสดใสสวยแจ่มไปหมด

พอเวลาผ่านไปพอคุ้นสถานที่ จึงเริ่มเต็มใจเดินท่อมๆตามหลังเขาไปทุกหนทุกแห่ง แม้กระทั่งลัดเลาะบนสันคันนาเพื่อเอาตัวไปยืนประดิษฐานกลางแปลงข้าว แล้วซุ่มซ่ามเหยียบพลาดรองเท้าจมโคลนเลอะเทอะก็ไม่บ่นสักแอะ

อาทิตย์โรยแสง แต่ยังพอเห็นหน้าตากันถนัด อมฤตจุใจแล้วจึงชวนกลับ ซึ่งลานดาวก็พยักยิ้มยินดีอย่างว่าอะไรว่าตามกัน

ย่ำดินมาเกือบถึงรถ ทันใดนั้นคู่รักทั้งสองก็แว่วเสียงกรีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่งมาจากป่าละเมาะซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปกว่าสองร้อยเมตร ทีแรกฟังไม่ถนัดนัก แต่พอเหลียวหน้าแลไปทางต้นเสียงที่เห็นอุดมด้วยต้นตาลและดงกล้วย ก็ได้ยินเกือบชัด

“ช่วยด้วย!” และถัดมาอีกอึดใจยิ่งแผดแหลมก้อง “อย่า!!”

แล้วเสียงก็หายไป ซึ่งอาจจะมีมือดีมาอุดปาก หรือไม่ก็ถูกทำให้แน่นิ่งไปด้วยวิธีอำมหิตบางประการ

ชาวกรุงผู้เป็นอาคันตุกะแห่งท้องนามองตากัน แค่ยินเสียงก็พอเดาถูกว่าอะไรเป็นอะไร ฝ่ายอมฤตยังสงบนิ่ง แต่ลานดาวทำหน้าตื่นเลิ่กลั่ก

"เรียกตำรวจดีไหม พี่แตร?"

หล่อนเสนอความเห็นลิ้นพันเล็กน้อย อมฤตส่ายหน้า

"ไม่มีประโยชน์หรอก กว่าจะหาเบอร์เจอ กว่าจะคุยบอกตำแหน่งแหล่งที่เสร็จ และกว่าตำรวจจะยุรยาตรมาถึง ผู้หญิงก็คงโดนทำร้าย แล้วก็อาจถึงชีวิต..."

ลานดาวกลืนน้ำลายเอื๊อก

"แล้วทำไงคะ? นี่พี่แตรคงไม่..."

อมฤตหยิบกุญแจรถส่งให้คนรัก

"จ๊ะขึ้นรถแล้วล็อกทุกประตูให้สนิทนะ ถ้าเห็นใครโผล่มาท่าไม่ดีก็ขับรถหนีไปเลย ไม่ต้องห่วงพี่ พี่เอาตัวรอดได้"

ฟังจบลานดาวถึงกับปากคอสั่นระริก มือไม้อ่อนเปลี้ย หน้าซีดเหมือนจะเป็นลม

"ไม่รู้พวกมันมีกี่คน พะ... พี่แตรอ้ะ อย่าเลย ไม่เอาค่ะ"

ขอร้องพลางเกาะแขนหน่วงเหนี่ยวเขา อมฤตเบนหน้าเล็งแลไปทางป่าละเมาะ แตะเข้าถึงกระแสจิตของผู้เป็นเจ้าของเสียงร้องขอความช่วยเหลือ สัมผัสความอึดอัดทรมาน กระเสือกกระสนดิ้นรนเอาตัวรอด และร้องไห้อย่างสิ้นหวัง จิตของเขาเข้าถึงใจกลางความรู้สึกอันสุดเลวร้ายนั้นแจ่มชัดราวกับเป็นผู้ถูกกระทำเสียเอง

จากนั้นจึงวางอุเบกขา ปิดตากำหนดจิตรู้คลื่นจิตแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์ในเชิงเป็นเหตุแห่งความทุกข์ร้อนของหญิงนางนั้น เห็นในห้วงมโนทวารเป็นเจตจำนงประทุษร้ายอันก่อขึ้นจากความหื่นกามปรากฏเหมือนเมฆหมอกดำทะมึน แล้วสามารถจำแนกได้ว่ามีกลุ่มคลื่นดำมืดอยู่ประมาณ ๓ กระแส ไม่น่าจะเกินนั้น

ชั่งน้ำหนักมือเท้าและพลกำลังแห่งตนยามนี้ ชายหนุ่มรู้สึกว่าน่าจะรับมือพวกนั้นไหวหากมีเครื่องทุ่นแรงสักชิ้น จึงลืมตาขึ้น พูดพลางเหลียวรอบตัวเพื่อหาอาวุธธรรมชาติ

"มันมีกันแค่สามคน และน่าจะตัวใหญ่อยู่คนเดียว พวกนี้ไม่พกอาวุธแค่ด้วยความตั้งใจทำเรื่องโฉดอย่างเช่นโทรมหญิงหรอก อย่างมากก็ชกกันดิบๆ พี่พอไหว"

แล้วเขาก็สลัดแขนจากการเกาะกุมของลานดาวเบาๆ เดินตรงไปฉวยท่อนไม้ยาวประมาณหนึ่งเมตรถนัดมือมาจากข้างทาง เหมือนมีใครจงใจทิ้งไม้พลองเข้าสนามศึกไว้ให้เขาคว้ามาใช้โดยเฉพาะ

"พี่แตร!!"

ลานดาวร้องเสียงหลง ดักหน้ายื้อยุดฉุดมือห้ามเขาไว้

"จ๊ะไม่ให้พี่แตรไป! ยุ่งเรื่องชาวบ้านทำไม ไม่ได้เป็นอะไรกับเราซักหน่อย??"

"สัญญาว่าจะกลับมาอย่างปลอดภัยภายในสิบนาทีนี้... พี่ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ รับรอง"

"แล้วถ้าเป็นล่ะ?"

ชายหนุ่มเหลือบตาลงมองคนรักด้วยแววสงบเยือกเย็นดังเดิมด้วยความเข้าอกเข้าใจ

"ยังไงพี่ก็ดูดายไม่ได้..."

"ห่วงคนอื่น แล้วไม่ห่วงจ๊ะเหรอ??"

ต้องเค้นเสียงตะโกนกว่าจะหลุดจากลำคอได้เพียงแหบพร่า หายใจหอบเหนื่อยราวกับวิ่งไกลมาหลายกิโลเมตร เพราะเริ่มตระหนักว่าเขากำลังจะเอาจริงโดยที่หล่อนไม่อาจเหนี่ยวรั้ง

"จ๊ะขึ้นรถ... จำไว้นะ ถ้ามีใครมาใกล้ ให้ขับหนีไปเลย"

กล่าวจบก็ยัดกล้องถ่ายรูปใส่มือหล่อน แล้วออกวิ่งอย่างปราดเปรียวดุจกระทิงหนุ่มพุ่งลงสนามแข่งประลองฝีเท้ากับมัจจุราช เพียงครึ่งนาทีเศษก็ล่วงหายเข้าเขตป่าละเมาะอันเป็นที่มาของเสียงขอความช่วยเหลือ

กลิ่นอายอันตรายร้ายแรงเหมือนจ่อลนอยู่ใต้จมูกแค่นี้เอง ลานดาวขึ้นรถปิดประตูล็อกแน่นหนา ตัวสั่นงันงก มือไม้ไม่เป็นอันหยิบจับอะไรถูก ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปทางป่าละเมาะที่อาจเป็นแดนประหารของชายชาญผู้หาญกล้า ชายผู้ทนสงสารหญิงอื่นไม่ได้ ชายผู้ลืมห่วงใยความปลอดภัยในหญิงคนรักของตนเอง!

หายใจหายคอครู่หนึ่ง ก่อนคว้าเครื่องช็อตไฟฟ้าจากกระเป๋ามากำแน่น เมื่อครู่ตอนเขาฉวยท่อนไม้เข้ามือ ใจหนึ่งแวบคิดว่าอาวุธประจำกายของหล่อนน่าจะเป็นประโยชน์กับอมฤตบ้าง แต่อีกใจหนึ่งก็นึกว่าเอาไว้รักษาความปลอดภัยของตนเองน่ะดีแล้ว เมื่อเขาปลีกตัวไปช่วยคนอื่น จะมีพระเอกที่ไหนเสนอหน้ามาปกป้องหล่อนกันเล่า?

กลืนน้ำลายเหนียวๆลงคอ เม้มปากเพ่งเล็งเครื่องกำเนิดไฟแสนโวลต์ในมือ ผีห่าซาตานตนใดไม่ทราบดลให้หล่อนหวนระลึกถึงถ้อยคำของอมฤตเมื่อก่อนเที่ยงวันนี้

"*ความรักอาจเริ่มต้นมาจากความซึ้งใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน หรืออาจเริ่มต้นจากความหลงใหลเสน่ห์ของอีกฝ่าย ความรักฉันหญิงชายจะไม่มีตัวตนขึ้นมาลอยๆ โดยปราศจากสาเหตุ สิ่งที่วัดว่าความรักนั้นแท้หรือเทียม คงต้องใช้ใจเราเองเป็นอันดับแรก ถามตัวเองง่ายๆว่ารักนี้แน่นแฟ้นลึกซึ้งขนาดไหน จากนั้นปล่อยให้เหตุการณ์ระหว่างอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันเป็นตัวยืนยัน ว่ารักเราชนะกระทั่งความกลัวตายไหม*"

ตอนนี้คิดไม่ออก นิยามของรักเริ้กเลิศหรูอะไร ยอมรับอย่างหน้าชื่นว่ากำลังกลัวลานจนเหงื่อกาฬแตกโทรม เคยนึกหมิ่นท่านผู้หญิงผู้เลอโฉมและแสนฉลาดกาจกล้าของประธานาธิบดีเคเนดี้ ที่เห็นสามีถูกยิงในตอนท้ายของรถเปิดประทุน แทนที่จะผวาเข้ากอดด้วยความเป็นห่วงเป็นใย กลับเตลิดลนลานหนีอย่างประสาทเสีย ช่างไม่มีแก่ใจพิสูจน์ตำนานรักหวานชื่นที่ร่ำลือระบือไกลในยามหน้าสิ่วหน้าขวานเอาเสียเลย

ทว่ามาถึงบทพิสูจน์ของตนเอง หล่อนชักนึกเห็นใจผู้หญิงทั้งโลก พวกผู้ชายทำไมถึงชอบเสี่ยงภัย ทำตัวเป็นพระเอกแบบไอ้มดแดงหรือกาโม่กันนัก พอความเดือดร้อนตกมาถึงหญิงผู้อยู่เคียงข้างก็ไม่ยักปกป้องได้

ช่วยไปทำไมคนไม่รู้จักที่โดนข่มขืน? รับรองว่าไม่มีหนังสือพิมพ์ฉบับไหนยอมลงข่าวสดุดีแน่ เว้นแต่ตัวจะตาย เขาจะทำไปเพื่ออะไร ทำแล้วได้อะไรขึ้นมา? หรือว่าหล่อนเลวเกินกว่าจะเข้าใจ แล้งน้ำใจเกินกว่าจะเข้าถึงมุมมองระดับเขา? คิดอย่างไรก็ไม่เห็นเหตุผลพอเพียงเลยกับการวิ่งทื่อเข้าไปเสี่ยงตาย ท้าทายพญายมเช่นนี้

จาคะ...

คำนั้นผุดขึ้นในหัวอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ หล่อนเกือบเลิกใส่ใจคำนี้ของหมอดูอุปการะไปแล้ว กระทั่งมันหวนกลับมาอีกเมื่อเห็นพฤติกรรมของแฟนหนุ่มถึงสองครั้งสองคราในวันเดียวกัน เช้าครั้ง เย็นหน

เมื่อเช้ายังพออนุโมทนา ร่วมมีใจยินดีกับอมฤตได้อย่างเต็มอก เพราะเขาแค่พาคนตาบอดข้ามถนนง่ายๆ หล่อนเพียงรอในรถเฉยๆ โดยไม่เดือดร้อนประการใด แต่คราวนี้ไม่เช่นนั้น เพราะมันอาจหมายถึงความพลอยฟ้าพลอยฝน ถ้าพวกใจเหี้ยมรังแกผู้หญิงเสร็จ ฆ่าหนุ่มกรุงลูกคางใสตาย แล้วนึกถึงรถที่นำเขามาตายถึงนี่ ก็คงพลอยให้หล่อนโดนหางเลขไปด้วย

คนเรามีจาคะมากมายก่ายกองทำไมนักหนา เสียสละกำลังกายกำลังใจเพื่อรักษาคนไข้ยากจนมาตลอดชีวิต เสียสละเวลาส่วนตัวพาคนตาบอดข้ามถนนเมื่อเช้า ท่าทางคงยังไม่อิ่มใจเพียงพอ ถึงได้คิดเอาชีวิตทั้งชาติมาเข้าแลกแจกจ่ายให้ใครอีกในเย็นนี้

คิดสารพัด เริ่มกล้าเอานัยน์ตาไปจดจ้องป่าละเมาะด้วยความร้อนใจเหลือจะกล่าว หล่อนไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย อาจเพราะตำแหน่งปัจจุบันอยู่เหนือลม ประกอบกับการนั่งอุดอู้ในรถปิดกระจกทุกบาน จินตนาการจึงทำงานเต็มที่ ล้วนแล้วแต่เป็นภาพเลวร้าย กลัวเขาถูกแย่งไม้ไปฟาดหน้าเขาเอง กลัวเขาถูกแทงด้วยมีด เตลิดไปจนกระทั่งกลัวเขาโดนจับขึงพืด ควักนัยน์ตาออกมาบี้เล่น โทษฐานสอดเสือกในกิจธุระอันไม่ใช่กิจของตน!

ปิดหน้าร้องไห้ด้วยมือไม้สั่นเทา พยายามเปลี่ยนความคิดตัวเองให้เป็นบวก นึกว่าเขาวิ่งไปถึงที่เกิดเหตุแล้วประเคนไม้ลงบนกะโหลกเหล่าร้ายจนหมอบราบใน ๑๐ วินาที หรือถ้าใครขืนฮึดสู้ เขาก็ชกหมัดตรงเข้าหน้า เตะเจาะยางให้เสียหลัก กระแทกเข่าเข้าสีข้างศัตรูจนตัวโย้ แล้วชูแขนหมอนั่นขึ้นพาดคอเพื่อหมุนตัวหักด้วยศอกกลับดังกร๊อบ

แต่ให้ตายเถอะ! ภาพโม้ๆพวกนั้นมันมาจากหนังแอ็กชั่นที่จัดฉาก จัดลำดับกำกับคิวบู๊ไว้อย่างดีว่าจะให้พระเอกชนะอย่างไรด้วยท่าไหน แต่มนุษย์จริงๆมีมือมีเท้า ต่อให้สองคนร่างสันทัด ก็โค่นยักษ์ปักหลั่นได้ถ้าร่วมมือกันบ้อมบ์ดีๆ นี่อมฤตไม่ใช่คนสูงใหญ่ล่ำสันสักเท่าไหร่ แถมปรี่เข้าประจัญบานใจกลางทัพอย่างไม่รู้เขารู้เรา แม้แต่จำนวนคนร้ายก็ไม่ทราบแน่ สถานการณ์จะยิ่งแย่ขนาดไหน?

เงยหน้าขึ้น จ้องฝ่าความมลังเมลืองของบรรยากาศใกล้พลบ แดดหรี่ลงเต็มที และหล่อนก็ภาวนาให้เกิดปาฏิหาริย์ ปรากฏร่างของอมฤตเดินออกมาจากป่าละเมาะเบื้องหน้า จะให้ต้องทำบุญทดแทนสิ่งศักดิ์สิทธิ์สักกี่วัดก็ยอม ไม่ควรเลย... หล่อนสังหรณ์อยู่แล้วว่าต้องมีเรื่องไม่ดี ไม่น่าตามใจเขาลงมาถ่ายรูปในสถานที่เฮงซวยอย่างนี้เลย

ไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร แต่มือก็เหมือนกดปุ่มเลื่อนภาพถ่ายบนจอ LCD ไปเรื่อยโดยไม่รู้ตัว กระทั่งบังเอิญก้มลงพบรูปเดี่ยวของเขาที่ถ่ายไว้เมื่ออยู่บนน้ำตกเอราวัณชั้นเจ็ด เห็นใบหน้าอันเป็นที่รักแล้วสะอึกอึ้ง เพราะหล่อนจำความคิดของตัวเองขณะกดชัตเตอร์ได้อย่างแม่นยำ

แน่ใจว่ารักเขามากพอจะแลกกับทุกสิ่ง

ยิ้มซึม ยืนยันกับตัวเองว่าแลกได้กับทุกสิ่ง... ยกเว้นชีวิตของหล่อนเอง

ถ้าหากร่วมเป็นร่วมตาย เผชิญสถานการณ์เลวร้ายมาด้วยกันจะไม่ว่าเลย แต่นี่เขาวิ่งเอาชีวิตไปทิ้งให้ใครก็ไม่รู้ จะหวังให้หล่อนเอาชีวิตอันมีค่าตามเข้าไปทิ้งอีกคนอย่างนั้นหรือ? ฝันไปเถอะ!

ยกมือปิดหน้าร้องไห้ซ้ำ ใบหน้าและรอยยิ้มของเขาเปี่ยมเสน่ห์รัดรึง เขาเป็นคนดี เป็นผู้ชายคนแรกที่หล่อนมอบหัวใจให้เต็มดวง กับทั้งเคยปฏิญาณว่าจะทำทุกสิ่งเพื่อรักษาเขาไว้

ชะงักกับความคิดของตัวเอง... จะทำทุกสิ่งเพื่อรักษาเขาไว้ แล้วตอนนี้หล่อนทำอะไรบ้างนอกจากนั่งนึกด่า นึกค่อนขอดเขาต่างๆนานาในใจ?

เหมือนอีกวิญญาณหนึ่งเข้าแทรกแทน ความห่วงใยอมฤตเอ่อท้นอกราวกับการทะลักล้นของสายน้ำยามทำนบเขื่อนแห่งความพรั่นพรึงแตกทำลายลง ลานดาวตั้งหน้ามองตรง บิดกุญแจสตาร์ทเครื่อง หล่อนจะไปที่นั่นเพื่อช่วยเขา ไม่ใช่ตั้งใจวิ่งไปกระโดดเหวตายสักหน่อย!

สับเกียร์กดเท้าเหยียบคันเร่ง รถพุ่งพรืดออกจากที่ราวกับธนูแล่นจากแล่ง ระยะทางถึงป่าละเมาะกินเวลาเพียงไม่กี่วินาทีสำหรับรถยนต์ ลานดาวเบรกเอี๊ยดเมื่อถึงที่หมาย มองไปมีแต่ดงกล้วยรกทึบ ใจสั่นขึ้นมาอีกครั้ง แต่พริบตาเดียวก็สงบลง เปลี่ยนเป็นดีเดือดเลือดพล่านขึ้นมาแทน เปิดประตูรถผาง ก้าวลงมาพร้อมกับเครื่องช็อตไฟฟ้าในมือราวกับนางเสือดาวเตรียมเผชิญหน้าคู่อาฆาต

เงียบสนิท ไม่มีสำเสียงอะไรเลยอย่างน่าแปลก หญิงสาวมองความมืดในดงกล้วยอย่างลังเล ฉากจริงปรากฏอยู่เบื้องหน้า จะก้าวขาออกไปขาก็แข็ง เพราะเกิดคำถามในหัวอีกแล้ว... นี่มันหน้าที่หรือกงการอะไรของหล่อนหรือ? พ่อแม่จะต้องเสียใจขนาดไหนหากหล่อนเอาชีวิตมาทิ้งกับผู้ชายหน้าใหม่ที่เพิ่งรู้จักกันแค่ไม่กี่อาทิตย์?

นึกเถียงตัวเองขึ้นมาอีกว่าครั้งหล่อนคิดฆ่าตัวตายหนีปัญหาหัวใจ เคยมีสักครั้งไหมที่ถามตัวเองว่าพ่อแม่จะต้องร้องไห้เสียใจแค่ไหน? คำถามที่ผุดขึ้นในหัวยามนี้ล้วนผลักดันออกมาจากความขลาดเห็นแก่ความปลอดภัยของตนเอง หาใช่ด้วยเหตุผลหรือความห่วงใยบุพการีแต่อย่างใดเลย

จะพลีชีพเพื่อชายที่ตนรัก ช่างน่าละล้าละลังอย่างนี้เองหนอ เมื่อเข้าใกล้ปากประตูมรณาเพียงแค่เอื้อม ก็แทบไม่หลงเหลือความกล้าหาญหรือความอหังการในรักแท้อยู่เลยแม้แต่น้อย

ขาสั่น มองข้างหน้าผ่านม่านน้ำตาพร่าพราย สั่งให้ตนเองก้าวออกไป แน่ใจว่าสมองสั่งการเช่นนั้นแล้ว แต่เข่ากลับอ่อนเปียกด้วยความรักตัวกลัวตาย ต้องทรุดลงนั่งพับเพียบปิดหน้าสะอื้นฮักเสียเฉยๆ อ่อนแอจนไม่กล้าแม้แต่จะร้องเรียกพี่แตรของหล่อน เพราะเกรงคนร้ายได้ยินและแห่ออกมากระทำย่ำยีตนเสียเดี๋ยวนั้น หล่อนเป็นผู้หญิง ร่างกายบอบบาง มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะเลือกเอาความปลอดภัยของตนเองไว้ก่อน ใครจะมาโทษได้ว่างอมืองอเท้ารอเวลาเก็บศพคนรักไปบำเพ็ญกุศล ในเมื่อเขาเลือกของเขาเอง...

ฝ่ายอมฤต เมื่อวิ่งมาถึงเขตป่าละเมาะก็เบาจังหวะการเคลื่อนไหวลง ด้านนอกเป็นดงกล้วย ด้านในเป็นไม้ใหญ่เช่นตาล ลมพัดตึงได้ยินเสียงใบไผ่ไหวกราวจนกลบเสียงการต่อสู้ขัดขืนหรือการกระทำใดๆ ด้านในไปเสีย

นายแพทย์หนุ่มประสาทตื่นพร้อม ไม่รู้สึกกลัว ไม่แม้หวั่นว่ากำลังจะเข้าเผชิญภัยอันใด เพราะทะนงในพลกำลังและศิลปะการต่อสู้ของตนหนึ่ง กับทั้งเห็นพวกรุมข่มขืนผู้หญิงเป็นฝูงชายหน้าตัวเมียหนึ่ง หาความน่าพรั่นไม่ได้ เขาเดินที่อเข้าเขตดงกล้วยด้วยความสงบกายใจราวกับกำลังก้าวเข้าไปสั่งข้าวผัดมากินแก้หิวก็ไม่ปาน

เดินลึกเข้าไปเกือบ ๓๐ เมตร จึงได้ยินเสียงชายคนหนึ่งดังออกมาจากเงาสลัว

“นิ่งๆนะอีณี ดิ้นมากกูฆ่ามึงจริงๆ... ไอ้ปั้น ไอ้โอ่ง มึงปล่อยได้ ไปยืนดูต้นทางคนละมุม”

อมฤตย่องกริบมาใกล้ตำแหน่งอุบัติกามโฉด จึงเห็นร่างชายสามคนชุมนุมยงโย่ยงหยกอยู่กับร่างเด็กสาวคนหนึ่งบนพื้น

“ช่วยกดแขนกดขาไว้อย่างนี้ไม่ดีเหรอะพี่มิ่ง?”

“ไม่ต้อง!” ชายกลัดมันผู้ถูกเรียกว่า ‘พี่มิ่ง’ ตวาดหนักๆ “อีณีตัวเล็กนิดเดียว ปากก็อุดแล้ว มึงจะต้องมาช่วยกูทำไมวะ กูบอกให้ไปดูต้นทาง เร็ว!”

อมฤตเห็นเหยื่อสาวเป็นเด็กอายุน่าจะไม่ถึง ๑๕ เสื้อของเธอถูกกระชากทิ้งจากร่าง และฉีกเอาริ้วหนึ่งมามัดปากไว้แน่นหนา เขาต้องขบฟันนิดหนึ่งระงับอาการเลือดขึ้นหน้า ด้วยนิสัยทนเห็นใครถูกรังแกไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กไม่มีทางสู้ตัวแค่นี้ เสียงขานชื่อ ‘อีณี’ ของไอ้มิ่งบอกถนัดทีเดียวว่าเป็นคนรู้จักมักคุ้น หรืออาจกระทั่งเป็นญาติสนิทที่เคยไว้เนื้อเชื่อใจกัน แต่บัดนี้ไม่เห็นแก่ความเป็นคนรู้จัก หรือแม้เห็นแก่ความเป็นมนุษย์ด้วยกัน คงเหลือไว้แต่สัญชาตญาณเถื่อน รู้สึกว่าร่างหญิงเป็นวัตถุสนองความใคร่ถ่ายเดียว

ความจริงลำพังหัวโจกคนเดียวก็เอาเด็กอยู่หมัดสบายๆอยู่แล้ว แต่สันดานคนคิดขืนใจผู้หญิงจะคล้ายกันอย่างหนึ่ง คือชอบชวนพรรคพวกมาร่วมสนุกด้วย เพื่อความคึกคัก และไม่รู้สึกว่าตนเองทำชั่วร้ายอยู่โดดๆ ยังมีผองเพื่อนร่วม ‘เห็นด้วย’ และคอยช่วยหนุนหลังกันเป็นทีม หรือบางทีก็เพื่อการแก้แค้นบางอย่าง ได้รุมแล้วสะใจนัก ไม่รู้ใครสั่งสอนไว้จากไหน อย่าหวังให้สำนึกเลยว่าผู้หญิงเป็นเพศแม่อ่อนแอกว่าตน

ลูกสมุนทั้งสองแยกย้ายออกมาจากเขตปฏิบัติกามอย่างเสียดาย คนหนึ่งไปทางทิศตรงข้าม อีกคนมาทางเขา โดยไม่เฉลียวว่ากำลังจะต้องเจ็บตัว

พัวะ!

เมื่อเข้าระยะ อมฤตหวดท่อนไม้เข้าคอหอยหมอนั่นถนัดถนี่ กะน้ำหนักไม่ให้เป็นอันตรายมากนัก แต่ก็แรงพอจะทำให้ตาเหลือกถลน กุมคอไอโขลกตัวงอเป็นกุ้งฉับพลัน และโดยไม่ปล่อยให้เสียจังหวะอมฤตสับไม้เข้าขาพับหนุ่มนาเคราะห์ร้ายเต็มเหนี่ยว เป็นผลให้ทรุดฮวบลงกราบธรณีทันที

เจ้านั่นเป็นเด็กเมื่อวานซืน ผอมเหมือนจิ้งเหลน ไม่น่าพะวงด้วยนัก อมฤตจึงปล่อยให้ดิ้นตีแปลงกุมคอหอยด้วยความปวดแสบปวดร้อนอยู่ตรงนั้น แล้วตั้งหน้าตรงเดินปรี่เข้าหาชายฉกรรจ์ที่คร่อมร่าง

สาวก่อน ทั้งร่างอมฤตโชนพลังรุกหนักแน่นดุจยมทูตจะมากระชากวิญญาณ

"เฮ้ย! ใครวะ?"

มันลุกยืนอย่างตกใจ อมฤตไม่ตอบคำถาม เดินมาถึงก็ฟาดไม้เข้าใบหน้า กะให้ฝ่ายนั้นยกแขนซ้ายปัดป้อง ซึ่งก็เป็นไปตามนั้น แล้วเขาก็ใช้อีกจังหวะหนึ่งหวดเข้าเอวซ้ายที่เปิดโล่งอย่างรวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ ยังผลให้มันร้องโอ๊กสุดเสียง และเมื่องอตัวมาด้านซ้าย ชายหนุ่มผู้เต็มไปด้วยความกรุณาก็ตวัดท่อนไม้ขึ้นสับลงบนต้นคอขวาที่ช่วยเอียงเหมือนขอรับประเคนอยู่

เสียงหวดขวับๆๆสามครั้งติดกันรวดเดียวอย่างมีจังหวะจะโคน แถมดังเสมอกันฟังดูเป็นมืออาชีพดีแท้ อมฤตยิ้มเยือกเย็น ไม่นึกอยากทำตัวเป็นสุภาพบุรุษกับเดนมนุษย์พรรค์นี้นัก เมื่อเห็นทำขาถ่างๆเหมือนท้าทาย จึงสนองให้ด้วยการเตะผ่าหมากตุ้งใหญ่ โดนห้องเครื่องจังเบอร์ชนิดสะดุ้งลืมไม่ลงไปชั่วชีวิตทีเดียว

พอเจ้าแห่งคณะหน้าตัวเมียโก้งโค้งคำนับให้ เขาก็คิดสับไม้ลงท้ายทอยเพื่อให้หลับสบาย ทว่ายังไม่ทันลงมือหางตาก็เห็นเงาร่างปราดเปรียวพุ่งเข้าใส่จากอีกทาง จึงต้องสะบัดหลังมือหวดไม้ไปก่อนแบบไม่ต้องรู้ว่าจะเข้าจุดไหน ได้ยินแต่เสียงผัวะใหญ่ แต่แลกกันทันทีนั้นเขาเองก็ถูกกระโดดถีบสีข้างเสียหลักเข้าให้เหมือนกัน และเจ้ากรรม โชคไม่ดีเลยที่เขาเซหลุนๆไปเจอรากไม้ ทำให้เท้าพลิก เจ็บแปลบขึ้นมาเหมือนถูกเข็มแทงอย่างแรง

อมฤตกัดฟันทน ได้ยินเสียงบุกเข้ามาทางเบื้องหลังก็กลับลำสะบัดไม้สวนขึ้นไปเป็นมุมสูง เก็งตำแหน่งให้เข้าหน้า ซึ่งก็แม่นยำราวกับมีตาหลัง เจ้าหมาลอบกัดร้องอ๊ากลั่นทุ่งเพราะสันไม้เข้าครึ่งปากครึ่งจมูกจั๋งหนับ ได้โอกาสคราวนี้เขาสะอึกเข้าประชิด ยิงหมัดซ้ายตุ๊ยยุ้งข้าวสุดสปริง ส่งให้ชายโฉดรายที่สามงอตัวทำความเคารพคล้ายเลื่อมใสในตัวเขายิ่ง อึดใจเดียวก็นั่งแปะกับพื้นอย่างต้องการทบทวนความผิดที่ผ่านมาทั้งหมดในชีวิตนานๆ

นายแพทย์หนุ่มอยากให้เรื่องจบๆ ตรงเข้าไปพาเด็กสาวออกจากเขตนรกในละเมาะไม้เสียที แต่คนไม่ใช่ขี้หมูขี้แมว หนุ่มกระทงรายแรกที่โดนเขาซัดกระเดือกจนหมอบเริ่มตั้งหลักลุกขึ้นไหว และคว้าก้อนหินเหมาะมือได้ วิ่งเข้ามาปาใส่เขาเหมือนนักขว้างจักร ซึ่งก็แม่นเป้าพอสมควร คือโดนกลางอกเขาปั๊กใหญ่ ทำเอาอมฤตมืออ่อนเท้าอ่อนปล่อยไม้ตกพื้น ทรุดลงเข่าทิ่มดินทันทีด้วยความจุกแอ้ด เพราะหินไม่ใช่ก้อนเล็กๆ แถมน้ำหนักปะทะอันเกิดจากแรงเขวี้ยงยังหนักหน่วงเอาเรื่อง

เจ้ากะหร่องแรงเยอะก้มคว้าหินขึ้นอีกก้อนหนึ่ง คราวนี้เดินทื่อเหมือนผีดิบเข้าหาด้วยความตั้งใจมากระแทกหน้าและกะโหลกเขาให้ยุบคามือ แม้จิตแพทย์หนุ่มยังอึดอัดเจ็บร้าวไปตลอดทั่วทั้งช่องอกก็ยังสัมผัสถึงความเลือดเย็นจากจิตของเพชฌฆาตได้ถนัด ซ้ำร้ายหางตาเห็นลูกพี่นักเลงโตตั้งหลักเพิ่มขึ้นมาอีกคน ถึงกะโผลกกะเผลกอย่างไม่หายเจ็บจ้อน ก็มีความกระหายเลือดในอากัปกิริยาให้สำเหนียกได้ชัด

อมฤตอัดลมหายใจเต็มอก สะกดความเจ็บที่เท้าและอกไว้ด้วยพลังอุเบกขาซึ่งมีติดตัวมานานใจชื้นขึ้นเมื่อพบว่าสติอันคมชัดและพลกำลังคืนมาอย่างรวดเร็วทันการณ์ในวินาทีเป็นวินาทีตาย แต่ยังคงแสร้งก้มหน้าซึมหงอย ทำตัวหงิกงอหมดสภาพเพื่อล่อให้สองทรชนก้าวเข้าใกล้เขามากพอ กระทั่งกะระยะหวดไม้ถูก จึงอาศัยความมือไวดุจจงอางฉกไม้จากพื้น ฉวยขึ้นกำและหวดเข้าหลังมือคนถือหินเพียะ หมอ

นั่นร้องจ๊าก ปล่อยหินทิ้งเอามือกุมมืออย่างสุดเจ็บปวด อมฤตดีดตัวขึ้น สองมือจับโคนไม้แน่นแล้วกระดกสับเฉาะลงกลางกระหม่อมศัตรูเต็มแรงแบบซามูไรเผด็จศึก

เจ้าตัวแสบสะเทือนสะท้านร่างชาทั้งแท่งด้วยความรู้สึกเหมือนฟ้าผ่ากบาล และในเสี้ยววินาทีก่อนร่างตรงหน้าจะล้มลงเหมือนตุ๊กตา อมฤตก็ย่อตัวลงต่ำเพื่อตั้งหลักบิดซ้ายสวิงไม้เหมือนตั้งใจตีลูกเบสบอล ผิดแต่เป้าครั้งนี้คือเดนมนุษย์ร่างเบิ้มที่เขากำหนดรู้ตำแหน่งแต่แรก และคำนวณการเคลื่อนไหวโจมตีต่อเนื่องจากเหยื่อรายที่หนึ่งไว้แล้ว

ไอ้มิ่งร้องโอ๊ะ ปัดป่ายและพยายามค้อมตัวเอาหลังและไหล่เป็นโล่ป้อง ลีลาหวดไม้ของชายแปลกหน้าว่องไวปุบปับเกินกว่าจะเดาทางถูก นึกว่าฟาดสูงกลับฟาดต่ำ นึกว่าฟาดต่ำกลับฟาดสูง เบนหน้าด้านซ้ายหลบดันโดนเข้าเสี้ยวหน้าด้านขวา พยายามทุ่มตัวเข้าคลุกวงในฝ่ายนั้นก็ถอยฉากเบี่ยงหลบแบบเอาเถิดเจ้าล่อรอดตัวทันเสมอ เลยโดนตีทั่วจนน่วมยิ่งกว่าถูกฝูงต่อรุมต่อยทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง เจ็บชาระบมช้ำไปหมด นึกอยากหันหลังโกยอ้าวหรือแกล้งนอนหมอบกระแตรำไร แต่อึดใจต่อมาก็ฮึดสู้ ยอมเจ็บด้วยการใช้สองมือรับ และพยายามยื้อแย่งไม้จากเขา

แพทย์หนุ่มยิ้มนิ่มๆอย่างตระหนักว่ากำลังสู้รบปรบมือกับคนสมองน้อยกว่าหลายขุม เขาถอยเท้าขวาซึ่งยังดีอยู่ไปปักหลักมั่น แกล้งกระชากไม้เหมือนท้าประลองกำลังชักเย่อ ซึ่งก็ได้ผล เจ้าคนตัวโตพยายามกระชากกลับ อมฤตเลยปล่อยมือให้เอาไม้ไปตามสบาย ทำให้คนชอบแย่งผงะเสียหลักไปข้างหลังขาไขว้เป็นพัลวัน

หนุ่มจากเมืองกรุงใช้พริบตานั้นเองวิ่งตามมาสปริงตัววาดเท้าเต็มวง หวดเต็มตีนโพละเข้ากกหูคนกำลังสาละวันเตี้ยลงอย่างแม่นยำ หมอนั่นออกอาการปวกเปียกร่อแร่เหมือนนกปีกหัก ลงนอนแผ่หลาอ้าปากค้าง เบิ่งตานับดาวเดือนที่วิ่งสะพัดใกล้หน้าดุจเกลียวน้ำวน หูอื้อฟังอะไรไม่ได้ยินไปเลย

อมฤตล้มตัวลงทิ้งศอกปักลิ้นปี่เพื่อยุติความเคลื่อนไหวของจอมโฉดให้สนิท ฝ่ายนั้นมือกางตีนกาง จะเด้งก็เด้งขึ้นมาไม่ถนัด เพราะถูกน้ำหนักตัวของนักมวยปล้ำสมัครเล่นกดอยู่ ทรมานทรกรรมยิ่งนักแล้ว

หางตาเห็นไวๆว่ามีวัตถุวิ่งเข้าหน้า อมฤตจึงสะบัดหลบด้วยสัญชาตญาณ แต่ช้าเกินไป เจ้าคนที่เขาตุ๊ยท้องลงไปกองชั่วคราวเมื่อครู่นั่นเอง ที่บัดนี้ลุกขึ้นมาเล่นงานเขาอีกระลอกด้วยหลังเท้า แม้เข้าไม่เต็มหน้าถนัดถนี่เพราะหลบได้บางส่วนก็ยังทำเอาผงะหงายมึนงง จับต้นชนปลายไม่ติดไปชั่วขณะ ต้องเอาตัวรอดเฉพาะกาลด้วยวิธีม้วนตัวหนีหลายตลบ

แต่ม้วนตัวหรือจะเร็วสู้คนวิ่ง เจ้าของบาทาลูบพักตร์กระโดดมาดักแล้วเตะฉีดยาเข้าที่ศีรษะเขาอีกครั้งราวกับเห็นเป็นลูกฟุตบอล เดชะบุญอีกครั้งที่โดนเพียงเฉี่ยว หัวรองเท้าไม่เจาะเข้าเป้าจังๆ แต่หมอนั่นก็ไวทายาด พออมฤตนอนหงายไม่เป็นท่าก็ซ้ำด้วยการกระทืบยอดอกเต็มแรง

“อยากเก่งนัก ตายเถอะมึง!”

ยังดีที่น้ำหนักเท้าหนุ่มนาไม่เท่าช้างกระทืบ แค่กระตุ้นให้พลังระลอกสุดท้ายของเขาปะทุขึ้นราวกับมีวิชาไสยศาสตร์เข้าช่วยไม่ต้องม้วยมรณา อมฤตพลิกตัวหลบมีดที่ปักลงหมายพุงตน ฉิวเฉียดแค่เส้นยาแดงผ่าแปด เขาลุกขึ้นแบบขาไขว้เป๋ไปเป๋มา พยายามหันหน้าเข้าหาปรปักษ์รายเดียวที่เหลืออยู่ด้วยการคุม

สติให้เห็นและรับรู้ความเคลื่อนไหวชัดๆ การถูกเตะเข้าหน้าและเข้าหัวสองหนซ้อน แม้ไม่เต็มตีนก็มีผลให้สูญเสียการทรงตัวและการควบคุมกายบางส่วน คงอีกพักกว่าสติสตังจะคืนเข้าที่ ขืนสู้มือเปล่าขณะนี้คงเสียท่าถูกแทงไส้ไหล จึงฝืนเต้นฟุตเวิร์กหลอกล่อและหลบเลี่ยง พร้อมกับสะบัดหน้าไล่ความมึนงง อัดลมหายใจเข้าปอดหลายๆครั้งเพื่อปลุกประสาทให้ตื่นเต็มอีกหน

ชายชั่วคนสุดท้ายยิ้มย่ามใจเมื่อเห็นเขาฟุตเวิร์กไปฟุตเวิร์กมาแล้วออกอาการขาปัดเหมือนจะล้มเสียเอง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะอมฤตลืมว่าตนเท้าซ้นจากการสะดุดรากไม้ มันไม่รอให้เขาตั้งหลักได้ใหม่ ปราดเข้าจ้วงแทงสุดกำลัง อมฤตเบี่ยงหลบซ้ายอย่างหวุดหวิด พยายามทรงร่างไม่ให้ล้ม เพราะล้มคราวนี้อาจไม่ได้ลุกขึ้นมาเห็นหน้าแฟนอีกเลย

มือมีดไวพอใช้ เมื่อจ้วงพลาดก็ดึงตัวปาดแขนกลับในระยะประชิดอย่างรวดเร็ว ปลายมีดเฉี่ยวช่วงท้องหนุ่มกรุงควากเป็นแผลยาว อมฤตสะดุ้งเฮือกเพราะรู้ตัวว่าโดนมีด แต่แค่ชาที่ท้องและยังยืนหยัดได้เป็นปกติ แสดงว่าแผลไม่ฉกรรจ์ จึงแข็งใจใช้สองฝ่ามือตบบ้องหูมือมีดเต็มแรงก่อนที่มันจะจ้วงซ้ำเข้าที่สีข้างเขาทันเพียงเสี้ยววินาทีเดียว คนเจอบ้องถึงกับอ้าปากเซ่อไป ตาเหลือกขึ้นข้างบนคล้ายตกใจเห็นผีโขมดโผล่ นั่นเองอมฤตไม่รอช้า ขบกรามกรอดระดมแจกหมัดเท้าเข่าศอกรัวเข้าใบหน้าและลำตัวฝ่ายตรงข้ามไม่นับ ชนิดไม่คำนึงถึงความสวยงามของแม่ไม้มวยไทยหรือจะออกลายมวยวัดมั่วซั่วอย่างไรก็ช่าง

ครั้งนี้เหมือนต่อยกับคนเป็นอัมพาต แม้มันเซไปติดต้นไม้และพยายามม้วนตัวปิด เขายังตามไปถลุงต่อแบบรัวยิบ เพราะด้วยน้ำหนักปะทะจากกำลังกายยามนี้ ไม่มีความมั่นใจหลงเหลืออีกแล้วว่าจะสยบมันได้เพียงด้วยการยิงหมัดเท้าเข่าศอกเพียงครั้งสองครั้ง

กระทั่งได้จังหวะสอยคางโป้งสุดท้าย ส่งคนเลวชาติให้ทรุดรูดลงด้วยลักษณาการสลบเหมือดหน้าตาแตกยับ ปากปลิ้นเป็นครุฑ นั่นเองอมฤตจึงลงกองกับพื้นบ้าง จุกเสียดแน่นไปทั้งลิ้นปี่และเหมือนจะหายใจไม่ออก ต้นไม้ใบหญ้าปรากฏเหมือนปีศาจยืนกวักมือเรียกไปพบยมบาล หากทรชนตัวใดตัวหนึ่งปาฏิหาริย์ลุกขึ้นมาได้อีกในยามนี้ อมฤตก็ตั้งใจว่าจะยอมนอนนิ่งให้มันเอาชีวิตไปโดยไม่อิดเอื้อนแล้ว

ครู่ใหญ่ต่อมาชายหนุ่มก็รวบรวมเรี่ยวแรงเฮือกสุดท้ายหยัดยืนขึ้นใหม่อีกครั้ง พยายามลืมความเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจและความปวดเสียวบาดแผลที่ท้องซึ่งเริ่มทวีตัวยิ่งขึ้นทุกขณะ เวลานั้นจวนมืดสนิทเต็มที เขาควรสะสางทุกอย่างให้สะอาดเสร็จสิ้นโดยเร็ว

เด็กสาวซึ่งนอนบนพื้นใต้ต้นไม้ใหญ่ยังคงอยู่กับที่ ดูท่าหล่อนพยายามขยับเคลื่อนไหวเหมือนกัน แต่คงถูกชกท้องและต่อยหน้าขาอย่างแรง จึงยังมีอาการง่อยเปลี้ยเสียขาไม่สร่าง อันเป็นธรรมดาของกายเปราะบางอย่างหญิง

“ลุก-ไหว-ไหม?”

อมฤตถามเสียงขาดเป็นห้วงๆ เกิดมาก็เพิ่งเดี๋ยวนี้ที่เหนื่อยจนหน้ามืด สติจะดับรอมร่อ เห็นเด็กสาวผู้เกือบกลายเป็นเหยื่อกามรายล่าสุดทำหน้าเหยเก หยัดร่างยืนขึ้นแบบซวนเซ และกอดอกปิดบังช่วงบนที่บัดนี้เปลือยเปล่าท้าสายตา ยังไม่มีเสียงใดเล็ดลอดผ่านปากให้ได้ยิน

เมื่อเด็กยืนได้ ชายหนุ่มก็ค่อยเบาอกและใจชื้น พลอยให้โปร่งโล่งและมีกำลังวังชาขึ้นบ้าง เคลื่อนตัวไปถอดเสื้อออกจากเดนคนใกล้สุด แล้วเดินไปยื่นให้หล่อน

"ใส่เสื้อเสีย"

เขาค่อยพูดเป็นคำขึ้น หายใจหอบถี่น้อยลง เด็กสาวปฏิบัติตาม หันหลังใส่เสื้อ พอเสร็จก็กลับมาทำหน้าเหยให้เขาอีก

"อายุถึงสิบห้าหรือเปล่า?"

อมฤตสัมภาษณ์ เด็กสาวส่ายหน้า

"รู้จักบ้านของคนพวกนี้ไหม?"

หล่อนผงกหัว ชายหนุ่มถอนใจเฮือก กวาดสำรวจร่องรอยบนพื้น เด็กคงถูกฉุดกระชากลากถูมาทางด้านหลังป่าละเมาะขณะเขาถ่ายรูปลานดาวเกือบจะเสร็จพอดี นับว่าเด็กยังไม่ถึงคราวเคราะห์หนัก ใครจะรู้ว่าพวกหมาหมู่สามชายรุมหนึ่งหญิงจะชั่วช้าขนาดคิดฆ่าปิดปากหรือไม่

"บอกทางไปโรงพยาบาลกับโรงพักที่ใกล้ที่สุดได้หรือเปล่า?"

เหยื่อกามพยักหน้าอีก

"งั้นดีแล้ว เดี๋ยวเราไปแจ้งตำรวจกัน ถ้าพวกนี้ติดคุกหัวโต น้องก็จะได้ไม่ต้องกลัวภัยข้างหน้า"

หน้าซีดเซียวเริ่มแสดงอาการคลายจากความตระหนกระทึก ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา

"เงียบก่อนเถอะ อยู่กับพี่แล้วไม่ต้องกลัว แฟนพี่รออยู่ข้างนอก เดี๋ยวเราไปเอาตำรวจมาจัดการพวกมันกัน วันหลังน้องจะไม่โดนอย่างนี้อีกแล้ว"

ด้านนอกป่าละเมาะ สายลมพัดมาระลอกหนึ่ง ลานดาวขนลุกเกรียว อุปาทานว่าใครกำลังเคลื่อนมาทำร้าย จึงตะลีตะลานลุกขึ้นพรวดพราดด้วยเจตนากลับหลังหันเปิดประตูก้าวขึ้นรถเพื่อขับหนี ทว่ายินเสียงคุ้นเสียก่อน

"จ๊ะ..."

เงาร่างของเขา ชายที่หล่อนรัก อมฤต...

"พี่แตร!"

ร้องขานชื่อเขาก้องแทบไม่รู้สึกตัว แย้มยิ้มอั้นอึ้งตะลึงตะไลด้วยแรงปรีดาอัดอกจนเหมือนตัวพองเป็นสองเท่า พอแน่ใจว่าไม่ได้คิดไปเอง ก็ถลาไปหาเขา และใช้กำลังทั้งหมดกระชับกอดอมฤตไว้ทั้งตัว

"มานี่ทำไม?"

ชายหนุ่มดันไหล่หล่อนออกแล้วขมวดคิ้วถาม มีแววห่วงใยระคนประหลาดใจครามครันอมฤตนึกฉงนตั้งแต่เมื่อครู่ที่ได้ยินเสียงรถวิ่งมาจอดขณะกำลังจะออกจากป่าละเมาะแล้ว

"ก็มาช่วยพี่แตรน่ะสิคะ" ลานดาวตอบทั้งน้ำตานองหน้า ขยับมือให้เขาดู "จ๊ะมีเครื่องช็อตไฟฟ้า"

พูดจบก็สังเกตเด็กสาวบ้านนาที่ซ่อนหน้าอยู่เบื้องหลังเขาแบบผ่านๆ ไม่รู้สึกอยากใส่ใจนักค่าที่เป็นต้นเหตุจูงคนรักของหล่อนเข้าสู่อุ้งหัตถ์มฤตยู หล่อนเมินจากทางนั้นกลับมาสังเกตสารรูปของคนรักแล้วอุทานลั่นด้วยความตกใจเมื่อเห็นแผลยาวที่ช่วงท้อง

"นี่พี่แตรบาดเจ็บหรือคะ? ตายจริง!"

"ฮื่อ!... ยังไม่ตายน่า"

เขามีแก่ใจทำเสียงดุตลกๆบรรเทาความห่วงใยของหล่อน “โดนปาดตามแนวขวางน่ะ หนังพี่หนา ไม่โดนถึงตับไตไส้พุงหรอก แต่เดี๋ยวอาจจะเลือดออกจนตายสมพรปาก ถ้าจ๊ะไม่รีบพาพี่ไปส่งโรงพยาบาล”

“ค่ะ… ไปกันเลย” สายตาลานดาวมองกราดเข้าไปในป่าละเมาะหวาดๆ “ว่าแต่พวกนั้น?…”

“อยู่ในนั้นแหละ แต่น้องณีรู้บ้านช่องพวกมันหมด”

วาดแขนไปทางเบื้องหลัง เอามือจับศีรษะเด็กสาวเป็นเชิงแนะนำไปในตัว

“เดี๋ยวแจ้งความให้ตำรวจจัดการทีหลังได้”

“อย่างนั้นรีบขึ้นรถเถอะค่ะ”

อมฤตเปิดประตูท้ายพยักหน้าให้เด็กเข้าไปนั่ง ตนเองเดินอ้อมมาที่นั่งข้างคนขับ พอลานดาวสตาร์ทเครื่องออกรถก็บอกด้วยสติที่หรี่ลงเต็มแก่

“จ๊ะฟังน้องณีบอกทางไปโรงพยาบาลนะ ห่างจากนี่ราวสิบกิโล จากนั้นย้อนมาส่งน้องณีที่โรงพัก จ๊ะช่วยพูดกับตำรวจให้ด้วย เด็กกำลังขวัญเสีย อาจยังพูดไม่ออก”

“ณีแจ้งความเองได้ค่ะ เมื่อกี้ยังไม่หายจุก เลยพูดไม่ออก”

เด็กสาวบอกมาจากด้านหลังเสียงแหบๆปนสะอื้น หล่อนขวัญเสียอย่างแรงเหมือนเพิ่งผ่านฝันร้ายที่สุดในชีวิตก็จริง แต่ไม่เปราะบางขนาดยากจะเรียกสติกลับคืนเมื่อสถานการณ์บังคับ

อมฤตกลอกตาไปทางขวาเล็กน้อย เงี่ยสดับถ้อยคำของผู้ที่เพิ่งได้รับการช่วยเหลือจากเขาแล้วโล่งอก พวกนักฉุดคร่าคงได้รับกรรมที่สาสมตามตัวบทกฎหมาย และทำให้แผ่นดินละแวกนี้สูงขึ้น ปลอดภัยสำหรับผู้หญิงมากขึ้น

“ดี… บอกตำรวจให้ละเอียดนะ”

ลานดาวฟังข้อความโต้ตอบระหว่างคนรักกับเด็กสาวแปลกหน้าแล้วเกือบโพล่งว่าอย่างนี้หย่อนลงสถานีตำรวจให้จัดการเรื่องราวเอาเองดีกว่า หล่อนจะได้พาเขาไปหาหมอทีเดียว ไม่ต้องเสียเวลาย้อนไปย้อนมา แถมขึ้นโรงพักคงเรื่องมากน่าดู ตำรวจคงตามไปสอบปากคำอมฤตที่โรงพยาบาลอีก น่าหงุดหงิด ไม่อยากยุ่งยากเลยจริงๆ

ทว่ายั้งคำที่อยู่ในใจเอาไว้ ด้วยเกรงจะทำให้อมฤตเห็นความแล้งน้ำใจของตน เขาถึงขนาดทุ่มทั้งชีวิตไปช่วยงัดเอาเด็กนี่ออกมาจากปากจระเข้ แล้วกะแค่ให้หล่อนสงเคราะห์ต่ออีกหน่อยส่งเด็กถึงมือตำรวจ หากทำไม่ได้ เมื่อไหร่ถึงจะปรับคลื่นจิตคลื่นใจให้เสมอกับอมฤตไหว?

ทั้งสามเงียบเสียง กลิ่นอายสถานการณ์เลวร้ายยังลอยกรุ่น สำหรับอมฤตเพลียเสียจนหมดความสามารถจะลืมตาต่อ จึงเอนพนักลงราบ และขอให้น้องณีช่วยใช้สองมือกดแผลที่หน้าท้องแทนตนเพื่อห้ามเลือดแบบพอประทะประทัง

กำชับอีกสองสามคำให้เด็กเคราะห์ร้ายบอกทางกับลานดาวและให้การกับตำรวจดีๆ อมฤตก็ผล็อยหลับลงสนิทด้วยความรู้สึกว่าชีวิตมาฝากอยู่ในมือที่ตนวางใจแล้ว ปล่อยให้ความเงียบระหว่างลานดาวกับน้องณีดำเนินไปโดยไม่มีใครขัดแทรกกระทั่งถึงโรงพยาบาล

ลานดาวเขย่าแขนปลุกชายหนุ่มเบาๆ อมฤตลืมตาขึ้นด้วยความหนักอึ้งราวกับยักษ์มานั่งทับไว้ทั้งตัว เลือดเริ่มซึมออกเปรอะเสื้อด้านหน้าเป็นดวงใหญ่ กำลังวังชาหายเกลี้ยงเหมือนถูกอะไรดูดไปหมดร่าง เขาลงจากรถด้วยท่าทางสะเงาะสะแงะ ลานดาวกับน้องณีจึงเข้าช่วยประคองปีกคนละข้าง บุรุษพยาบาลเห็นเข้าก็รีบนำรถเข็นมารับอย่างเร่งด่วน

เมื่อส่งอมฤตถึงมือหมอปลอดภัยแน่แล้ว ลานดาวก็พาเด็กสาวกลับขึ้นรถ โดยชี้ให้ฝ่ายนั้นเปิดประตูตอนหลังเอาเอง

ก่อนสตาร์ทเครื่อง หญิงสาวเปิดไฟกลางเพดาน หันมามองคนนั่งหลัง ขมวดคิ้วมองอย่างไม่เป็นมิตรนัก ตอนนี้อมฤตไม่อยู่ หล่อนอยากพูดหรืออยากทำอะไรก็ไม่ต้องกลัวเสียภาพลักษณ์แต่อย่างใด ร่ำๆจะพ่นสักคำให้หายคันคะยิกเช่น 'นังตัวซวยเอ๊ย!' แต่พอเห็นความสงบเสงี่ยมเจียมตน สีหน้าท่าทางเงียบหงิม ใสซื่อ เนื้อตัวผอมบาง ไม่มีพิษมีภัยกับใคร ก็เลยด่าไม่ลง ได้แต่ถามกระชากๆ

"โรงพักต้องย้อนกลับไปทางเดิมเหรอ?"

"ค่ะ"

"ทีหลังระวังๆหน่อยสิ อย่าเดินล่อตะเข้ตอนตะวันใกล้ตกดินอย่างนี้อีก"

เด็กสาวก้มหน้าไม่โต้เถียง แต่ด้วยความที่พักหลังลานดาวเริ่มจับกระแสใจคนเป็น ก็เห็นว่าเด็กเงียบอย่างมีความคิดแย้ง มีความอึดอัดแน่นอกแน่นใจ อยากอธิบายเหตุผล แต่สู้เก็บงำอย่างมีมารยาท กับทั้งทราบว่าหล่อนกำลังอารมณ์ขุ่น ไม่พร้อมจะรับฟังที่มาที่ไปใดๆ

ลานดาวถอนใจเฮือกใหญ่ พารถย้อนทางกลับตามคำบอกของตัวต้นเหตุให้คนรักหล่อนได้แผล ตลอดทางมีแต่ความคิดในทางอกุศลกับเด็ก สงสัยว่าทำไมอีนี่หนีพ่อแม่มาเดินเล่นตอนใกล้ค่ำ หรือว่าจะโดนญาติล่อลวงมาเสียเอง เผลอๆอาจไปให้ท่าเขาก่อน พอเขาจะเอาจริงขึ้นมาก็ร้อง หมูจะหาม อมฤตเอาคานเข้าไปสอดหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ยิ่งคิดยิ่งอยากหยุดรถหันกลับไปตบสั่งสอนเสียที เอาให้ปากเจ่อแลกกันกับความบาดเจ็บเปล่าๆปลี้ๆของแฟนหนุ่ม

ทำฟุดฟิดย่นจมูกเหม็นสาบ เพราะเสื้อที่เด็กใส่ส่งกลิ่นฉุนอย่างแรง จึงปิดแอร์ กดเอากระจกไฟฟ้าลงจนสุดทุกบาน เพื่อเปิดให้ลมตีเข้ามาแทนกลิ่นเต่า ไม่เกรงใจว่าคนนั่งหลังจะรู้สึกอย่างไร นับว่าบุญเท่าไหร่แล้วไม่ยกมืออุดจมูกให้ดู น่าโมโหน้อยเมื่อไหร่กับการต้องทนเหม็นอย่างเปล่าประโยชน์เพื่อเด็กเลี้ยงควายคนหนึ่ง

แต่พอทั้งรถปลอดโปร่งขึ้นด้วยแรงลมราตรีปะทะ กับหอมกลิ่นบริสุทธิ์ของบรรยากาศไร่นาข้างทาง ลานดาวก็ค่อยอารมณ์รื่นขึ้น เมื่อมาถึงหน้าสถานีตำรวจนำรถเข้าจอดแล้ว จึงหันชวนเด็กลงจากรถด้วยน้ำเสียงเป็นกันเองกว่าเดิม

"มา… น้อง"

นั่นเองจึงเห็นเด็กสาวขดตัวคุดคู้อยู่ในสภาพน่าสงสาร เงี่ยหูฟังดีๆก็รู้ว่ากำลังร้องไห้กระซิก ลานดาวกะพริบตาปริบๆ หัวใจอ่อนยวบลงอย่างประหลาด ที่ผ่านมาหล่อนเห็นตัวซวยอะไรตัวหนึ่งที่ปราศจากความหมาย ปราศจากชีวิตจิตใจ หรือกระทั่งปราศจากตัวตนในมิติเดียวกัน ทว่าบัดนี้สายตาหล่อนเห็นมนุษย์คนหนึ่ง มีเลือดเนื้อ มีลมหายใจ มีจิตวิญญาณ มีความรู้สึกนึกคิด อีกทั้งมีความเป็นเพศอ่อนแอ

เช่นเดียวกับหล่อน ก็บังเกิดความเวทนาจับหัวใจ เอื้อมมือแตะเข่าน้องณีอย่างจะถ่ายทอดความอบอุ่นปรารถนาดีให้

“ฝันร้ายผ่านไปแล้ว ช่างมันเถอะ ณียังโชคดีกว่าลูกผู้หญิงอีกมาก ที่โดนย่ำยีโดยไม่มีใครช่วยทัน”

ถ้อยคำและน้ำเสียงปลอบโยนนั้น นุ่มนวลจนแม้ลานดาวเองยังแปลกใจ เป็นนาทีแรกที่รู้สึกถึงความสูงส่งในตน มิใช่ฝืนแสร้งจงใจให้เป็นไปแต่อย่างใด เห็นออกมาจากภายในว่ารอบบริเวณเปลี่ยนแปลงไปด้วยข่ายรัศมีความปรานีจากใจ มีความปลอดภัย มีความปกปักรักษา มีความน่าอยู่สำหรับมนุษย์ทั้งหลาย กับสำเหนียกชัดว่าตนสามารถเผื่อแผ่กระแสความสุขน่าอบอุ่นใจเข้าประโลมจิตอีกฝ่ายให้สงบสบายกว่าเดิม และสามารถเห็นร่องรอยอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมคือเสียงร้องไห้ขาดช่วงไปแทบทันทีทันใด

อย่างนี้กระมัง ที่เรียกว่าการ ‘แผ่เมตตา’ ใจมีสุขแล้วส่งสุข ใจมียิ้มแล้วส่งยิ้ม ด้วยความปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุขและยิ้มตาม เป็นกระแสพลังที่ถ่ายทอดถึงกันได้จริง เกิดผลจริง รู้ได้ด้วยใจ

เด็กสาวมองหล่อนนิ่ง จนลานดาวต้องเปิดไฟกลางเพดานรถอีกครั้งเพื่อคุยกัน

“พร้อมจะให้การกับตำรวจหรือเปล่า น้องณี?”

ก่อนหน้านี้ลานดาวไม่เชื่อเลยว่าตนมีน้ำเสียงการุณย์ได้ขนาดนั้น สัมผัสทีเดียวว่าเด็กสาวรู้สึกอบอุ่นไปถึงหัวใจ

“พร้อมค่ะ”

“ดีแล้ว งั้นเราไปกัน”

“พี่คะ...”

ลานดาวเลิกคิ้วสูงเป็นเชิงถาม เด็กสาวอึกอักอยู่ครู่ ก่อนพนมมือค้อมศีรษะในลักษณะกราบอย่างอ่อนช้อย

“ขอบพระคุณในความกรุณา ทั้งพี่และแฟนของพี่ หนูจะไม่ลืมบุญคุณในครั้งนี้ตลอดไป”

แล้วเด็กสาวก็เงยหน้าขึ้นสบผู้อาวุโสกว่า นัยน์ตาส่องแววรู้คุณเป็นประกายกล้า ยังผลให้ลานดาวสะอึกอั้น เห็นดวงหน้าบริสุทธิ์ซื่อในวัยแรกแย้มแล้วจุกแน่นในลำคอ เต็มตื้นไปทั้งทรวงอก เพิ่งวินาทีนั้นเองที่หล่อนเข้าซึ้งถึงหัวใจและจิตวิญญาณของอมฤต ผลตอบแทนที่เขาหวังจากการช่วยคนอื่น คือการมีโอกาสใช้ตาเนื้อทั้งสองข้างมองใครบางคนหรือหลายๆคนพ้นจากความเดือดร้อนทรมานด้วยน้ำมือเขา เขาทำจนฝังเข้าไปในดวงกมล หาใช่เพื่อผลประโยชน์ตอบแทนอันชาวโลกพึงหวังเป็นทรัพย์สินเงินทองหรือเกียรติยศชื่อเสียงใดๆ

บังเกิดกระแสสงบเย็นรินๆในหัวใจด้วยความตีบตื้นยากจะพรรณนา หล่อนนั่งงอมืองอเท้าอยู่บนรถ หวาดกลัวและนึกตำหนิเขาสารพัด บัดนี้กลับได้มาเป็นผู้ใช้สายตารับผลแทนเขา ดุจตัวแทนรับรางวัลยามเจ้าของที่แท้ไม่ว่างมาด้วยตนเอง ใจหนึ่งปลาบปลื้มยินดี แต่อีกใจก็นึกละอายอย่างแรง

น้องณีกล่าวต่อมาอีกเมื่อเห็นลานดาวเอาแต่นิ่งอั้นไม่พูดไม่จา

“เหมือนหนูตายแล้วเกิดใหม่ ถ้าไม่ได้แฟนพี่ช่วยไว้ก็อาจเป็นศพไปแล้ว เพราะน้ามิ่งกำลังมีเรื่องแค้นเคืองกับที่บ้านหนูอยู่ หนูจะขอบคุณความดีของแฟนพี่ทุกคืน”

ใช่... อมฤตช่างแสนดี ดีเสียจนหล่อนไม่เข้าใจ ถ้าคิดในแง่เป็นคุณกับตนเอง หากเขาช่วยคนอื่นที่ไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้าได้ ก็ต้องสามารถปกป้องและช่วยหล่อนผู้เป็นคนรักได้เช่นกัน กับทั้งน่าจะยิ่งยอมทุ่มกายถวายชีวิตให้กว่ากันด้วย

วันนี้หล่อนไม่ได้ทำผิดอะไร ก็แค่เพิ่งเรียนรู้ว่าใจตนยังไม่ถึงเขา วัดแล้วยังห่างไกลอยู่อีกมากเท่านั้น...

ตอนที่ ๒๘ พี่น้องสองสาว

สี่โมงเย็น... ลานดาวกำลังนั่งซ้อมเปียโนด้วยอารมณ์เบื่ออยู่ในห้องกระจก เล่นดนตรีไปก็เห็นความเบื่อของตนเองไป หญิงสาวมาถึงจุดของความตระหนักว่าสำหรับหล่อนแล้ว เปียโนเป็นได้เพียงแค่ของเล่นชิ้นหนึ่ง และชัยชนะในการแข่งขันเปียโนก็เป็นได้อย่างมากที่สุดเพียงข่าวกระจอกซึ่งไม่มีใครจดจำเกินสามวัน

การสนิทคลุกคลีกับใครบางคนเช่นอมฤตทำให้ลานดาวเกิดแรงบันดาลใจและมีคำถามเกี่ยวกับคุณค่าของชีวิตตนเองมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างน้อยก็ทำลายความเชื่อเดิมๆที่ฝังรากลึกเช่น 'ผู้ชนะได้ไปทั้งหมด' และ 'อยากปั่นโลกก็ปั่น อยากหยุดโลกก็หยุด!' คติพจน์เหล่านี้กลายเป็นความคิดของเด็กเห็นแก่ตัวที่ยังไม่เติบโตขึ้นมองโลกในมุมที่แตกต่าง และมุมมองที่ต่างไปในบัดนี้ก็ก่อความปรารถนาที่จะมีตัวตนตามคติพจน์ใหม่ๆเช่น 'เป็นความโชคดีของคนรู้จัก' หรือ 'เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของคนอื่น'

มนุษย์ทุกคนต้องการมีคุณค่า ทว่าแต่ละคนมีวิถีแห่งการเสพสุขจากคุณค่าในตนเองต่างกัน ความรักความบูชาจากคนไข้ของอมฤตนั้น ทำให้หล่อนเห็นความหลงใหลคลั่งไคล้จากหนุ่มๆที่มีต่อรูปโฉมของตนเป็นเสมือนกลิ่นโคลนสาบควาย ไฉนเลยจะเทียบได้กับกลิ่นหอมของดอกไม้ถวายสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง

มือนุ่มคู่หนึ่งยื่นมาปิดตา เสียงเปียโนขาดช่วงลงทันใด ลานดาวแกะมือคู่นั้นออก หมุนตัวกลับหลังหันมามองหน้าเจ้าของมือในลักษณาการเฉยนิ่งอยู่ครู่ ก่อนกางสองมือฉีกยิ้มร่าและร้องออกมาดังๆ

"ต๊าย! ประหลาดใจจังเลย ไปไงมาไงคะทูนหัวของจ๊ะ ลมชนิดไหนหอบมาถึงนี่ได้?"

มาวันทาหัวเราะกับลีลาประสาทช้าของลานดาว

"ลมที่กรมอุตุฯไม่มีทางพยากรณ์ถูก... ลมแห่งความคิดถึงไง"

"กรมอุตุฯพยากรณ์ไม่ถูก แต่จ๊ะทายแม่นนะ วานซืนสังหรณ์อยู่แล้วว่าพี่เอินกำลังกินไม่ได้นอนไม่หลับ ภายในวันสองวันจะทนคิดถึงจ๊ะไม่ไหว ต้องมาดูหน้า แล้วก็มาจริงๆ"

มาวันทาเบะยิ้มหมั่นไส้ แต่ใจก็ยอมรับอยู่ในส่วนลึกว่าเป็นเช่นที่น้องกล่าว ความจริงหล่อนกับลานดาวคุยโทรศัพท์และฝากข้อความถึงกันผ่านอินเตอร์เน็ตบ่อยๆ ทว่าช่วงหลังนานทีจึงนัดเจอหน้าสักครั้ง ทำให้กระวนกระวายเอาการ ราวกับความเป็นลานดาวคือเสน่ห์ยาแฝดทั้งแท่ง ขาดการเสพรูปและเสียงพักหนึ่งเป็นต้องทุรนทุรายเกินทน

ลานดาวปิดฝาครอบคีย์เปียโน จูงมือพี่สาวมานั่งที่โซฟา แล้วล้มตัวลงหนุนตักฝ่ายนั้นด้วยความเคยชิน

"เดี๋ยวนี้เราไม่ค่อยเจอกันเลยเนาะ"

มาวันทาก้มลงสบตาน้อง

"เธอมีแฟนก็ต้องอยากอยู่ใกล้แฟนเป็นธรรมดา"

"ทิ้งซะเลยดีไหม โทษฐานที่ทำให้เราต้องห่างกัน"

แพทย์สาวเงียบ เพียงใช้ปลายนิ้วเขียนตัวหนังสือบนหน้าผากคนหนุนตัก พอเขียนหลายๆตัวซ้ำลงตำแหน่งเดิมเสร็จก็ถาม

"รู้ไหมเขียนว่าอะไร?"

"อ้าว! มีความหมายหรือคะ นึกว่าเขียนอักขระขอมทำคุณไสยซะอีก เพลินดี... ไหนเขียนใหม่ซิ"

มาวันทาอมยิ้ม เขียนใหม่ แต่หวัดกว่าเดิม ลานดาวยิ้มกริ่มพริ้มตาปิดสนิท รับสัมผัสและสะกดตามด้วยมโนภาพในสมาธิ พอพี่สาวเขียนเสร็จก็ลืมตาขึ้นทาย

"I love you!"

หัวเราะคิกคักพร้อมกันดุจดนตรีบริสุทธิ์ เมื่อใจใสสะอาดเสียแล้ว คิดอะไรหรือพูดอะไรก็สื่ออยู่บนเส้นทางสีขาวไปหมด คำเดียวกันเมื่อสองเดือนก่อนอาจหวานซึ้งเจือความแสบร้อนทรมาน แต่คำเดียวกันนั้นเดี๋ยวนี้แค่ก่อให้เกิดความเอ็นดูรักสนิทราวกับพี่น้องคลานตามกันมาแท้ๆ ไม่มีราคีใดในน้ำคำเลย

ระลึกถึงความรักมาวันทาเชิงชู้สาวในอดีตแล้วบังเกิดความไม่เข้าใจตนเอง นี่กระมังอำนาจบีบบังคับของกรรมเวร ทำให้หลงรักแบบผิดๆ ปฏิบัติต่อกันผิดๆ เพื่อความเศร้าโศก เพื่อการเสวยทุกข์ และเพื่อเพิ่มบาปเพิ่มกรรมต่อกัน แต่พอดิ้นหลุดจากการร้อยรัดของบ่วงกรรม ปรับมุมมองเสียใหม่ให้เป็นกุศล ทุกสัมผัสก็กลับคืนสู่สภาพปกติได้อย่างน่าฉงน นี่คือความมหัศจรรย์แห่งกรรมอันปรุงแต่งชีวิตจิตใจและองค์ประกอบแวดล้อมให้เป็นไปนานา ผ่านความปักใจอย่างหนึ่งสู่ความปักใจอีกแบบหนึ่ง ดุจเกิดใหม่เป็นตัวตนใหม่ตลอดเวลา

"อดีตเหมือนความฝันที่หายไปเลยเนอะพี่เอิน ผ่านเลยแล้วมันจะไม่ย้อนกลับมาอีก จ๊ะงงๆทุกครั้ง พอมองตัวเองเดี๋ยวนี้ วินาทีนี้ ด้วยความคิดว่ามันกำลังจะเป็นความฝันที่หายไปอีกฉากหนึ่ง ก็เกิดคำถามว่าแล้วตกลงตรงไหนของความเป็นเราที่ไม่ใช่ฝัน?"

มาวันทาโน้มใบหน้าลงจุมพิตหน้าผากมนบนตักตน ร่วมตระหนักว่านี่คือผัสสะแห่งความเป็นปัจจุบัน และปัจจุบันนั้นก็กำลังเคลื่อนสู่ความเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว คล้ายรอยทรายที่ปรากฏรูปหลอกตาครู่หนึ่ง ก่อนถูกสายลมทยอยมาแปรรูปให้เป็นอื่น

"พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่าสิ่งใดแปรปรวน ต้องเลอะเลือนไปเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็นเท็จ ถ้าเป็นจริงต้องนิ่งอยู่กับที่ ไม่แปรปรวนไปเป็นอื่น"

ลานดาวยิ้มเล็กน้อย เมื่อตรึกตามคำพูดของมาวันทาแล้วจิตสัมผัสคลื่นความเป็นเท็จแห่งปัจจุบันภาพ

"แล้วอะไรคะที่ไม่เลอะเลือน อะไรเป็นความจริงสูงสุดที่เราเชื่อได้?"

"นิพพานไง อย่าบอกนะว่าไม่เคยได้ยิน"

"เคยได้ยิน เคยเรียน แต่ไม่เคยรู้ว่าคืออะไร เคยผ่านไปเห็นเถียงกันหูดับตับไหม้ตามเว็บบอร์ดเหมือนกัน อ่านแว้บๆแล้วผ่านค่ะ ไม่เก็ต"

"ก็ต้องมีเหตุเหนี่ยวนำให้สนใจแหละ ถึงจะเข้าตา เข้าหัว อย่างเมื่อกี้จ๊ะตั้งคำถามด้วยความอยากรู้ว่าอะไรบ้างที่เที่ยง ก็เป็นแง่มุมหนึ่งที่ชี้ไปหานิพพานได้ เพราะนิพพานเป็นธรรมชาติชนิดเดียวที่เที่ยง ธาตุต่างๆที่เห็นเป็นภูเขา ทะเล ดวงดาว ตลอดกระทั่งจิตวิญญาณ ความทรงจำ ความรู้สึกนึกคิดของพวกเราไม่มีอะไรเที่ยงเลย"

"แล้วจะเข้าถึงความเที่ยงแบบนั้นไปทำไมคะ? เป็นสวรรค์หรือแดนสุขาวดีน่าชื่นใจนักหรือ?"

"ถ้ายังเป็นแบบสวรรค์ ถ้ายังปรากฏรูปบ้านเมือง ก็เที่ยงทนค้ำฟ้าไม่ได้หรอก ทั้งนรกภูมิ โลกมนุษย์ ไปจนถึงเทวโลก ล้วนแล้วแต่ก่อขึ้นด้วยผลกรรม เป็นสิ่งมีอายุขัย เป็นชาติภพที่หมุนไปสู่ความแตกทำลายทั้งหมดทั้งสิ้น"

"อ้าว! แล้วงั้นนิพพานเป็นไงล่ะ ว่างเปล่าอย่างอากาศธาตุหรือ?"

"ความว่างแบบอากาศเป็นแค่ธาตุหนึ่ง ยังมีธาตุแห่งความว่างยิ่งกว่านั้นอยู่อีก เรียกว่าว่างแบบ 'มหาสุญญตา'... แต่ช่างเถอะ บอกตามตรงพี่ก็ไม่รู้ว่าว่างแบบนั้นแตกต่างจากอากาศอย่างไร เอาเป็นว่าตามหลักของพุทธ ยังมีธรรมชาติชนิดหนึ่งที่มีสาระแก่นสาร เพราะยุติทุกข์ ยุติความเวียนว่ายตายเกิดวุ่นวายเสียได้ ทำนองเดียวกับเปลวไฟที่เกิดจากฟืน ถ้าทำลายฟืนเสีย ไฟก็ดับลง เหลือแต่ความว่างที่ไม่ร้อนเหมือนอย่างไฟ ไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกับไฟ มีแต่ความสงบอยู่เย็นเป็นนิรันดร์"

ลานดาวทำหน้างง คิดในใจว่าว่างโหวง ไม่เกิดไม่ตาย ไม่ต้องทุกข์ ก็หมดสนุกด้วยน่ะซี แต่ไม่พูดออกมาเพราะอยากเปลี่ยนเรื่อง เขย่าแขนมาวันทาเบาๆ

"เคยมีจ๊ะอยู่ข้างๆตลอด ตอนนี้ห่างกันแล้วเหงาไหม? ถามจริงๆ"

"ก่อนมีเธอ พี่ก็อยู่ของพี่อย่างนี้ นี่ทำเว็บฆ่าตัวตายด้วย จะไปเหงาได้ไง"

"แน่ใจเหรอ ทำไมตามันฟ้องชอบกล รู้ไหมนิสัยเจ้าประจำของพี่เอินคืออะไร... คือไม่ชอบยอมรับความจริง ถ้าความจริงนั้นทำให้เสียภาพนางเอกผู้มีชีวิตสมบูรณ์พูนสุขที่สุด"

"เอ๊ะ! ทำไมอยู่ๆมาว่ากันอย่างนี้ล่ะ?"

"ก็ยอมรับมาสิว่าเหงา"

ลานดาวรุก ซึ่งทำให้มาวันทาเงียบไป จะมองว่าเพราะคร้านกับการต่อล้อต่อเถียงหรือเพราะจำนนต่อความจริงก็ได้

"พี่อ๋องจะเก็บเงินไปถึงไหนคะ ถ้าเลิกทำกับสายการบินต่างประเทศเสีย ยอมรับทรัพย์น้อยลงหน่อย บินแต่ละครั้งจะได้ห่างบ้านในเวลาสั้นลง หรือไม่ก็เลิกเป็นนักบินมาทำงานบนพื้นดินแทนเสียเลย นี่ปล่อยให้พี่เอินเหงาแย่ เป็นจ๊ะนะ ไม่ยอมหรอก"

"เธอก็พูดง่ายเสมอ ย้ายงานหรือเปลี่ยนอาชีพไม่ใช่เรื่องเล่นๆนี่... พี่อ๋องก็ตกลงกับพี่แล้วล่ะว่าไว้ผ่อนบ้านเสร็จเขาจะทำงานแบบได้เงินน้อยลง แล้วมีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น"

"โอ๊ย! กว่าจะผ่อนหมด ตุ๊กแกตามฝาบ้านกลายพันธุ์เป็นตะเข้ไปแล้ว"

มาวันทาหัวเราะ

"อีกห้า-หกปีเท่านั้นแหละ ลำบากก่อนสบายทีหลังไปอีกทั้งชีวิต พวกพี่ไม่รวยเหมือนเธอนี่ ทุกอย่างง่ายมาแต่เกิดจนแก่เฒ่า นึกว่าชีวิตใครเขาจะง่ายเหมือนตัวเองกันหมด"

ลานดาวเหลือบตามองพี่สาวนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยถาม

"ถ้าจ๊ะหาเงินเองได้ปีละพันล้าน จ๊ะซื้อคฤหาสน์หลังละ ๔๐ ล้านแถวนี้ให้พี่เอินอยู่สบายๆ พี่เอินจะเอาไหมคะ?"

มาวันทาหัวเราะ นึกว่าน้องพูดเล่นจึงรับไว้เล่นๆเช่นกัน

"เอาสิ ทำไมไม่เอา"

"จริงนะ?"

"จริงสิ! ถ้ารายได้เธอปีละพันล้าน คฤหาสน์ ๔๐ ล้านก็ราวๆงบประมาณของขวัญวันเกิดหนึ่งกล่องเท่านั้น จะไปเกรงใจทำไม"

เปลือกตาลานดาวลดลงครึ่งหนึ่งคล้ายซึมเหม่อไป

"มีเงินเสียอย่างนี่ดีเนอะ นึกอยากทำอะไรก็ทำ อยากซื้ออะไรก็ซื้อ"

"ก็คล้ายอำนาจของยักษ์ในตะเกียงวิเศษ ขอบ้านได้บ้าน ขอปราสาทได้ปราสาท ยักษ์เสกให้ได้ทุกอย่าง"

"ถ้าเราเป็นคนทำเงิน ที่แท้เราก็คือยักษ์ตัวนั้น"

"อือม์... จริง ยุคนี้ใครมีเงินก็ไม่ใช่แค่เจ้าของยักษ์ แต่เป็นยักษ์ด้วยตัวเองทีเดียว!"

"ถ้าจ๊ะเป็นยักษ์ จ๊ะอาจเสกหนุ่มหล่อปิ๊งขึ้นมาสักคน เพื่อพบว่าความหล่ออย่างเดียวแก้เหงาไม่ได้..."

"มีหนุ่มหล่อที่เธอหลงรักอยู่ข้างกายแล้ว จะต้องไปเสกขึ้นมาอีกทำไมล่ะ?"

ลานดาวดึงตัวขึ้นนั่ง เบือนหน้าออกสู่สนามหญ้าเบื้องนอก มองไกลไร้จุดหมาย

"ไม่รู้สิคะ ถ้าเกิดขั้นตอนในการแปลงตัวเป็นยักษ์ในตะเกียง เสี่ยงต่อการเสียคนที่เราหลงรักไปล่ะ?"

มาวันทาขมวดคิ้วอย่างเริ่มหมดแรงคิดตาม

"เธอพูดเป็นรหัสปริศนาแบบนี้พี่ฟังไม่รู้เรื่อง มีปัญหาคาใจกับพี่แตรอยู่หรือเปล่า? ระบายให้พี่ฟังตรงไปตรงมาเถอะ"

"เปล่า..." น้องสาวทำเสียงเอื่อยอ่อยอ้อยสร้อย "ถ้าจ๊ะอยากรวยด้วยตัวเอง ไม่พึ่งบารมีพ่อ เพลินกับงานและการทำเงินมากเกินไป ก็อาจมีเวลาบำรุงเลี้ยงดูความรักน้อยลง ทำให้คนกับแมวที่บ้านว้าเหว่ตลอดเวลา วันหนึ่งทั้งคนทั้งแมวก็ต้องทิ้งจ๊ะไป"

แพทย์สาวยิ้มขัน

"คิดมากน่า ใครๆก็ต้องอุทิศเวลาส่วนใหญ่ให้กับงานกันทั้งนั้น พอมีครอบครัวแล้วไม่เหมือนจี๋จ๋ากันตอนเรียนหนังสือหรอก ต่างคนต่างต้องพะวงหาความมั่นคงในปัจจุบันและอนาคตให้กับตัวเอง แต่กลัวอะไรเล่า สมัยนี้มีเครื่องมือสื่อสารเยอะแยะ ว่างๆคิดถึงเมื่อไหร่ก็โทร.คุยได้ทันที"

ลานดาวฟังแล้วกะพริบตาเงียบเชียบ แต่มาวันทาสำเหนียกได้ถึงความเครียดในกระแสความคิดจริงจังของฝ่ายนั้น จึงเอ่ยอย่างพลอยจริงจังตาม

"พี่ว่าอาจถึงเวลาต้องให้พี่แตรตรวจโรคตามวิชาชีพของเขาเสียหน่อยนะ เธอเรียนจบแล้วท่าทางกังวลอะไรมากมายพิกล"

"โห! แย่ขนาดต้องปรึกษาหมอโรคจิตเชียวหรือคะ?"

ลานดาวหันกลับมาทำหน้างํ้าจ้องตาขุ่น ทว่าในที่สุดก็หัวเราะแปร่งปร่า

"แต่จ๊ะชักรู้สึกว่าตัวเองประสาทๆจริงๆแหละ วันหนึ่งตกลงปลงใจจะเซ็นสัญญา อีกวันหนึ่งเกิดโลเลขึ้นมา จนเขาทำท่าเหมือนจะกระโดดจากโทรศัพท์มาเขย่าคออยู่รอมร่อแล้ว ไม่อยากคิดมาก แต่ยิ่งคิดจนเครียดขึ้นมาทุกที"

"เขาอาจจะนึกว่าเราไปคุยๆกับค่ายเพลงอื่นด้วยมั้ง เลยร้อนใจ"

"คงไม่หรอกค่ะ ถ้าคิดเอาดีทางนี้ ใครไปทางอื่นก็โง่ตายล่ะ"

"แล้วเธอลังเลเพราะอะไรกันแน่หือ?"

"ก็เพิ่งบอกเมื่อกี้ไง กลัวไม่มีเวลาให้แฟน"

มาวันทาส่ายหน้าระอากับความคิดอันเหลือเชื่อของลานดาว

"เธอนี่… เหมือนมีอะไรแอ๊บๆอยู่จริงๆเลย" แล้วก็จ้องสำรวจเอวองค์น้องก่อนขู่ "ชักอ้วนแล้วนะเธอน่ะ ระวังเถอะ ขืนไม่ทำอะไรสักอย่างจะต้องมีอาชีพนอนบี้ไขมันเล่นในที่สุด"

คำพูดแทงใจดำทำให้คนเริ่มเสียส่วนโค้งของเอวเป็นครั้งแรกในชีวิตอึ้งอยู่ครู่ ก่อนกระแทกเสียงแหวแบบครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งกระฟัดกระเฟียด

"อย่ามาว่านะ!"

มาวันทายังคงพูดต่อเสียงเรียบ

"เธอเอาเวลาทั้งหมดในชีวิตไปทุ่มเทให้ผู้ชายคนเดียวไม่ได้หรอก มันไม่ใช่ธรรมชาติของชีวิตมนุษย์"

"จ๊ะไม่มีวันเป็นแบบพี่เอินหรอก มีสามีไว้ให้บินหนีทั้งปีทั้งชาติ"

ย้อนให้แบบไม่ยอมแพ้ นึกว่าคงไม่เป็นไร แต่พอเห็นแววแสลงใจในตามาวันทา ลานดาวก็รีบเปลี่ยนเรื่องทันที

"คิดอยู่หลายร้อยตลบ ตัวเองคงหลบหนีอาชีพทางการบันเทิงไม่พ้น แต่อยากวางแผนให้ชัดเจนว่าควรทำอะไรแค่ไหน จ๊ะจะไม่ยอมขายแค่รูปร่างหน้าตาเด็ดขาด อยากเอาแบบพวกที่ทำหนัง The Blair Witch Project ทั้งผู้สร้างและดาราโนเนมทุกคน แต่อาศัยไอเดียแหวกแนว คิดในสิ่งที่ไม่มีใครเคยคิด ลงทุนแค่ล้านกว่าบาท แต่กวาดรายได้เฉพาะในอเมริกาไปเกือบหกพันล้าน และทำเงินทั่วโลกถล่มทลายไปหมื่นล้าน นี่แหละชวนให้ได้คิดว่าการแข่งขันเกิดขึ้นเพราะคนทำอะไรตามๆกัน แต่ถ้าไอเดียของเราบรรเจิด มีอยู่แค่หนึ่งเดียวไร้คู่ท้าชิง การแข่งขันก็ไม่เกิด เกิดแต่การโกยลูกเดียว อย่างน้อยก็ช่วงแรก"

มาวันทาถอนใจ เอนหลังพิงพนัก

"ตกลงจะทำอะไร เป็นดารา เป็นคนเขียนบท เป็นผู้กำกับ ผู้อำนวยการสร้าง หรือว่านักหาไอเดียพันล้าน?"

"ไม่รู้ล่ะ แต่จ๊ะจะรวยให้ได้ในข้ามปีเลย คอยดู"

แพทย์สาวเศร้าใจจนหัวเราะ

“เธอบ้าในแบบของเธอ ถ้ามีคนบ้าตามมากพอ เดี๋ยวก็รวยเองแหละ ขอให้เริ่มก้าวที่หนึ่งเถอะ อย่าเพิ่งคิดเลยว่ากี่เดือนกี่ปีจะมีกี่ล้าน”

“พี่เอินคิดว่าจ๊ะปัญญาอ่อน ไม่ยืนอยู่ในโลกความเป็นจริงใช่ไหมล่ะ? อย่าลืมว่าจ๊ะพิสูจน์ตัวเองด้วยการแข่งเปียโนได้ที่หนึ่งมาหลายครั้งแล้ว”

“เงินรางวัลทั้งหมดรวมกันยังซื้อแกรนด์เปียโนในห้องนี้ไม่ได้เลยจ๊ะ แข่งได้มาอย่างเก่งทีละแค่ไม่กี่พันเหรียญ ค่าเครื่องบินก็เกือบหมดเกลี้ยงแล้ว อีกอย่างเธอเริ่มหมดไฟ ไม่กะเอาดีทางเปียโนต่อแน่ๆ เพราะฉะนั้นป่วยการขุดคุ้ยอดีตมาฝอย... ที่ผ่านมาเธอเห็นชีวิตเป็นของง่ายเพราะคุณพ่อเธอทำให้มันง่าย แต่เมื่อไหร่ออกทะเลชีวิต เป็นกัปตันเรือให้ตัวเอง เธอจะเห็นทุกอย่างต่างไป”

ลานดาวมองพี่สาวด้วยหางตา นึกในใจว่าคนธรรมดาก็คิดอย่างนี้แหละ สำหรับหล่อน หล่อนรู้สึกถึงพลังความแตกต่างจากคนทั้งหลาย อำนาจบารมีหนุนหลังจะส่งให้หล่อนพุ่งโด่งขึ้นคว้าดาวได้รวดเร็วโดยไม่จำเป็นต้องนับบันไดขั้นที่หนึ่ง สอง สามเหมือนคนอื่น

ชั่วขณะนั้นหญิงสาวเกิดแรงบันดาลให้อยากเอาชนะ อยากให้พี่สาวเห็นความรุ่งโรจน์ของตนในชั่วข้ามคืน เอาให้ตะลึงค้างแปลกใจ เลิกคิดว่าหล่อนเป็นแค่นางจิ๊กกะร้อกอีกคนหนึ่งที่เดินดินธรรมดา แต่เท่าที่สามารถทำในตอนนี้ คือนำคำพูดหมอดูอุปการะมาอ้างอิงเพื่อให้อีกฝ่ายยอมจำนนโดยดี

“อาจารย์ของพี่เอินทำนายว่าจ๊ะจะประสพความสำเร็จอย่างสูงแค่ชั่วเวลาข้ามเดือนในไทย แล้วในสี่ปีจะโกอินเตอร์ มีชื่อเสียงยืดยาวไปอีกยี่สิบปี เพราะกรรมที่เคยเป็นใหญ่แล้วช่วยให้ผู้คนอยู่ดีมีสุขทั้งแผ่นดิน... นี่คงได้เวลาคนพวกนั้นกลับมาเฉลี่ยจ่ายเงินคืนให้จ๊ะเร็วๆนี้แหละ”

มาวันทาฟังแล้วไม่ประหลาดใจนัก คุณสมบัติและราศีเฉิดฉายแรงสูงขนาดลานดาวปานนี้ ต่อให้บอกว่าเคยเป็นครึ่งคลีโอพัตราครึ่งแม่ชีเทเรซ่า ใครฟังก็ต้องเชื่อ แต่เห็นท่าหยิ่งผยองจองหอง หลงเนื้อหลงตัวชูคอเสียจนหดไม่ลงอย่างเดี๋ยวนี้แล้ว ก็นึกอยากกำราบมากกว่าพลอยส่งเสริมชื่นชู

“ถ้ามีบุญเก่าคอยส่งกระแสหนุนอย่างนั้นก็ยินดีด้วย แต่ถามเธอสามข้อให้คิดเล่นในใจ ไม่จำเป็นต้องตอบพี่หรอก ข้อแรก... เธอรู้ด้วยตัวเองหรือว่าเธอเป็น หรือทำอะไรอย่างที่อาจารย์ทำนายไว้จริงๆ? ข้อสอง... นอกจากคิดฝันเอาง่ายๆในห้องนอน เธอลงมือทำอะไรไปบ้างแล้วเพื่อความสำเร็จในชาตินี้ หรือเพื่อต่อยอดบารมีชนิดเดียวกันเสริมจากชาติก่อนๆ? ข้อสาม... เธอเคยถามอาจารย์ไหมว่าตัวเองเคยทำอกุศลกรรมอะไรไว้บ้าง ชนิดที่จะมาเบียดเบียนให้ล้มลุกคลุกคลานโงหัวไม่ขึ้น อาจารย์ทำนายว่าเธอจะมีชื่อเสียงไปยี่สิบปี เธอถามต่อไหมว่าหลังจากนั้นจะเกิดอะไรตามมา?”

ลานดาวอึ้ง มาวันทายิงเข้าเป้า และทำให้รู้สึกตัวได้ว่าชาตินี้หล่อนทำบุญกับปากท้องตัวเองเท่านั้น แท้จริงหล่อนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับบุญกรรมในอดีตชาติแม้แต่น้อย สักแต่ฟังคนอื่นพูดมาทั้งสิ้น แล้วก็ทึกทักว่านี่แหละใช่ นี่แหละน่าเชื่อ เหตุผลคือเข้ากันได้กับอัตตา เสริมตัวตนให้ฟองฟูขึ้นอักโขมโหฬาร

“แหม... รู้สึกไม่ค่อยอยากให้กำลังใจคนเริ่มออกเดินทางเลยนะคะ”

หล่อนพูดเสียงอ่อนลง

“ก็เธอคิดว่าตัวเองเพิ่งเริ่มก้าวแรกเหมือนคนอื่นเขาที่ไหนล่ะ ขึ้นมาก็ข้าเก่ง ข้าจะรวย ข้าเป็นคนมีบุญ หลงตัวทั้งนั้น!”

ลานดาวย่นคิ้วหน่อยๆอย่างชักหงุดหงิด

“นี่เจ๊! วันนี้ของขึ้นอะไรเนี่ย ว่าเอาๆ… มีปัญหาประจำเดือนรึ?”

มาวันทาขบริมฝีปากกลั้นหัวเราะ ขยับหน้าตักหนี แกล้งเมินไปอีกทาง

“ไม่พอใจก็เลิกคุยกันได้นะ เดี๋ยวพี่จะกลับล่ะ”

ลานดาวจ้องมองท่าทีเย็นชาของอีกฝ่ายอย่างรู้ทันว่าจะให้โอ๋ หล่อนยิ้มดุอยู่อึดใจ ก่อนจำต้องเล่นบทง้อไปตามเพลงที่มาวันทาเริ่มบรรเลงขึ้น

“โถ… อย่าเพิ่งกลับเลยนะคะคุณพี่ขา”

ลากเสียงสูงยืดยาวราวกับนางเอกลิเก พลางยกมือลูบหลังลูบไหล่เหนี่ยวรั้งฝ่ายนั้นไว้

“ก็เธอไม่อยากคุยกับพี่แล้วนี่”

“อยากค่ะ… อยาก… อยาก”

ลานดาวใส่ลูกเล่นลุกลี้ลุกลน กับจังหวะจะโคนเน้นเสียงแปร๋นตอนท้ายคล้ายเอาจริงเอาจังเป็นอย่างมาก ฟังแล้วขำจนมาวันทาอดหัวเราะไม่ได้

“อยู่ต่อจะให้ทำอะไร?”

“เดี๋ยวทานข้าวเย็นด้วยกัน นัดกับพี่แตรไว้ค่ะ อีกสักพักคงมาถึง”

มาวันทาซ่อนยิ้ม

“จะดีรึ? แฟนหนุ่มแฟนสาวอยากจู๋จี๋กัน จู่ๆเหมือนมีตัวอะไรโผล่มาแทรก”

แพทย์หญิงเลียนแบบถ้อยคำอิดเอื้อนของน้องสาวเมื่อครั้งแรกที่ชวนร่วมโต๊ะทานข้าวกับสามีหล่อน ลานดาวกะพริบตาเนิบช้า ยิ้มเบะที่ถูกย้อนเกล็ด จึงนิ่งไปนิดเพื่อคิดมุขสดให้รับมุขเดิมของตนแล้วพูดเอื่อยๆ

“ที่โผล่เข้ามาแทรกไม่ใช่ตัวอะไรนี่คะ แต่เป็นพี่เอินที่ขอเพียงให้บอกมาคำเดียว จ๊ะจะเชื่อทุกอย่างแม้แต่สั่งให้อยู่หรือตาย”

มาวันทาฟังแล้วเม้มปากยิ้มครู่หนึ่ง คุยกับลานดาวทีไรรู้สึกเส้นตื้นทุกที

“มุขเยอะเหลือเกินนะ พี่แตรคงหลงเธอมากล่ะสิ”

“พอๆกับพี่เอินสมัยก่อนนั่นแหละ”

“แต่พี่ไม่เคยหลงเธอจนขาดสตินะ”

“นั่นไง ถึงบอกว่าพอๆกัน”

“อ้อ! อือม์ แสดงว่าพระเอกของเธอมีดีพอตัว” แล้วหล่อนก็เฉลย “ความจริงพี่เจอกับพี่แตรทางอินเตอร์เน็ตเมื่อคืน เขาบอกว่านัดทานข้าวเย็นกับเธอเย็นนี้… ต้องขอบใจที่เธอเล่าเรื่องพี่ฝันร้ายซ้ำซากให้เขาฟัง พี่แตรบอกว่าจะช่วยสะกดจิตให้เลิกฝันเด็ดขาด ขอให้มาเจอกัน หวังว่าคงไม่รังเกียจนะ”

ลานดาวอมยิ้มน่าเอ็นดู กล่าวบอกพี่สาว

"ไม่รังเกียจ แถมดีใจขนาดอยากลุกขึ้นกระโดดตบแผะสักร้อยหนเลยล่ะจ้า... ถ้าวันไหนพี่อ๋องไม่อยู่ พวกเราสามคนน่าจะทานข้าวเย็นพร้อมหน้า หัวข้อสนทนาประจำระหว่างจ๊ะกับพี่แตรมักหนีไม่พ้นพี่เอินอยู่แล้ว ถ้าเจ้าตัวมาร่วมวงด้วยเสียเลยจะได้มีชีวิตชีวาจับต้องง่ายขึ้น"

มาวันทากำลังยิ้มๆ เปลี่ยนเป็นหน้าตึงทันที

"เธอเอาพี่ไปขายขนาดไหนแล้วนี่? ห้ามเล่าส่งเดชโดยพี่ไม่ยินยอมอนุญาตเด็ดขาดล่ะ"

"แหม!... มาจำกัดสิทธิ์กันอย่างนี้ก็ไม่มันน่ะซี"

"เล่าอะไรไปบ้าง บอกมาให้หมด"

น้องสาวทำเป็นเฉไฉ แกล้งไถ่ยื่นหน้าเข้าไปเล็งใกล้ๆแก้มพี่หมอคนสวยและใช้นิ้วแตะแผ่ว

"ดูซิ... ทำงานจนสิวขึ้น"

มาวันทาปัดมือลานดาวทิ้ง

"ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่อง บอกมา! เล่าอะไรไปบ้าง?"

"ใครจะไปจำได้คะ พี่เอินนั่นแหละบอกมาดีกว่า ว่าห้ามเล่าอะไรบ้าง"

"เรื่องระหว่างพี่กับเธอ เขารู้หรือเปล่า?"

"รู้มั้ง"

แพทย์สาวหน้าแดงเรื่อ

"รู้แค่ไหน?"

"ก้อ... เรามีอะไรกันแค่ไหนล่ะ?"

มาวันทาขบริมฝีปากอยู่ครู่ก่อนเอ่ย

"จะเล่าอะไรให้มีขอบเขต มีสามัญสำนึกบ้างนะ อย่าให้คนอื่นต้องเสียหาย"

ลานดาวยิ้มกระเดียดไปทางเย้ยนิดๆ เพราะรู้อยู่แล้วว่ามาวันทาไม่ต้องการเสียภาพนางเอกผู้แสนประเสริฐ

"คิดในแง่ดีมั่งดิ้ จ๊ะเล่าละเอียดแบบเจาะๆ พี่แตรจะได้ไม่เข้าใจผิดว่าพี่เอินมีชู้ จ๊ะบอกไปแล้วล่ะว่าจ๊ะเคยอยากมีอะไรกับพี่เอิน แต่พี่เอินไม่เล่นด้วย เลยกลายเป็นตบมือข้างเดียว จ๊ะเลวอยู่คนเดียว แบบนี้ดีพอไหม?"

"ทำไมต้องเล่าเรื่องพรรณนั้นด้วย เป็นหัวข้อเจ๊าะแจ๊ะที่สนุกนักรึไง?"

"พี่เอินต้องเข้าใจสิคะ เวลาเป็นแฟนใคร พอคุยกันทุกวันก็ต้องหาเรื่องโน้นเรื่องนี้มาฟื้นฝอยหาตะเข็บเป็นของคาวหวาน เป็นน้ำจิ้ม โอ๊ย! ธรรมดาโลก อย่างน้อยเรื่องจำพวกความประทับใจกับบุคคลต่างๆแต่หนหลังก็ต้องถูกรวมอยู่ด้วย ทำใจซะเถอะ นี่ยอมรับกันตรงๆไม่อมพะนำแล้วนะ ทั้งที่จะโกหกเอาตัวรอดว่าไม่เคยเล่าอะไรเลยก็ย่อมได้"

"แต่พี่ไม่ได้ทำอะไรเธอทั้งสิ้นนะ มีแต่เธอหลอกลวง ขุดหลุมพรางล่อทั้งนั้น!"

"เอาเถอะๆ แล้วจะบอกตามนั้น"

"จะบอกตามนั้น... แล้วที่เคยบอกอย่างสนุกปากไปแล้วล่ะ?"

"เอ๊อ! ที่เคยบอกแล้วก็แล้วไปสิคะ สนุกหรือไม่สนุกเป็นเรื่องในอดีต อย่าไปคำนึงถึงมัน"

มาวันทาส่ายหน้าอัดอั้น ชักไม่กล้าเผชิญหน้าอมฤตขึ้นมาจริงๆ

"จ๊ะนะ… เธอหน้าไม่อายก็เรื่องของเธอ แต่คนอื่นเขามีจิตใจ มีความรู้สึกอยากรักษาหน้า ก็ควรเห็นใจกันบ้าง พี่รู้จักนิสัยเธอดี ใส่สีตีไข่ถนัดนัก โดยเฉพาะถ้าเป็นความเสียหายของคนอื่น"

ลานดาวลอยหน้าลอยตาถามแบบทองไม่รู้ร้อน

"เอาน้ำเย็นมั้ยคะ? เดี๋ยวจะลุกไปรินให้"

เริ่มไหวทันว่ากำลังถูกยั่วโมโห จึงพยายามสงบใจลงด้วยการลุกขึ้นเดินไปยืนกอดอกชมกุหลาบนอกบานกระจกเสีย รอบด้านทั้งใกล้และไกลเต็มไปด้วยความเจริญหูเจริญตาตามแนวคิดโครงการบ้านริมทะเลสาบกลางกรุงที่รายล้อมด้วยพรรณไม้งดงาม เพียงฝากตาฝากใจกับสิ่งที่เห็นครู่เดียว ความขุ่นมัวในอกก็เริ่มลดระดับลงอย่างรวดเร็ว

หลายครั้งมาวันทาทบทวนแล้วงงงันกับความรู้สึกแบบเดิมๆที่มีต่อลานดาว น่าสรุปว่าหล่อนเป็นเพียงเครื่องมือใช้กรรมของลานดาว และถูกอำนาจเสน่ห์ครอบงำจนหูอื้อตาลายไปชั่วขณะ อยากลบความจริงในช่วงเวลานั้นทิ้งจากชีวิต ไม่ให้มีใครจดจำเรื่องราวต่างๆได้ แต่ยิ่งวันยิ่งทำท่าจะมีคนรู้มากขึ้น และหล่อนก็ไม่สามารถควบคุม ไม่อาจล่วงรู้เลยว่าชาวบ้านมีปาก เขาใช้ปากพูดถึงหล่อนกันอย่างไร ใกล้เคียงหรือห่างไกลความจริงขนาดไหน

นึกอยากย้อนเวลาเสียจนเหนื่อยใจ ไม่มีใครสามารถกลับไปแก้ไขอดีตได้ หล่อนถูกอบรมสั่งสอนให้ทำชีวิตเหมือนผ้าขาว แต่บัดนี้ก็มีหย่อมดวงด่างพร้อยให้งามหน้าเสียแล้ว อยากโทษลานดาวฝ่ายเดียว แต่ทบทวนด้วยใจเป็นธรรมคราวใดก็เห็นหล่อนเองมีส่วนร่วมไม่ต่ำกว่าครึ่งเสมอ ปฏิเสธไปก็คือหลอกตัวเองเปล่า ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับลานดาวกระดึบคืบคลานอย่างยากจะรู้ทิศทาง จึงลำบากต่อการพยายามระวังตัว สำนึกอีกทีก็ถลำลึกเกินถอนเสียแล้ว

ระบายลมหายใจยาว แบบทดสอบในชีวิตหลายข้อนั้นง่ายที่จะผ่าน หล่อนยังสาว ยังสวย ยังแสนหวานต้องตาเพศตรงข้ามเสมอ หนุ่มๆมากหน้าหลายตาจึงพยายามเข้ามาเกาะแกะ บางคนไม่รู้ว่าออกเรือนก็แล้วไป แต่บางคนรู้ทั้งรู้ยังไม่วายตื๊อประสาคนยุคบริโภคกามหลากรสเป็นกิจวัตร ผิดหรือไม่ผิดศีลช่างมัน กรณีเหล่านั้นง่ายจะจัดการ พอเห็นหน้าว่าเป็นชายแค่เมินเสียก็สิ้นเรื่อง

แต่ลานดาวเริ่มก้าวเข้ามาแบบน้องสาว นึกไม่ถึงเลยว่าพอเปิดใจให้จะเป็นเรื่องได้ ยังดีแค่ไหนที่ศีลไม่ขาดทะลุให้เป็นตราบาปหนักหน่วงกว่าทุกวันนี้ หักห้ามใจทันเสียก่อนปลูกต้นงิ้วสำเร็จ แต่ก็เรียกว่าฉิวเฉียดเต็มทน ได้รับกรรมเบาะๆเป็นการถูกนินทาให้ขายหน้านี่ถือว่าบุญนักแล้ว

รู้สึกถึงสองเรียวแขนที่สวมสอดกอดกระหวัดมาจากเบื้องหลัง แพทย์สาวปฏิเสธด้วยภาษากายคือเบี่ยงหนีนิดหนึ่ง แต่ฝ่ายนั้นยังตามกอดอย่างนุ่มนวล ให้กระแสสัมผัสเยี่ยงพี่น้องประเล้าประโลมงอนง้อขอญาติดี จึงยอมยืนนิ่งในที่สุด

ลานดาววางคางเกยไหล่อีกฝ่าย สายตาทอดมองใบไม้ใบหญ้าเบื้องนอกพลางกระซิบ

"จ๊ะรักพี่เอินนะ ชาติก่อนๆก็คงรัก ชาติหน้าก็แน่ใจว่าจะรักอีก ลืมเรื่องที่ผ่านมากันเถอะค่ะ ใครว่ายังไงก็ช่างปะไร ความรักของเราไม่ได้วางไว้บนหัวเขาเสียหน่อย แค่รู้กันระหว่างเราว่านับแต่นี้จนตายจะผูกพันกันบนฐานความรักบริสุทธิ์ก็พอ จ๊ะสัญญาว่าจะเลิกพูดถึงช่วงเวลาที่เคยมัวหมองระหว่างเรา ไม่ว่า

จะกับใคร”

สีหน้ามาวันทาคลายลง ลานดาวเป็นอย่างนี้เอง ชอบยั่วให้ว้าวุ่นเสียก่อนแล้วถึงค่อยออดอ้อนออเซาะในภายหลัง ถ้านี่เป็นกรรมที่ลานดาวประกอบเป็นอาจิณในกาลก่อนๆ ก็สมควรแล้วที่เคยเจียนคลั่งอยู่พักหนึ่งก่อนจะคลี่คลายไปในทางดีภายหลัง

สำคัญคือยังมองไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของลานดาวชัดเจนนัก หล่อนยังคิด พูด และทำในแบบเดิมๆ ก็น่าเกรงว่าเดี๋ยวจะต้องย้อนกลับไปรับผลแบบเดิมๆอีกเช่นกัน คิดเช่นนั้นจึงถามแผ่ว

“กลัวบาปกลัวกรรมขึ้นบ้างหรือยัง? เราน่ะ”

“กลัวแล้ว...”

ลานดาวตอบเสียงอ่อนเสียงหวาน

“กลัวแล้วทำไมยังยียวนกวนประสาทไม่เลิก?”

“รักใคร ก็ต้องยั่วคนนั้นบ้างซิ ไม่งั้นจะหลงเราเหรอ”

“ยั่วแหย่ให้โกรธน่ะซี ไม่ใช่ยั่วยวนให้หลง เธอกลัวบาปกลัวกรรมท่าไหนของเธอกันหือ?”

ลานดาวใช้สองมือจับไหล่บังคับให้พี่สาวหันมาเผชิญหน้า

“ท่านี้ไง”

ท่าของคนกลัวบาปคือย่นคอยื่นหน้า จีบปากเหลือกตาโตเท่าไข่ห่าน มาวันทาทั้งฉิวทั้งขำ พอทนกลั้นไม่ไหวหลุดหัวเราะออกมาก็รู้สึกเก้อที่แพ้ทาง จึงผลักอกน้องสาวค่อนข้างแรงก่อนหันหลังกอดอกเชิดหน้าหนี

“เหมือนลิงที่สุด! ผู้หญิงอะไร”

ลานดาวยิ้มอย่างรู้จังหวะ ประชิดกอดและเอียงหน้าซบแก้มแนบบ่าผู้พี่คล้ายลูกแมวขี้ประจบ

“อยู่กับพี่เอินกะพี่แตรทำให้จ๊ะเชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรมแล้วจริงๆ อย่างที่จ๊ะเอาไปแปะไว้ในเว็บไซต์ฆ่าตัวตายของเราไงคะ พอดูสุขทุกข์ในจิตใจตัวเองและคนอื่นเป็น ทำให้เริ่มมองออกว่าเราเคยป้อนน้ำหนักทุกข์สุขแบบไหนไว้ให้คนอื่นซ้ำๆเป็นประจำ น้ำหนักทุกข์สุขเท่ากันนั้นก็จะย้อนกลับมาสนองคืนเราในวันหนึ่ง กิริยาอันเป็นเหตุเท่าไหร่ ปฏิกิริยาอันเป็นผลสะท้อนกลับก็เท่านั้น”

“แล้วเธอแหย่ให้พี่โมโหนี่นึกว่าจะได้ผลอะไรเป็นปฏิกิริยาสะท้อนกลับหรือ?”

“พี่เอินก็แหย่กลับมั่งดิ้ จ๊ะเต็มใจ”

มาวันทาเงียบบึ้ง ลานดาวจึงเตือนว่า

“ระวังนา... เก็บความโกรธไว้นานๆเดี๋ยวผิวเสียไม่รู้ด้วย ทีพี่เอินว่าเอาๆเมื่อกี้จ๊ะยังไม่โกรธเลย เพราะเชื่อที่พี่เอินเคยสอนไงคะ สตรีผู้มักโกรธจะมีวิญญาณอัปลักษณ์ในชาติปัจจุบัน แล้วเกิดชาติหน้าผิวพรรณจะทราม”

เจอไม้นั้นมาวันทาก็อ้ำอึ้ง ลดทิฐิที่จะเก็บความโกรธลง พระพุทธเจ้าเคยตรัสพยากรณ์กรรมอันมักเกิดขึ้นกับสตรีเพศไว้เช่นนั้นจริงๆ คือสตรีใดเป็นผู้มักโกรธ มากด้วยความแค้นใจ ถูกว่าแม้เล็กน้อยก็ฉุนเฉียวกระฟัดกระเฟียด ทำกระด้างกระเดื่อง แสดงความขัดเคืองให้ปรากฏ เช่นนี้เกิดในชาติไหนภพใด

ย่อมเป็นผู้มีรูปชั่ว ผิวพรรณทรามไม่น่าดู

เป็นธรรมดาที่ทั้งโลกเต็มไปด้วยหญิงรูปไม่งาม หรืองามไม่พร้อม เพราะเหมือนธรรมชาติกลั่นแกล้งด้วยการมอบความดื้อกับนิสัยเจ้าโทสะไว้เป็นคุณลักษณ์เด่นของเพศหญิง ความดื้อทำให้เจ้าโทสะ ความเจ้าโทสะจะเลี้ยงความดื้อไว้ ความกลัวอกุศลวิบากเท่านั้นทำให้ละนิสัยด้านเสียประจำเพศลงได้

มาวันทาหันกลับมาด้วยท่าทีที่เยือกเย็นลง

“จ๊ะนี่จริงๆเลยนะ คนอย่างเธอต่อไปจะเป็นคุณอนันต์หรือมหันตโทษขนาดไหนก็ไม่รู้...”

ตอนที่ ๒๙ หมอเทวดา

บนโต๊ะทานข้าวในค่ำคืนนั้นเต็มไปด้วยอาหารอร่อย บรรยากาศพูดคุยสนุกสนานเป็นกันเอง ไม่มีใครแปลกปลอมเลยสักคน มาวันทายังคงเข้าหน้ากับผู้ใหญ่ได้สนิทหลังจากเมฆหมอกอึมครึมผ่านพ้นไป ส่วนอมฤตก็เข้าบ้านบ่อยจนทุบสถิติการมาเยือนของหนุ่มทุกราย เพื่อนชายในอดีตของลานดาวส่วนใหญ่ปรากฏตัวให้พ่อแม่เห็นสองสามหน ราวกับตัวตลกมายกมือไหว้คั่นรายการแล้วเด้งดึ๋งลับหายชั่วนิรันดร์ คล้ายพิธีสร้างสีสันรอเวลาพระเอกตัวจริงออกโรง เห็นได้ชัดว่าสำหรับอมฤตนั้น ลานดาวคบดูใจในฐานะผู้มีสิทธิ์คนแรกที่อาจเป็นเจ้าบ่าว มิใช่เหยื่อรายใหม่ไว้เขี่ยทิ้งเล่นเป็นการเพิ่มบารมีดังเคย

กระทั่งเกือบสองทุ่มเมื่อพ่อแม่ของลานดาวขอตัว เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวสนทนากันเอง ลานดาวจึงชวนอมฤตกับมาวันทาไปที่ห้องกระจกอันเป็นอาณาเขตส่วนตัวสุดโปรดของหล่อน หญิงสาวอารมณ์ดีพอจะเล่นเปียโนตามคำขอให้สองหมอฟังหลายเพลงเป็นรายการบันเทิงตบท้ายอาหารค่ำ จากนั้นจึงปิดเปียโนลุกมานั่งรวมกลุ่ม

“พี่แตรจะสะกดจิตรักษาพี่เอินไม่ใช่หรือคะ ลงมือเลยไหม? จ๊ะอยากดู”

เจ้าของสถานที่เป็นฝ่ายยิ้มแย้มถามแทนผู้รอรับการช่วยเหลือ อมฤตพยักหน้า

“ก็ดี... เอินพร้อมหรือยัง?”

คนถูกถามยิ้มเขิน นับจากวันแรกที่รู้จักกัน ก็เพิ่งคืนนี้ที่หล่อนพบเขาอีกครั้ง แม้จะมีความคุ้นเคยอยู่บ้างจากการสนทนาผ่านอินเตอร์เน็ต พอเจอตัวจริงก็เหมือนยังแปลกหน้าในหลายๆทาง

“พร้อมค่ะ รบกวนพี่แตรหน่อยนะคะ”

“งั้นพวกเราปิดมือถือกันทุกคนนะ” แล้วเขาก็หันไปบอกลานดาวโดยเฉพาะ “ห้ามพูดอะไรแทรกขึ้นมาล่ะ ถ้ามีใครแวะมาป้วนเปี้ยนก็ช่วยออกไปรับหน้าด้วย หากโฉ่งฉ่างให้เอินวอกแวกอาจเกิดความเสียหายหรือมีผลกระทบกระเทือนได้”

“ก๊าบ!”

ลานดาวยกมือตะเบ๊ะรับคำสั่งเสียงแหลมเป็นทหารรับใช้ผู้น่ารัก

“บอกแนวทางคร่าวๆก่อนเพื่อความเข้าใจ” อมฤตอธิบายให้มาวันทาฟัง “ตามสมมุติฐานของพี่ที่เอินยังฝันร้ายประปรายก็เพราะใจส่วนลึกยังกลัวความสูงซึ่งติดตาในฐานะเครื่องมือฆ่าตัวตาย ถึงแม้เอินเดินทางกลับไปที่เก่าเพื่อลบล้างเจตนาเดิมก็ยังแก้ได้ไม่ขาด เพราะขุดไม่ถึงรากแก้ว ฉะนั้นพี่จะจูงจิตเอินให้เข้าสู่ภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น เอินจะคุยกับพี่รู้เรื่องทุกอย่าง แต่จิตมีสภาพคล้ายฝัน คือสามารถเห็น ได้ยิน และรู้สึกชัดราวกับเกิดเหตุการณ์จริง พี่จะสร้างสถานการณ์ขึ้นมาใหม่ให้เอินรู้จักหน้าตาความกลัวอย่างถ่องแท้ จากนั้นจะให้การดำเนินจิตอีกแบบหนึ่งเป็นการลบล้างกัน หากถอนรากความกลัวชนิดนี้ได้ แม้ฝันอีกก็จะไม่ทรมานแล้ว”

มาวันทาพยักหน้าอย่างเชื่อมือ

“เข้าใจค่ะ”

"เปลี่ยนที่กับจ๊ะ ไปนอนบนโซฟายาวดีกว่า ร่างกายจะได้ผ่อนพักทั้งหมด ไม่มีส่วนไหนต้องเกร็ง"

สองสาวสลับที่กันตามท่านจิตแพทย์สั่ง มาวันทาประหม่าเล็กน้อยเมื่อเอนลงนอนหนุนหมอนเหยียดกายหงายตามยาว นึกหวาดหวั่นอยู่ในใจว่าเดี๋ยวตนอาจจะออกท่าออกทางตลกให้ลานดาวหัวเราะขบขันเข้าบ้างหรือไม่ วินาทีนั้นชักอยากไล่แม่น้องสาวจอมล้อเลียนออกไปนอกห้องเสียไกลๆ ติดแต่เป็นเจ้าของสถานที่ แล้วไล่อย่างไรก็คงไม่ไป เพราะเจ้าตัวประกาศเองว่าอยากดู

กลืนน้ำลายลงคอฝืดๆเมื่ออมฤตสั่งให้ปิดตา เขาคอยกำกับบททีละขั้น นับแต่ชี้ให้เห็นอาการหายใจซึ่งสะท้อนว่าหล่อนยังไม่สบายเต็มที่ สังเกตจากอาการหายใจขัด ไม่ราบเรียบสม่ำเสมอ อีกทั้งยังตื่นเต้นกับความคิดว่ากำลังจะถูกสะกดจิต เมื่อมาวันทารู้ตัวจึงสงบความคิดลง เหลือแต่ความกำหนดอยู่กับกิริยาผ่อนพักสบาย ลมหายใจราบรื่นสม่ำเสมอขึ้นกว่าเดิม เยี่ยงผู้ฝึกสมาธิจนเริ่มชำนาญแล้ว

เมื่อเห็นมาวันทาสบายอยู่กับลมหายใจเป็นหลักตั้ง อมฤตก็ชี้ต่อไปเป็นจุดๆว่าร่างกายส่วนไหนของหล่อนยังฝืน ยังไม่วางพักเต็มที่ เช่นคอแข็งขึนเล็กๆ หน้าท้องยามระบายลมออกยังเกร็ง ตลอดจนกระทั่งนิ้วมือซ้ายบางนิ้วที่งอก่องอขิงไม่สบายตามธรรมชาติ จิตแพทย์หนุ่มจาระไนละเอียดยิบจนไม่เหลือส่วนใดในกายมาขโมยสุขได้อีก

ตามธรรมชาตินั้น แค่ตระหนักว่ากายส่วนใดยังฝืนเกร็ง กายส่วนนั้นก็คลายตัวไปเอง ที่ไม่คลายก็เพราะไม่รู้และปล่อยให้เป็นปมขมวดอยู่อย่างนั้น การที่มาวันทามีอมฤตกำกับตามลำดับทำให้กายใจหล่อนพักราบรวดเร็วขึ้นกว่าสำรวจตรวจตราด้วยตนเอง และเมื่อผลลัพธ์เป็นบวก กระแสจิตหล่อนก็คล้อยตามคำพูดเขาโดยดี

"คราวนี้ลองดูร่างกายทีละส่วนนะ ว่ามันหนักหรือว่าเบา เริ่มจากเท้าก่อน อาการที่มันไม่ขยับไม่มีความเกร็งนั่นแหละที่ให้ความรู้สึกเบา ถ้าจับที่ความเบาไปเรื่อยๆ ก็จะรู้สึกเหมือนเท้าหายไปเป็นความว่างเสมอกับอากาศ"

มาวันทาลองกำหนดที่เท้า ทีแรกรู้สึกถึงความมีเนื้อหนังและน้ำหนักอยู่บ้าง แต่พอนึกตาม คือเห็นว่าอาการนิ่งไม่กระดุกกระดิกแม้แต่นิดเดียวคือเบา และความเบานั้นเสมอกับอากาศรอบเท้า ก็คล้ายเท้าจะล่องหนหายไปจริงๆ ซึ่งจังหวะที่เหมือนเห็นอากาศธาตุเข้ามาแทนอวัยวะเบื้องล่างสุด อมฤตก็พูดขึ้นทันทีทันกับจังหวะ เพื่อไม่ให้ใจมาวันทาแช่กับความว่างเฉพาะจุด

"สำรวจดูน่อง ตอนนี้ดูมีน้ำหนักของเนื้อที่แนบกับเบาะ ลองสังเกตว่าถ้าไม่มีริ้วเนื้อไหนทำงานก็เกิดความสบายทั่ว พอเห็นความสบายก็จะเห็นความกลมกลืนกับอากาศโดยรอบด้วย"

อมฤตจี้ให้รู้เช่นเดียวกันนั้น ไล่ขึ้นมาจากเท้า น่อง ต้นขา แผ่นหลัง ลำคอ แล้วสิ้นสุดที่ศีรษะ ทุกอย่างพลันมลายหายสิ้นราวกับถูกพ่อมดเสกให้ล่องหน เหลือแต่ภาวะเป็นสุขสงบซึ่งใจจับไว้เป็นที่มั่นสุดท้ายประการเดียว

ลานดาวซึ่งอยู่วงนอกในฐานะผู้สังเกตการณ์เห็นร่างมาวันทาแน่นิ่งไม่ไหวติง และคล้ายทอรัศมีสุขเอิบอาบเป็นดวงเด่นออกมาจากภายในเฉกเช่นผู้อิ่มเต็มอยู่กับกระแสสมาธิ จิตไม่วอกแวก ไม่ข้องเกี่ยวกับประสาทสัมผัสหยาบ เป็นครึ่งทางระหว่างความเป็นตัวของตัวเองกับการถูกคนอื่นควบคุม การมาถึง

จุดนี้ไม่ใช่นักสะกดจิตทุกคนจะทำได้ และผู้ถูกสะกดเองเป็นตัวแปรสำคัญยิ่งอยู่ด้วย อย่างเช่นถ้ามาวันทาฟุ้งซ่านหลุกหลิกหรือไม่ยอมนึกตามคำสั่ง ก็ยากที่จะหวังผลสำเร็จใดๆ

"เอาล่ะ ดูความขาวที่กำลังปรากฏเหมือนผืนผ้าใบตอนนี้ เอินลองดูดีๆนะ ว่ามันเหมือนสีของผนังปูนแห่งหนึ่ง"

พอได้ยินคำว่า 'ผนังปูน' จิตที่กำลังพร้อมจะวาดภาพฝันก็เนรมิตผนังปูนขึ้นทันที จิตอมฤตกำลังเชื่อมติดอยู่กับจิตของมาวันทาพลอยเห็นมโนภาพตามหล่อนราวกับเป็นตัวหล่อนเอง

"สังเกตว่ามีบันไดแนวตั้งอันหนึ่ง ทำขึ้นจากเหล็กสีดำ ประกบติดอยู่กับผนังปูน มีราวบันไดให้จับ... และเอินพบว่าตัวเองกำลังอยู่ที่บันไดนั้น สองเท้าวางอยู่บนขั้นบันไดขั้นหนึ่ง รับน้ำหนักตัวเราไว้อย่างดี สองมือจับราวบันไดมั่นคง โดยที่เราหันหน้าเข้าหาผนัง ไม่เห็นอะไรอย่างอื่น"

อมฤตสัมผัสกระแสความสุขจากกระแสจิตของมาวันทาอยู่ตลอดเวลา ซึ่งก็ได้ผลเป็นการตามประกบจิตหล่อนไม่ลดละ และขณะพูด เขาก็สร้างจินตภาพขึ้นอย่างแจ่มชัดไปด้วย เพียงนึกเหนี่ยวนำให้หล่อนเห็นตามด้วยอำนาจจิตที่มั่นคงเป็นปึกแผ่น ฝ่ายมาวันทาก็รู้สึกเสมือนไปปรากฏตัวบนบันไดอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ สองเท้าเหยียบลูกนอนบันไดมั่นคง สองมือจับราวบันไดกระชับแน่น สองตามองผนังปูนโดยปราศจากความคิดของตัวเองว่าจะมองอยู่อย่างนั้นทำไม

"จับราวบันไดไว้ดีๆนะ"

เขาสั่งด้วยน้ำเสียงเตือนเหมือนอยู่ในสถานที่จริง ทำให้มาวันทายิ่งอุปาทานเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น

"ทีนี้เอินค่อยๆเอนหลังห่างออกมาจากบันได ค่อยๆปล่อยแขนให้ยืดออกมา อย่าให้มือหลวมเด็ดขาด... เอาล่ะ ดี... สุดแขนแล้วใช่ไหม คราวนี้ควบคุมสติให้มั่นนะ ลองเหลียวหน้ามองย้อนลงไปข้างล่าง เอินจะเห็นตัวเองยืนอยู่บนขั้นบันไดชั้นล่างสุด และลึกลงในแนวดิ่งคือความสูงของตึกหลายสิบชั้นเห็นเป็นเส้นนำสายตาลู่ลงสู่พื้นเบื้องล่างไกลลิบ ถนนเหลือขนาดเท่าไม้บรรทัด อากาศรอบตัวเวิ้งว้างว่างเปล่าไปหมด"

"อ๊ะ!..."

คนถูกสะกดร้องเบาๆ ด้วยอำนาจการปรุงแต่งนิมิตของจิต และด้วยการปล่อยใจให้ผูกยึดแนบแน่นกับภาพลวงเช่นเดียวกับหลงยึดฝันเป็นจริงเป็นจัง ส่งผลให้มาวันทาใจหายวาบที่กลางอกและโหวงหวิวลึกลงไปจนสุดท้องน้อย กระชับมือเกาะราวบันไดแน่นขึ้นด้วยความเสียวสยองกับความสูงระดับที่ไม่เคยยื่นตัวเปล่าๆห้อยโหนท้าทายเช่นนั้นมาก่อน

ร่างจริงของมาวันทาที่ปรากฏต่อสายตาอมฤตและลานดาวกระตุกเกร็ง กำหมัดแน่น ใบหน้าเคร่งเครียดเหมือนคนกำลังฝันร้าย ลานดาวเห็นแล้วยิ้มสนุก ปฏิกิริยาทางกายของมาวันทาบอกชัดว่าไม่ได้แกล้ง

"เอินหันหน้ากลับเข้าหาผนังนะ เห็นไหมว่ามือเราที่ชื้นเหงื่อทำให้จับราวไม่มั่น แขนที่รั้งน้ำหนักตัวไว้ก็เหมือนกัน เริ่มล้าใช่ไหม? ยังไงก็อย่าปล่อยเด็ดขาดนะ เพราะถ้าเผลอปล่อยหรือลื่นหลุดนิดเดียว เอินจะร่วงลงไปหาอากาศว่างที่น่ากลัวเบื้องล่างทันที"

มาวันทาผู้น่าสงสารเม้มปากแน่น ครางในลำคออึกอักเหมือนคนพยายามต่อสู้ยื้อชีวิตไว้ อกใจบังเกิดความกลัวตายขึ้นมาอย่างท่วมท้น ความเสียวทรมานแล่นจากกระหม่อมลงไปถึงปลายเท้า ทุกข์เหลือจะประมาณว่ามากมายเพียงใด

"พี่แตร... เอินกลัวค่ะ"

พึมพำบอกเขา สำนึกว่ากำลังมีเขาคอยช่วยอยู่ตลอดเวลา ลานดาวเหลือบตามองนักสะกดจิตด้วยความอยากรู้ว่าเขาจะทำเช่นใดต่อไป แต่เห็นอมฤตยังมองมาวันทาแน่วนิ่งเฉยเมย เสมือนคนใจร้ายใจดำไม่อินังขังขอบกับความเดือดร้อนของคนอื่น ทั้งที่เขาเป็นคนบีบให้หล่อนเข้าสู่สภาพน่าขนลุกเช่นนั้นด้วยตนเอง

โดยที่แท้จิตแพทย์หนุ่มกำลังรอเวลาให้ถึงสุดยอดของความกลัว เขาหย่อนระเบิดเวลาให้จิตมาวันทาปรุงแต่ง อุปาทานหนักเข้าไปใหญ่

"แย่จัง มือเอินชื้นเหงื่อ แถมกำลังแขนก็ทำท่าจะทรงน้ำหนักตัวไว้ไม่ได้"

คนถูกสะกดรู้สึกราวกับจะได้เวลาลื่นหลุดอยู่แล้วรำไร

"พี่แตรขา... ช่วยเอินด้วย"

มาวันทาละล่ำละลัก เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น บิดร่างไปมาน้อยๆ คิ้วขมวดแน่น แขนขาเกร็งเห็นชัดด้วยตาเปล่า ลานดาวเริ่มเป็นห่วงและสงสารพี่สาว ชักสงสัยครามครันว่าอมฤตแน่ใจหรือว่าเขาควบคุมสถานการณ์ได้

"เอาล่ะ... หันมองลงไปข้างล่างอีกทีนะเอิน"

จิตของมาวันทาอยู่เหนือการควบคุมของตนเอง ใจจะขาดให้ได้เมื่อต้องเหลียวลงต่ำอีกครั้งทั้งที่ไม่สมยอมยินดีแม้แต่น้อย

"ฮือ..."

หล่อนปล่อยโฮออกมาด้วยความเย็นสันหลังวาบหวิวว่างโหวงดุจร่างจะหลุดร่วงจากบันไดเดี๋ยวนั้น ลานดาวแทบทนเฉยไม่ไหว เกือบช่วยวิงวอนขอร้องอมฤตให้เลิกทรมานพี่สาวหล่อนเสียที หรือไม่ก็เข้าไปปลุกปลอบมาวันทาเสียเองว่าแท้จริงหล่อนปลอดภัยอยู่บนโซฟาตั้งพื้น หาได้อยู่บนตึกเหมือนอย่างที่ถูกสะกดให้เห็นไปเองแต่อย่างใดเลย

ความกระสับกระส่ายนั่งไม่ติดของลานดาวทำให้อมฤตต้องหันมาใช้สายตาปราม แล้วหันไปมองมาวันทาด้วยดวงตาเยือกขรึมของผู้ที่ผ่านประสบการณ์ร้อนหนาวพรรค์นี้มาอย่างโชกโชนจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ต่างจากเห็นคนร้องเพลงขณะกำลังอารมณ์ดี

"ที่พี่เห็นคือแขนซ้ายของเอินหมดกำลังแล้ว ยอมปล่อยมันเสียทีก็ได้ ใช้กำลังแขนขวาเหนี่ยวตัวไว้ข้างเดียวไปก่อน"

ก่อนเขาพูด มาวันทากำลังรู้สึกอยู่เช่นนั้นจริงๆ มือซ้ายจึงปล่อยตกข้างกายอย่างหมดอาลัยตายอยาก ตระหนักว่าแม้แขนขวาก็ร่อแร่ใกล้หมดแรงเต็มทน วินาทีนั้นหล่อนนึกขึ้นมาได้ถึงสภาพร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่างลิบซ้ำแล้วซ้ำเล่าในฝันร้าย หล่อนกลัว และไม่อยากเป็นอย่างนั้นอีก จึงรวบรวมพลังที่เหลือทั้งหมดส่งไปที่แขนและมือขวาสุดความสามารถ

"ตายล่ะ! ดูเหมือนมือเอินกำลังจะลื่นมากขึ้นทุกที อย่าท้อถอยนะ นิ้วชี้กับนิ้วกลางยังพอเกี่ยวไว้ได้อีกสักสองสามวินาที"

"พี่แตร!"

เสียงขานชื่อเขาเริ่มกลายเป็นกรีดร้องโหยหวน วิงวอนอย่างลืมอาย ขอด้วยคำพูดเท่าที่จะนึกออกทั้งหมด

"ช่วยเอินด้วยค่ะ! อย่าปล่อยให้เอินตกลงไป! ยื่นมือมารับเอินไปทีเถอะ มารับเอินไปด้วย ได้โปรด... เอินขอร้อง"

ลานดาวพลอยทำหน้าเครียดถมึงทึงไปด้วย เพราะเห็นชัดว่าอมฤตยิ้มเหมือนกำลังเอ็นดูเด็กราวกับเล่นสนุกกับเกมที่เขาสร้างขึ้นมาด้วยอารมณ์ซาดิสต์มากกว่าจะปรารถนาดีช่วยคลี่ปมทางจิตให้ใคร

นาทีเป็นนาทีตายเข้าด้ายเข้าเข็มนั้นเอง อมฤตก็กำหนดจิตตนเองเป็นสุขนิ่งอย่างใหญ่ แล้วขยายขอบเขตความสุขนั้นเข้ากลบกลืนคลื่นความทุรนทุรายในกระแสจิตปั่นป่วนในร่างบนโซฟายาว ก่อนพูดชัดถ้อยชัดคำ

"ถอนความรู้สึกออกจากนิ้วสุดท้ายเถอะ ยอมเสีย... เอินสัมผัสอากาศรอบตัวได้ใช่ไหม? ถ้าตัวเราเบาเท่าอากาศก็ไม่มีน้ำหนัก ถ้าไม่มีน้ำหนักก็ไม่ต้องเหนี่ยวตัวไว้ ไม่เชื่อลองปล่อยนิ้ว เลิกพยายามเอาตัวรอด แล้วถอยออกมาลอยกลางอากาศสิ"

จิตมาวันทาถูกเหนี่ยวนำด้วยคำพูดแต่ละประโยคของอมฤตดุจเขาเป็นเจ้าชีวิต หล่อนถอนความเพียรพยายามเอาตัวรอด ยินยอมคลายนิ้วจากลูกนอนอันเปรียบเสมือนฟางเส้นสุดท้าย จิตสัมผัสความว่างเวิ้งของอากาศ เลิกกลัวมัน ลืมน้ำหนักตัวอันเกิดจากแรงดึงดูดโลก ฉับพลันก็คล้ายลอยห่างถอยออกมาจากบันไดตึกโดยไม่ตกร่วงหล่นตามแรงดึงดูดดังประหวั่นพรั่นพรึง

"เห็นไหมว่ามีแต่สิ่งที่เราเห็นว่าเป็นตึก เป็นบันได ไม่มีอันตราย ไม่มีความน่ากลัว ไม่มีความทุกข์ทางใจ ตราบใดที่เราสามารถถอยออกมาเป็นผู้ดู ผู้ปราศจากน้ำหนักได้อย่างนี้"

นิมิตตรงหน้าปรากฏทำนองเดียวกับภาพในจอโทรทัศน์ ตัวจริงของมาวันทาผ่อนคลายกลายเป็นสีหน้าสงบสุขเหมือนคนอยู่ในแหล่งพักพิงปลอดภัยไร้กังวลแล้ว

"ความกลัวทั้งหมดเป็นแค่ผลผลิตที่เกิดจากการเอาตัวเราไปผสมกับภาพลวงตา... ลองเรียนรู้ที่จะกลัวอีกครั้งนะ กลับเข้าไปเกาะบันไดใหม่ น้ำหนักตัวกลับมาอีกครั้ง"

มาวันทาพยายามขัดขืน เพราะเห็นชัดว่ากำลังจะถูกดูด หรืออีกนัยหนึ่งคือสมยอมพุ่งเข้าไปหาความทุกข์ แต่คำสั่งคือคำสั่ง คล้ายสมองของหล่อนยอมรับคลื่นเสียงอมฤตไว้แล้วว่าพูดอะไรมา ทุกอย่างต้องเป็นไปตามนั้น หมดทางปฏิเสธหรือแม้แต่จะคิดหลีกเลี่ยง หล่อนเห็นตนเองเกาะราวบันได หันหน้าเข้าหาผนัง เนื้อตัวมีน้ำหนัก สองเท้าเหยียบขั้นบันได ความรู้สึกล่อแหลมไม่มั่นคงกลับคืนมาอีกเต็มสภาพ

"เอินจับราวบันไดไว้แน่นเกินไป ไม่สนุกหรอก ลองใช้มือซ้ายที่ไม่ถนัดแค่ข้างเดียวดูซี"

หญิงสาวเห็นมือขวาของตนปล่อยออกทันทีคล้ายคนบ้าจี้ เขาสั่งให้ทำอะไรก็ทำ หล่อนรู้สึกถึงความเอียงซ้าย เกร็งซีกซ้าย และน้ำหนักตัวที่ทวีขึ้นเป็นสองเท่า เพราะเหลือกำลังแขนเพียงข้างเดียวสู้กับแรงดึงดูดโลกอยู่

"ค่อยๆยืดแขนออกมา แล้วมองลงไป"

"ไม่! พี่แตร... ทำไมทำกับเอินอย่างนี้คะ?"

ปากปฏิเสธเสียงแข็ง แต่จิตกลับอ่อนเปียก ยอมปฏิบัติตามคำสั่งโดยดีเช่นเคย เห็นความสูงที่เหมือนเครื่องดูดร่างหล่อนลงไปปะทะพื้นให้แหลกเหลวแล้วขนหัวลุกขึ้นมาอีก คล้ายภาพทั้งหมดปรากฏเป็นปากยักษ์ที่อ้ารอพร้อมจะขย้ำตนได้ทุกขณะจิต

ทว่ามาวันทาพบความแตกต่าง คือครั้งนี้อาการเสียวท้องน้อยลดลง เกิดความวางเฉยอยู่ในส่วนลึก คล้ายมีสิ่งกระซิบบอกว่านี่แค่ภาพที่ตาเห็น หล่อนจะไม่เป็นอันตรายเพียงจากสิ่งที่เห็นด้วยตาอย่างเดียว

"มันเป็นแค่ภาพที่เราเห็น เอินกำหนดใจไว้อย่างนั้นแหละถูกแล้ว ถ้าเราไม่มีน้ำหนักตัวอยู่ในมิติเดียวกับมันก็จะไม่เสียวไส้เลย ลองทำความรู้สึกถึงอากาศว่างไร้น้ำหนัก แล้วละลายตัวเองให้กลมกลืนกับความว่าง... อย่างนั้น... เห็นความไม่มีน้ำหนัก เห็นความไม่มีตัว เห็นเราลอยสูงขึ้น ภาพทั้งหลายกลายเป็นแค่สิ่งถูกเห็นจากมุมมองของจิตที่ว่างเปล่า"

คล้ายร่างหล่อนมลายหาย เหลือเพียงอากาศธาตุว่างวาย ดวงจิตหมดความเกี่ยวพันกับสิ่งที่เห็น ไม่มีความหวาดกลัวหลงเหลืออยู่อีก ทุกสิ่งแค่ถูกรู้เท่าที่ปรากฏเป็นภาพให้เห็นด้วยตา หาได้มีสิ่งใดประกาศความหมายในเชิงทำร้ายแม้แต่น้อย

"กลับไปที่บันไดใหม่"

มาวันทาเหนื่อยหน่าย แต่คำพูดของเขาทำให้ภาพน่าทรมานย้อนกลับมาอีกในทันที

"คราวนี้ลมกำลังพัดแรง แล้วเอินก็จับบันไดด้วยมือซ้ายข้างเดียว หน้าก้มลงมองเบื้องล่าง"

ลมพัดตึงดังอมฤตว่า คล้ายเขานั่งอยู่ในห้องคอนโทรลของสตูดิโอถ่ายทำภาพยนตร์ขนาดยักษ์ กดปุ่มให้เกิดสิ่งใดก็ได้ตามปรารถนา ความรู้สึกแรกของมาวันทาคือเสียววูบ เย็นไปทั้งสันหลัง กลัวโดนลมพัด รักษาน้ำหนักตัวไว้ไม่ได้ ต้องหลุดมือลอยลิ่วลงไป แต่แปลกที่คราวนี้มีอาการเพียงวูบเดียวแล้วกลายเป็นมองเฉยดุจคนด้านชาไร้ความรู้สึก เพราะตระหนักเท่าทันเสียแล้วว่าทั้งหลายที่กำลังปรากฏคือภาพลวงตา หล่อนเรียนรู้ที่จะปรับสภาพน้ำหนักตัวให้กลมกลืนกับอากาศว่างด้วยตนเองโดยไม่ต้องรอนักสะกดจิตสั่ง ความทุกข์ใจจึงไม่เกิด

อมฤตสัมผัสได้ถึงคลื่นความสงบเฉยและนิ่งเย็นจากจิตมาวันทา ก็รู้ว่าตนติดตั้งโปรแกรมแก้ความกลัวให้หล่อนสำเร็จแล้ว จึงเริ่มกระบวนการถอนสะกด

"เอาล่ะ หันหน้ากลับเข้าหาผนังสีขาว"

หญิงสาวปฏิบัติตาม และเห็นตนมองผนังขาวเฉยเมยอยู่

"พี่จะนับถอยหลังจาก ๕ ถึง ๑ นะ ห้า... เอินรู้ตัวว่าจิตถูกสะกดควบคุมอยู่ สี่... เอินไม่ต้องเกี่ยวข้องกับภาพและสัมผัสรอบตัวแล้ว สาม... เอินเริ่มรู้สติเห็นตัวเองในปัจจุบันตามจริงว่ากำลังนอนอยู่บนโซฟา สอง... เอินเป็นอิสระจากคำสั่งของพี่ หนึ่ง... ค่อยๆลืมตา"

เปลือกตาของมาวันทาเผยอขึ้นทีละน้อย สิ่งแรกที่รู้สึกชัดคือความเบาใจ ราวกับบางสิ่งที่หนักอึ้งหายไป หรือถูกถอนทิ้งไว้เบื้องหลัง หล่อนค่อยๆเอียงหน้าทางขวา เห็นจิตแพทย์หนุ่มกำลังจับจ้องมาจากที่นั่งฝั่งตรงข้ามก็ยิ้มให้ และดึงตัวขึ้นนั่ง พนมมือไหว้เขา

"ขอบคุณนะคะพี่แตร"

"ไม่เป็นไร"

นั่งนิ่งเป็นครู่ ระบายลมหายใจด้วยความอ่อนล้าเล็กน้อย

"เอินจะไม่ฝันร้ายอีกแล้วใช่ไหมคะ?"

"ก็อาจฝันบ้าง แต่ลึกลงไปถึงความเข้าใจระดับจิต เอินจะถอนตัวจากภาพโหดร้ายที่หลอกหลอนสั่นประสาทเสียได้ด้วยโปรแกรมที่พี่ติดตั้งไว้ คือเมื่อเจอนิมิตเกี่ยวข้องกับความสูง จิตเอินจะรู้ตัวแล้วถอยออกมาเป็นผู้ดู แทนที่จะเข้าไปมีน้ำหนักร่วมในมินิมิตนั้น"

มาวันทายิ้มใสอย่างเข้าใจกระจ่าง ลานดาวเข้าไปนั่งชิดแฟนหนุ่ม ดึงแขนเขามากอดแนบอกด้วยความทึ่งผลงาน

"อาวุธในการรักษาคนไข้สารพัดชนิดเลยนะคะ พี่แตรนี่หมอเทวดาแท้ๆ!"

"หมอธรรมดามากกว่า"

มาวันทาทอดมองอมฤตด้วยสายตาเคารพรักดุจพี่ชายร่วมอุทรเดียวกัน เขาเป็นจิตแพทย์ที่สามารถจ่ายยา ทำจิตบำบัดที่แพทยสภาให้การรับรอง กับทั้งมีสิ่งที่จิตแพทย์ทั่วไปไม่มี นั่นคือพลังจิตช่วยเหลือคนไข้ตรงๆ หล่อนทบทวนประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านมาสดๆร้อนๆ และเห็นว่าถ้าหากเขาปราศจากจิตสัมผัส ก็จะไม่สามารถรู้วาระอันควรชี้นำตามลำดับเหมาะสมได้ขนาดนั้นเลย

"นี่เป็นอุบายสะกดจิตมาตรฐานหรือเปล่าคะ?"

อมฤตสั่นศีรษะ

"พี่ประยุกต์จากแนวปฏิบัติธรรมของพุทธ คือแทนที่จะให้จิตผสมรวมเข้ากับความคิดปรุงแต่งหรือนิมิตทางจิต ก็ถอยแยกออกมาเป็นผู้ดูเสีย เมื่อฝึกซ้ำๆจนวิถีการดำเนินจิตทรงตัวในฐานะผู้ดู ไม่หลงกลายเป็นผู้เล่น ก็จะปล่อยวางเสียได้"

มาวันทาตาสว่าง เข้าใจแนวการดำเนินจิตเพื่อตัดอุปาทานหลงยึดมั่นถือมั่นความปรุงแต่งอย่างกระจ่าง

ลานดาวยื่นหน้ายกยอฉอเลาะ

"เหมือนธรรมชาติให้โอกาสพวกชอบช่วยคนอย่างพี่ๆได้สนุกกับรูปแบบวิธีรักษาชนิดต่างๆไปเรื่อยนะคะ ยิ่งถ้าเข้าใจเรื่องทางจิตลึกซึ้ง ก็ยิ่งทำอะไรได้พิสดาร เห็นคนไข้เป็นสิ่งท้าทาย น่ากระโจนเข้าหา"

มาวันทาพยักหน้าเห็นด้วย

"เคยได้ยินว่าซิกมันด์ ฟรอยด์กล่าวไว้ตอนแก่อย่างเสียดาย ว่าถ้ากลับเป็นหนุ่มได้อีกครั้ง เขาจะศึกษาเรื่องพลังจิต แทนที่จะเป็นตัวตั้งตัวตี ถางทางเกี่ยวกับจิตวิเคราะห์อย่างที่ทุ่มเวลาทั้งหมดในชีวิตไปแล้ว"

อมฤตยิ้มเล็กน้อย

"ถ้าฟรอยด์ศึกษาเรื่องพลังจิต พวกเราก็คงไม่รู้จักเขาหรอก เพราะพลังจิตจะไม่เป็นวิทยาศาสตร์ขึ้นมาในชั่วอายุคนเดียวเหมือนจิตวิเคราะห์"

"กลไกการทำงานของจิตยากจะเข้าใจจริงๆนะคะ เอินแค่จ้องพื้นจากความสูงของตึกนิดเดียว จิตเก็บมาปรุงแต่งเป็นฝันร้ายหลอกหลอนไม่รู้จบได้ขนาดนี้"

"เอินไม่ได้แค่จ้อง แต่ตั้งใจหนักแน่นว่าจะโดดด้วยน่ะซี เหตุการณ์เลยเหมือนเกิดขึ้นแล้ว มันต่างจากที่คนธรรมดายืนมองอย่างเดียวเป็นคนละเรื่องเลย เจตนาของเราที่เข้าไปรวมกับองค์ประกอบสถานที่ทั้งหมด จะปรุงแต่งใจให้เห็นเหมือนที่ตรงนั้นคือแดนต่อระหว่างความเป็นกับความตาย ไม่ใช่แค่อิฐปูนและทัศนียภาพทั่วไปอย่างเคย"

มาวันทาตรองตามพลางกะพริบตาปริบๆ นึกขึ้นมาได้ว่าพวกเล่นบันจี้จั๊มป์หรือพลร่มที่โดดเครื่องบินจากความสูงเป็นพันฟิตต่างก็ผจญกับภาพน่าหวาดเสียวกว่าหล่อนหลายร้อยเท่า ยังไม่เห็นมีปัญหาฝันหลอนกันสักกี่คน ตรงจุดนี้จึงประจักษ์ชัดว่าเจตนานั่นเองเป็นประธานแห่งการปรุงจิตทั้งปวง ชวนให้ระลึกถึงพุทธพจน์ที่ว่า **เจตนาเป็นกรรม บุคคลคิดแล้วจึงกระทำกรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ**

กรรมคือเจตนา เจตนาคือกรรม ทำกรรมอันใด จิตย่อมปรุงแต่ง จิตย่อมยึดมั่น จิตย่อมมีกรรมนั้นติดตามไปประดุจเงาตามตัว กรรมย่อมก่อสภาวะ หรือภพแห่งความสอดคล้องกับกรรมนั้นๆขึ้นในเวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่ปัจจุบันก็อนาคต ไม่อนาคตใกล้ก็อนาคตไกล อย่างไรย่อมย้อนมาหาเจ้าของกรรมแน่นอน

"ความจริงก็ดีเหมือนกัน" อมฤตเอ่ยต่อ "เหมือนเป็นบทเรียน หรือเป็นบทลงโทษให้เอินเอาไปบอกต่อกับใครต่อใคร ว่าภาวะหลังฆ่าตัวตายมันทรมานซ้ำซากไม่รู้จบอย่างไร ไม่ใช่ความยุติทุกข์หรือเป็นทางออกในการแก้ปัญหาที่ดีแต่อย่างใดเลย"

"ค่ะ… เอินคงต้องช่วยคนให้เลิกอยากฆ่าตัวตายอีกเยอะ กว่าจะกลบกลืนบาปที่คิดฆ่าตัวตายได้ ไม่อย่างนั้นก็… จิตวิทยาง่ายๆเลยมั้งคะ พอยอมอ่อนแอคิดสั้นได้ครั้งหนึ่ง ก็จะปลูกฝังนิสัยทางความคิดยอมแพ้แบบนั้นไว้ และหวนคิดทำอีกเมื่อเจอกับเรื่องบีบคั้นครั้งต่อๆไป"

อมฤตพยักยิ้ม

"คนฉลาดในกรรมต้องอย่างนี้แหละ ทำให้บาปเก่าเจือจางลงด้วยการเติมบุญที่เป็นตรงข้ามกับบาปนั้นๆลงไปในจิตมากๆ กระทั่งรสของบาปถูกกลืนหายไป เหมือนเกลือหย่อมน้อยถูกน้ำห้วงใหญ่ทำละลาย แม้ยังมีเกลือก็เหมือนไม่มีแล้ว"

มาวันทายิ้มตอบ พลางคิดว่าที่อมฤตกล่าวก็คือพุทธพจน์นั่นเอง เขาทรงจำความรู้ทางพุทธไว้มากมาย สมกับที่ประกาศว่าส่วนหนึ่งของเขาคือพุทธ ในมุมมองของหล่อนเขาเป็นพุทธเสียยิ่งกว่าชาวพุทธเต็มใบอีกหลายสิบหลายร้อยล้านคนบนโลกนี้

ลานดาวมองหน้าพี่สาวแล้วเปรยขึ้น

"เท่าที่เห็นคนในเว็บฆ่าตัวตายของเรา ส่วนใหญ่สภาพจิตใจห่อเหี่ยวหมดอาลัยมานาน แต่วันที่พี่เอินคิดสั้น ดูสติยังดีๆอยู่เลยนะคะ ไม่น่ารวมอยู่ในกลุ่มนักตัดช่องน้อยแต่พอตัวคิดหนีโลกตามลำพังกับเขาเล้ย แค่เครียดหน่อยเดียว"

อมฤตช่วยแก้

"ความเครียดไม่มีคำว่า 'หน่อยเดียว' หรอกจ๊ะ โดยเฉพาะถ้าสั่งสมมานาน"

"พี่เอินไม่เคยปริปากบ่นอยากตายซักคำ ปกติคนจะฆ่าตัวตายมักบ่นหรือเปรยให้คนสนิทฟังเสมอไม่ใช่หรือคะ?"

"ไม่บ่นไม่ได้แปลว่าไม่คิด คนจำนวนไม่น้อยชอบขังความคิดไว้ในหัวตัวเอง แล้วก็อยากให้ความคิดตายไปพร้อมกับตัวก่อนคายออกมาให้คนอื่นรู้ตาม"

มาวันทายิ้มเฝื่อน ไม่ค่อยชอบตกเป็นเป้าวิพากษ์วิจารณ์เท่าใดนัก ประกอบกับเวลานั้นเริ่มเพลียและเห็นควรแก่เวลา จึงตัดบทด้วยการขอตัวดื้อๆ

"ชักง่วงแล้วค่ะ พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้ากว่าเคยด้วย เห็นทีจะต้องลาพี่แตรไปก่อน ขอบคุณอย่างที่สุดสำหรับความช่วยเหลือนะคะ"

"ว้า!" ลานดาวร้อง "ไม่อยู่คุยต่ออีกหน่อยล่ะ?"

แพทย์สาวส่ายหน้า

"เธอคุยกับพี่แตรเถอะ แล้วไม่ต้องเดินออกไปส่งหรอก"

"โถ! เจ๊… ใครจะใจจืดใจดำยักคิ้วส่งกันอยู่ตรงนี้แล้วปล่อยให้เดินออกไปคนเดียวได้เล่า"

สามหนุ่มสาวออกจากห้องกระจก ผ่านห้องกลางซึ่งคาดว่าบิดามารดาของลานดาวยังนั่งดูโทรทัศน์ อมฤตเป็นคนเข้าไปไหว้ลาผู้ใหญ่แล้วถอยออกมาให้มาวันทาไหว้ลาตาม

ระหว่างนั้นเอง อมฤตก็ก้มลงกระซิบกับลานดาว

"จ๊ะขอติดรถเอินไปด้วยนะ อ้างว่าจะคุยธุระส่วนตัวอะไรก็ได้ เดี๋ยวพี่ขับตามไปแล้วกลับมาส่งเอง"

"ทำไมคะ?"

ลานดาวทำหน้าตื่น

"ไม่รู้เหมือนกัน สังหรณ์แปลกๆ คล้ายเห็นใครซุ่มรออยู่ที่บ้านเอิน"

หญิงสาวฟังแล้วขนลุก เพราะตั้งแต่คบกันมา จิตสัมผัสของอมฤตผิดพลาดน้อยครั้ง โดยเฉพาะถ้าเกิดขึ้นเองโดยไม่ตั้งใจ จึงกระซิบตอบ

"ได้ค่ะพี่แตร"